

PREMIUL NOBEL
PENTRU LITERATURĂ

Mo Yan

Țara Vinului

roman

HUMANITAS
fiction

MO

YAN
Ţara Vinului

Traducere din chineză şi note de
LUMINIŢA BĂLAN

HUMANITAS
fiction

„În vremuri tulburi şi corupte, să nu vă judecaţi fraţii!”
Epitaful lui Ding Gou’er

Capitolul 1

1

Desemnat să desfăşoare o anchetă specială, Ding Gou'er, investigator special la Procuratura Populară a provinciei, s-a suit în camionul marca Eliberarea, încărcat ochi cu cărbuni, şi a pornit către mina Luoshan, aflată în suburbiile oraşului. Pe drum, gândurile năvalnice îi dădeau senzaţia că i se dilată capul, care i s-a tot dilatat până când pălăria cafenie, măsura 58, altă dată largă ca o oală, a început să-l strângă. Cum avea un sentiment de disconfort teribil, şi-a scos pălăria şi, observând că banda de pe interior era umedă, plină de broboane lucioase de transpiraţie, a apropiat-o de nas şi a adulmecat mirosul puternic, de îmbâcsit, amestecat cu un iz ceva mai proaspăt, necunoscut, care îl îngreţoşa un pic. Instinctiv, a ridicat braţul şi s-a ciupit de gât, ca să-şi înfrângă greaţa.

Pe măsură ce maşina se apropia de mina de cărbune, drumul întunecat devenea înţesat cu gropi, ceea ce, desigur, impunea reducerea vitezei. Suspensiile scârţâiau pe dedesubt de mama focului, iar din pricina balansului Ding Gou'er se izbea când şi când cu capul de plafonul maşinii. O auzea pe şoferiţă cum înjură drumul, oamenii, folosind cuvinte vulgare care, slobozite din gura unei femei după toate aparenţele destul de delicate, creau un efect de umor negru evident. El nu se putea abţine să nu-i arunce nişte priviri pe furiş şi aşa a observat că femeia purta o uniformă bleumarin, dar pe deasupra gulerului se zărea o bluză roz, care îi proteja gâtul alb; ochii ei negri aveau cumva o tentă verzuie şi părul era foarte scurt, foarte aspru, foarte negru, foarte lucios. Schimbarea

direcţiei o însoţea cu o strâmbătură a gurii în direcţia respectivă – vira maşina spre stânga, şi colţul gurii se lăsa în jos spre stânga; vira maşina spre dreapta, şi colţul gurii se lăsa în jos într-acolo. Şi, ca grimasele astea să nu rămână însingurate, i se iviseră câteva broboane de sudoare pe faţă, dar şi ceva încreţituri pe nas. Judecând după fruntea ei îngustă, după bărbia rigidă şi după buzele cărnoase, Ding Gou'er îşi spuse că muierea asta trebuie să aibă un apetit sexual deosebit. În zgâlţâiala maşinii, din neatenţie, trupurile li se atingeau uşor şi, chiar dacă erau despărţite de haine, totuşi pielea lui, străbătută de fiorii dorinţei arzătoare, percepea foarte limpede căldura şi moliciunea trupului ei. Simţea o pornire năvalnică de-a se apropia mai mult de femeia aceasta, ba chiar îl mâncau palmele de nerăbdare s-o pipăie. Pentru un investigator matur, de patruzeci şi opt de ani, asemenea senzaţii în mod normal sunt cam nelalocul lor, dar lui îi păreau cât se poate de fireşti. Ca şi cum ar fi vrut să alunge piaza-rea, bărbatul îşi scutură capul mare şi îşi desprinse privirea de pe chipul femeii.

Hârtoapele erau din ce în ce mai dese, acum camionul pur şi simplu sărea dintr-una într-alta, se hurducăia şi trosnea ca o lighioană uriaşă gata să se fărâme în bucăţele. Într-un târziu, s-au oprit, căci în faţă se întindea o coloană de maşini. Atunci, şoferiţa a luat piciorul de pe pedală, a oprit motorul, şi-a scos mănuşile şi a lovit volanul cu ele, ca şi cum ar fi vrut să înlăture praful, după care i-a aruncat lui Ding Gou'er o privire deloc prietenoasă:

— Măiculiţă, bine că nu-s gravidă! a zis ea.

La auzul unei asemenea vorbe neaşteptate, el a încremenit pentru o clipă şi apoi i s-a adresat cu ton mieros:

— Dacă erai, de-acum sigur ai fi lepădat copilul!

— Da ce-ţi închipui, că aş fi îndurat aşa ceva? l-a întrebat ea cu voce gravă. N-aş fi acceptat chinul ăsta nici pentru două mii de

yuani.

Nici nu şi-a isprăvit vorba bine că l-a ţintuit cu o privire extrem de provocatoare, în timp ce prin fiecare por al trupului său îi transmitea unde tainice care trădau aşteptarea răspunsului care s-ar fi cuvenit să vină din partea unui bărbat pus într-o atare situaţie. Ding Gou'er era uluit, dar în acelaşi timp şi mânat de curiozitate, văzând cum după un schimb de numai câteva replici deloc elegante sufletul lui era ca un cartof bine încolţit care se rostogolise şi îi căzuse femeii ca o pleaşcă drept în coş. Misterele nebănuite ale sexului odată intuite în această vâltoare, ca prin minune distanţa dintre cei doi se comprima simţitor. Vorbele ei încărcate de sugestii şi ambiguităţi îi stârniseră în inimă ceva bănuieli, dar şi temeri totodată, iar asta îl făcea s-o privească mult mai vigilent. Din nou, femeia şi-a strâmbat gura – un gest care a avut darul de a-i spori lui Ding starea de disconfort, şi dacă la început o găsea o femeie foarte dezgheţată, curajoasă, care nu se împiedica de convenţii, reacţiile ei îl făceau de acum s-o perceapă mai degrabă ca pe o femeie plictisitoare, superficială, cu care chiar nu merita să-ţi baţi capul şi să mai intri în cine ştie ce belele.

— Deci eşti gravidă?

Acum, chiar dacă avansau cu discuţia spre subiecte mai intime, întrebarea părea cam abruptă, însă ea a înghiţit găluşca şi a spus aproape fără pic de sfială:

— Am o problemă care se cheamă „sol alcalin".

„Deşi are o misiune importantă, un investigator destoinic nu poate îngădui ca aceasta să excludă prezenţa femeilor" Pe neaşteptate, i-au venit în minte vorbele ironice ale colegilor: „Ding Gou'er, tu cu sula rezolvi cazurile penale!", iar gândul acesta numaidecât a început să-i roadă sufletul ca o insectă flămândă. Atunci a scos din buzunar o sticluţă mică de băutură, i-a desfăcut

dopul şi a luat o înghiţitură zdravănă, după care i-a întins sticla femeii, spunându-i pe un ton jucăuş:

— Eu sunt agronom specializat în îmbunătăţirea solului.

Femeia a lovit cu palma claxonul, dar numai cât să scoată un sunet blând, moale. Cu toate acestea, şoferul camionului de mare tonaj, marca Fluviul Galben, staţionat în faţă, a sărit ca ars din cabină şi de pe marginea drumului a început să bodogăne, aruncându-i femeii o privire duşmănoasă:

— Ce dracu ţi-ai înfipt mâna aia în claxon?

Netulburată, ea a înşfăcat sticluţa din mâna lui Ding Gou'er, a plimbat-o uşor pe sub nas, de parcă ar fi vrut să-i verifice calitatea, după care şi-a dat capul pe spate şi gâl-gâl a băut tot, până la ultima picătură. Primul imbold al lui Ding Gou'er a fost s-o laude pentru cum era în stare să bea alcool, dar în ultima clipă şi-a înghiţit vorbele, căci a face asemenea complimente cuiva în Ţara Vinului suna cam aiurea. A preferat mai degrabă să-şi şteargă buzele, în timpul acesta ţintuind cu privirea buzele cărnoase ale femeii, buzele acelea roşii ca focul, umezite de băutură.

— Tare aş vrea să te sărut, i-a declarat el fără pic de jenă.

Şoferiţa s-a îmbujorat într-o clipă şi i-a strigat cu o voce ascuţită, stridentă, de parcă îl dojenea:

— Eu vreau al dracului de tare să te sărut!

De-a dreptul uluit, Ding Gou'er a privit în jur şi aşa a băgat de seamă că şoferul maşinii marca Fluviul Galben se retrăsese deja în cabina lui; prin urmare, nu mai era nimeni afară să ia aminte la conversaţia lor. A mai văzut apoi şi că în faţa camionului marca Eliberarea se întindea un şir de maşini asemenea unui dragon uriaş, în timp ce în urma lor se aflau o căruţă trasă de un măgăruş şi un alt camion. Pe fruntea netedă a măgăruşului atârna un canaf roşu, nou-nouţ, ca o flăcăruie care scânteie în noapte. Câţiva copaci firavi,

contorsionaţi şi un canal plin de buruieni şi flori sălbatice străjuiau drumul. Pe frunzele copacilor şi pe buruieni se aşternuse o pulbere negricioasă – cu siguranţă praful de cărbune, s-a gândit el. Dincolo de canal se lăţea câmpul cu uscăciunea lui tomnatică, cu paiele gălbui şi cenuşii ale cerealelor, clătinându-se şovăielnice în bătaia vântului, nici vesele, dar nici îndurerate. Era deja miezul dimineţii. O colină înălţată din pământul searbăd trona în mijlocul platoului minier, cu coama învăluită în fum gălbui, iar la intrarea în mină, o macara cu scripeţi se învârtea tăcută şi misterioasă. Din pricina camionului marca Fluviul Galben, Ding Gou'er vedea doar braţul macaralei.

Ea striga încontinuu aceeaşi frază: „Eu vreau al dracului de tare să te sărut!", dar nu se clintea câtuşi de puţin, de parcă tot trupul îi îngheţase pe neaşteptate. La început Ding Gou'er a fost speriat de strigătele ei, dar foarte curând nu s-a mai putut stăpâni şi a izbucnit în râs. Apoi, cu vârful degetului arătător a apăsat-o uşurel pe sân, ca şi cum ar fi încercat butonul de pornire al unei maşinării. În clipa aceea, ea s-a repezit asupra lui, i-a apucat bărbia cu mâna ei mică şi rece ca gheaţa, după care i-a acoperit gura într-un sărut pătimaş. Buzele îi erau reci şi moi, surprinzătoare şi stranii, ca nişte ghemotoace de vată. În pofida răbufnirii ei pasionale, investigatorul simţea cum îl părăsise dorinţa, aşa că, fără chef, o îndepărtă, numai că ea, ca o micuţă tigroaică feroce, se tot repezea asupra lui, bombănind:

— Fir-ar frati-tu să fie, fir-ar bunică-tu…

Ding Gou'er se zbătea din răsputeri s-o potolească şi a reuşit în cele din urmă numai apelând la manevre pe care le folosea atunci când se confrunta cu infractorii. Amândoi suflau greu, acolo, cocoţaţi în cabină, iar el o ţinea strâns de încheietura mâinii, ca s-o împiedice să mai opună rezistenţă. Când însă încerca să se elibereze,

corpul ei se răsucea ca un arc, apoi se încorda, ba mai şi icnea ca o viţică prinsă de coarne. Ding Gou'er nu s-a putut abţine şi a pufnit în râs.

— Ce-ai de râzi? l-a întrebat ea surprinsă.

Eliberându-i mâna din strânsoare, Ding Gou'er a scos o carte de vizită din buzunar şi i-a spus:

— Fetiţo, eu trebuie să plec. Când ţi-o fi dor de mine, caută-mă la adresa asta!

Şoferiţa l-a măsurat din priviri, apoi şi-a plecat privirea asupra cărţii de vizită şi iarăşi i-a cercetat chipul cu ochi ageri, aidoma ofiţerilor de la frontieră, când studiază cu mare băgare de seamă paşaportul unei persoane care trece dintr-o ţară în alta.

Ding Gou'er a întins mâna şi i-a atins vârful nasului cu degetul arătător, după care, cu mapa cuibărită sub braţ, a deschis portiera ca să coboare. Înainte însă a mai adăugat:

— Domnişorico, rămâi cu bine! Nu uita că eu am fertilizator de calitate superioară, special pentru tratarea solului alcalin!

Era pe jumătate ieşit din maşină când şoferiţa a întins mâna şi l-a apucat de colţul cămăşii. În clipa aceea, a descoperit în privirea ei urmele unei timidităţi nesfârşite care o făcea vrednică de toată mila. Deodată i s-a conturat în gând imaginea ei: probabil era foarte tânără, nu fusese niciodată măritată, dar nici nu pusese vreun bărbat mâna pe ea. Îi părea de acum mai degrabă drăgălaşă, dar îi şi stârnea compasiunea, aşa că a mângâiat-o pe dosul palmei şi i-a spus pe un ton serios:

— Fetiţo, poţi să-mi spui „nene".

— Mincinosule! a strigat ea furioasă. Când te-am luat în maşină, ai zis că eşti de la Staţia de Control pentru vehicule.

— Şi nu-i totuna? a zis el râzând.

— Eşti spion!

— Poţi să spui şi aşa! i-a replicat el.

— Să fi ştiut eu mai devreme că eşti spion, nici că te luam cu maşina.

Ding Gou'er a scos un pachet de ţigări şi i l-a aruncat în poală.

— Hai, las-o baltă! Nu mai fi supărată!

Enervată, ea i-a aruncat sticluţa de băutură drept în şanţul de pe marginea drumului, spunându-i cu vădită ironie:

— Ce bărbat e ăla care bea rachiu dintr-aşa o sticluţă?

În clipa aceea, Ding Gou'er deja sărea din maşină, trântind portiera în urma lui şi, cum mergea pe drum, a auzit-o pe şoferiţă strigând după el:

— Hei, spionule! Ştii de ce în zona asta drumurile sunt aşa de prăpădite?

Ding Gou'er s-a întors către ea şi a văzut-o cum stă cu capul ieşit pe fereastră, doar că n-a mai catadicsit să-i dea replica, ci doar a zâmbit în colţul gurii.

Chipul şoferiţei i-a mai zăbovit în minte preţ de vreun minut, după care, cu un fâsâit uşor, a dispărut încetişor tot aşa cum dispare gulerul de spumă din halba cu bere. Drumul mizerabil şi îngust spre platforma minieră şerpuia şi se răsucea în fel şi chip. Camioane, tractoare, căruţe trase de cai, căruţe trase de boi… vehicule de toate formele şi toate culorile se înghesuiau unele într-altele, ca şi cum ar fi fost nişte animale bizare, fiecare muşcând coada celui care îndrăznise să i se vâre în faţă. Unele maşini aveau motoarele oprite, altele stăteau cu motoarele pornite, gata să demareze dintr-o clipă în alta. Ţevile de eşapament ale tractoarelor, înălţate către cer, şi ţevile maşinilor, pitite pe dedesubt, eliberau fumul albăstrui în rotocoale, amestecându-se de-a valma cu mirosul de benzină şi motorină nearsă, cu suflarea animalelor de tracţiune, într-o miasmă grea, apăsătoare, ce plutea în voie peste tot. Ca să

poată înainta către platforma minieră, Ding Gou'er uneori n-avea încotro decât să se strecoare printre maşini, alteori trebuia să şteargă cu umărul şi spinarea crengile contorsionate ale pomilor de pe marginea drumului. Mai toţi şoferii din maşini şi căruţaşii rezemaţi de huluba căruţei se îndeletniceau cu băutul. Se vede treaba că aici nu se mai aplica acea prevedere care interzicea conducerea unui vehicul după ce ai consumat alcool. Greu de spus cam câtă vreme s-a tot înghesuit el aşa, într-o strădanie netulburată de a înainta, însă atunci când a ridicat privirea a observat că de acum putea zări cam două treimi din macaraua aceea mare care se înălţa semeaţă în centrul platformei miniere. Un cablu de oţel gri-argintiu se foia zgomotos pe macara. În bătaia razelor de soare, cadrul metalic se dezvăluia într-o culoare stacojie, fie din pricina ruginei, fie pentru că aşa fusese vopsit. Era tare murdar. Tamburul acela uriaş era însă negru – o apariţie de-a dreptul sumbră, iar cablul de oţel, care se tot învârtea, avea o strălucire argintie nu foarte puternică, dar înfricoşătoare, care îl ducea cu gândul la o cobră încolăcită. În timp ce ochii săi receptau coloritul şi strălucirea, urechile îi erau asaltate de geamătul tamburului rotitor, de scârţâitul cablului de oţel, precum şi de bufniturile înfundate ale exploziilor subterane.

În preajma minei se găsea un scuar oval, mărginit de pini-pagodă, peste care se aşternuse în straturi praful de cărbune. Multe maşini aşteptau acolo, înghesuindu-se una într-alta. Un măgăruş murdar de noroi îşi băga botul în acele pinilor, cine ştie, poate în căutarea hranei sau poate ca să se scarpine, numai că pufnea repede pe nas, zgomotos, stârnit de acele aspre. Câţiva bărbaţi cu feţele negricioase, legaţi cu prosoape la cap şi cu sfoară de cânepă la brâu, mai toţi îmbrăcaţi cu haine ponosite, se înghesuiau într-o căruţă. În timp ce calul mânca din traista cu nutreţ, ei se îndeletniceau cu băutul dintr-o sticlă mare, de culoare purpurie, pe care şi-o treceau

de la unul la altul, într-o atmosferă de mare veselie. Pe huluba căruţei zăcea o ridiche mare pe care, la fel, o luau cu rândul şi muşcau cu poftă din ea, mestecând zgomotos. Deşi n-avea patima beţiei, Ding Gou'er bea cu plăcere şi, cu siguranţă, era în stare să facă diferenţa între o băutură de soi şi una proastă. După damful puturos care i-a ajuns la nas şi-a dat seama că în sticla purpurie se afla o licoare de proastă calitate, iar judecând după cum erau îmbrăcaţi şi după cum se comportau oamenii aceia nu i-a fost greu să bănuiască faptul că erau ţărani din zona de periferie a Tării Vinului.

Pe când încerca să depăşească măgăruşul, Ding l-a auzit pe un ţăran strigând la el cu vocea răguşită:

— Tovarăşe, cât arată ceasul de la mână?

El a ridicat braţul, a privi ceasul şi i-a dat răspunsul. Cel care îi adresase întrebarea era un tânăr cu ochii injectaţi, cu barba gălbuie, vocea răguşită şi cu o privire de-a dreptul fioroasă. Cu inima strânsă, Ding Gou'er a iuţit pasul, dar în timpul acesta ţăranul cel tânăr striga în urma lui:

— Spune-le porcilor ălora îmbuibaţi de acolo să deschidă poarta mai repede, că m-am săturat să tot aştept!

Deşi vorbele grele rostite de tânăr îi creau o stare de disconfort, Ding Gou'er nu putea să nu recunoască faptul că avea dreptate să-i înjure. Era deja ora zece şi un sfert, iar poarta de fier de la mină se încăpăţâna să rămână ferecată cu un lacăt de fier mare, negru, ca o carapace de broască ţestoasă. Câteva cuvinte – „Echipa de producţie sărbătoreşte ziua de 1 Mai" – erau înscrise cu vopsea roşie decolorată pe o plăcuţă metalică rotundă, care fusese sudată pe poartă cu multă vreme în urmă. Razele blânde ale soarelui de toamnă făceau totul în jur să strălucească, dar din pricina cărbunelui cerul azuriu căpătase nuanţe terne. Zidul cenuşiu de cărămidă, mai

înalt decât un stat de om, urma meandrele terenului pe care se înălţa, unduindu-se ca un dragon alungit, ca să împrejmuiască platforma minieră. La portiţa deschisă, de lângă intrarea principală, un câine-lup roşcat zăcea tolănit, în timp ce un fluture fără vlagă îi zbura pe deasupra capului ca o frunză uscată.

Ding Gou'er a împins portiţa, moment în care câinele s-a şi repezit spre el, apropiindu-se atât de tare că aproape l-a atins pe mână cu nasul lui umed, îmbrobonat. Mai precis, îi atinsese dosul palmei, fiindcă simţise o răcoare ce l-a dus cu gândul la o sepie sau chiar la coaja unui lychee, însă afurisitul de câine, care în fapt sărise speriat, s-a întins la umbra porţii, lângă tufişurile uscate, şi s-a pus pe lătrat, agitându-şi căpăţâna pătrăţoasă.

Ding a tras zăvorul şi a deschis portiţa, numai că a rămas ţintuit locului, cu spinarea rezemată de poarta metalică rece, privind nedumerit spre câinele cel îndârjit. Apoi, fără să vrea şi-a îndreptat privirea spre propria mână – subţire, osoasă, cu venele proeminente – prin care curgea sângele amestecat cu alcoolul pe care tocmai îl consumase. Desigur că mâna lui n-avea curent şi nici vreo înzestrare specială, ca să fi îndepărtat animalul acela. „Aşadar, ce te-a băgat în sperieţi?" Tare şi-ar fi dorit să-l iscodească pe câine şi să afle şi desluşirea misterului.

Un lighean cu apă clocotită s-a iţit prin văzduh. O cascadă multicoloră, răsfirată asemenea unui curcubeu nu îndeajuns de arcuit. Spumă şi soare. Speranţă. Apa i-a năvălit pe gât, iar după un minut a simţit o adiere de vânt, urmată de o senzaţie de răcoare ce numaidecât a pus stăpânire pe el. După puţin timp însă ochii îl ardeau, iar gura îi era năpădită de un gust sărat, uşor aromat, care mai că l-ar fi îndemnat să se strâmbe, ca şi cum în faţă se prefigura esenţa eterică a unor riduri. În clipa aceea, investigatorul special a dat-o complet uitării pe fata din cabina maşinii cu care venise. Mai

târziu, a mijit ochii la vederea femeii care ţinea într-o mână cartea lui de vizită, ca şi cum, pe munte fiind, ar fi întrezărit ceva prin ceaţa deasă. Nemernica!

— Nenorocitule, ţi s-a urât cu viaţa? a răsunat vocea paznicului care, cu ligheanul în mâini, suduia cu furie, în timp ce lovea cu piciorul în pământ.

Ding Gou'er a priceput de îndată ca tocmai el era ţinta vorbelor grele. Şi-a scuturat câteva picături de apă din păr, s-a şters pe gât cu o batistă îmbâcsită, a scuipat, a clipit de câteva ori şi apoi a revenit la starea normală, încercând să nu-şi clintească privirea de pe chipul portarului. Astfel, a văzut doi ochi de dimensiuni diferite, negri ca tăciunele, inexpresivi, precum şi un nas borcănat, roşu ca focul şi nişte dinţi încleştaţi îndărătul buzelor verzulii. Un şuvoi fierbinte l-a străbătut din cap până-n picioare, strecurându-se şi şerpuind pe toate meandrele. Flăcările furiei se înălţau ca la un scăpărat răsunător al băţului de chibrit, iar în creier îi licăreau lumini alb-roşietice, precum scânteierile tăciunilor din sobă, precum fulgerul în noapte. În tot acest răstimp un curaj neînfrânat se avânta în pieptul lui.

Părul negru de pe capul portarului se zbârlise ca o blană de câine, căci în mod neîndoielnic apariţia lui Ding Gou'er îl băgase în sperieţi pe bietul om. Ding Gou'er vedea cum până şi părul din nasul acestuia se zbârlea ca o coadă de rândunică. O rândunică neagră, malefică i se cuibărise în cap; îşi clădise cuib şi făcuse ouăle pe care acum le clocea. A ochit rândunica şi a apăsat pe trăgaci. A apăsat pe trăgaci, a apăsat pe trăgaci.

Poc, poc, poc! au răsunat trei împuşcături, spulberând liniştea aşternută la poarta minei de cărbune Luoshan, împuşcături care l-au făcut pe dulăul galben să amuţească, iar pe ţăranii adunaţi acolo să iasă din amorţeală. Chiar dacă unii şoferi erau beţi criţă, tot au sărit

speriaţi din cabinele maşinilor. Acele aspre ale pinilor înţepau buzele moi ale măgăruşilor. Vita înhămată la căruţă şi-a ridicat greoi capul şi pentru o clipă a uitat să mai rumege. Oamenii încremeniseră, dar după câteva clipe s-au năpustit ca roiul de albine spre locul faptei. La ora zece şi treizeci şi cinci de minute, portarul de la mina de cărbune Luoshan s-a prăbuşit la pământ, cu capul în palme, a scuipat o dată şi a rămas chircit, întins pe jos.

Asemenea unui pin-pagodă de neclintit, Ding Gou'er zâmbea uşor, cu un revolver alb ca zăpada în mână. Fumul verzui care a ieşit pe ţeava pistolului l-a împresurat şi apoi s-a ridicat uşor deasupra sa.

Cu priviri tâmpe, oamenii se înghesuiau în gardul metalic. Timpul părea ca încremenise în loc, până când, pe neaşteptate, cineva a strigat cu voce ascuţită:

— Săriţi, oameni buni! A avut loc o crimă! Bătrânul Lii, portarul, a fost omorât cu sânge rece!

Ding Gou'er, pinul-pagodă, verde-închis, zâmbet spinos.

— Câinele ăsta bătrân era o jigodie fără măsură.

— Să-l vindeţi Secţiei Delicatese, de la Institutul Culinar.

— Porcul cel bătrân nu-i fraged deloc.

— Secţia Delicatese vrea băieţei fragezi şi albi, nu marfa veche ca asta!

— Atunci să fie dus la Grădina Zoologică, ca să fie dat drept hrană pentru lupi!

— Nici lupilor n-o să le placă.

— Dacă nici de asta nu-i bun, atunci să fie trimis la laboratorul pentru specii rare de plante şi să fie transformat în îngrăşământ!

Niciuna, nici două, Ding Gou'er a aruncat pistolul în sus, făcându-l să lucească în aer mai ceva ca o oglindă, iar când l-a prins în palmă, l-a arătat celor de lângă gardul metalic ca pe un veritabil

trofeu – un revolver delicat, cu o linie rafinată, uşor curbat.

— Prieteni, nu vă speriaţi! a spus el râzând. Asta-i pistol de jucărie, nu-i adevărat.

Apoi, a tras piedica, a scos butoiaşul şi a extras un disc de plastic cărămiziu, pe care l-a ridicat în văzul lumii. În fiecare locaş se afla câte un cartuş din plastic, galben, cât boaba de fasole.

— De câte ori apăs pe trăgaci, butoiaşul se mai răsuceşte un pic şi pocneşte. Tocmai pentru că e de jucărie poate fi folosit şi pe scenă, iar în mâinile actorilor nu e nimic altceva decât o piesă din recuzită. Desigur că poate fi folosit şi la concursurile sportive, ca pistol de avertizare, un obiect pe care puteţi să-l cumpăraţi şi de la magazinul universal.

În timp ce dădea explicaţii de zor, a împins butoiaşul la loc, cu tot cu încărcătură şi a apăsat pe trăgaci.

— Poc!

Ding Gou'er continua să bată câmpii de parcă era un agent de vânzare care făcea reclamă pentru marfa scoasă la vânzare:

— Dacă nu credeţi, uitaţi-vă aici!

A ţintit către mâneca proprie şi a apăsat pe trăgaci.

— Poc!

— E trădătorul Wang Lianjun, a strigat un şofer care pesemne văzuse opera *Lampionul roşu* şi cunoştea personajele.

Ca să demonstreze cât mai convingător că acela nu era un pistol de-adevăratelea, Ding Gou'er şi-a ridicat braţul.

— Priviţi! Dacă ar fi fost adevărat, de acum ar fi trebuit să mă aleg cu o mare gaură în braţ, nu-i aşa?

Pe mâneca lui însă rămăsese doar conturul unui cerculeţ de un galben deschis, din care se ridica uşurel un miros de praf de puşcă, împânzind aerul, sub strălucirea razelor de soare.

Într-un final, Ding Gou'er şi-a îndesat pistolul în buzunar, după

care s-a apropiat de portarul lungit pe jos şi i-a tras un şut.

— Hai, bătrâne! Ridică-te! Nu mai face pe mortul!

Portarul s-a ridicat uşurel, dar tot ţinându-şi capul cu palmele. Era palid la faţă şi arăta ca vai de lume.

— Nu m-am îndurat să te omor, i-a zis. Te-am speriat doar, însă omul nu trebuie să aibă inimă de câine. Păi, cum vine treaba asta? E trecut de ora zece şi ar fi trebuit demult să deschizi poarta.

Portarul şi-a lăsat mâinile în jos şi le-a cercetat cu privirea. Apoi, extrem de bulversat de ceea ce tocmai se întâmplase s-a apucat să-şi frece capul cu palmele. Şi-a privit iarăşi palmele neîncrezător. Fireşte că n-avea nicio urmă de sânge, aşa că, asemeni celui smuls din ghearele morţii, a suspinat încetişor şi a întrebat, parcă prinzând ceva curaj:

— Ce, ce faci aici?

— Sunt noul director al minei, trimis de autorităţile municipale, a spus Ding Gou'er râzând cu viclenie.

La auzul acestor vorbe, portarul a fugit degrabă înăuntru şi s-a întors cu o cheie aurie, lucioasă, pe care a răsucit-o în încuietoarea mare, deschizând zgomotos poarta metalică. Pe dată, gloata adunată acolo s-a repezit, cu strigăte de bucurie, înapoi la maşini şi, în numai câteva minute, un duduit de motoare a răsunat asurzitor pe drum.

Vehiculele s-au pornit la unison ca un val zăbavnic, iar apoi încrâncenat, pe poarta deschisă, de multe ori acroşându-se unele pe altele, într-o uruială generală. Cam speriat, Ding Gou'er s-a tras într-o parte şi, cum stătea el acolo şi privea deplasarea acestui val asemeni unui miriapod hidos, a simţit brusc cum inima sa e cuprinsă de o furie de neînţeles şi numai ce se stârni furia aceasta că nişte spasme cumplite s-au pornit chiar în anus, acolo unde vasele de sânge zvâcneau, iritate, provocându-i o durere greu de răbdat. Ştia că această reacţie era semnul unei crize tipice de hemoroizi.

Oricare ar fi fost situaţia, de data aceasta investigaţia trebuia să meargă mai departe, chiar dacă era însoţită de durere sau alte neplăceri, aşa cum i se mai întâmplase şi altădată. Şi iată ca, pritocindu-şi gândurile astfel, pe neaşteptate a avut senzaţia că parcă şi furia din inimă se domolea încetişor. Totul se arăta a fi sub semnul unei fatalităţi, în care nimic nu putea fi evitat – nici haosul, nici hemoroizii. Numai desluşirea sfântă a unei enigme este eternă. Dar oare care era desluşirea de astă dată?

Pe chipul portarului zăbovea un zâmbet nefiresc, fals, în timp ce el părea să nu fie în stare de altceva decât să dea din cap şi să facă plecăciuni.

— Îl invităm pe noul nostru şef să meargă în sala de primire şi să ia loc acolo.

După cum îl îndemna instinctul său de investigator, Ding l-a urmat pe portar înăuntru.

Era o încăpere spaţioasă. Un pat. O pătură neagră. Două termosuri metalice. O sobă uriaşă. Un morman de cărbuni mari cât o căpăţână de câine. Pe perete, într-un afiş din cele care se lipesc de Anul Nou, un băieţaş despuiat, cu pielea rozalie, se hlizea, ţinând în mâini o piersică – simbol al longevităţii. Cocoşelul lui cel frumuşel era săltat ca un vierme de mătase, rozaliu şi el. Totul părea aievea. Ding Gou'er a simţit deodată cum i se strânge inima şi din nou anusul i-a zvâcnit din pricina nenorociţilor de hemoroizi.

În cameră era o căldură de nesuportat, căci în sobă sfârâia un foc pârjolitor. Biciuite de flăcările năprasnice, soba şi partea de jos a burlanului deveniseră de un roşu incandescent. Aerul fierbinte se ridica în rotocoale, stârnind praful de prin colţuri într-o plutire domoală prin aer. Deodată, l-a cuprins o mâncărime pe tot corpul, în timp ce nasul îl pişcă dureros.

Portarul îl privea cu atenţie şi l-a întrebat linguşitor:

— Vă e frig, domnule director?

— Mor de frig, i-a răspuns el indignat.

— Nu vă îngrijoraţi, nu vă îngrijoraţi. Acuşi mai pun nişte cărbuni pe foc… acuşi, acuşi… tot repeta portarul şi, aplecându-se, a scos de sub pat o toporişcă bine ascuţită, cu mâner de lemn vişiniu.

Investigatorul, instinctiv, a dus mâna la brâu, unde ţinea ascuns revolverul cel adevărat. L-a urmărit cu privirea pe portarul care, adus de spate, s-a îndreptat către sobă, s-a lăsat pe vine şi a apucat o bucată de cărbune de mărimea unei perne. Cu o mână a proptit cărbunele, iar cu cealaltă a ridicat toporişca în aer şi poc! Cărbunele s-a despicat în două bucăţi perfect egale şi lucitoare de parcă erau poleite cu aur. Poc, poc, poc, poc, poc…! – bucăţile de cărbune se sfărâmau tot mai tare, până când s-a adunat acolo o grămăjoară de toată frumuseţea. În momentul în care Ding Gou'er a deschis uşiţa sobei, flăcările incandescente s-au ridicat de vreo jumătate de metru în aer, purtând cu ele o suflare dogoritoare. Investigatorul năduşise din cap până-n picioare, dar portarul continua să îndese cărbunii în sobă, în timp ce îşi tot cerea scuze:

— Se încălzeşte într-o clipă, nu vă faceţi griji! Aici cărbunele e foarte moale şi arde repede, aşa că trebuie să bagi în sobă fără oprire.

Ding Gou'er s-a desfăcut la nasturele de la gât şi şi-a şters sudoarea de pe frunte cu borul pălăriei.

— De ce trebuie să faceţi focul în septembrie? a întrebat el, vădit nemulţumit.

— E frig, domnule director, e frig… i-a răspuns portarul tremurând din toate balamalele. E frig… e mult cărbune, un munte întreg de cărbune…

Avea faţa uscată asemenea unei pâiniţe rumenite prea multă

vreme în cuptor. Gândind că nu mai e cazul să-l sperie, Ding Gou'er i-a mărturisit că nu el era noul director şi a mai adăugat că e liber să facă focul cât doreşte, fiindcă el venise cu treabă acolo. Puştiul din afişul de pe perete râdea în hohote, de parcă era aievea. Investigatorul a mijit ochii şi l-a măsurat, cu atenţie, din cap până-n picioare pe portarul care, la auzul vorbelor lui, s-a schimbat la faţă şi, înşfăcând toporişca, a spus:

— Păi, te-ai dat drept directorul minei şi m-ai ameninţat cu pistolul. Haide, te duc la Departamentul de Pază şi Securitate!

— Şi, mă rog, ce-ai fi făcut dacă chiar eram directorul minei? l-a întrebat Ding Gou'er zâmbind.

Portarul a rămas încremenit pentru câteva clipe, după care, hlizindu-se, a vârât toporişca înapoi sub pat şi a scos grăbit din acelaşi loc o sticlă cu băutură. Nici că s-a sinchisit şi într-o clipă a smuls capacul cu dinţii lui stricaţi, a tras o duşcă pe gât şi, cu un aer linguşitor, i-a oferit investigatorului sticla. În lichidul acela tulbure se zărea o rădăcină gălbuie de ginseng, care plutea de-a valma cu şapte scorpioni negri – o imagine de-a dreptul înfricoşătoare.

— Vă rog să beţi! a spus slugarnic portarul. Băutura face bine la sănătate.

Ding Gou'er a înşfăcat sticla şi a zgâlţâit-o un pic, moment în care scorpionii s-au pus pe înotat prin lichid şi dintr-aşa o zgâlţâială un damf neobişnuit s-a revărsat în afară. Investigatorul mai întâi şi-a înmuiat uşor buzele, după care i-a dat sticla înapoi portarului.

— Dar nu beţi? l-a iscodit acesta, suspicios.

— Nu sunt eu un mare băutor, a zis Ding Gou'er.

— Nu sunteţi de-al locului, nu? a stăruit portarul cu întrebările.

— Bătrâne, puştiulică ăsta are pielea albă şi fragedă, a zis Ding Gou'er din senin, arătând către afişul de Anul Nou, de pe perete.

Investigatorul l-a cercetat cu atenţie pe portar şi astfel a observat

cum un aer de tristeţe grea îi adumbrea chipul. Apoi, acesta a luat o înghiţitură bună din băutură şi a mormăit ca pentru sine:

— Ce mare chestie dacă ard şi eu câţiva cărbuni? Cinci sute de kilograme fac numai câţiva bănuţi…

Căldura aceea devenise insuportabilă pentru Ding Gou'er şi, oricât de greu îi venea să-şi dezlipească ochii de la băieţaşul din afiş, a deschis uşa şi a ieşit cu paşi mari. Razele soarelui îi păreau pur şi simplu răcoritoare şi reconfortante.

Ding Gou'er s-a născut în anul 1941 şi s-a căsătorit în 1965. Viaţa de familie a fost de la bun început insipidă, clădită pe o relaţie banală, nimic tulburător, dar până la urmă de aici a rezultat un băieţel drăgălaş. Investigatorul avea şi o amantă care uneori era adorabilă, alteori era îngrozitoare; uneori era precum soarele de pe cer, alteori precum luna; uneori era o felină seducătoare, alteori un câine turbat. De multe ori îi trecuse prin minte gândul divorţului, dar nu găsise puterea să-l ducă până la capăt şi să-l facă să devină realitate. Îşi dorea să continue povestea cu amanta, dar parcă ar fi vrut şi să scape de ea. De fiece dată când cădea bolnav la pat, îşi imagina că are cancer, cu toate că boala asta îl înspăimânta de-a binelea. Oricare ar fi fost situaţia, iubea cu ardoare viaţa, chiar dacă o şi detesta în acelaşi timp. Nu se putea hotărî nicicum ce-i place mai mult – viaţa sau moartea, aşa că adeseori îşi punea pistolul la tâmplă, ca mai apoi să-l lase în jos; alteori îl ducea la piept, undeva în dreptul inimii şi uite aşa se înfăţişă jocul acesta al lui în nenumărate rânduri. Un singur lucru îi aducea bucurie în suflet, o bucurie de care nu se sătura niciodată – investigaţia în dosarele sale. Ding Gou'er, un investigator cu vastă experienţă, apreciat de toate cadrele superioare, era un bărbat înalt – avea cam 1 75 m –, slăbuţ, cu pielea negricioasă; un ochi îi fugea puţin într-o parte. Era fumător înrăit şi îi plăcea să tragă la măsea, numai că nu prea rezista

la băutură, întotdeauna îl lua valul beţiei mai repede decât se aştepta. Îi lipseau şi ceva dinţi în gură şi era destul de priceput la lupte. Nu fusese niciodată un trăgător de elită – atunci când era într-o stare bună, nu risipea gloanţele degeaba, dar când avea o stare proastă nu nimerea ţinta nici dintr-o sută de încercări. Se poate spune că era un om cam superstiţios, care credea în noroc, căci soarta fusese mai totdeauna de partea sa. Acesta era Ding Gou'er.

Nu cu multă vreme în urmă, într-o după-amiază ca oricare alta, procurorul-şef i-a oferit o ţigară marca China, după care şi-a scos şi el una din pachet. Copleşit de gestul lui, Ding Gou'er i-a aprins ţigara cu bricheta şi apoi şi-a aprins-o şi pe a lui, dar numai ce a tras un fum că a şi simţit o aromă ca de bomboană dulce, delicioasă. Observând gesturile cam neîndemânatice ale procurorului-şef, s-a gândit că bătrânul acesta de fapt nici nu era fumător de felul lui, dar avea tot timpul în sertar ţigări bune pe care le scotea la iveală în momentele potrivite. Pe neaşteptate, procurorul-şef a scos de acolo o scrisoare, a privit-o mai întâi şi apoi i-a întins-o lui Ding Gou'er.

Acesta a străbătut în mare grabă cu privirea plângerea aceea scrisă cu nişte semne ciudate, neobişnuite. În mod neîndoielnic fusese scrisă cu mâna stângă de către o persoană care semna cu numele „Vocea poporului", ceea ce, fireşte, nu putea fi decât un pseudonim. Conţinutul scrisorii l-a înspăimântat la început, dar apoi i-a stârnit ceva îndoieli, drept care a reluat scrisoarea de la primele rânduri şi mai ales a insistat asupra indicaţiilor notate într-un stil caligrafic avântat, pe marginea paginii, de către un superior pe care îl cunoştea bine.

I-a urmărit ochii procurorului-şef, aţintiţi asupra unui ghiveci cu iasomie de pe pervaz. Florile acelea albe răspândeau în jur un parfum subtil şi rafinat.

— Oare să fie cu putinţă aşa ceva? a întrebat el ca pentru sine. Să

aibă ei un asemenea curaj încât să-i gătească pe bebeluşi şi să-i mănânce?

Secretarul Wang te-a desemnat pe tine să faci cercetări, i-a răspuns procurorul-şef, afişând un zâmbet tâmp.

Ding Gou'er s-a simţit deodată cuprins de o mare însufleţire, aşa că i-a spus:

— Asta n-ar trebui să fie treaba Procuraturii! Dar Poliţia ce face? Doarme cumva?

— Cine m-a pricopsit pe mine cu celebrul investigator Ding Gou'er? i-a replicat procurorul-şef.

Cam stânjenit, Ding Gou'er a continuat cu întrebările:

— Când pot s-o iau din loc?

— Când vrei, a venit imediat răspunsul procurorului-şef. Ai divorţat? Mă rog, şi dacă n-ai divorţat este acelaşi lucru – tot îţi trebuie curaj. Desigur că eu sper să fie vorba doar de o scrisoare calomnioasă, lipsită de orice temei, însă tu, ca investigator, ai obligaţia să nu sufli o vorbă şi să fii cât se poate de discret. Poţi să foloseşti orice mijloace doreşti, atâta vreme cât eşti în sfera legalităţii.

— Pot să plec? l-a întrebat Ding Gou'er, ridicându-se de pe scaun.

Procurorul-şef s-a ridicat şi el în picioare şi a împins pe masă, către el, un pachet de ţigări, nedesfăcut, marca China.

Ding Gou'er a înşfăcat ţigările şi a ieşit din biroul procurorului-şef, îndreptându-se în fugă către lift, iar după ce a părăsit clădirea, a pornit pe drum cu gândul să ajungă cât mai repede la şcoală, să-şi vadă băiatul. Celebrul bulevard Victoria se întindea în faţa sa, cu nesfârşitele coloane de maşini, lungite pe ambele sensuri. Nu era pic de spaţiu ca să poată traversa, aşa că a rămas în aşteptare, pe marginea drumului. Din dreapta s-a ivit un cârd de copii de grădiniţă, gata să treacă strada. Chipurile lor scăldate de razele

soarelui străluceau aşijderea florii-soarelui. Sătul de atâta aşteptare, investigatorul a pornit pe carosabil, de-a lungul trotuarului şi s-a apropiat mai mult de copii, în timp ce pe lângă el bicicliştii treceau razant, cu iuţeala unor ţipari. Lumina strălucitoare cernută peste copii le transforma chipurile într-o pată albă, difuză. Micuţii erau îmbrăcaţi de-ţi luau ochii; aveau feţişoarele rotofeie, cu pielea albă şi ochii zâmbitori. Cum mergeau ei aşa, grupaţi, Ding Gou'er a băgat de seamă că erau legaţi unii de alţii cu o sfoară roşie, groasă, ceea ce l-a făcut să-i asemene în mintea sa cu un banc de peşti sau chiar cu o crenguţă încărcată cu fructe mari, cărnoase. Fumul de la ţevile de eşapament ale maşinilor, care îi învăluia, lucea şi el în bătaia razelor de soare tot aşa cum lucesc cărbunii încinşi, încât copiii chiar că păreau să fie nişte păsăruici înşirate pe băţ, nişte frigărui, presărate cu condimente în straturi – roşii şi verzi, din cele aromate, care-ţi lasă gura apă. Copiii sunt viitorul ţării, sunt florile ei, cele mai de preţ comori. Cine ar îndrăzni să-i nimicească? Până la urmă, maşinile n-au avut încotro şi s-au oprit, ca să-i lase să treacă. Motoarele uruiau, în timp ce copiii treceau drumul, însoţiţi, şi în fruntea coloanei, şi la coadă, de câte o femeie îmbrăcată cu halat alb. La vederea celor două femei, cu feţele lor rotunde, buzele de culoarea cinabrului şi dinţii albi, ascuţiţi, ai fi jurat că sunt gemene.

— Ţineţi-vă bine de sfoară! Să nu cumva să-i daţi drumul!

Ding Gou'er a rămas la umbra unui copac cu frunzele îngălbenite, urmărindu-i pe micuţi cum traversau strada în deplină siguranţă. În tot acest răstimp, maşinile treceau unele după altele în mare viteză, iar cârdul de copii se strecura zgomotos prin faţa lui, ca un stol de vrăbii care nu mai conteneau cu ciripitul. Nişte panglici roşii, legate de o sfoară roşie care îi ţinea laolaltă, aşa încât şi dacă ar fi încercat cineva să le strice coloana, ei tot nu s-ar fi putut împrăştia. Era de ajuns ca femeile să tragă un pic de sfoară, că de îndată

coloana se forma la loc, în chip cât se poate de ordonat. Deodată, şi-a amintit cum strigaseră cele două mai devreme: „Ţineţi-vă bine de sfoară! Să nu cumva să-i daţi drumul!" şi în clipa aceea a simţit o furie nemăsurată în suflet. „Ce porcărie! Păi, dacă sunt legaţi zdravăn", a gândit el, „cum ar putea să-i dea drumul?"

Investigatorul s-a sprijinit de copac şi a întrebat-o cu răceală în voce pe femeia aflată în fruntea coloanei:

— Dar de ce trebuie să-i legaţi?

Ea i-a aruncat o privire ca de gheaţă şi i-a răspuns tot cu o întrebare:

— Care-i treaba ta?

— Nu te interesează pe tine care-i treaba mea, a apostrofat-o el. Fă bine şi răspunde-mi la întrebare! De ce trebuie să legaţi copiii cu sfoară roşie?

— Eşti nebun de legat! a zis femeia dispreţuitoare.

La auzul acestor vorbe, copiii şi-au îndreptat privirile înspre el şi au izbucnit la unison:

— Eşti neeee-buuun!

Lungeau fiecare silabă atât de tare încât Ding Gou'er nu-şi dădea seama dacă era o reacţie spontană sau fuseseră anume învăţaţi să se comporte astfel. Vocile lor cristaline, dulci – cele mai încântătoare sunete din lume – se risipeau în văzduh precum ciripitul unui stol de păsărele în zbor. El zâmbea prosteşte, în timp ce copiii îi treceau prin faţă şi a dat din cap către femeia care încheia coloana, însă aceasta nu l-a luat în seama, ci a întors capul în altă parte. Ding a continuat să-i urmărească cu privirea până când s-au pierdut pe o alee străjuită şi de-o parte, şi de cealaltă de ziduri înalte, vopsite în roşu.

Cu greu a izbutit să ajungă pe partea opusă a străzii, unde un

individ din Xinjiang[1], care perpelea frigărui de oaie la foc, îl îndemna, cu un accent ciudat, să ia ceva de mâncare. I-a refuzat oferta, însă a observat o tânără cu gâtul foarte lung, care s-a apropiat şi a cumpărat zece frigărui. Buzele ei rujate semănau cu un ardei iute. Fata a înmuiat frigăruile unsuroase în cutia plină de boia, le-a răsucit zdravăn şi a început să mănânce, străduindu-se să nu atingă carnea cu buzele, ca nu cumva să i se şteargă rujul. Investigatorul simţea cum îi ia gâtul foc numai privind-o, aşa că a întors capul şi s-a îndepărtat.

Puţin mai târziu, fuma, în aşteptarea fiului său, la poarta şcolii, când acesta a ieşit în fugă, cu ghiozdanul în spate, fără ca măcar să-l zărească. Avea ceva urme de cerneală pe faţă semnele distinctive ale unui şcolar. Ding Gou'er l-a strigat, iar când copilul s-a apropiat, vădit lipsit de orice bucurie, l-a anunţat că trebuia să plece cu treabă în Ţara Vinului.

— Şi ce dacă? a fost replica băiatului.

— Cum adică „Şi ce dacă?", i-a întors întrebarea Ding Gou'er.

— Păi, „şi ce dacă" înseamnă „şi ce dacă". Ce-ai vrea să zic?

— Şi ce dacă? Bine. Şi ce dacă! a repetat investigatorul vorbele fiului său.

Ding Gou'er a intrat la Departamentul de Securitate al Partidului Comunist, de la mină, unde a fost întâmpinat de un tânăr ras în cap. Acesta, de cum l-a văzut, a deschis un dulap care se înălţa până-n tavan, a turnat un pahar de rachiu şi i l-a oferit. În birou se afla o sobă mare, care menţinea o temperatură foarte înaltă, chiar dacă nu părea deloc să duduie. Ding Gou'er ar fi vrut nişte gheaţă, însă tânărul îl îndemnă să bea:

---

1 Xinjiang este o regiune din nord-vestul Chinei, unde populaţia majoritară este cea uigură.

— Haide, bea! Bea! O să te încălzeşti.

Sinceritatea de pe chipul tânărului îl împiedica să refuze, aşa că a luat paharul şi l-a băut pe îndelete.

Încăperea în care se aflau era închisă ermetic cu geamuri şi uşi glisante. Dintr-odată, Ding Gou'er a simţit o mâncărime pe tot corpul, iar năduşeala s-a pornit a-i scălda tot trupul.

— Nu-ţi face griji, prietene! Ai să te răcoreşti, dacă te linişteşti puţin! l-a auzit el pe Chelios spunând cu multă amabilitate în glas.

Lui Ding Gou'er i s-a părut că aude un bâzâit în urechi şi pe dată gândul i-a fugit la albine. Miere. Bebeluşi însiropaţi cu miere. Misiunea aceasta era de o importanţă capitală şi devenea tot mai limpede că nu-şi putea îngădui nici cea mai mică neglijenţă. Geamurile ferestrelor parcă vibrau uşor, dar afară, în spaţiul cuprins între cer şi pământ, câteva utilaje uriaşe se mişcau lent, fără zgomot. I se părea că este aidoma unui peşte într-un acvariu. Zărea pe geam utilajele acelea de minerit, vopsite în galben – o culoare ameţitoare, îmbătătoare – şi se sforţa să perceapă zgomotul pe care-l făceau, dar toată strădania lui era în zadar, din pricina izolării fonice perfecte a încăperii în care se aflau.

În schimb, Ding Gou'er se auzi pe sine spunând:

— Aş vrea să-i cunosc pe directorul minei şi pe secretarul de partid.

— Bea! Bea! îl îndemna Cheliosul.

Emoţionat de amabilitatea acestuia, Ding Gou'er a ridicat paharul şi l-a golit dintr-o înghiţitură.

Nici n-a apucat să aşeze bine paharul pe masă, că i-a fost umplut din nou.

— Mi-e peste putinţă să mai beau. Du-mă la directorul minei şi la secretarul de partid!

— Şefu', da' ce atâta grabă? Bea! Hai, mai bea un păhărel şi

mergem după aceea. Dacă nu, o să-mi pierd slujba. Niciun lucru bun nu trebuie să rămână nerepetat. Haide, haide, încă un păhărel!

Ding Gou’er s-a uitat la paharul acela mare cât pumnul şi a simţit deodată cum îl apucă nervii, dar pentru slujba lui şi pentru misiunea nobilă care îi fusese încredinţată n-a avut încotro decât să dea iute paharul pe gât.

Abia de l-a pus pe masă, când Cheliosul s-a şi repezit să-l umple.

— Şefu’, nu că vreau eu să te silesc să bei, dar aşa sunt regulile la mină: dacă nu bei trei pahare, te cuprinde o agitaţie de nu mai ştii de capul tău.

— Dar eu nu prea mă îndeletnicesc cu băutul. Nu mai intră nicio picătură în plus.

Cheliosul a apucat paharul cu amândouă mâinile, i l-a apropiat lui Ding Gou’er de buze şi i s-a adresat cu lacrimi în ochi:

— Vă implor, şefu’! Beţi, că doar nu vreţi să v-apuce pandaliile!

Văzând atâta sinceritate pe chipul Cheliosului, Ding Gou’er s-a mai lăsat înduplecat un pic şi, dându-şi capul pe spate, a turnat degrabă licoarea pe gât.

Cheliosul i-a spus emoţionat:

— Mulţumesc mult! Mulţumesc mult! Acum, ce-aţi zice de încă trei păhăruţe?

Ding Gou’er a acoperit paharul cu palma şi a spus:

— În niciun caz, în niciun caz! Haide, du-mă mai repede la şefii tăi!

Cheliosul s-a uitat la ceas şi i-a răspuns hotărât:

— E cam devreme să mergem acum la ei.

Ding Gou’er i-a fluturat o hârtie prin faţă spunându-i pe un ton grav:

— Eu sunt aici cu treburi de o importanţă capitală. Nu încerca să-mi stai în cale!

— Să mergem atunci! a încuviinţat Cheliosul după ce a şovăit puţin.

Ding Gou'er a ieşit din biroul Departamentului de Securitate în urma Cheliosului şi au pornit împreună pe coridorul cel lung, cu uşi de-o parte şi de cealaltă, pe care erau agăţate plăcuţe de lemn cu numele celor ce îşi făceau veacul pe acolo.

— Biroul secretarului de partid şi al directorului minei nu sunt în clădirea asta? a întrebat investigatorul.

— Vino cu mine! l-a îndemnat Cheliosul. Mi-ai băut trei pahare de vin şi să ştii că n-o să mă lase inima să te duc pe vreun drum greşit. Dacă n-ai fi băut, te-aş fi dus la biroul secretarului de partid şi te-aş fi lăsat acolo în mâinile secretarei.

Pe când ieşeau din clădire, Ding Gou'er şi-a văzut chipul reflectat în geam, o imagine difuză, însă expresia aceea de oboseală puternică, străină lui, pe care a surprins-o, aproape că l-a înspăimântat. Uşa s-a deschis cu un scârţâit jalnic, iar apoi, din pricina resortului, a revenit la loc şi l-a izbit în spate zdravăn, încât l-a făcut să se clatine pe picioare. Din fericire, Cheliosul a întins braţul la timp, ca să-l proptească să nu cumva să cadă. Razele strălucitoare ale soarelui îl ameţeau, în timp ce picioarele parcă i se înmuiau simţitor, iar în urechi îi răsuna un vâjâit zdravăn.

— Nu cumva m-am îmbătat?

— Şefu', i-a zis Cheliosul, cum să se îmbete o persoană aşa remarcabilă ca dumneata? Aici, la noi, numai necioplitii, oamenii fără pic de educaţie, au parte de aşa ceva. Cei aleşi, pe care noi îi numim „zăpada de primăvară", rezistă eroic la băutură, aşa că nu-i chip ca dumneata să te fi îmbătat, că doar faci parte din categoria asta de soi.

Vorbele tânărului, înşiruite după o logică impecabilă, l-au convins pe Ding Gou'er de îndată, aşa că l-a urmat tăcut, traversând

un teren viran unde se găsea un morman de buşteni, de diverse grosimi – unii aveau diametru de doi metri, alţii erau nişte biete trunchiuri firave, de numai câţiva centimetri grosime. Erau buşteni de pin, de arţar, de stejar, de arbore de cauciuc, de ulm şi alţii cărora nu le ştia numele. N-avea el cine ştie ce cunoştinţe de botanică, aşa încât faptul că era în stare să recunoască acei copaci era deja o performanţă. Totuşi, i se părea că până şi buştenii cei mai găunoşi, cu coaja crăpată, împrăştiau un damf de alcool, iar printre ei, pe alocuri, se iveau buruieni înălţuţe, care de acum începuseră să se usuce. O molie albă zbura alene prin aer şi în acelaşi timp câteva rândunici negre pluteau pe deasupra mormanelor de lemne, de parcă erau cherchelite şi ele. Ding Gou'er s-a oprit în faţa unui stejar uriaş şi a încercat să-i cuprindă trunchiul cu braţele, dar fără prea mare succes. Apoi, a lovit cu pumnii în trunchiul întunecat, dar nu s-a întâmplat nimic altceva decât că seva i s-a prelins uşor pe pumn.

— Ce copac falnic e ăsta! a exclamat el, plin de admiraţie.

— Anul trecut un producător de vin ne-a oferit trei mii de *yuani* pe el, a continuat Cheliosul ideea, dar noi n-am vrut să-l dăm.

— Dar pentru ce voia să-l cumpere?

— Să facă butoaie de vin. Dacă vrei vin de calitate, atunci trebuie neapărat să-l ţii în butoi de stejar.

— Ar fi trebuit să-l vindeţi, pentru că în niciun caz nu face trei mii de *yuani*.

— Noi detestăm economia privată, a comentat Cheliosul. Preferăm mai bine să lăsăm buşteanul să putrezească decât să susţinem economia privată.

În timp ce Ding Gou'er în sinea sa nutrea admiraţie pentru cât de grijulii erau cei de la mina Luoshan faţă de proprietatea publică, doi câini se alergau în jurul buştenilor, derapând şi alunecând de parcă erau zărghiţi de-a binelea sau, cine ştie, poate că dăduseră şi ei iama

prin butoaie. Câinele cel mare semăna cu dulăul care stătea de pază la poartă, dar la o privire mai atentă îţi dădeai seama că erau diferiţi. După ce au străbătut locul unde se tăiau copacii, Ding Gou'er şi Cheliosul au ocolit stivele de lemne una după alta de parcă se pregăteau să intre într-o pădure ancestrală. La umbra deasă a stejarilor nenumărate ciupercuţe frumoase crescuseră printre straturile de frunze putrede şi ghindă mucegăită. Toate, de-a valma, răspândeau un iz de fermentat care pur şi simplu îţi muta nasul din loc. Pe crengile unui arbore cu coaja colorată atârnau fructele ce aduceau izbitor de tare cu nişte bebeluşi drăgălaşi, cu pielea rozalie, cu trăsăturile şi cutele feţei bine articulate. În mod surprinzător, toţi erau băieţei, lucru evident după cocoşeii drăgălaşi, ca nişte alune roşii. Ding Gou'er a scuturat din cap, cumva ca să alunge gândurile neliniştitoare; umbre diavoleşti, misterioase, înspăimântătoare pâlpâiau şi se întindeau greoaie în mintea lui. Îşi reproşa de acum faptul că pierduse timpul într-un loc unde n-ar fi trebuit să zăbovească nici măcar o clipă, însă apoi, deodată, un gând a pus stăpânire pe mintea lui: „Păi, sunt doar douăzeci şi ceva de ore de când am primit această măreaţă sarcină de serviciu şi deja caut o cale de investigare chiar în labirintul cazului de faţă, ceea ce dovedeşte o mare eficienţă din partea mea, nu?" Aşadar, l-a urmat răbdător pe Cheliosul de la Departamentul de Securitate. „Ia să vedem unde are ăsta de gând să mă ducă!"

După ce au ocolit o stivă de buşteni de mesteacăn, s-au apropiat de un lan bogat de floarea-soarelui. Pălăriile îndreptate către soare transformau totul într-o întindere aurie aşternută graţios peste o câmpie verde, luxuriantă. Ding Gou'er inspiră adânc aroma aceea dulceagă, îmbătătoare a lemnului de mesteacăn, moment în care în mintea sa năvăli imaginea colinelor scăldate în culorile toamnei. Coaja mestecenilor, albă ca zăpada.

nu-şi pierduse încă vitalitatea, ci era lucioasă şi moale. Pe la crăpături lemnul se vădea mai proaspăt, mai fraged, ca şi cum ar fi vrut să spună că fie şi aşa, tăiaţi, buştenii continuau să-şi trăiască viaţa mai departe. Un ditamai greiere roşcat se căţăra pe coaja unui mesteacăn alb cu aşa o frenezie, încât ai fi zis că tocmai a lansat o provocare nemiloasă celui care se încumeta să-l prindă. Cheliosul a exclamat, incapabil să-şi stăpânească entuziasmul:

— Vezi casele acelea cu acoperişuri de ţiglă roşie, înconjurate de floarea-soarelui? Acolo se află secretarul de partid şi directorul minei.

Locul despre care vorbea se afla la distanţă de mai bine de zece case, toate cu ţiglă roşie pe acoperiş, înconjurate de o mare de floarea-soarelui, cu frunze mari, cărnoase – semn că solul fertil, mlăştinos, de acolo, le hrănise pe săturate. Sub mângâierea razelor generoase ale soarelui, galbenul florilor îşi dezvăluia strălucirea nespusă. Fascinat de culorile acelea încântătoare, Ding Gou'er a simţit brusc cum se lasă pradă unei senzaţii îmbătătoare de amorţeală care i se răspândea în fiecare fibră a trupului său – blândă, leneşă, copleşitoare. Până când a izbutit să se scuture de această stare ce ameninţa să pună stăpânire asupra lui, Cheliosul deja îşi pierduse urma, nu se mai vedea nicăieri. Descoperind acest lucru, Ding s-a cocoţat pe o stivă de buşteni de mesteacăn, ca să aibă o perspectivă mai bună, dar pe dată l-a luat o ameţeală de parcă plutea pe valuri învolburate, cu stiva de lemne în chip de corabie aflată în derivă. În depărtare, pe muntele stâncos tot mai fumega ceva, însă fumul acela îşi pierduse din intensitatea pe care o observase în zori. Pe dâmburile de cărbune aflate sub cerul liber se zăreau nişte oameni negricioşi, într-o viermuială nespusă, în timp ce la poale tot felul de vehicule se înghesuiau unele într-altele. Percepea atât de slab vocile oamenilor şi vuietul animalelor, încât s-a

gândit că în mod neîndoielnic ceva rău se petrecuse cu auzul său. Îi părea mai degrabă că între el şi lumea reală se ridicase un paravan transparent care îl împiedica să mai aibă percepţii autentice. În tot acest timp, utilajele miniere îşi întindeau braţele lor lungi, de culoarea piersicii gălbui, şi le afundau în mina de cărbune, cu mişcări lente, dar neobişnuit de precise. Cuprins de ameţeală, Ding Gou'er s-a aplecat şi s-a întins cu faţa în jos pe un buştean care în continuare se legăna pe valuri. Cheliosul chiar că se mistuise, aşa că, lipsit de orice sprijin, a coborât cătinel de pe buştean şi a pornit agale către lanul de floarea-soarelui.

Fără să vrea i-a revenit în minte purtarea sa din ultima vreme. Un investigator special, extrem de apreciat de către superiori, se întinsese pe buşteanul de mesteacăn ca un căţeluş care se temea de apă mult prea tare ca să mai fie în stare să admire peisajul; un asemenea comportament devenise deja un factor component al investigaţiei duse în cazul acestui dosar special care, dacă se dovedea adevărat, avea să stârnească un scandal teribil, cutremurător. Fără îndoială că, dacă s-ar face un film pe subiectul acesta, el ar fi de râsul tuturor, ar ajunge bătaia lor de joc. Toată buimăceala asta îi dădea de bănuit că se cam cherchelise, însă oricare ar fi fost situaţia, faptul că Cheliosul dispăruse pe furiş nu era deloc normal, ci cât se poate de anormal. Imaginaţia investigatorului s-a răsfirat într-o clipită şi a început să plutească, purtată de pala de vânt. „E foarte probabil ca tânărul cel chelios să fie membru al bandei mâncătoare de bebeluşi şi, după ce m-a adus printre stivele de buşteni, a găsit prilej numai bun ca să se facă nevăzut. M-a călăuzit pe un drum înţesat de capcane şi primejdii şi m-a abandonat aici." însă, desigur, Cheliosul îi subestimase inteligenţa.

Într-un târziu, Ding Gou'er a luat servieta sub braţ, strâns, căci

înăuntru, greoi şi rigid, se afla un revolver 69. Cu pistolul în mână, simţea că prinde un curaj nebun. A privit cu nostalgie mestecenii, stejarii şi lemnele acelea care îi fuseseră tovarăşi până nu demult. Buştenii, văzuţi în secţiune, cu cerculeţele desenate în lemn, îi păreau a fi nişte ţinte spre care îşi imagina că îndreaptă pistolul, chiar către miezul lor, în mijlocul tainic, şi, mânat de gândurile învolburate, picioarele l-au dus ele singure până la marginea lanului de floarea-soarelui.

Stă, fără îndoială, în puterea omului ca un loc atât de liniştit şi rupt de lume să se ivească într-o zonă minieră aşa de agitată. La vederea lanului de floarea-soarelui care îi ieşise în întâmpinare a avut senzaţia că mii de Feţe zâmbitoare îl aşteptau, doar că în verdele de smarald al frunzelor şi galbenul palid al florilor el întrezărea de acum ipocrizia şi parşivitatea, în niciun caz sinceritatea şi căldura. Auzea în surdină râsete lipsite de bucurie, în timp ce frunzele mari se legănau foşnitoare cu fiecare pală de vânt ce se abătea asupra lor. A pipăit servieta, ca să se asigure că pistolul – tovarăşul său, era la locul lui şi a pornit către căsuţa roşie cu fruntea sus şi pieptul scos în faţă, triumfător. Mergea cu ochii pironiţi asupra destinaţiei sale şi totuşi simţea o ameninţare ce venea dinspre lanul ce fremăta neliniştit, o ameninţare care pesemne se datora aerului răcoros împrăştiat de flori, dar şi ţepilor albicioşi de pe pălăriile florilor.

Când a împins uşa şi a păşit înăuntru, Ding Gou'er a gândit că făcuse o adevărată călătorie până aici, înţesată cu tot felul de experienţe şi primejdii, dar iată că în sfârşit îi întâlnea pe secretarul de partid şi pe directorul minei – doi ţipi la vreo cincizeci de ani, cu feţele rotunde ca nişte pâiniţe, îmbujorate, amintind de culoarea oului cu coajă roşie. Mai mult decât atât, amândoi erau pântecoşi ca nişte generali îmbrăcaţi cu tunici chinezeşti cenuşii croite impecabil

şi arboraseră aceleaşi zâmbete condescendente, pline de bunăvoinţă, aşa cum fac cei de rang înalt, ceea ce îi asemăna şi mai tare, de-ai fi zis că-s fraţi gemeni. Amândoi i-au strâns mâna cu multă amabilitate; chiar că ştiau cum să strângă mâna cuiva – nici prea tare, nici prea relaxat; nici prea rigid, nici prea uşor, însă la fiecare atingere Ding Gou'er a simţit un şuvoi cald de energie cum îi cuprinde întreg trupul, ca şi cum mâna sa ar fi atins doi cartofi tocmai copţi pe jăratic. Din neatenţie, servieta i-a căzut pe podea, iar în clipa aceea pistolul bine dosit înăuntru s-a descărcat.

— Poc!

Servieta de piele fumega, în timp ce o bucată de cărămidă din zid s-a făcut bucăţele. Toţi muşchii lui Ding Gou'er au tresărit de spaimă în clipa aceea. Înspăimântat, a văzut chiar cum glonţul nimereşte într-un mozaic de pe perete, cu inserţii de sticlă, având tema „Natha[2] face tărăboi pe mare". Artistul îl ilustrase pe Natha ca pe un băieţel grăsuţ, cu pielea albă, numai că glonţul investigatorului îi făcuse praf tocmai cocoşelul cel drăgălaş.

— Este, într-adevăr, un pistol miraculos!

— De cum scoate pasărea capul, pistolul ăsta a şi nimerit-o!

Extrem de stânjenit, Ding Gou'er şi-a ridicat servieta în grabă, a scos pistolul şi i-a pus piedica.

— Aş fi putut să jur că am pus piedica! le-a mărturisit el celor doi.

— Până şi caii cei mai bine dresaţi se mai împiedică uneori.

— Se întâmplă de multe ori ca un pistol să se descarce din senin.

Vorbele acestea pline de bunăvoinţă, împăciuitoare, rostite de directorul minei şi de secretarul de partid îl făceau pe Ding Gou'er să se simtă şi mai ruşinat. Se vedea limpede că îndrăzneala şi semeţia ce-l însoţiseră atunci când se năpustise pe uşă dispăruseră

---

2 Natha este numele unei zeităţi budiste.

ca fumul în văzduh. Acum dădea din cap şi se tot apleca, plin de respect, însă, în clipa în care a schiţat gestul de a-şi scoate legitimaţia şi scrisoarea de prezentare, cei doi i-au curmat avântul, adresându-i-se la fel de călduros:

— Bine aţi venit, tovarăşe Ding Gou'er!

— Vă aşteptam cu nerăbdare să ne coordonaţi în activitatea pe care o desfăşurăm!

Mult prea stânjenit ca să mai întrebe de unde aflaseră ei că vine la mina lor, Ding Gou'er şi-a frecat nasul şi a spus:

— Tovarăşe director, tovarăşe secretar de partid, am venit la ordinul unui anume tovarăş, ca să investighez la respectabila dumneavoastră mină cazul cu bebeluşii rumeniţi pentru a fi mâncaţi. Cazul acesta are implicaţii extrem de serioase, aşa că îndrăznesc să vă avertizez din capul locului că este strict secret.

Directorul minei şi secretarul de partid s-au privit unul pe celălalt preţ de câteva secunde, după care au izbucnit într-un râs nestăvilit, însoţit de bătăi din palme.

Ding Gou'er nu se aştepta la o asemenea reacţie, drept care s-a schimbat la faţă şi i-a admonestat pe un ton grav:

— V-aş ruga să fiţi un pic serioşi! Jin Gangzuan, directorul adjunct al Departamentului de Propagandă din cadrul Primăriei Ţării Vinului, este principalul suspect în acest caz şi are legătură directă cu respectabila dumneavoastră mină.

Unul dintre cei doi – greu de spus dacă directorul minei sau secretarul de partid – i-a replicat:

— Aşa-i, directorul Jin a fost profesor la şcoala primară de pe lângă mină, dar la vremea aceea era un tovarăş bun, capabil, principial, cum rar mai întâlneşti în zilele noastre. Poate doar unul la un milion de oameni i-ar putea fi pe măsură.

— Vă rog să-mi vorbiţi despre el.

— Am putea să discutăm cât mâncăm şi bem.

Ding Gou'er nici n-a apucat să îngaime ceva, că s-a şi trezit împins în sala de protocol.

2

Stimate domnule profesor Mo Yan,

Bună ziua!

Mai întâi de toate, daţi-mi voie să mă prezint: sunt doctorand la Universitatea Distileriei din Ţara Vinului, specializarea Combinaţii Alcoolice. Numele meu este Li, iar prenumele – Yidou[3]. După cum poate că bănuiţi deja, acesta este pseudonimul meu şi vă rog să mă iertaţi că nu vă dezvălui numele real. Dumneavoastră sunteţi un scriitor faimos (credeţi-mă, nu vă flatez câtuşi de puţin) şi fireşte că veţi înţelege dorinţa mea de a mă ascunde sub oblăduirea acestui nume. Pot spune cu o deplină sinceritate că eu cu trupul mă aflu în Ţara Vinului, dar sufletul meu hălăduieşte pe tărâmul literaturii. M-am afundat în marea literaturii cu totul şi de aceea m-am trezit prins într-un zbucium fără de margini. Îndrumătorul meu, adică tatăl soţiei mele, soţul soacrei mele, adică socrul meu sau, în termeni mai pretenţioşi, „Stăpânul", mai precis profesorul Yuan Shuangyu, mă critică adesea că îmi neglijez cariera, ba a încercat chiar s-o convingă pe fiica lui să divorţeze de mine. Mie nu mi-e teamă, căci pentru literatură sunt în stare să mă caţăr pe un munte înţesat cu cuţite sau să mă năpustesc într-un ocean de flăcări. „Pentru tine sunt gata să mă istovesc fără sfârşit şi, chiar dacă ajung slab ca un ţâr şi hainele

---

3 Numele Li Yidou se traduce drept Li „Un pocal", Yi este numeralul „unu", iar Dou desemnează un mic recipient pentru vin.

atârnă jalnic pe mine, câtuşi de puţin nu mă necăjesc.” Eu l-am combătut spunând: „Ce înseamnă să-ţi neglijezi cariera?” Tolstoi a fost ofiţer, Gorki a fost brutar şi spălător de vase, Guo Moruo[4] a fost student la medicină, iar Wang Meng[5] secretar-adjunct al filialei Beijing a Ligii Tineretului în noua democraţie a Chinei. Toţi şi-au părăsit meseria pentru a îmbrăţişa cariera literară, nu-i aşa? Când socrul meu a încercat să mă combată, eu, luându-l drept exemplu pe Ruan Ji[6], i-am tras o uitătură extrem de sugestivă, doar că eu nu sunt foarte priceput şi nu pot să-mi maschez furia din priviri. Nici Lu Xun[7] nu putea, nu? Dar domnia voastră ştiţi toate aceste lucruri şi atunci la ce bun oare să mai încerc eu să vă impresionez?

Asta este ca şi cum aş recita *Canonul în trei cuvinte*[8] la uşa lui

---

4 Guo Moruo (1892–1972) este unul dintre cei mai reprezentativi scriitori moderni ai Chinei.

5 Wang Meng (n. 1934) este unul dintre scriitorii de frunte ai literaturii chineze contemporane. Între 1986 şi 1989 a fost ministrul culturii.

6 Ruanji (210–263) a fost poet şi muzician de la sfârşitul dinastiei Han de Răsărit şi începutul Celor Trei Regate. Trăind într-o perioadă de mari frământări politice şi sociale, a preferat să se retragă din viaţa publică şi să între în grupul celor Şapte înţelepţi din Pădurea de Bambus. Membrii acestui grup erau adepţii unei vieţi libere, departe de constrângerile sociale, îndeletnicindu-se cu poezia şi consumul de alcool.

7 Lu Xun (1881–1936) este considerat cel mai mare scriitor modern al Chinei. A fost, de asemenea, traducător, eseist, critic literar şi a jucat un rol important în Mişcarea de la 4 Mai 1919, o mişcare pentru noua cultura.

8 *Canonul în trei cuvinte (San zi jing)* este o lucrare clasică despre care se presupune că a fost scrisă în sec. XIII. Deşi nu a făcut parte din Cele Cinci Clasice (Wu Jing), această carte cuprindea esenţa gândirii confucianiste şi, data fiind

Confucius sau ca şi cum aş face o demonstraţie de mânuire a săbiei în faţa războinicului Guan Yu[9] sau aş discuta despre băutură în faţa lui Jin Gangzuan… Iertare, se pare că deviez de la subiect…

Stimate domnule profesor Mo Yan, eu v-am citit cu mare plăcere operele şi mă înclin cu respect în faţa domniei voastre, căci descopăr că ori de câte ori pun mâna pe ele unul din sufletele mele părăseşte lumea oamenilor, iar celălalt se îndreaptă direct către Nirvana[10]. Operele domniei voastre sunt la fel de minunate precum *Nirvana păsărilor Phoenix,* a lui Guo Moruo, şi *Universităţile mele*, a lui Maxim Gorki. Ceea ce admir eu la domnia voastră în mod deosebit este spiritul demn de un adevărat Zeu al Băuturii, care vă îngăduie să beţi oricât de mult, fără să vă îmbătaţi. V-am citit un articol în care susţineţi că „Băutura înseamnă literatură” şi că, Acela care nu cunoaşte băutura nu poate discuta despre literatură”. Aceste cuvinte au avut darul de a mă trezi din amorţeală, spulberând totodată obstacolele care-mi stăteau în cale. Este întocmai ca în vorba aceea: „Deschide porţile gâtului şi toarnă o găleată de Maotai!”[11] În lumea

---

forma în care a fost redactată – versuri de câte trei caractere, reprezenta cartea fundamentală pentru educaţia copiilor. Cartea şi-a păstrat acest statut până la sfârşitul sec. XIX.

9 Guan Yu a fost general la sfârşitul dinastiei Han de Răsărit (sec. III), cunoscut în istorie ca un simbol al dreptăţii şi loialităţii.

10 În teoria filosofica chineză se vorbeşte despre dualitatea sufletului, şi anume acesta are două ipostaze: *po* – sufletul de tip *yin,* legat de trup, care se descompune după moarte şi *bun* – sufletul de tip *yang,* eteric, care după moarte se înalţă la cer.

11 Maotai este o băutură fabricată din cereale, care este considerată drept băutura naţională. Este produsă în localitatea Maotai, din provincia Guizhou, de la care a

asta nu sunt mai mult de vreo sută de oameni care se pricep la băutură ca mine. Desigur, domnia voastră sunteţi o excepţie. Istoria băuturii, procesul distilării, clasificarea băuturilor, compoziţia chimică şi proprietăţile fizice ale acestora – pe toate le ştiu ca pe propriile-mi buzunare şi de aceea sunt atât de captivat, socotind că sunt capabil să creez literatură de cea mai bună calitate. Judecata domniei voastre va fi pentru mine ca un pahar de vin, pe care mi-l oferiţi ca să mă liniştiţi, exact aşa cum s-a întâmplat cu Li Yu, eroul martir, care a băut un pahar oferit de Mătuşa Li înainte de a fi arestat. Prin urmare, domnule profesor Mo Van, acum trebuie că ştiţi de ce vă adresez această scrisoare. Primiţi, rogu-vă, plecăciunile adânci ale umilului dumneavoastră discipol!

De curând am vizionat adaptarea cinematografică după romanul domniei voastre, *Sorgul roşu,* la care aţi lucrat personal, din câte ştiu eu. După vizionare, noaptea întreagă n-am mai fost în stare să pun geană pe geană. În schimb, m-am cufundat în beţie, căci am băut pahar după pahar fără încetare. Domnule profesor, mă bucur nespus pentru dumneavoastră şi sunt atât de mândru, încât în orice clipă sunt gata să lansez un apel către factorii de conducere din toate mediile şi de la toate nivelurile ca să vă urnească din Gaomi, oraşul aflat în ţinutul de nord-est şi să vă ofere găzduire aici, în Ţara Vinului. Vă rog să aşteptaţi veşti de la mine în acest sens, căci le veţi primi curând.

Stimate domnule profesor Mo Yan, este prima oară când îndrăznesc să vă scriu o scrisoare şi n-ar trebui să-mi îngădui nicio clipă să bat câmpii. De aceea, vă trimit alăturat şi o povestire pe care vă rog să o supuneţi viziunii dumneavoastră critice. A fost scrisă în noaptea aceea în care am văzut filmul *Sorgul roşu*, după care m-am

---

primit numele.

tot foit în aşternuturi, incapabil să mai adorm. Atunci am înnodat pahar după pahar, într-o crâncenă beţie şi astfel am reuşit să scriu povestirea dintr-o răsuflare. Vă rog s-o citiţi şi, de veţi socoti că merită, sper s-o puteţi recomanda undeva spre publicare. Discipolul dumneavoastră vă salută cu cel mai adânc respect şi vă urează ca ideile literare să curgă precum torentele nestăvilite.

Discipolul dumneavoastră,
Li Yidou

P.S. Domnule profesor, vă rog să-mi spuneţi dacă sunteţi în nevoie de băutură aleasă. Oricum ar fi, mă străduiesc să fac rost şi vă aduc de îndată.

3

Domnule doctor oenolog,

Scrisoarea ta şi povestirea *Băutura* au ajuns cu bine în mâinile mele.

Eu sunt o persoană care nu a avut parte de educaţie aleasă şi de aceea nutresc cea mai profundă admiraţie şi un respect nemărginit faţă de cei ce studiază în facultate. Cu atât mai mult te admir pe domnia ta, un destoinic doctorand.

În vremurile de azi, se pare că a face literatură nu este o alegere prea înţeleaptă, dar aceia dintre noi care descoperă că e prea târziu pentru altceva nu pot decât să ofteze adânc la gândul că nu au vreun talent sau vreo îndemânare care să-i recomande pentru o altă îndeletnicire. Un anume scriitor pe nume Li Qi a scris odinioară o nuvelă intitulată *În niciun caz să nu mă lisaţi drept câine!*, în care

vorbeşte despre o gaşcă de derbedei preocupaţi numai să înşele, să fure, să jefuiască şi să comită tot felul de nelegiuiri, până când într-una din zile unul dintre ei a venit cu o propunere neaşteptată: „La dracu', să mergem să ne facem scriitori!" Nu vreau să mă lansez aici într-o dezbatere mai detaliată, dar, dacă eşti interesat, n-ai decât să cauţi nuvela şi s-o citeşti.

Domnia ta îţi faci doctoratul în oenologie, ceea ce mă umple de o invidie crâncenă. Dacă aş fi eu doctor într-aşa un domeniu, mă gândesc că nu mi-aş schimba meseria ca să scriu te miri ce prostii de romane despre câini. În China asta a noastră, care duhneşte a băutură, poate oare să existe vreo îndeletnicire mai promiţătoare, mai remarcabilă, mai de viitor decât studiul băuturii? În trecut, se spunea că „în cărţi se află castele aurite, în cărţi se află hrană cu nemiluita, în cărţi se află femei minunate", dar almanahurile vechi au şi ele neajunsurile lor. În loc de „cărţi" ar fi trebuit să spună „băutură". Ia uitaţi-vă la directorul adjunct Jin Gangzuan! Păi, n-are el capacitate de absorbţie cât pentru un ocean, încât şi-a câştigat respectul neţărmurit al tuturor din Ţara Vinului? Spune tu, ce scriitor ar putea să se compare cu el? De aceea, dragă discipole, eu te sfătuiesc să-ţi asculţi socrul şi să-ţi faci studiile de oenologie cât se poate de temeinic, ca nu cumva să te abaţi pe căi greşite şi să-ţi iroseşti tinereţea.

În scrisoarea ta îmi spuneai odinioară că unul din eseurile mele ţi-a slujit drept sursă de inspiraţie pentru a deveni scriitor. Mare greşeală! La beţie am rostit o sumedenie de vorbe aiuritoare, precum cele pe care le tot repeţi tu: „Băutura înseamnă literatură" şi, Acela care nu ştie a bea nu poate discuta despre literatură". Cu niciun chip să nu dai crezare acestor vorbe, fiindcă altminteri înseamnă că viaţa asta neînsemnată a mea chiar a ajuns la capătul ei.

Ţi-am citit cu mare atenţie lucrarea, însă eu n-am cunoştinţe de

critică literară, aşa că n-am căderea de a aprecia arta şi de a da verdicte. Deja ţi-am trimis lucrarea la revista *Literatura poporului*, unde se află cei mai mari redactori literari din China de azi, şi socotesc că, dacă eşti un mare talent, cu siguranţă se va găsi unul priceput să te descopere.

Aici mie nu-mi lipseşte băutura, dar, oricum, îţi mulţumesc pentru amabilitate şi pentru gândurile bune.

Cu respect îţi doresc fericire şi sănătate,

Mo Yan

4

BĂUTURA

„Dragi prieteni, dragi studenţi, când mi-a ajuns la urechi vestea minunată că am fost angajat ca profesor invitat la Universitatea Distileriei, această onoare fără pereche a sosit precum o pală de vânt călduţ în miezul iernii suflând peste inima mea sinceră, roşie ca focul, peste intestinele mele verzi şi plămânii mei albaştri, precum şi peste ficatul meu de culoare purpurie – locul unde sălăşluieşte strădania, dar şi unde se cuibăresc resentimentele. Dacă pot să stau aici, pe podiumul acesta decorat cu pini şi flori de plastic viu colorate, ţinându-vă cursuri, acest lucru se datorează înzestrărilor speciale ale băuturii. Ştiţi foarte bine că, atunci când pătrunde în corp, în cea mai mare parte băutura se răspândeşte prin ficat…”

Jin Gangzuan stă pe podiumul înalt al Marii Săli de Prelegeri Generale a Universităţii Distileriei din Ţara Vinului, îndeplinindu-şi îndatoririle într-un mod cât se poate de solemn. Pentru primul curs susţinut şi-a ales o temă vastă, de larg interes: „Băutura şi societatea”. Asemenea unui conducător de rang înalt, care ţine un

discurs avântat pornind de la lucruri cât se poate de abstracte, ca un Dumnezeu care cuprinde totul cu privirea de sus, de la înălţimea sa intangibilă, şi se lansează în elucubraţii, trecând de la cele vechi până la cele din zilele noastre, în analize profunde despre câte-n lună şi-n stele, despre verzi şi uscate, el s-a arătat a fi un invitat de soi, care nu se limitează doar la tema discursului său. Deşi şi-a îngăduit să zburde prin văzduh ca un cal înaripat, a trebuit din când în când să revină cu picioarele pe pământ; a dat frâu liber vorbelor, însă fiecare cuvinţel rostit se lega, direct sau indirect, de tema abordată.

Cei nouă sute de studenţi ai Universităţii din Ţara Vinului, fete şi băieţi, stăteau care mai de care cu capetele iţite, nerăbdători să se lase purtaţi pe aripile entuziasmului, alături de profesorii, lectorii, asistenţii şi conducerea şcolii. Puşi laolaltă, arătau ca o puzderie de steluţe, cu privirile înălţate spre steaua călăuzitoare. Totul se petrecea într-o dimineaţă însorită de primăvară, când Jin Gangzuan, proţăpit pe podium, îşi străfulgera auditoriul cu ochi lucioşi care ar fi putut străpunge până şi piatra cea mai dură. În public se afla şi profesorul Yuan Shuangyu, trecut de şaizeci de ani, care privea spre podium cu capul dat pe spate; părul alb părea că-i pluteşte undeva pe deasupra creştetului, ceea ce îi conferea un aer de mare eleganţă. Fiecare fir de păr se profila cât se poate de limpede, ca într-un superb filigran de argint. Era îmbujorat tot şi avea un aer extrem de degajat, de parcă ar fi fost un călugăr daoist sau poate o întrupare a spiritului unei zeităţi, un nor plutitor ori vreun cocor sălbatic, iar păru-i cărunt îl scotea în evidenţă ca pe o cămilă în mijlocul unei turme de oi. Acest profesor este coordonatorul meu şi mă văd nevoit să mărturisesc că eu nu numai că îl cunoşteam pe el, dar o cunoşteam şi pe nevasta lui. Apoi, m-am amorezat de fata lor, ne-am căsătorit, aşa că cei doi, curând, mi-au devenit socri. În ziua aceea, şi

eu mă aflam în Marea Sală şi audiam prelegerea, din postura de doctorand la Universitatea Distileriei, specializarea Combinaţii Alcoolice, profesorul îndrumător fiindu-mi deja socru. Băutura este spiritul meu, este sufletul meu şi, totodată, el dă şi titlul acestei povestiri. A scrie ficţiune reprezintă un hobby pentru mine, prin urmare, eliberat de toată presiunea la care este supus un scriitor profesionist, îmi pot permite să mă las purtat de propriu-mi penel şi, dacă mi-aş dori, aş putea să mă îndeletnicesc cu aceste două preocupări – scrisul şi băutura – în acelaşi timp. Bună-i băutura! Da, chiar aşa şi este – băutura este cu adevărat bună! Bună-i băutura, bună-i băutura, bună-i băutura ce iese din mâinile mele! Dacă ajungi să savurezi băutura mea, plămânii ţi se umplu de aer şi cât ai zice peşte scapi de tuse. Dacă ajungi să te dedai băuturii, mănânci ca porcul şi nu ridici capul din blide până nu isprăveşti. Pun pe tăviţa lăcuită paharul plin ochi, cu un clinchet limpede şi, de îndată ce închid ochii, văd Marea Sală. În laboratorul Departamentului de Combinaţii Alcoolice, vinul cel aprins la culoare, îmbuteliat în sticluţe, răsfiră nuanţe diferite de roşu. Lumina strigă guralivă în lampă, băutura circulă prin sânge, gândurile curg în aval pe fluviul timpului, iar chipul lui Jin Gangzuan, mic, îngust, dar foarte expresiv, dezvăluie o frumuseţe seducătoare. El este gloria şi mândria Ţării Vinului, este idolul studenţilor. Toţi ar vrea să aibă copii care să-i calce pe urme lui Jin Gangzuan, în timp ce femeile neîndoielnic şi-ar dori un soţ care să-i semene. Aşa cum un banchet fără băutură nu poate fi un banchet adevărat, tot aşa Ţara Vinului nu-i Ţara Vinului de-adevăratelea fără Jin Gangzuan. El a băut un pahar mare de vin, după care şi-a şters buzele lucioase ca mătasea cu o batistă de satin, semn de mare eleganţă şi mare rafinament. Wan Guoxiang, floarea Departamentului de Combinaţii Alcoolice, purtând cea mai frumoasă rochie din lume, cu gesturi care trădau o

grijă desăvârşită, i-a umplut paharul profesorului nostru. El a privit-o cu afecţiune, ceea ce a făcut-o să se îmbujoreze instantaneu, ba chiar am putea spune că nori roşietici, de bucurie, s-au aşternut pe obrajii ei strălucitori. Ştiu bine că în rândul publicului multe studente erau măcinate de gelozie, pe unii studenţi îi năpădise invidia, iar alţii scrâşneau din dinţi de enervare. Vocea lui răsunătoare, care se slobozea din adâncul gâtului, fără să întâmpine nici cea mai mică oprelişte, nu trebuia dreasă. Tusea lui abia perceptibilă era mai degrabă un mic defect cu care numai personalităţile proeminente se pot lăuda, un simplu obicei care nu-i ştirbea câtuşi de puţin imaginea de mare rafinament. El a spus:

„Dragi tovarăşi şi dragi studenţi, să nu vă încredeţi orbeşte în talent! Desigur că materialista nu neagă în mod categoric faptul că unii oameni sunt cu mult mai generos înzestraţi decât alţii, însă aceasta, la urma urmei, nu reprezintă un factor decisiv. Recunosc că eu le sunt superior tuturor graţie priceperii mele teribile de a stabili concentraţia alcoolului, dar, dacă n-ar fi fost implicate aici o practică asiduă, tehnici speciale şi o veritabilă artă, atunci capacitatea mea formidabilă de a bea după placul inimii, fără să mă las pradă beţiei, n-ar fi putut atinge culmile”.

Jin Gangzuan este un om foarte modest, însă este bine ştiut că oamenii cu abilităţi autentice se dovedesc a fi nespus de modeşti, în timp ce aceia care se laudă cu înzestrarea lor adeseori sunt lipsiţi de talent autentic. Când ai reuşit cu graţie nemăsurată să bei paharul, domnişoara de la Departamentul de Combinaţii Alcoolice numaidecât ţi-l umple la loc tot cu graţie nemăsurată. Eu, cu mâna mea cea obosită, îmi torn un pahar. Toată lumea schimbă zâmbete în cunoştinţă de cauză, ştiind bine că băutura a fost şi muza poetului

Li Bai[12], doar că sub nicio formă Li Bai nu poate să fie comparat cu mine, fiindcă el trebuia să-şi plătească băutura, în timp ce eu nici gând de aşa ceva, căci îmi este la îndemână să beau toate preparatele din laborator. Li Bai a fost cândva un mare maestru al literaturii, în timp ce eu sunt doar un biet scriitoraş pasionat de literatură. Vicepreşedintele Asociaţiei Metropolitane a Scriitorilor m-a tot îndemnat ca în scrierile mele să dau viaţă experienţelor care-mi sunt familiare. Recunosc cu toată sinceritatea că adesea îi duc vin şterpelit de la laborator, aşa că el în niciun caz nu m-ar păcăli. Cât de departe a ajuns cu prelegerea? Să ciulim urechile şi să ne concentrăm un pic! Cei nouă sute de studenţi arată ca o turmă de măgăruşi energici.

Măgăruşilor, expresia de pe faţa profesorului Jin Gangzuan, directorul-adjunct, şi gesturile lui nu sunt cu nimic aparte faţă de expresia şi comportamentul măgăruşilor. Acolo, la catedră, el se arată atât de drăgălaş, cum îşi flutură mâinile şi dă din cap, în timp ce deapănă mai departe: „Povestea legăturii mele straşnice cu băutura ar fi trebuit urmărită încă de acum vreo patruzeci de ani. Pe vremea aceea, eu prindeam viaţă în pântecele mamei mele chiar în luna aceea, celebrată cu atâta bucurie de oameni, când se întemeia Republica Populară. Înainte de acest moment, după câte am reuşit eu să aflu din investigaţiile pe care le-am desfăşurat pe cont propriu, părinţii mei erau la fel ca toţi ceilalţi – entuziasmul lor ajunsese la graniţa cu nebunia, iar bucuria care a urmat i-a cufundat într-o stare de extaz, de parcă cerul ar fi cernut flori cu nemiluita peste ei. Astfel, se poate spune că eu sunt un produs al bucuriei nebuneşti, aşadar sunt un produs secundar. Dragi studenţi, cu toţii cunoaştem

12 Li Bai (701–762) este unul dintre marii poeţi ai Chinei, din timpul dinastiei Tang.

relaţia dintre extaz şi băutură. N-are nicio importanţă dacă carnavalul este în ziua în care îl sărbătorim pe Zeul Băuturii şi dacă însuşi marele Nietzsche a venit pe lume chiar în ziua acestui carnaval. Important este că eu sunt produsul unirii spermei extaziate a tatălui meu cu ovulele extaziate ale mamei mele şi pot afirma că tocmai această unire mi-a predestinat întâlnirea cu băutura". El a despăturit o hârtie care îi fusese înmânată şi a citit-o, după care a spus cu îngăduinţă: „Eu sunt un ideolog al partidului. Cum oare aş putea promova idealismul? Sunt materialist din cap până-n picioare, ba chiar până-n măduva oaselor. Veşnic voi ţine sus stindardul pe care sunt brodate cu fir de mătase aurie cuvintele: «Materia este primordială, în timp ce spiritul vine pe un plan secundar». Chiar dacă este rodul extazului, sperma este tot materială şi atunci, urmând îndeaproape acelaşi fir logic, oare ovulele provenite din extaz nu sunt şi ele materiale? Mai mult decât atât, oare oamenii aflaţi într-o stare de extaz ar putea să-şi abandoneze carnea şi oasele şi să se transforme în spirit pur, care să se împrăştie în zbor, către toate zările? Ei, bine, dragi studenţi, timpul este preţios, timpul înseamnă bani, timpul înseamnă viaţă. Nu e cazul să ne batem capul şi să ne tot învârtim în jurul unor probleme atât de simple şi mărunte. La prânz am să invit câţiva prieteni care vor face donaţii la Festivalul Licorii Maimuţei, printre ei aflându-se chinezi cu cetăţenie americană, dar şi compatrioţi de-ai noştri din Hong Kong şi Macao şi mă socotesc dator să vă spun cu îndreptăţit temei că toţi merită cea mai călduroasă primire cu putinţă".

Când Jin Gangzuan a amintit de Licoarea Maimuţei, de unde stăteam eu în spatele sălii am zărit deodată muşchii deltoizi de pe gâtul socrului meu cum se umflă şi se înroşesc. Bătrânul tânjise toată viaţa lui după băutura extraordinară despre care vorbeşte

legenda. Cât despre fabricarea Licorii Maimuţei, pentru cele două milioane de locuitori ai Ţării Vinului, transformarea acestei legende într-o băutură îmbuteliată reprezenta un vis devenit realitate, o chestiune de importanţă vitală. De aceea, municipalitatea a binevoit să aloce fonduri uriaşe, iar bătrânul a devenit conducătorul echipei de forţă. Aşadar, ai cui muşchi deltoizi să se umfle, dacă nu ai lui? Nu-i vedeam faţa, dar ştiam cu certitudine ce expresie trebuie să se fi aşternut pe ea.

„Dragi studenţi, haideţi să îngăduim următoarelor imagini sacre să ni se dezvăluie înaintea ochilor: o armată de spermatozoizi extatici, fluturându-şi cozile molatic, se năpustesc asemenea unor bravi soldaţi asupra unei fortăreţe. Nu, or fi ei extatici, însă mişcările le sunt mai degrabă vioaie şi blânde. În anul acela, conducătorul fascist Hitler spera ca tinerii germani să fie agili precum câinii de vânătoare, flexibili şi rezistenţi precum pielea tăbăcită, duri şi neîndurători precum oţelul Krupp[13]. Chiar dacă tinerii idealizaţi de Hitler cam seamănă cu armata de spermatozoizi care acum plutesc în faţa noastră – dintre care unul este nucleul meu – totuşi, orice metaforă, cat de bună ar fi ea, nu poate fi repetată, mai cu seamă când creatorul acestei metafore este unul dintre cei mai infami oameni care au păşit vreodată pe pământ. Mai degrabă să folosim marfa chinezească ponosită decât produsele străine cele mai de soi. Este o chestiune de principiu să nu iei de bun tot ce ţi se oferă. Tovarăşi conducători de la toate nivelurile, luaţi aminte cât se poate de mult, căci n-aveţi voie sub nicio formă să fiţi neglijenţi. În cărţile de medicină, spermatozoizii sunt comparaţi cu mormolocii. Deci haideţi să stabilim un scenariu: o mulţime de spermatozoizi, printre

13 Numele provine de la o familie germană veche, deosebit de influentă, care a devenit celebră în timpul celui de al Doilea Război Mondial pentru oţelul şi armamentul pe care le producea.

care şi cel care mă poartă pe mine, înoată în şuvoiul călduţ din pântecul mamei mele. Sunt ca la o competiţie, iar câştigătorul va fi răsplătit cu un strugure alb foarte zemos. Desigur că uneori sunt doi înotători – câştigători care ajung la punctul final şi, într-o atare situaţie, dacă există doi struguri albi, fiecăruia i se acordă câte unul; dar dacă-i numai un singur strugure, atunci se cuvine ca ei să împartă nectarul cel dulce. Dar dacă sunt trei, patru sau chiar mai mulţi concurenţi care ajung la capătul cursei în acelaşi timp? Acesta este un caz unic, un fenomen rar întâlnit, iar principiile ştiinţifice se extrag din condiţiile obişnuite, şi nu din cazurile unice, care necesită o dezbatere aparte. Din fericire, în această competiţie doar eu am ajuns primul la capătul cursei şi atunci strugurele alb m-a absorbit şi ne-am contopit perfect – eu am devenit o parte a strugurelui alb, strugurele alb a devenit o parte a mea. Da, «O metaforă, oricât de vie ar fi, tot nu poate să redea reţeaua complexă de semnificaţii şi implicaţii» – iată un citat din Lenin. «Fără metafore nu-i cu putinţă să existe literatura», spunea Tolstoi. Noi asemuim băutura cu o preafrumoasă femeie, iar oamenii de rând, aşijderea nouă, asemuiesc o femeie preafrumoasă cu băutura, ceea ce ne dezvăluie faptul că băutura şi femeia frumoasă împărtăşesc, fără putinţă de tăgadă, o anumită natură comună. La o privire mai atentă se dovedeşte că elementul special cuprins în această natură comună deosebeşte băutura de femeia frumoasă, iar tocmai acest element special face posibilă asocierea femeii frumoase cu băutura, însă puţini la număr sunt aceia care la beţie pot înţelege cu adevărat blândeţea unei femei frumoase, căci aceasta este o raritate precum cornul unicornului şi penele phoenixului.”

În ziua aceea, vorbele lui ne-au zguduit pe noi, studenţii cei superficiali şi masteranzii destul de superficiali. Era limpede că băuse mai mult vin decât băusem noi apă vreodată.

„Vă pot spune cu nesfârşită siguranţă că adevărata cunoaştere vine din practică, dragii mei studenţi. Pistolarul de elită se hrăneşte cu gloanţe, în timp ce un erou al băuturii respiră alcool prin fiecare por. Pe drumul succesului nu sunt niciun fel de scurtături şi numai acei temerari care nu se sperie de potecile de pe munţii abrupţi au speranţa de a ajunge pe culmile celebrităţii!"

În acea clipă formidabilă, gloria adevărului a strălucit asupra noastră, iar sala a răsunat de aplauze furtunoase până în cele mai îndepărtate cotloane.

„Dragi studenţi, vă mărturisesc cu o imensă sinceritate că eu am avut parte de o copilărie grea. Toţi oamenii mari şi-au croit drum printr-un ocean de suferinţă, iar eu nu sunt câtuşi de puţin o excepţie în acest sens, ci confirm regula. Deşi întotdeauna am tânjit după băutură din răsputeri, n-am avut parte de ea."

Directorul-adjunct Jin ne-a relatat cum, în condiţii potrivnice, a înlocuit rachiul de sorg cu alcoolul industrial pentru a-şi căli organele interne, iar eu îmi doream din răsputeri să descriu această experienţă neobişnuită a sa într-un limbaj literar pur; aşadar, am luat o gură de băutură, după care am pus paharul jos, pe tava de lac, însoţindu-mi gestul cu un clinchet suav. Se întuneca, iar Jin Gangzuan încă se situa între poziţia de director-adjunct şi spermatozoizii cei extatici. El mi-a făcut semn cu mâna, în timp ce, îmbrăcat cu o jachetă ponosită, mă conducea către satul său natal.

O noapte geroasă de iarnă, luna nouă şi un cer înstelat care scăldau în lumină străzile şi casele, crengile şi frunzele uscate ale sălciilor, florile de prun din satul lui Jin. Nu cu mult timp în urmă ninsese zdravăn, după care soarele s-a ivit de vreo două ori şi a cam topit zăpada, aşa că la lăsarea întunericului se formaseră ţurţuri cristalini care, aninaţi de streaşină caselor, răsfirau scânteieri palide sub lumina stelelor; zăpada troienită pe acoperişurile caselor şi pe

crengile copacilor îşi împrăştia pretutindeni strălucirea. După cum povestea directorul-adjunct Jin, ar fi trebuit să fie o noapte de iarnă lipsită de cea mai mică pală de vânt. Gheaţa de pe lac plesnea de atâta ger, iar pârâitul ei răsuna cu ecou prelung în negura nopţii. Cu cât se adâncea mai mult noaptea, cu atât se aşternea mai multă linişte. Satul era cuprins de un somn profund, un sat aflat în suburbiile îndepărtate ale oraşului numit Ţara Vinului. E foarte probabil ca într-o bună zi să mergem cu Volkswagenul Santana, aparţinând directorului-adjunct Jin, ca să admirăm locurile sacre, să vizităm relicvele sacre; fiecare munte, fiecare curs de apă, fiecare fir de iarbă, fiecare copac ne vor stârni admiraţia neţărmurită pentru domnul director, şi ce sentiment încântător va fi! Ia gândiţi-vă! Născut într-un sătuc amărât, s-a ridicat încetul cu încetul până a ajuns un băutor celebru, revărsându-şi strălucirea peste întreaga Ţară a Vinului. Splendoarea lui ne străpunge ochii, ni-i umple cu lacrimi, stârnindu-ne efluvii de emoţie. Un leagăn dărăpănat tot leagăn e şi nimic altceva nu-l poate înlocui. După cum arată situaţia actuală, ascensiunea directorului adjunct Jin nu poate cunoaşte oprelişti. Acum, când hoinărim pe străzile şi uliţele prăfuite ale satului, pe urmele lui Jin Gangzuan, un om ajuns în rândurile înalţilor conducători, când zăbovim pe lângă pâraiele sale susurânde, când mergem agale pe malurile râurilor sale, înalte, năpădite de verdeaţă, când ne plimbăm prin faţa staulului şi grajdurilor… când tristeţea şi bucuria copilăriei, dragostea şi visurile… amestecate cu istovirea cruntă, îi năvălesc în inimă precum norii plutitori şi apa curgătoare, ce stare de spirit să-l fi cuprins oare? Cum păşeşte el oare pe pământ? Ce expresie se aşterne pe faţa lui oare? Când merge, mai întâi pune piciorul stâng, sau pe cel drept? Când păşeşte cu piciorul drept, braţul lui stâng, în ce poziţie se află? Când păşeşte cu piciorul stâng, braţul lui drept

unde este? Ce gust îi năpădeşte gura? Dar tensiunea cât îi este? Pulsul este accelerat, sau nu? Când râde, îşi arată dinţii, sau nu? Când plânge, face încreţituri pe nas? Prea multe sunt cele ce merită descrise, doar că vocabularul meu prea sărac se arată. Nu pot decât să ridic paharul, nimic altceva. Afară, în curte, crengile copacilor, încărcate de gheaţă, trosnesc şi pârâie uscat; pe heleşteul îndepărtat gheaţa e de trei *chi*[14] grosime; gheaţa s-a aşternut pe tufele de trestie; gâştele, domestice şi sălbatice, speriate din somn, găgăie surd, iar strigătele lor, purtate de aerul proaspăt, tăios, ajung până la odăile din răsărit ale casei Unchiului al Şaptelea al lui Jin Gangzuan. Acesta spune că în fiecare seară se duce acolo şi rămâne până târziu în crucea nopţii. Pereţii sunt negri, lucioşi; o lampă cu kerosen sta cocoţată pe comoda veche, cu trei sertare, rezemată de zidul dinspre răsărit. Unchiul al Şaptelea şi Mătuşa a Şaptea stau pe *kang*[15]. Tot acolo stau şi micuţul sobar, Liu cel Voinic, Fang al Nouălea, vânzătorul Zhang.

„Şi ei, ca şi mine, aveau obiceiul să-şi facă veacul pe-acolo şi să-şi omoare timpul în nopţile de iarnă. Veneau în fiecare noapte, căci nu-i împiedicau troienele de zăpadă, oricât de mari s-ar fi înălţat ele. Fiecare povestea ce i se mai întâmplase peste zi şi le împărtăşea celorlalţi vorbele care mai umblau prin satele pe unde hoinărise. Spuneau poveşti amuzante, născocite de imaginaţia lor şi înfrumuseţate cu mult umor, zugrăvind astfel un tablou plin de viaţă în care se regăseau obiceiurile satului. Era o viaţă cu o bogăţie literară nemărginită. Gerul, asemeni unei pisici sălbatice, se furişa

14 *Chi* este o unitate tradiţională de măsură pentru lungime, echivalentă cu 0,33 m.

15 *Kang*-ul este un pat din cărămidă, folosit în China de Nord, care serveşte şi drept sobă de încălzit.

pe la crăpăturile uşii şi muşca din picioarele mele. La vremea aceea, eu eram încă un copil sărman, care nu-şi permitea să aibă nici măcar o pereche de şosete, aşa că eram nevoit să-mi chircesc picioarele negricioase în pantofii de paie împletite, cu broboane de gheaţă pe tălpi şi printre degete. Lampa cu kerosen strălucea nespus în camera cufundată în beznă, făcând hârtia albă de pe geam să împrăştie scânteieri blânde. Aerul rece se strecura prin fiecare crăpătură şi găurică din hârtie, în timp ce fumul lămpii se ridica negricios către tavan într-un fuior şerpuitor care-şi schimba forma fără încetare. Cei doi copii ai Mătuşii a Şaptea şi ai Unchiului al Şaptelea dormeau pe colţul *kang*-ului – fetiţa sufla uşor, liniştit, însă băiatul acum sufla pe tonalităţi înalte, acum sufla uşor şi, în plus, tot mormăia ceva nedesluşit, ca şi cum s-ar fi certat în somn cu o mulţime de derbedei mititei. Mătuşa a Şaptea – o femeie educată – ne privea cu nişte ochi mari, luminoşi. Avea un stomac tare nervos, lucru pe care îl băgasem de seamă cu uşurinţă, căci uneori un sughiţ aprig şi zgomotos o făcea să se zgâlţâie din toate balamalele. Unchiul al Şaptelea era mai degrabă un ameţit, cu faţa ce părea că n-are o formă clară, bine definită, fără colţuri şi fără unghiuri, ca un calup neted de orez fiert. Ochii lui tulburi fixau continuu lampa aprinsă, fumegândă. În realitate însă, Unchiul al Şaptelea era un tip isteţ, care odinioară ticluise planuri peste planuri pentru a o ademeni pe Mătuşa a Şaptea, fata cea educată, mai mică decât el cu zece ani. Toată această poveste e destul de încâlcită şi n-avem acum răgazul cuvenit pentru a limpezi lucrurile. Unchiul al Şaptelea era veterinar amator, capabil să înfig a ace de acupunctura în urechea unui porc, să injecteze penicilină intravenos sau să jugănească porci, câini şi măgari. Asemeni tuturor bărbaţilor din sat, îi plăcea să bea, dar de multe ori n-avea ce. Isprăvise deja toate cerealele care puteau fermenta, iar de acum mâncarea devenise cea mai mare problemă.

În toate nopţile de iarnă ne-au ghiorţăit maţele de foame şi nimeni nu credea că am să supravieţuiesc. Nu neg faptul că nasul meu este foarte sensibil când vine vorba de băutură, mai cu seamă la ţară, unde aerul nu-i poluat deloc. Acolo, în nopţile reci, ne năpădesc tot soiul de mirosuri şi, dacă pe o rază de câteva sute de metri cineva se lasă pradă băuturii, eu pe dată sunt în stare să-l adulmec cat se poate de precis.

Pe măsură ce noaptea se adâncea, un miros de băutură m-a împresurat dinspre nord-est, un miros familiar şi seducător, pregnant, chiar dacă a trebuit să treacă peste acoperişurile case lor, copleşite sub pătura de zăpadă, să străbată armura îngheţată a copacilor şi să îmbete, în drumul lui, găini, raţe, gâşte şi câini. Lătratul dulăilor era înfundat precum o butelcă de vin, pesemne tot din pricina băuturii. Aroma aceea îmbăta până şi stelele de pe cer, care clipeau bucuroase, se clătinau şi se legănau în fel şi chip, asemeni unor zgâmboi cocoţaţi pe leagăne. Aroma îmbăta şi peştii din râuri, ascunşi prin stufărişul des şi moale, aşa încât ieşeau la suprafaţa apei şi scuipau bule de aer lipicioase, ca de fermentaţie. Desigur că toate păsările care înfruntau aerul rece înghiţeau aroma aceea, trecând în zbor, inclusiv cele două bufniţe cu penele dese, precum şi şoarecii de câmp care rodeau plantele în bortele lor de sub pământ. Pe aceste meleaguri întinse, debordând de atâta vitalitate, chiar dacă vremea este aspră, nenumărate vietăţi se bucură de contribuţia omului şi în acest chip au luat naştere sentimentele sacre. «Băutura a devenit populară odată cu regii cei înţelepţi, fie cu Yi Di[16], după cum spun unii, fie cu Du Kang[17], după cum spun alţii.» Băutura curge printre zeităţi. De ce noi dăm

16 Sursele istorice spun că Yi Di a fost rege al dinastiei Shang în perioada 1101–1076 î.Hr.

băutura drept ofrandă pentru strămoşi şi pentru a elibera sufletele celor morţi? În noaptea aceea, am înţeles. Era clipa iluminării mele. Chiar în acea noapte, spiritul adormit înlăuntrul meu s-a trezit la viaţă. Atunci am intrat în legătură cu misterul universului, un mister ce transcende puterea cuvintelor de a-l descrie, frumos şi blând, tandru şi bun, sentimental şi îndurerat, molatic şi parfumat… Aţi înţeles?"

El şi-a desfăcut braţele în faţă, către ascultătorii care îşi întindeau gâtul spre el în încercarea de a-i sorbi fiecare cuvânt de pe buze. Noi stăteam acolo, cu ochii mari cât cepele, cu gurile căscate, de parcă am fi vrut să ne ducem să înfulecăm te miri ce poţiune miraculoasă din palmele lui – goale de altfel.

Ochii tăi împrăştie o culoare atât de incredibil de emoţionantă, cum au numai cei care pot vorbi cu zeii. Imaginile pe care le vezi tu ne sunt interzise nouă, aşa cum şi sunetele pe care le auzi şi mirosurile pe care le simţi tu ne sunt interzise nouă. Cât suntem de îndureraţi! Când vorbele se pornesc în şuvoi din organul acela care se numeşte „gura ta", ele se aseamănă unei melodii, unui râu potolit şi lin, unui fir de mătase ce iese din dosul păianjenului, plutind în zbor, unui ou de găină neted şi fin. Atât de lunecos, atât de straşnic! Copleşiţi de acordurile muzicale, plutim pe râul acela, dansăm pe pânza aceea de păianjen, îl vedem pe Dumnezeu. Dar mai înainte de a-l vedea pe Dumnezeu, ne vedem cadavrele plutind pe râu în jos…

„De ce oare strigătele bufniţelor erau atât de blânde în noaptea aceea, ca şi cum ar fi fost şoaptele unor îndrăgostiţi? Fiindcă în aer plutea băutura. De ce oare se împerecheau gâştele sălbatice şi cele

---

17 Dicţionarul *Shuo wen jiezi* îl identifică pe Du Kang cu Shao Kang, cel de-al şaselea conducător al dinastiei Xia (sec. XXI-XVI î.Hr.). Alte surse îl consideră pe Du Kang drept cel care a inventat procedeul fabricării băuturilor fermentate şi de aceea se spune că el este protectorul celor care fabricau asemenea băuturi.

domestice în noaptea geroasă, când nici măcar nu era sezonul potrivit pentru aşa ceva? Tot fiindcă în aer plutea băutura. Mă străduiam din răsputeri să adulmec mirosul, iar Fang al Nouălea m-a întrebat cu voce joasă:

— Ce-ţi tot mişti nasul atâta? Îţi vine cumva să strănuţi?

— Adulmec băutura. Simt miros de băutură în nas!

Au început şi ei să mişte din nas în toate felurile. Nasul lui Fang al Nouălea se încreţea în chip nespus de amuzant.

— Da unde-ţi miroase ţie a băutură? Că eu nu simt nimic.

Inima şi gândurile-mi galopau pur şi simplu, năvalnice şi neînfrânate.

— Adulmecă în aer, adulmecă! i-am îndemnat eu.

Privirile lor se roteau prin încăpere, scrutând fiecare ungher Unchiul al Şaptelea a ridicat rogojina de pe *kang*, ceea ce, după cum era de aşteptat, a stârnit furia Mătuşii a Şaptea.

— Ce tot cotrobăi pe acolo? întrebă ea. Nu cumva crezi că am pitit băutura în pat? Hai, că eşti uluitor, n-am ce zice!

Mătuşa a Şaptea era o intelectuală adevărată, după cum v-am spus, aşa că avea în vocabularul ei cuvinte precum «uluitor». La începuturile căsătoriei ei, odată, a certat-o pe mama aspru pentru că, de atâta spălat, orezul îşi pierduse vitaminele. Cuvântul acesta – «vitaminele» – o lăsase pe mama cu gura căscată.

În damful de băutură sunt cuprinse proteine, grăsimi, acizi, fenol, precum şi calciu, fosfor, magneziu, sodiu, potasiu, clor, sulf, cupru, mangan, zinc, iod, cobalt, la care se adaugă vitaminele A, B, C, D, E, F, precum şi alte materii – dar, ia uite-mă pe mine, cum mă dau mare expert, când profesorul vostru, domnul Yuan Shuangyu le ştie mai bine ca oricine!”

Muşchiul deltoid al socrului meu s-a înroşit de atâtea laude primite din partea directorului adjunct, domnul Jin Gangzuan. Nu-i

văd faţa plină de emoţie, deşi, în linii mari, pot să întrezăresc ceva – dar în mirosul de băutură se află ceva ce depăşeşte nivelul material, iar acest ceva este un spirit, o idee, o credinţă sacră, ceva ce poate fi simţit, însă nu poate fi articulat în cuvinte – fiindcă, nu-i aşa, limbajul este imperfect – metafora este inferioară – îmi pătrunde în inimă şi îmi dă frisoane.

„Tovarăşi, studenţi, oare mai e cazul să argumentăm că băutura este o insectă dăunătoare sau una folositoare? Nu-i cazul, chiar că nu-i cazul! Băutura este o rândunică, este o broască, este o viespe cu ochii roşii, este o gărgăriţă cu şapte stele, este un «pesticid» viu!"

El devenea exaltat, stârnit şi îşi flutura mâinile plin de entuziasm, pierdut în exuberanţa momentului. Atmosfera în sala de conferinţe era alb-roşie, iar el avea o postură specifică lui Hitler.

„— Unchiule al Şaptelea, ia priviţi, damful de alcool se strecoară înăuntru pe la geam, prin acoperiş, prin fiecare crăpătură… am spus eu răspicat.

— Băiatul ăsta probabil că nu mai e în toate minţile, a zis Fang al Nouălea în timp ce adulmeca aerul. Mirosul are culoare?

A luat-o razna…

Ei mă cântăreau din cap până-n picioare cu o privire plină de îndoială, de parcă eu chiar eram un copil care-şi pierduse minţile. Mie însă nici că-mi păsa de ei! Eu străbăteam în fugă, ca într-un zbor lin, podul colorat, pavat cu miros, străbăteam în fugă, ca într-un zbor… când, deodată, s-a întâmplat un miracol, dragi studenţi, s-a întâmplat un miracol!"

Capul îi era copleşit de emoţiile apăsătoare şi cum stătea el aşa, la catedra Marii Săli de Prelegeri de la Universitatea Distileriei, a anunţat cu o voce răguşită, dar cu o forţă de expresie de-a dreptul molipsitoare:

„În faţa ochilor mi-a apărut imaginea unui banchet strălucit, într-

o noapte înzăpezită: o lampă cu gaz luminând cu putere. O masă veche, de opt persoane. Pe masă se află un bol cu apă fierbinte, din care se ridică aburul. În jurul mesei stau patru persoane, fiecare cu câte un bol de alcool în mână, de parcă ar ţine un amurg roşiatic în căuşul palmelor. Feţele lor sunt uşor neclare… Eiii! M-am dumirit! I-am recunoscut… Secretarul de departament, contabilul brigăzii, comandantul Miliţiei, şefa Ligii Femeilor… Ţin în mână câte o pulpă de miel bine fiartă, o înmoaie în pastă de usturoi amestecată cu sos de soia şi ulei de susan… Eu arăt cu degetul către Unchiul al Şaptelea şi ceilalţi, de parcă aş fi vreun crainic, dar privirea mi se înceţoşează şi nu le disting chipurile prea bine. Totuşi, nu îndrăznesc să mă sforţez prea tare de teamă ca imaginea să nu piară în văzduh… Unchiul al Şaptelea îmi scutură mâna cu putere.

— Peştişorule! Peştişorule! Ce boală o fi dat peste tine?

Unchiul al Şaptelea cu mâna stângă dă noroc cu mine, iar cu mâna dreaptă mă bate pe ceafa. Capul îmi răsună de parcă ţigle sparte, răzleţe, străpung în cădere suprafaţa unui heleşteu liniştit şi neted ca oglinda. Capul îmi răsună odată cu apa împroşcată în toate părţile. Unduirile apei se izbesc unele de altele, iar imaginea se spulberă, lăsând în mintea mea un gol fără margini.

— Ce faceţi? Ce vreţi să faceţi? am strigat eu furios.

Ei m-au privit cu îngrijorare.

— Copile, visezi cumva? m-a întrebat Unchiul al Şaptelea.

— Nu visez. I-am văzut pe secretarul de departament, contabilul brigăzii, şefa Ligii Femeilor, comandantul Miliţiei cum stăteau la băutură. Fiecare avea câte o pulpă de miel, pe care o înmuia în pastă de usturoi. Lampa era aprinsă, iar ei erau adunaţi în jurul unei mese vechi, de opt persoane.

Mătuşa a Şaptea a căscat prelung şi a spus:

— Ai halucinaţii!

— Am văzut cât se poate de limpede!

Plăvanul Liu a spus:

— Azi după-amiază, când am fost la râu după apă, chiar am văzut-o pe şefa Ligii Femeilor împreună cu două femei mai în vârstă, cum spălau nişte carne de miel.

— Şi tu ai halucinaţii, i-a trântit-o Mătuşa a Şaptea.

— Pe cuvânt că asta am văzut!

— Ai văzut pe dracu'! După părerea mea, voi v-aţi zărghit de foame! a conchis Mătuşa a Şaptea.

Sobarul cel tânăr a spus împăciuitor:

— Haideţi, nu vă mai certaţi! Mă duc să văd despre ce e vorba. Am să fac eu nişte investigaţii.

— Ai luat-o şi tu pe urma lor? l-a apostrofat Mătuşa a Şaptea. Dai crezare unor asemenea scorneli?

— Aşteptaţi-mă aici un pic, a zis sobarul cel tânăr. Dau o fugă până acolo şi mă întorc tot într-o fugă.

— Ai grijă să nu te prindă şi să-ţi tragă o mamă de bătaie! i-a zis Unchiul al Şaptelea neliniştit.

Sobarul cel tânăr deja ţâşnise pe uşă, lăsând o pală de aer rece să se strecoare înăuntru şi cât pe ce să stingă lampa.

Sobarul cel tânăr s-a întors într-un suflet şi a intrat izbind uşa cu putere. Pala de aer rece a stins lampa de astă dată. Mă privea încremenit, de parcă îi ieşise vreun duh în cale.

— Ce-ai văzut pe acolo? a întrebat Mătuşa a Şaptea rânjind sarcastic.

Sobarul cel tânăr a întors capul spre ea şi i-a răspuns:

— Fantastic, fantastic! Peştişorul a devenit nemuritor şi are o mie de ochi!

Apoi, sobarul cel tânăr a confirmat faptul că tot ceea ce zărise era aidoma celor descrise de mine. Banchetul avea loc acasă la

secretarul de departament. Acolo era un zid mai scund pe care s-a cocoţat, ca să spioneze ceea ce se petrecea înăuntru.

— Eu tot nu cred! a zis Mătuşa a Şaptea.

Sobarul cel tânăr s-a dus afară şi a venit cu o căpăţână de miel îngheţată, pe care a ridicat-o cât a putut el de sus, s-o vadă Mătuşa a Şaptea. Uluită, aceasta a privit-o îndelung, uitând de-a binelea de sughiţ.

În noaptea aceea, ne-am bulucit toţi să spălăm căpăţână de miel şi s-o punem în oală la fiert. În tot răstimpul cât a fiert, nouă ne era gândul numai la băutură. În cele din urmă, Mătuşa a Şaptea a venit cu ideea salvatoare: Să bem alcool etilic!

Unchiul al Şaptelea, care era veterinar, ţinea la păstrare o sticlă de alcool pe care îl folosea ca dezinfectant. Fireşte că a fost îndoit cu apă.

Aşa a început un proces anevoios de călire.

Cei care au crescut cu alcoolul etilic nu au teamă de niciun fel de băutură.

Ce păcat că sobarul cel tânăr şi Unchiul al Şaptelea au orbit!"

Jin Gangzuan a ridicat mâna şi s-a uitat la ceas, după care a spus:

— Dragi studenţi, astăzi ne oprim aici cu prelegerea noastră!

Capitolul 2

1

Directorul minei şi secretarul de partid se aflau în faţa lui; amândoi stăteau cu braţul stâng îndoit la piept şi braţul drept întins în faţă, cu palmele desfăcute, formând o linie dreapta, de parcă erau poliţişti la circulaţie. Aceeaşi mină, înspăimântător de asemănătoare, li se aşternuse pe faţă, încât parcă îşi slujeau drept oglindă unul altuia. Erau despărţiţi de un covor roşu-stacojiu, de un metru lăţime, care ducea spre coridorul scăldat în lumină. Eroismul lui Ding Gou'er a pierit în neant în faţa acestei desfăşurări de veritabilă curtoazie, aşa că s-a retras puţin, speriat, neştiind dacă se cuvenea să mai înainteze sau să încremenească în loc. Expresia cordială de pe chipurile lor înţepenise asemenea grăsimii sleite, tot mai densă şi mai groasă, câtuşi de puţin topită sau diluată măcar de atitudinea ezitantă a lui Ding Gou'er. Aşa-i! Zeii nu vorbesc niciodată. Nu vorbesc, însă ţinuta lor este mai impresionantă şi mai încărcată de forţă decât cele mai mieroase vorbe din lume, făcându-te să nu poţi opune rezistenţă. Cumva forţat de situaţie, dar şi cumva din recunoştinţă, Ding Gou'er a trecut prin faţa celor doi, care numaidecât s-au postat în urma lui, formând un triunghi perfect. Coridorul părea nesfârşit, ceea ce îl uluia pe Ding Gou'er, căci îşi amintea foarte limpede configuraţia locului: clădirea aceasta înconjurată de lanuri de floarea-soarelui găzduia cam douăzeci de camere – prea puţine pentru un coridor atât de lung. La fiecare trei paşi erau, faţă în faţă, lămpi roşii în formă de torţe, agăţate pe pereţii îmbrăcaţi cu tapet de culoarea laptelui. Mâinile din metal care

ţineau făcliile străluceau, arătând o culoare atât de naturală, de parcă ar fi fost aievea – nişte mâini nebănuite, iţite din pereţi, înspăimântat, îşi imagină că în spatele fiecărei torţe se afla câte un bărbat de bronz, iar acest gând îi dădea sentimentul că, mergând pe coridorul acoperit cu covorul cel roşu, era ca şi cum ar fi străbătut o pădure bine străjuită de soldaţi înarmaţi. „Sunt prizonier, iar secretarul de partid şi directorul minei îmi sunt escorta militară!” Inima lui Ding Gou'er s-a oprit în loc pentru o clipă, în timp ce ţeasta i s-a despicat pentru a lăsa câteva gânduri raţionale să se strecoare înăuntru. Şi-a amintit cât de importantă era misiunea lui, datoria lui sacră. Hârjoneala cu tânăra aceea nu-l împiedicase să-şi îndeplinească această datorie sacră, dar băutura putea s-o facă, dacă pierdea lucrurile de sub control. S-a oprit în loc şi a spus:

— Mă aflu aici pentru a face o investigaţie, nu pentru băutură.

La auzul acestor vorbe rostite pe un ton nepoliticos, directorul minei şi secretarul de partid au schimbat câteva priviri şi apoi, fără nici cea mai mică urmă de iritare, au spus cu aceeaşi căldură şi politeţe în glas:

— Ştim, ştim. Doar n-o să avem pretenţia să bei alcool!

Ding Gou'er era de-a dreptul năuc şi chiar că nu mai ştia care-i directorul şi care-i secretarul de partid. Tare ar fi vrut să-i întrebe, doar că se temea ca nu cumva să-i supere, prin urmare n-avea încotro decât să lase lucrurile ca atare, mai cu seamă că cei doi arătau cam la fel, iar funcţiile lor erau cam totuna.

— Vă rog, vă rog! Chiar dacă nu puneţi băutură în gură, tot trebuie să mâncaţi.

Ding Gou'er şi-a continuat drumul, deşi îi displăcea profund mersul acesta în triunghi – el în faţă şi cei doi în urma lui, de parcă acest coridor nu ducea către banchet, ci către curtea de judecată. Şi-a încetinit pasul, sperând să poată merge în rând cu ei, dar ce iluzii îşi

mai făcea şi el! Odată ce încetinea pasul, cei doi, în spatele lui, încetineau întocmai, astfel că, oricât s-ar fi străduit, triunghiul rămânea neschimbat, cu el însuşi veşnic pe poziţia celui escortat.

Coridorul în linie dreaptă s-a întrerupt pe neaşteptate, aşa că Ding Gou'er a cotit, după cum îl ducea drumul pe care covorul roşu se cam vălurea. Tortele de pe pereţi erau şi mai luminoase, iar mâinile care le susţineau păreau şi mai ameninţătoare, ca nişte mâini adevărate, cu viaţa pulsând în ele. Nenumărate gânduri care-ţi taie respiraţia îi zburau prin minte precum nişte gâze aurii şi, instinctiv, a strâns şi mai bine sub braţ servieta, până când a simţit cum mânerul metalic, rigid, îl împunge în coaste. Abia atunci a avut un oarecare sentiment de relaxare. „Doar două secunde mi-ar trebui ca să îndrept gura neagră a pistolului către pieptul celor doi, chiar dacă asta o să mă ducă fie în Iad, fie în mormânt. Nemernicilor! Nu mi-e mie frică de voi!"

De acum îşi dădea seama că acel coridor cobora la subsol şi, cu toate că tortele şi covorul roşu erau la fel de strălucitoare ca mai devreme, simţea totuşi o boare rece, persistentă, fără să aibă însă nici cea mai vagă senzaţie de frig.

O însoţitoare cu ochi strălucitori şi dinţi lucioşi, îmbrăcată cu o uniformă de un roşu aprins şi cu o pălărioară ovală pe cap, îi aştepta la capătul culoarului. Zâmbetul îndelung exersat pe care îl afişa şi aroma puternică pe care o răspândea părul ei au reuşit să-l facă pe Ding Gou'er să mai uite de tensiunea care începuse să îl apese. El şi-a înfrânat dorinţa de a o mângâia pe creştet, moment în care şi-a făcut iute, în minte, autocritica şi şi-a găsit tot felul de scuze pentru gândurile care îl impresurau. Fata a deschis uşa cu mâner din oţel inoxidabil, lucios şi cum au intrat ei aşa pe uşă, în sfârşit s-a spulberat triunghiul acela, lucru care l-a făcut pe Ding Gou'er să răsufle uşurat.

În faţa lor s-a ivit deodată un salon luxos, cu lumini şi culori atât de blânde, încât pe dată gândul îţi fugea la iubire şi fericire, sau cel puţin aşa ar fi trebuit, dacă n-ar fi plutit în aer un iz vag, destul de neobişnuit. În ochii lui Ding Gou'er a licărit o lumină vicleană, în timp ce a măsurat la repezeală, din ochi, încăperea; privirea îi aluneca de la canapelele de piele portocalie până la perdelele de voal gălbui, de la tavanul de un alb imaculat, cu ornamente florale, până la faţa de masă imaculată. Un candelabru masiv atârna din mijlocul tavanului, delicat şi rafinat, cu piese de cristal ca nişte şiraguri de perle, ce împrăştiau irizări multicolore. În mod evident proaspăt lustruită cu ceară, podeaua strălucea ca o oglindă, iar într-un colţ al camerei, pe ecranul uriaş al unui televizor color, se difuza muzică pentru karaoke, o muzică dulce, ameţitoare. În imagine, o domnişoară îmbrăcată în costum de baie se legăna purtată de acordurile muzicale, în timp ce el măsura din priviri încăperea, acelaşi lucru îl făceau şi cei doi, secretarul de partid şi directorul minei, fără să îşi dea seama că ceea ce urmărea el era să descopere sursa acelui miros neobişnuit.

— Bine aţi venit aici, la noi, în acest loc îndepărtat de lume!

— Ne iertaţi pentru condiţiile modeste!

Ding Gou'er continua să scruteze locul: o masă rotundă, cu trei tăblii – pe prima erau aşezate paharele de bere, paharele de vin, cu picior, paharele cu picior şi mai înalt, pentru băuturile tari, ceştile de ceai cu capac, din ceramică, setul de beţişoare din imitaţie de fildeş, farfurioare de toate formele, boluri mari şi mici, tacâmurile din inox, ţigările chinezeşti şi altele deosebite, americane şi englezeşti, trabucuri filipineze, chibrituri cu capătul roşu, ambalate în cutii rafinate, brichete suflate în aur şi scrumiere din imitaţie de cristal, în formă de păun. A doua tăblie era ticsită cu opt platouri de mâncăruri reci: fâşii de omletă şi căiţei de orez, amestecate cu

creveţi deshidrataţi; carne de vită iute şi condimentată; conopidă cu curry; castravete tăiat felii; labe de raţă; seminţe de lotus îndulcite; miez de ţelină şi scorpioni prăjiţi în baie de ulei. Ca un om umblat prin lume ce era, Ding Gou'er găsea toate aceste mâncăruri cât se poate de banale, fără nimic special. Pe cea de-a treia tăblie se afla doar un ghiveci cu un cactus plin de ţepi. Numai vederea lui îi dădea mâncărimi lui Ding Gou'er. „Oare de ce n-au pus aici un vas cu flori?" s-a întrebat el.

Când s-au aşezat la masă, desigur că au fost ceva discuţii despre amplasarea locurilor. Ding Gou'er socotea că, de vreme ce era o masă rotundă, nu se punea problema de locuri situate mai bine şi locuri mai proaste, însă secretarul de partid şi directorul minei insistau în a spune că locul dinspre geam este locul de onoare, aşa că Ding Gou'er n-a avut încotro decât să-l ocupe, după care cei doi i s-au aşezat de-o parte şi de cealaltă a mesei.

O trupă de chelneriţe, ca nişte steaguri de un roşu aprins, zburdau încoace şi încolo prin salon, stârnind pale de aer răcoros şi împrăştiind izul acela neobişnuit peste tot. Desigur că se amesteca mai departe cu mirosul pudrei aşternute pe feţele lor, al sudorii acre de la subţioară, precum şi cu mirosul de prin alte părţi ale trupului. Cu cât izul neobişnuit se amesteca mai departe cu alte mirosuri, cu atât îşi pierdea din intensitate, aşa încât curând atenţia lui Ding Gou'er a fost distrasă.

Un prosop de culoarea piersicii, împrăştiind aburi în jur, i-a fluturat prin faţă, bălăngănindu-se în strânsoarea unui cleşte inoxidabil, imagine care l-a cam luat prin surprindere. A apucat prosopul, dar în loc să se şteargă pe mâini investigatorul a ridicat privirea mai sus, până când a dat cu ochii de o mânuţă foarte albă, iar apoi de o faţă rotundă şi doi ochi negri, ascunşi îndărătul genelor lungi. Pleoapele acestei fete păreau foarte complicat alcătuite, de

parcă ochii aceia erau două cicatrice, o impresie cu totul neobişnuită. După ce a privit-o mai bine, Ding şi-a şters faţa şi mâinile cu prosopul care, a descoperit el, avea un miros de măr uşor acrit. Nici n-a apucat bine să se şteargă că deodată cleştele i-a smuls prosopul din mână.

Cât despre secretarul de partid şi directorul minei, unul i-a oferit o ţigară, celălalt – un foc.

În paharul pentru băuturi tari fusese turnat Maotai, în paharul de vin era vin roşu Dinastia, iar în paharul de bere se găsea berea Qingdao. Parcă secretarul de partid sau poate directorul minei a spus:

— Noi suntem patrioţi, aşa că boicotăm băuturile străine.

— Am zis că nu beau, le-a răspuns Ding Gou'er.

— Tovarăşe Ding, dumneata ai venit de departe pentru noi. Dacă nu bei deloc, ne faci să ne simţim tare prost. Noi am simplificat mult lucrurile, de vreme ce servim doar mâncare de toată ziua, dar, dacă nu bei deloc, cum o să mai dovedim noi apropierea dintre oficialităţi şi oamenii de rând? Băutura este pentru ţară o importantă sursă de taxe, aşa că, dacă bei alcool, asta înseamnă că îţi aduci contribuţia la binele ţării. Haide, bea un pic! Bea, ca să ne salvăm şi noi onoarea!

Şi cu astea fiind zise, cei doi au ridicat sus paharele cu băutură, chiar în faţa lui Ding Gou'er. Lichidul translucid se clătina uşor, în timp ce buchetul aromat se împrăştia ademenitor, iar el simţea o mâncărime în gât şi saliva năvălind din abundenţă, copleşindu-i limba şi inundându-i gura.

— Atât de… somptuos… Nu meritam aşa ceva… a îngăimat el.

— De unde să fie somptuos, tovarăşe Ding? Nu eşti cumva cam sarcastic cu noi? Noi aici suntem o biată mină, fără cine ştie ce posibilităţi. Bucătarul nu-i nici el foarte priceput. Dumneata vii de la oraş, eşti umblat prin lume; ai trecut prin multe, ai văzut multe. Îmi

imaginez că nu există băutură rafinată pe care să n-o fi încercat şi nici vânat pe care să nu-l fi gustat. Nu râde de noi! Nu râde! a zis secretarul de partid sau poate o fi fost vocea directorului minei. Încercaţi să acceptaţi umila noastră trataţie! Cu toţii suntem cadre de partid şi trebuie să răspundem la mobilizarea Comitetului Municipal de Partid, care spune: „Strângeţi cureaua, tovarăşi!" Vă rugăm să înţelegeţi şi să ne iertaţi!

O revărsare necontenită de vorbe venea dinspre cei doi în timp ce ridicau paharele şi le apropiau încetul cu încetul de buzele lui Ding Gou'er. Acesta cu greu a reuşit să-şi înghită saliva vâscoasă, după care a întins mâna către pahar şi l-a ridicat, moment în care a conştientizat mai bine dimensiunea paharului şi cantitatea de băutură pe care o conţinea. Un clinchet uşor a răsunat atunci când secretarul de partid şi directorul minei au ciocnit paharele cu Ding Gou'er, căruia îi tremura mâna, făcând ca două-trei picături de băutură să i se prelingă între degete. În locul unde băutura a atins pielea, investigatorul a simţit o senzaţie de răcoare nespus de plăcută şi, cum se bucura el de această senzaţie, a fost asaltat şi dintr-o parte, şi din cealaltă:

— Să închinăm un pahar în cinstea oaspetelui nostru! Să închinăm un pahar în cinstea oaspetelui nostru!

Secretarul de partid şi directorul minei au dat pe gât paharele, după care le-au întors cu gura în jos pentru a arăta că le băuseră până la picătura de pe urmă. Ding Gou'er ştia foarte bine că pentru fiecare picătură de băutură lăsată în pahar va fi pedepsit să bea trei pahare. A băut mai întâi jumătate de pahar şi pe dată o aromă subtilă i-a împânzit gura. Cei doi, lângă el, nu îndrăzneau să-l critice câtuşi de puţin, ci doar îi arătau propriile pahare pe care tocmai le goliseră. Puterea exemplului este nesfârşită, aşa că Ding Gou'er a golit paharul.

Pe dată, cele trei pahare au fost umplute la loc.

— Nu mai beau! a spus Ding Gou'er pe un ton categoric. Prea multă băutură strică munca.

— Evenimentele fericite trebuie sărbătorite cu o porţie dublă! Evenimentele fericite trebuie sărbătorite cu o porţie dublă!

Ding Gou'er a acoperit cu palma gura paharului gol şi a spus:

— Ajunge! Ajunge!

— Trei pahare la începutul mesei! Aşa e obiceiul locului.

După trei pahare, el a simţit o oarecare ameţeală, aşa că a apucat beţişoarele şi a prins cu ele nişte tăiţei, care, din pricina oului cu care erau amestecaţi, deveniseră foarte alunecoşi. Foarte amabili şi dornici să ajute, secretarul de partid şi directorul minei au apucat doi tăiţei cu beţişoarele lor şi i l-au vârât în gură.

— Sorbecăie! i-a dat indicaţii cu voce răspicată unul dintre ei.

Ding Gou'er a tras cu toată puterea, iar tăiţeii, însoţiţi de o plescăială pe cinste, i-au ajuns degrabă în gură. Una dintre chelneriţe şi-a acoperit gura cu mâna şi a chicotit. O femeie râzând le-a stârnit bucuria şi bărbaţilor, drept care de îndată atmosfera acestui ospăţ s-a însufleţit considerabil.

Paharele au fost umplute. Secretarul de partid – sau poate o fi fost directorul minei – a ridicat paharul şi a spus:

— Vizita unui investigator special precum Ding Gou'er este o mare onoare pentru noi, aşa că vă rog să-mi îngăduiţi ca în numele cadrelor de partid şi al muncitorilor din întreaga mină să vă ofer trei pahare de băutură. A refuza să beţi înseamnă un mare dispreţ pentru membrii clasei muncitoare, pentru minerii cu faţa cenuşie, cei care scot cărbunele la lumină.

Ding Gou'er a observat atunci cum faţa palidă a bărbatului s-a îmbujorat toată de atâta emoţie. Prin urmare, a măsurat din ochi paharul şi a socotit că într-adevăr avea o mare însemnătate şi nu se

cuvenea deloc să refuze. Părea că privirile miilor de mineri, cu căştile de protecţie pe cap, cu centurile bine strânse la brâu, negri din cap până-n picioare şi cu dinţii albi, strălucitori, erau aţintite asupra lui. Această imagine îl răscolea în adâncul sufletului, aşa că într-un avânt de neobişnuită bucurie a dat pe gât cele trei pahare.

Celălalt pe dată a ridicat paharul şi, în numele mamei lui în vârstă de optzeci şi patru de ani, i-a făcut urări de sănătate şi fericire lui Ding Gou'er. Acesta ar fi vrut să refuze, dar imediat individul i-a spus:

— Tovarăşe Ding, noi doi am fost crescuţi de mamă, nu-i aşa? Păi, e o vorbă din popor care spune că „Dacă până la şaptezeci şi trei de ani sau până la optzeci şi patru de ani nu te cheamă Regele Morţilor, atunci te duci tu de bunăvoie". Cine ştie, poate că bătrânele noastre mame anul acesta vor pleca în lumea cealaltă şi atunci oare ar putea să refuze paharul cu băutură un fiu ce dovedeşte respect nesfârşit pentru mama aflată cu un picior în groapă?

Ding Gou'er îşi dovedise pietatea filială multă vreme şi în fel şi chip, însă într-adevăr avea şi el o mamă bătrână, cu părul alb, care îşi ducea zilele la ţară şi care merita toată preţuirea. Îşi simţea sufletul copleşit de o mare durere numai la gândul că ar putea să-i refuze mamei sale un pahar de băutură. „O inimă animată de pietatea filială este întotdeauna o inimă puternică", a conchis el, după care a ridicat paharul şi l-a dat gata dintr-o înghiţitură.

După nouă pahare de rachiu venite aşa unul după altul, Ding Gou'er se simţea ca şi cum conştiinţa îi era smulsă din trup. Nu, nu-i corect să spui că era smulsă, ci s-ar cuveni să spunem mai degrabă că acea conştiinţă devenise un fluture cu aripile strânse fedeleş pentru moment, dar care fără îndoială urma să-şi dezvăluie frumuseţea uluitoare cât de curând. Tocmai în acea clipă, un strop din această frumuseţe se ivea prin meridianul central al capului,

întinzându-se molcom în afară. Forma exterioară părăsită de conştiinţă era asemenea gogoşii de care se dezbară fluturele în metamorfoza sa; plutea, uşoară, într-o oarecare imponderabilitate.

Sub presiunea îndemnurilor lansate de gazdele sale, Ding Gou'er n-avea scăpare, ci se vedea nevoit să bea pahar după pahar, ca şi cum ar fi trebuit să umple o vale adâncă, fără fund, din care nu răzbătea nici cel mai mic ecou. Şi cum beau ei aşa, pahar după pahar, o sumedenie de platouri cu mâncăruri aburinde, de-ţi lăsa gura apă, au fost aduse de trei domnişoare îmbrăcate în roşu. Fetele parcă erau trei flăcări înteţite sau trei mingi de foc care se rostogoleau, împrăştiind lumina în jur. Ding Gou'er îşi amintea ca prin vis că mâncase deja nişte crabi roşii, mari cât palma; creveţi groşi, prăjiţi în ulei roşu; o broască mare, cu carapace verde, ca un tanc camuflat, plutind în supă de ţelină; pui înăbuşit, auriu, cu pleoapele strânse de parcă erau două tăieturi; un crap roşu, plin de ulei, care încă îşi mai mişca gura; scoici proaspete, fierte în abur şi aşezate în mod ingenios în formă de pagodă; mai era şi un platou cu ridichi cu coaja roşie, atât de frumoase de parcă abia fuseseră smulse de pe câmp… Papilele lui gustative erau în extaz, desfătându-se cu toate gusturile: aromat, gras, dulce, acru, amar, iute, sărat; mintea-i era încercată de mii de gânduri, iar privirea îi aluneca peste o mare de miresme. Ochii conştiinţei, suspendaţi în aer, percepeau molecule de toate culorile şi toate formele, mişcându-se neîngrădite într-un spaţiu limitat pentru a alcătui un corp tridimensional sub forma unei săli de restaurant. Desigur că unele molecule se găseau lipite pe tapetul de pe pereţi, pe perdelele de la geam, pe husa canapelei, pe lămpi, pe genele fetelor roşii, pe frunţile lucioase ale secretarului de partid şi directorului minei, lipite pe razele acelea pâlpâitoare de lumină, lipsite de formă la început, pentru ca apoi să se curbeze, să se răsucească, să se legene…

După puţină vreme, Ding Gou'er a simţit cum o mână cu nenumărate degete răsfirate în fel şi chip îi oferă un pahar de vin roşu. Ultimele rămăşiţe de conştiinţă aflate în carapacea trupului său s-au străduit din răsputeri, cu toată forţa de care mai era în stare, pentru ca şinele său împrăştiat să urmeze mişcările circulare ale mâinii ce se desfăcea asemeni petalelor unui lotus rozaliu. Cu toată strădania sa, paharul acela de băutură se aşeza în straturi peste straturi, asemenea pagodei minunate sau asemenea unei fotografii realizate printr-o tehnică specială, împrăştiind, totodată, o ceaţă roşie în împrejurimile acelea destul de stabile şi destul de profunde. Nu era un pahar de băutură, ci un soare aflat la răsărit, o minge de foc de o frumuseţe rece, ca inima unui îndrăgostit tomnatic. Curând, el simţi că paharul căpătase înfăţişarea lunii pline, de culoare maronie, care odinioară stătea aninată pe cer, dar acum se strecura în salon, sau poate căpătase înfăţişarea unui grepfrut umflat peste măsură sau a unei bile galbene înţesată cu puf sau a spiritului unei vulpi păroase. Conştiinţa lui, atârnată din tavan, râdea batjocoritor, în timp ce aerul răcoros din aparatul de aer condiţionat spărgea barierele ce-l împiedicau să se înalţe, ca să ajungă în locul unde treptat se răcea şi întruchipa aripi de fluture, cu desene de o frumuseţe nesfârşită. Eliberat de trupul-gazdă, conştiinţa lui îşi desfăcea aripile şi pornea într-o plutire lină prin salon. Uneori, se atingea de perdelele de mătase – desigur că aripile ei erau mai subţiri, mai moi, mai transparente decât perdeaua fină de mătase; alteori se atingea de candelabrul care reflecta lumina în fiecare piesă miniaturală de sticlă; alteori se atingea de buzele roşii ca nişte cireşe şi sfârcurile mici, ca vişinele bine coapte, ale fetelor înveşmântate în roşu sau de alte părţi ale lor, mai intime şi mai viclene. Peste tot se aşterneau urmele trecerii conştiinţei sale – pe ceaşca de ceai, pe sticla de băutură, pe crăpăturile din duşumea, pe spaţiile libere

dintre firele de păr, în orificiile mărunte din filtrul ţigărilor cu mărci chinezeşti… Era asemenea unui animal sălbatic, cuprins de o lăcomie fără margini, care ia în stăpânire un teritoriu, lăsându-şi urmele peste tot. Pentru o conştiinţă înaripată nu există nicio piedică; pare că are formă şi, totuşi, parcă nu; străbate drumul încoace şi încolo bucuroasă şi fără oprelişti pe ornamentele atârnătoare ale candelabrului, de la cercul A până la cercul B şi apoi până la cercul C. E de ajuns numai să-şi dorească şi atunci se poate învârti, se poate întoarce, poate circula fără să întâmpine niciun fel de bariere. În cele din urmă, conştiinţa lui s-a cam săturat de acest joc nevolnic şi atunci s-a strecurat sub fusta unei fete voluptuoase înveşmântate în roşu, şi i-a mângâiat picioarele precum briza primăvăratică, făcându-i pielea să se înfioare, până când în locul senzaţiei de umezeală s-a instaurat o senzaţie de plictis, de searbăd. Apoi, conştiinţa s-a înălţat cu mare iuţeală, a închis ochii în timpul zborului lin prin pădure, aripile ei foşnind la atingerea coamei copacilor înverziţi. Putinţa de a zbura şi de a se transfigura i-a îngăduit să treacă peste munţii înalţi şi râurile năvalnice, să se strecoare liber prin gaura acului. A zgândărit o aluniţă roşie, din care crescuseră câteva fire de păr, aşezată între sânii celei mai frumoase fete de acolo şi s-a jucat cu câteva broboane de sudoare, pentru ca în cele din urmă să se strecoare în nasul fetei şi să tragă de perişorii crescuţi la întâmplare.

Fata cea roşie a strănutat zgomotos şi a alungat senzaţia aceea de iritare ca pe un proiectil care în cele din urmă s-a izbit de cactusul de pe al treilea palier al mesei. S-a prăbuşit cu putere de parcă acel cactus i-ar fi trosnit o palmă plină de ţepi. Ding Gou'er a simţit, dintr-odată, o durere cumplită de cap, în timp ce burta îi bolborosea ca sub o mare presiune ce stârnea nenumărate vârtejuri; tot trupul îi era chinuit de o mâncărime cumplită, ca atunci când te năpădeşte

urticaria. S-a oprit pe scalpul lui să se mai odihnească, să-şi tragă sufletul şi să suspine. Ochii lui Ding Gou'er îşi reluaseră, treptat, funcţiile, însă conştiinţa lui deocamdată era buimacă. I-a zărit ca prin ceaţă pe secretarul de partid şi pe directorul minei cum ridicau paharele şi îl priveau de undeva, de sus. Vocile lor răsunau cu o forţă uluitoare, izbindu-se de pereţi cu ecou, asemenea valurilor înspumate care lovesc nimicitor stâncile şi apoi se întorc în mare sau asemenea copilului trimis cu animalele la păscut pe vârful muntelui, de unde îşi strigă turma răzleţită: „Hei, hei, hei… hei-ia, hei-ia…"

— Tovarăşe Ding, de fapt noi ne tragem din aceeaşi familie, nu-i aşa? Suntem ca fraţii, iar fraţii adevăraţi trebuie să bea pe săturate. Dacă eşti mulţumit de viaţă, atunci trebuie să te bucuri din plin, să te îndrepţi către mormânt fericit peste măsură… Hai, să bem…! Treizeci de pahare… în numele directorului adjunct

Jin… să cinstim treizeci pe pahare… Bea, bea, bea! Dacă nu bei, nu se cheamă că eşti îndeajuns de bărbat — Jin, Jin, Jin… Jin Gangzuan e în stare să bea. Bătrânul ăsta poate să înghită un ocean de băutură… fără margini şi fără ţărmuri…

Jin Gangzuan! Numele ăsta afurisit îi străpungea inima ca sfredelul de diamant şi, cum se simţea cuprins de o durere sfâşietoare, a deschis gura mare şi a eliberat un jet de lichid tulbure, odată cu un şuvoi de vorbe înspăimântătoare:

— Lupul ăla… hâc… care mănâncă bebeluşi fripţi… hâc… lupul…!

Conştiinţa sa, de parcă ar fi căpătat chipul unei păsări înfricoşate, se întorcea în cuib; intestinele i se zvârcoleau, într-o agonie greu de descris. Avea senzaţia că doi pumni îl loveau uşurel în spinare. Hâc, hâc… băutura… lichidul ăla lipicios, îi curgeau lacrimile, îi curgea nasul, lichidul dulce-sărat, amestecat. În faţa ochilor se aşternea o întindere de apă de culoare verde-închis.

— Te simţi mai bine? Tovarăşe Ding?

— Tovarăşe Ding, vă e mai bine?

— Hai, leapădă tot! Leapădă fără milă! Scapă de amărăciunea din burtă!

— Toată omenirea ar trebui să vomite. Vomitatul e benefic pentru sănătate!

Secretarul de partid şi directorul minei îl ţineau de o parte şi de alta, lovindu-l uşor cu pumnii în spate şi turnându-i în urechi vorbe de alinare, povăţuitoare, ca nişte doctori de ţară care încercau să salveze un copil pe cale să se înece sau ca nişte dascăli tineri care încercau să educe un tânăr certat cu disciplina.

Odată ce Ding Gou'er a scăpat de lichidul verzui, o domnişoară îmbrăcată în roşu i-a dat să bea o ceaşcă de ceai verde Longjing, iar apoi alta i-a oferit un pahar de oţet vechi, de Shanxi, de culoare gălbuie. Secretarul de partid sau poate să fi fost directorul minei, cine ştie, i-a îndesat în gură o bucată de rădăcină de lotus confiată, în timp ce celălalt îi ţinea la nas o feliuţă de pară albă, dulce. Apoi, o altă domnişoară, tot înveşmântată în roşu, l-a şters pe faţă, grijulie, cu un prosop răcoros, stropit cu ulei mentolat; în acelaşi timp, celelalte fete strângeau mizeria de pe podea, adunau farfuriile şi paharele lăsate vraişte pe masă, ba chiar aşezau din nou cele necesare pentru continuarea banchetului

Profund impresionat de mişcările fetelor, iuţi ca fulgerul Ding Gou'er regreta faptul că adineaori rostise vorbe atât de aspre şi, când tocmai se gândea cum să-şi repare greşeala, secretarul de partid (sau poate să fi fost directorul minei) a întrebat;

— Tovarăşe Ding, ce părere ai de chelneriţele noastre?

Ding Gou'er s-a uitat jenat la feţele lor blânde, ca nişte boboci cruzi de floare, şi s-a grăbit să răspundă pe un ton laudativ:

— Bune, bune, bune!

Evident bine instruite, fetele îmbrăcate în roşu s-au năpustit ca nişte căţeluşi înfometaţi sau ca nişte pionieri care vin cu flori în mână în întâmpinarea înalţilor oaspeţi. Cele trei paliere ale mesei erau pline de pahare goale, drept care fetele s-au repezit să înşface câte un pahar, ba mai mare, ba mai mic şi să-l umple cu vin roşu, vin galben sau vreo licoare incoloră, iar apoi au ridicat paharele – unele umplute ochi, altele doar pe jumătate – şi, strigând în gura mare, de-a valma, le-au închinat în cinstea lui Ding Gou'er.

Trupul îi era lipicios de atâta sudoare, îşi simţea buzele şi limba amorţite. Incapabil să mai articuleze vreo vorbă, a strâns din dinţi şi, cu ochii închişi, a înghiţit pe dată elixirul magic. Desigur, ca în vorba aceea, „Până şi cel mai neînfricat general se pierde în faţa unui chip frumos". N-a trecut mult şi…

Acum, până şi cea mai vagă senzaţie de bine îl părăsise, căci demonul acela mititel, care-i provocase marea tulburare, i se zvârcolea prin cap şi încerca să-şi găsească scăparea printr-o gaură din moalele capului. Acum simţea pe pielea lui ce înseamnă să spui că trupul nu mai poate ţine sufletul în frâu. Durerea ce îl cuprindea la gândul că sufletul său ar putea atârna de tavan, răsturnat cu susul în jos, era de-a dreptul înspăimântătoare, aproape că-i venea să-şi astupe cu palma locul pe unde ar fi putut să-şi găsească scăparea biata lui conştiinţă. Pesemne însă că acesta n-ar fi fost un gest prea elegant. Deodată îşi aminti că atunci când încerca să se apropie de şoferiţa cea tânără, în camion fiind, purta pe cap o şapcă cu cozoroc. Şapca aceea îi aminti brusc de servieta în care se ascundea un revolver negru, moment în care a simţit cum instantaneu i se prelinge sudoarea pe la subţioară. Privirile lui aruncate pe furiş în stânga şi în dreapta i-au atras atenţia unei domnişoare îmbrăcate în roşu, care pe dată i-a adus, nu se ştie de unde, servieta. După ce a preluat-o, a pipăit-o uşurel, ca să se asigure că „tovarăşul" lui

metalic şi negru stătea cuminte tot acolo, la locul lui. Odată ce a venit această confirmare, transpiraţia a încetat să-i mai scalde trupul, la fel de neaşteptat cum se pornise. Totuşi, era limpede că şapca lui cu cozoroc dispăruse, şi dintr-odată şi-a amintit de câinele de pază de la poartă, de portar, de tânărul din echipa de securitate, de buşteni şi lanul de floarea-soarelui – toate aceste crâmpeie de amintiri, toţi aceşti oameni se vădeau a fi atât de departe încât s-a întrebat dacă chiar i-au trecut prin faţa ochilor sau dacă nu cumva îi populaseră visele cândva. Îşi puse cu grijă servieta între genunchi, se clătină, se bălăngăni la întâmplare, căci spiritul lui, care punea la cale o revoltă îndârjită, stârni apariţia unei lumini pâlpâitoare în faţa ochilor, care ba era clară, ba se tulbura; ba era limpede precum cristalul, ba se amesteca. Zărind pe genunchi ceva pete de ulei şi mizerie, le asemui pe dată cu un desen ce întruchipa harta Chinei, scăldată în lumină, însă doar pentru o clipă, căci imediat i se năzări că, de fapt, petele acelea aduceau mai degrabă cu harta întunecată a ţinutului Java. Deşi asemuirile erau cam nelalocul lor, investigatorul Ding se strădui să îndrepte un pic lucrurile, în speranţa că harta Chinei va arăta veşnic luminată şi limpede, în timp ce cealaltă hartă, plăsmuită de imaginaţia sa, va rămâne pentru totdeauna întunecată şi tulbure.

Cu un minut înainte ca Jin Gangzuan, directorul adjunct al Departamentului de Propagandă al Comitetului Municipal din Ţara Vinului, să-şi facă intrarea pe uşă, Ding Gou'er a simţit cum o durere cumplită de burtă pune stăpânire pe el, ca şi cum nişte şerpi veninoşi i se răsuceau şi i se încolăceau în abdomen – se frecau, oh, cât se frecau; se lipeau unii de alţii, ah, cât se mai lipeau; încâlciţi, prinşi laolaltă, se ridicau, se trăgeau, sâsâind, şuierând. Ştia prea bine că intestinele îi puseseră gând rău.

Senzaţia aceea crâncenă se năpustea îndârjită ca o flacăra

năprasnică, de parcă o mătură de bambus îi râcâia pereţii stomacului – hââârş, hââârş – ca şi cum ar fi râcâit pereţii unei oale de noapte, doldora de urme groase de mizerie. „Aoleu. Măiculiţă!” îşi spuse investigatorul. „Dar mare îmi mai este chinul! Cred că azi am fost otrăvit de-a binelea. Am căzut prada uneltirii ticăloase a celor de la mina de cărbune Luoshan. Am căzut pradă chiolhanului! Am căzut pradă frumoaselor!”

Ding Gou’er se ridică în picioare, ţinându-se de şale, însă descoperi numaidecât că picioarele-i erau inexistente, nu le mai simţea deloc, ceea ce l-a făcut să se întrebe cine naiba îl pusese să stea pe scaun. Oare picioarele erau de vină, sau capul? Sau totul era din pricina privirilor pârjolitoare ale fetelor cu veşminte roşii? Ori poate de vină erau secretarul de partid şi directorul minei, care îl împinseseră de umeri?

De îndată ce se aşeză pe scaun, auzi un zgomot înfundat cum răzbate de departe, din dosul lui, moment în care fetişcanele şi-au pus mâna la gură şi au prins a chicoti. Ar fi vrut să răbufnească de furie, dar n-avea putere, căci trupul lui tocmai divorţa de conştiinţă sau poate… – acelaşi vechi truc – conştiinţa îl trăda şi fugea. În acest moment dureros, de nesuportat, directorul adjunct Jin Gangzuan, cu trupul său ce răspândea străluciri ca de diamant şi arome aurii, a împins uşa salonului, protejată de paravanul roşu-închis de muşama, ca o boare de primăvară, ca o lumină, ca întruparea idealurilor şi speranţelor.

Directorul adjunct era un bărbat distins, educat, de vârstă mijlocie, cu tenul mai închis, faţă lunguiaţă, nasul mare şi ochi protejaţi de ochelari cu lentile de cristal şi rame de culoarea ceaiului. În bătaia lămpii, ochii lui arătau ca două fântâni negre, fără fund. Era de statură medie, îmbrăcat cu un costum bleumarin, impecabil şi o cămaşă de un alb imaculat, la care asortase o cravată cu dungi

albe şi albastre; pantofii negri de piele luceau de-ţi luau ochii. Părul îi era bogat; n-ai fi putut zice nici că-i ciufulit, dar nici că e prea bine pieptănat. Mai mult, omul acesta avea un dinte metalic (cel mai probabil de aur). Cam aşa arăta Jin Gangzuan.

Se dezmetici dintr-odată şi gândi că probabil mâna destinului făcuse ca acum el să ajungă faţă în faţă cu adversarul său.

Secretarul de partid şi directorul minei au sărit de îndată în picioare, fără să le mai pese că se izbesc cu genunchii de marginea mesei. Când unul dintre ei, la repezeală, a răsturnat cu mâneca hainei un pahar de bere, lichidul galben s-a revărsat pe faţa de masă şi pe genunchii celuilalt. Nu le-a păsat de toate acestea, ci au dat deoparte scaunele, sărind în întâmpinarea lui. Nici n-a apucat paharul de bere să se răstoarne, că au şi izbucnit strigătele de bucurie ale directorului Jin.

Râsul lui se revărsa în cascade, strivind aerul din încăpere, dar şi fluturele cel frumos care plutea pe deasupra capului lui Ding Gou’er. Acesta izbuti să se ridice în picioare, deşi nu şi-ar fi dorit aşa ceva. Nu voia să zâmbească, dar totuşi un surâs încremenit i s-a aşternut pe faţă în clipa în care a pornit şi el în întâmpinarea noului venit.

— Acesta este directorul Jin, de la Departamentul de Propagandă al Comitetului Municipal. Domnul Ding Gou’er, investigator principal, de la Procuratură, au făcut prezentările secretarul de partid şi directorul minei aproape la unison.

Jin Gangzuan şi-a împreunat mâinile în faţa pieptului şi a spus, hlizindu-se:

— Mă scuzaţi, mă scuzaţi că am venit cu întârziere.

Apoi, i-a întins mâna lui Ding Gou’er, care s-a văzut nevoit să-l salute bărbăteşte, deşi tare şi-ar fi dorit să scape de asemenea gesturi, neputincios în a-şi înfrâna gândul că mâna acestui ticălos

mâncător de bebeluşi trebuie să fie înspăimântător de rece. Investigatorul a descoperit cu surprindere însă că mâna era cât se poate de bleagă, ba chiar călduţă şi uşor umedă, stârnindu-i o senzaţie plăcută. Vocea lui Jin Gangzuan a răsunat sec:

— Bun venit! Am auzit lucruri minunate despre dumneavoastră.

Odată ce s-au aşezat cu toţii pe scaune, Ding Gou'er a strâns din dinţi, de acum hotărât să-şi păstreze limpezimea minţii, fără să mai pună strop de băutură pe limbă. Şi-a poruncit în sinea sa: „Hai, mişcă odată la treabă!"

Acum stătea alături de Jin Gangzuan, într-o stare de maximă vigilenţă. „Jin Gangzuan, Jin Gangzuan! Oi fi tu ca o fortăreaţă de netrecut, oi fi tu în relaţii apropiate cu conducătorii cei mari, oi avea tu rădăcinile adânc înfipte în pământ, o fi reţeaua ta întinsă peste tot în lume, dar, odată ce ai să intri pe mâinile mele, să nu-ţi închipui că mai există cale de scăpare! Şi de va fi cumva ca eu să am parte de zile cumplite, atunci aşa să fie!"

— De vreme ce-am întârziat, am să plătesc o amendă de treizeci de pahare! a spus deodată Jin Gangzuan.

Ding Gou'er a fost luat prin surprindere de vorbele lui, iar când şi-a întors privirea spre secretarul de partid (sau poate să fi fost directorul minei, cine ştie) a zărit o faţă zâmbitoare. O fotă îmbrăcată în roşu a adus pe tavă un serviciu de vin nou-nouţ, cu ceşcuţe strălucitoare, care au fost aşezate chiar în faţa lui Jin. O altă domnişoară a adus carafa şi, înclinându-şi căpşorul precum o pasăre phoenix, a turnat băutura în ceşti. Pesemne că fusese instruită vreme îndelungată, căci a turnat licoarea cu gesturi extrem de sigure, încrezătoare, fără greş, încât nici cea mai neînsemnată picătură n-a fost risipită. Mărgeluţele de spumă din prima ceaşcă încă n-apucaseră să se risipească până a fost umplută şi ultima ceaşcă. Păreau a fi nişte floricele mărunte ce se desfăceau în toată

splendoarea lor sub ochii lui Jin Gangzuan. Ding Gou'er nu şi-a putut stăpâni strigătul de admiraţie, în primul rând faţă de îndemânarea fără pereche şi graţia nespusă a domnişoarei îmbrăcate în roşu, în al doilea rând, faţă de curajul şi neînfricarea lui Jin. Adevărată este vorba aceea care spune că „Fără aur şi diamante, nu-ţi e cu putinţă să dai viaţă porţelanului".[18]

Jin Gangzuan mai întâi şi-a dat jos haina, care imediat a fost preluată de către una din fetele îmbrăcate în roşu, după care i s-a adresat lui Ding Gou'er:

— Ia spune, tovarăşe! Să umplu cele treizeci de pahare cu apă minerală sau mai degrabă cu rachiu de cereale?

Ding Gou'er încerca să adulmece aerul, dar a constatat curând că simţul olfactiv îi era paralizat de-a binelea.

— De vrei să afli gustul perei, nu-i altă cale decât să te-nfrupţi dintr-una. De vrei să deosebeşti licoarea veritabilă de făcătură, nu-i altă cale decât să pui gura pe băutură. Aşadar, vă rog, alegeţi trei ceşcuţe!

Chiar dacă aflase din materialele de investigaţii că Jin Gangzuan îşi făcuse un renume din rezistenţa sa la băutură, Ding Gou'er avea oarece îndoieli. Îmboldit din toate părţile, s-a văzut nevoit să aleagă trei pahare; când le-a încercat conţinutul cu vârful limbii, a simţit un gust aromat, fermentat, concluzionând că era o băutură de soi.

— Tovarăşe Ding, prietene, dă pe gât paharele astea! l-a îndemnat Jin Gangzuan cu voce mieroasă.

— Aşa-i obiceiul, a adăugat cineva de lângă el. Deja le-aţi încercat!

— Dacă bei, n-o să facem din asta vreo pricină de supărare, dar,

18 Joc de cuvinte bazat pe faptul că morfemele componente ale numelui Jin Gangzuan pot fi traduse ca substantive comune, respectiv „jin" înseamnă „aur, iar „gangzuan", „diamant".

dacă iroseşti băutura, să ştii că-i cel mai mare păcat pe care l-ai putea săvârşi, s-a auzit o altă voce.

Forţat de împrejurări, Ding Gou'er a băut paharele până la fund.

— Mulţumesc mult, mulţumesc mult! a rostit Jin Gangzuan cu satisfacţie. Acum e rândul meu să beau.

A ridicat un pahar de rachiu şi l-a băut încetişor, fără pic de zgomot, în linişte, cu grijă ca nu cumva vreun strop să fie risipit; stilul său simplu, dar elegant, dovedea faptul că nu era nici pe departe un băutor obişnuit. Apoi, a început să bea într-un ritm mai alert, dar păstrându-şi precizia în mişcări şi mai cu seamă acurateţea. Avea ritm, avea cadenţă. Ultimul pahar l-a ridicat cătinel şi a descris un arc de cerc minunat, în faţa pieptului, întruchipând un arcuş ce se mişca pe corzile viorii, iar în clipa aceea acorduri rafinate, joase, s-au răsfirat prin întreg salonul şi i-au alunecat prin vene lui Ding Gou'er. Vigilenţa începuse să i se clatine treptat, lăsând loc sentimentelor faţă de Jin Gangzuan, ivite precum buruienile ce se ridică deasupra apei, odată cu începutul dezgheţului primăvara. L-a urmărit pe Jin Gangzuan cum mai întâi îşi apropie de buze paharul cu băutură, pentru ca apoi în ochii lui negri, strălucitori, să scapere melancolia. În mintea lui, tipul chiar devenea un personaj bun, generos, care răspândea în jur un aer în care se contopeau sentimentalismul, lirismul şi bucuria. Acordurile viorii răsunau prelung pe când o pală de vânt tomnatic, răcoros, s-a pornit a răvăşi frunzele aurii căzute la pământ. O floricică albă s-a deschis în faţa lespezii de mormânt. Lui Ding Gou'er i se umeziseră ochii, văzând cum rachiul acela din pahar parcă ţâşneşte dintr-o piatră, asemenea unui pârâiaş, şi se revarsă într-un heleşteu de culoarea jadului întunecat. Evident că de acum inima i se lăsa copleşită de iubirea pentru omul acela.

Secretarul de partid şi directorul minei băteau din palme fericiţi;

Ding Gou'er, adâncit într-o stare profund poetică, nu scotea nici cel mai mic sunet, căci liniştea adâncă pusese stăpânire peste toate. Cele patru fete îmbrăcate în roşu rămăseseră încremenite precum patru lujeri de *canna indica*[19], fiecare cu mimica ei, de parcă ar fi ascultat ceva cu sfinţenie sau ar fi căzut pe gânduri. Deodată, aparatul de aer condiţionat din colţul încăperii a început să scoată un zgomot ciudat care a spulberat liniştea. Secretarul de partid şi directorul minei îl aclamau pe Jin Gangzuan, cerându-i insistent să mai toarne pe gât încă treizeci de pahare, însă acesta scutura din cap cu hotărâre.

— Nu mai beau nici în ruptul capului! a zis el. Ar fi o adevărată risipă, dar, de vreme ce este pentru întâia dată când îl întâlnesc pe Ding Gou'er, ar trebui să închin în cinstea lui de trei ori câte trei pahare.

Ding Gou'er îl privea vrăjit pe omul acesta care era în stare să bea treizeci de păhăruţe unul după altul, fără ca vreo clipă chipul lui sa trădeze isprava. Era fascinat de atitudinea lui aleasă, era fascinat de vocea lui mieroasă, era fascinat de strălucirea uşoară a dintelui său metalic (poate că era chiar un dinte de aur, cine ştie), aşa că pe moment n-a realizat că trei ori trei fac nouă.

Nouă păhăruţe cu băutură i-au fost aşezate lui Ding Gou'er în faţă şi tot atâtea şi lui Jin Gangzuan. Ding Gou'er pricepuse deja că era complet neputincios, total dezarmat în faţa farmecului acestui om, în timp ce conştiinţa şi trupul îl părăseau, deplasându-se parcă în direcţie opusă. Conştiinţa lui urla: „N-ai voie să bei!" însă mâna a înşfăcat brusc paharul şi i-a răsturnat licoarea în gură.

Şi uite aşa, pe nesimţite, cele nouă păhăruţe au ajuns numaidecât în burta lui Ding Gou'er, făcându-i ochii să se umple de atâtea

---

19 Floare specifică zonelor tropicale, cu lujer care poate avea înălţimea între 0,5 m şi 2,5 m.

lacrimi, încât la un moment dat acestea s-au pornit nestăvilite la vale, pe obraji. Era ceva ce investigatorul nu putea înţelege nicicum, că doar se afla la un banchet somptuos, nu în altă parte.

— Nu te-a bătut nimeni! Şi nici nu te-a ocărât nimeni! Atunci, de ce plângi?

— Eu nu plâng, doar că îmi curg lacrimile, aşa că n-ai niciun motiv întemeiat să mă acuzi că plâng.

Nu era chip ca lacrimile să mai fie stăvilite; s-au tot prelins şiroi până când faţa lui Ding Gou'er a devenit precum o frunză de lotus scăldată de ploaie.

— Aduceţi orezul! l-a auzit el pe Jin Gangzuan spunând. Să mănânce şi tovarăşul Ding, iar apoi să se odihnească!

— Dar mai vine acuşi un fel de mâncare!

— Oh! a exclamat Jin Gangzuan după ce s-a gândit ce s-a gândit. Păi, atunci aduceţi totul odată!

O fată îmbrăcată în roşu a îndepărtat cactusul de pe masă şi imediat două chelneriţe îmbrăcate tot în roşu şi-au făcut apariţia ducând o tavă aurită, mare şi rotundă pe care trona un băieţel auriu, uns bine cu ulei şi care răspândea o aromă incredibilă.

2

Stimate domnule profesor Mo Yan,

Am primit scrisoarea dumneavoastră şi tare vă mulţumesc pentru faptul că v-aţi îngăduit răgazul necesar să-mi scrieţi, ba mai mult, aţi recomandat atât de iute nuvela mea la revista *Literatura poporului.* Acum, nu că ar fi vorba de aroganţa pe care ţi-o dă băutura – ceea ce probabil că nu-i temei de laudă însă mie îmi pare că nuvela aceasta are o creativitate sporită, dezvăluie spiritualitatea cu asupra de

măsură, debordează de vitalitatea specifică Zeului Băuturii şi pune în lumină simţul revoluţionar. Dacă revista *Literatura poporului* va alege să n-o publice, atunci e cât se poate de limpede că redactorii sunt de-a dreptul orbi.

Am citit nuvela aceea de doi bani a lui Li Qi – *Să nu cumva să mă tratezi ca pe un câine!*, recomandată de domnia voastră. Autorul calcă în picioare o creaţie înălţătoare, sublimă pe care noi o numim cu mândrie „literatură”, iar lucrul acesta m-a înfuriat peste poate. Dacă într-o bună zi voi avea ocazia de a-l întâlni, atunci să ştiţi că am să mă angajez cu el într-o dispută verbală nimicitoare şi am să-l combat atât de aprig încât am să-l las fără grai, ca pe o cicadă amorţită de sosirea iernii, iar apoi am să-i trag o mamă de bătaie de n-o să se mai aleagă nimic de el. Va avea sentimentul că acuşi a poposit pe lume şi numaidecât a fost trimis să facă cunoştinţă cu Nirvana.

Aveţi perfectă dreptate atunci când susţineţi că, dacă m-aş dedica studiului, în Ţara Vinului m-ar aştepta un viitor glorios, în care aş avea ce mânca, ce îmbrăca, aş avea un cămin, poziţie socială, bani, ba chiar şi de femei frumoase aş avea pane din plin. Dar, domnule, omiteţi faptul că eu sunt un tânăr ce îmbrăţişează atâtea idealuri, deloc dispus să mă las pradă băuturii până la sfârşitul vieţii. Mi-aş dori să fiu precum Lu Xun, care a fugit de medicină ca să urmeze calea literaturii – aş vrea să renunţ la băutură şi să mă pornesc pe calea unei cariere literare fabuloase, ca prin literatură să reformez societatea. Să fiu asemeni bătrânului Yu Gong, care a mutat munţii din loc, să reformez spiritul naţional chinez. Ca să ating un ideal atât de înălţător, aş fi dispus să-mi pierd capul şi să-mi vărs sângele şi, de vreme ce n-aş precupeţi nimic, de ce m-aş mai preocupa eu oare de cele lumeşti?

Domnule Mo Yan, dorinţa mea de a mă dedica literaturii este de neclintit, este atât de fermă încât zece cai vânjoşi n-ar fi în stare să

mă deturneze de pe drumul meu. Sunt cât se poate de hotărât, aşa că nu-i cazul să mai încercaţi a mă convinge că n-am dreptate. Şi dacă, totuşi, veţi insista, atunci trebuie să ştiţi de pe acum că sentimentele mele faţă de domnia voastră se vor transforma în ură. Literatura aparţine poporului. Aşadar, de ce vi s-ar permite domniei voastre să scrieţi, şi mie nu? Unul din principiile comunismului, elaborat de Lenin, era integrarea artei în muncă şi transformarea muncii în artă, aşa că, până să se fi înfăptuit comunismul, deja toţi oamenii deveniseră nişte vajnici scriitori. Desigur că acum suntem abia în faza de început, dar aici nu există nicio lege care să interzică unui doctor oenolog să scrie romane. Domnule profesor, în niciun caz să nu vă luaţi după neisprăviţii aceia care, după ce şi-au făcut un nume, nu mai vor altceva decât să monopolizeze scena literară şi, atunci când văd producţiile altora, se fac foc şi pară. Există o vorbă din popor, care ilustrează cel mai bine tot acest marasm, şi anume „Pe fluviul Changjiang, valurile de pe urmă le împing pe cele dinaintea lor, forţându-le să cedeze; tot astfel, în pădurea înmiresmată, frunzele fragede grăbesc sfârşitul frunzelor îmbătrânite, iar tinerii în cele din urmă triumfa în faţa celor vârstnici". Orice reacţionar care se gândeşte să înăbuşe forţele proaspete ce se ridică este precum „Călugăriţa care a încercat să oprească în loc căruţa – Asta înseamnă să nu-ţi măsori puterile aşa cum se cuvine!".

Domnule profesor, în institutul nostru de cercetări se află o doamnă a cărei maximă preocupare o reprezintă materialele de referinţă. O cheamă Li Yan şi afirmă despre sine că vă este studentă, susţinând chiar că v-a audiat cursurile pe vremea când eraţi instructor politic la Şcoala de Ofiţeri din Baoding, nivelul Începători. Mi-a relatat multe povestiri interesante pline de tâlc, despre domnia voastră şi astfel mi-a înlesnit cunoaşterea în ceea ce vă priveşte. Ba

mai mult, această duduiţă spunea că odată, în timpul orei, l-aţi ocărât pe renumitul scriitor Wang

Meng, afirmând că ar fi publicat un eseu în săptămânalul *Revista tineretului chinez* prin care îi îndemna pe scriitorii tineri să se dea la o pane de pe drumeagul şi aşa mult prea aglomerat al literaturii. Ea mai preciza şi că v-aţi înfuriat şi aţi zis cu năduf: „Este Wang Meng în postura de a monopoliza lumea literară? Dacă e de mâncare, toată lumea se înfruptă; dacă se găsesc veşminte, tot omul se îmbracă, dar, de îndrăzneşti să mă alungi, atunci şi eu mă încăpăţânez şi mai abitir îmi urmez calea tot înainte!”

Când am auzit această poveste amuzantă, domnule, am dat fuguţa şi am turnat pe gât o jumătate de litru de vin. Eram atât de muncit de gânduri încât îmi tremurau până şi vârfurile degetelor; sângele îmi năvălea prin vine, iar urechile mi se înroşiseră ca nişte petale de bujori. Vorbele domniei voastre erau precum goarna cea răsunătoare, ca o chemare solemnă menită *şi* trezească din amorţeală spiritul nostru de vajnici luptători. Mi-aş dori să mă fi asemuit domniei voastre la acea vreme: dormeaţi pe rogojină, vă hrăneaţi cu fiere, dar în ochi vă scăpărau scântei, ba mai mult, stăteaţi cu capul plecat şi, când puneaţi mâna pe stilou, îl stârneaţi la acţiune precum o baionetă ascuţită. Aţi fi preferat să muriţi decât să cunoaşteţi umilinţa.

Domnule profesor, ascultând-o pe Li Yan cum povesteşte episoade amuzante despre domnia voastră şi recitind scrisorile pe care mi le-aţi trimis, mă simt deopotrivă întristat şi deznădăjduit. Ceea ce mă sfătuiţi acum să fac este exact ceea ce îi sfătuia odinioară Wang Meng pe tinerii literaţi (printre care, iertată să-mi fie vorba, vă număraţi şi domnia voastră). Este un lucru ce mă îndurerează profund. Domnule, domnule, să nu vă luaţi după neruşinaţii ăia care nu se ridică mai sus de nivelul unor oameni mărunţi. „Când ai

zvârlit băţul cu care te apărai odinioară, nu te mai întorci în mijlocul câinilor" îmi aduc aminte că în anul acela eraţi slab ca un ţâr, eraţi numai piele şi os. Domnule, şi domnia voastră aţi suferit mergând pe drumeagul acesta anevoios al literaturii. În niciun caz să nu daţi uitării durerea, odată ce s-a vindecat rana, căci, dacă aşa stau lucrurile, atunci veţi pierde stima şi dragostea miilor şi zecilor de mii de tineri scriitori ca şi mine.

Domnule profesor, astă-noapte iar am isprăvit de scris o nuvelă, intitulată *Copiii de carne.* Aici socotesc eu că mi-am dovedit maturitatea artistică atunci când am adoptat stilul narativ al lui Lu Xun, transformându-mi stiloul într-un pumnal ascuţit, ca să jupoi strălucitoarea civilizaţie spirituală, să scot la iveală esenţa barbară a nenorocitei noastre moralităţi. Această nuvelă a mea aparţine categoriei „realismului dur", iar scrierea ei, la vremea aceea, a fost o provocare venită din „mişcarea punk", înscrisă în „literatura uşoară", la modă atunci. Era pentru mine un exerciţiu de trezire a poporului prin literatură. Intenţia mea este de a da o lovitură crâncenă acelor demnitari corupţi şi lacomi şi, fără îndoială, această nuvelă a mea este „precum o rază de lumină pe tărâmul întunecat al Ţării Vinului". Este asemenea *Jurnalului unui nebun*[20] amplasat într-o perioadă mai apropiată de zilele noastre. Îndrăznesc să vă trimit acum nuvela dimpreună cu această scrisoare. Dacă se va găsi vreo publicaţie dispusă s-o trimită la tipar, atunci sunt convins că va declanşa o mare schimbare, capabilă să zdruncine tot. De aceea, vă rog să faceţi toate corecturile ce se impun şi să mă puneţi la punct. „Un materialist adevărat nu se teme de nimic". Un profesor nu trebuie să facă prea mult caz aici, dar nici să bată câmpii. Spuneţi-mi

20 *Jurnalul unui nebun* (*Kuangren riji*) este una dintre nuvelele reprezentative ale lui Lu Xun, în care apare tema canibalismului.

orice obiecţie aţi avea, fără să vă mai codiţi, fiindcă a vărsa totul din traistă se înscrie în tradiţia strălucită a partidului nostru.

După ce veţi citi *Copiii de carne*, dacă veţi socoti că se cuvine a fi publicată, v-aş fi recunoscător în cazul în care mi-aţi găsi o editură dispusă s-o publice. Desigur, ştiu că în zilele noastre nici la crematoriu nu mai poţi să duci un mort dacă mai nişte relaţii; aşadar, cu atât mai mult relaţiile devin condiţie majoră, când vine vorba de publicarea unei nuvele. Prin urmare, domnule profesor, să duceţi lupta cu curaj, până la capăt şi dacă e nevoie să invităm pe cineva la masă sau să trimitem vreun dar, decontez eu toate cheltuielile cuvenite (numai să nu cumva să uitaţi cereţi chitanţa!).

Domnule, nu mi-a fost deloc uşor să scriu *Copiii de carne.* Aşa încât mă gândesc că cel mai bine ar fi să trimitem nuvela spre publicare revistei *Literatura poporului.* Vă mărturisesc că motivele alegerii mele sunt următoarele: în primul rând, *Literatura poporului* reprezintă o publicaţie de frunte a lumii literare chineze, cu un cuvânt greu de spus în privinţa noilor curente literare. Mă gândesc că, dacă voi reuşi să public aici, neîndoielnic am să mă ridic deasupra nivelului provinciei sau chiar al municipalităţii. În al doilea rând, vreau să adopt strategia de a „atrage atenţia asupra unui lucru mărunt şi a trece peste restul.” Aceasta chiar că este singura soluţie pentru a răzbi într-o lume complicată, după cum se prezintă acum revista *Literatura poporului.*

Cu tot respectul cuvenit,

Vă doresc numai bine!

Discipolul domniei voastre,
Li Yidou

P.S. Domnule profesor, am un prieten care s-a pornit spre Beijing

cu oarece treabă şi l-am rugat să vă ducă o ladă cu douăsprezece sticle de vin rafinat din Ţara Vinului, numit „Muşuroiul de furnici verzi”. Nădăjduiesc ca darul meu să vă aducă bucuria cuvenită.

3

Dragă domnule oenolog,

Bună ziua!

Îţi mulţumesc pentru „Muşuroiul de furnici verzi”. Culoarea acestui vin, buchetul, gustul sunt de cea mai aleasă calitate, doar că, la modul general vorbind, vinul acesta suferă din pricina unei aşa-numite lipse de armonie, ca atunci când o fată are un chip cu trăsături regulate şi n-ai putea tăgădui faptul că-i frumoasă, doar că-i lipseşte acel ceva nedefinit care să-i dea farmec. Băutura produsă în satul meu natal este, de asemenea, foarte bună, dar nu se compară cu cea din Ţara Vinului. După cum povestea tatăl meu, înainte de Eliberare[21], în micuţul nostru sat, care număra vreo sută şi ceva de suflete, se găseau două distilerii – una numită Zongji, iar cealaltă Juyuan – unde se prepara rachiul de sorg. Aveau câteva zeci de angajaţi, plus catâri şi cai de talie mare, un tărăboi întreg. Cât despre rachiul din mei, aproape fiecare familie face aşa ceva, încât nu-i de mirare că tot satul, până în cel mai mic cotlon, e învăluit într-un iz de băutură dulceagă. Un unchi de-al tatălui meu mi-a explicat odată, pe îndelete, toată arta distilatului, managementul şi alte chestii de felul ăsta. Cum a lucrat mai bine de zece ani la distileria Zongji, l-aş putea socoti un mare expert, aşa că din relatările lui mi-

21 Este vorba de Eliberarea din 1949, când comuniştii au preluat puterea politică şi au întemeiat Republica Populară Chineză.

am adunat numeroase materiale preţioase pentru „Rachiu de sorg”[22]. Damful de băutură care pluteşte dintotdeauna prin satul meu a fost, de asemenea, o sursă de inspiraţie constantă.

Eu sunt foarte interesat de băutură şi am cugetat îndelung asupra relaţiei dintre băutură şi cultură. Capitolul amintit mai sus exprimă, într-o oarecare măsură, gândurile mele pe această temă. Tot timpul mi-am dorit să scriu un roman despre băutură, iar acum că am cunoscut un doctor în oenologie, mi se pare că s-a pogorât norocul peste mine cât pentru trei vieţi. De acum înainte voi îndrăzni să te consult în multe probleme, aşa că te rog să nu mi te mai adresezi atât de protocolar, cu pompoasa formulă „domnule profesor”.

Citindu-ţi scrisoarea, precum şi povestirea *Copiii de carne*, mi-au venit multe idei pe care aş vrea să ţi le împărtăşesc, dar mai întâi să discutăm despre scrisoarea domniei tale:

Mai întâi de toate, în opinia mea aroganţa şi modestia reprezintă două trăsături umane aflate într-o totală opoziţie una cu cealaltă, dar şi în interdependenţă, însă e greu de spus care trăsătură e de bine şi care de rău. În realitate, cei care par aroganţi sunt în fapt, modeşti, iar cei care se arată modeşti, în forul lor interior, sunt cât se poate de aroganţi. Unii oameni, în anumite privinţe, în anumite momente se dovedesc a fi aroganţi, dar în alte privinţe şi în alte momente, dimpotrivă, se arată modeşti. Pesemne că nu există o aroganţă absolută şi nici modestie veşnică. „Aroganţa de după băutură”, despre care vorbeşti domnia ta, este într-o mare măsură o reacţie chimică şi din câte bag eu de seamă nu putem formula nicio acuzaţie în acest sens. De aceea, mi se pare perfect normal şi îndreptăţit sentimentul de mulţumire de sine, pe care îl ai după ce

22 „Rachiu de sorg” face referire la cel de-al doilea capitol din romanul lui Mo Yan, *Sorgul roşu*.

te-ai lăsat pradă băuturii iar dacă te încumeţi să adresezi câteva vorbe de duh *Literaturii poporului*, cu siguranţă că nu încalci nicio lege, cu atât mai mult cu cât nu i-ai înjurat de mamă, ci doar ai afirmat: „Dacă nu vor publica, atunci sunt de-a dreptul orbi".

În al doilea rând, domnul Li Qi a avut motivele sale pentru a scrie romanul în maniera în care l-a scris. Dacă socoteşti că nu-i un roman de soi, atunci dă-l deoparte şi gata, iar în cazul în care într-o bună zi te vei întâlni cu el, oferă-i două sticle din „Muşuroiul de furnici verzi", după care să-ţi pierzi urma. Să nu cumva să vă gândiţi să adoptaţi strategia romanticului revoluţionar, angrenându-vă cu el într-o „dezbatere pe viaţă şi pe moarte". Ba mai mult, să nu cumva să îţi treacă prin gând să te lupţi cu el, fiindcă individul ăsta a practicat artele marţiale şi are strânse legături cu mafia. Este atât de hain la suflet şi atât de ticălos, încât nu se dă în lături de la nicio nelegiuire. Chiar umblă vorba că era unul prin Beijing, un critic literar care n-a avut ce face şi s-a apucat să scrie un articol deosebit de acid la adresa operei literare a lui Li Qi. La nici trei zile după publicarea în ziar, nevasta criticului literar a fost vândută de către oamenii acestuia în Thailanda, unde se zvoneşte că a ajuns prostituată. De aceea, te sfătuiesc din tot sufletul să stai cât mai departe de el. Sunt mulţi oameni în lumea asta, pe care nici măcar Cel de Sus nu s-ar încumeta să-i deranjeze câtuşi de puţin.

În al treilea rând, de vreme ce eşti atât de devotat literaturii, sub nicio formă nu îndrăznesc eu să-ţi dau sfaturi cum să te porţi ca un fiu merituos, măcar din simplul motiv de a nu va ac mă detestaţi. Când cineva stârneşte dispreţul celorlalţi rara voia sa, n-are nicio vină, dar dacă o face intenţionat, atunci e ca în vorba aceea: „Îţi dai ochii peste cap şi te uiţi în oglindă – N-ai să vezi decât urâţenia". Eu unul sunt îndeajuns de urât şi aşa, la ce bun să-mi mai dau ochii peste cap?

Domnia ta i-a ocărât cu furie pe acei „netrebnici” care vor să monopolizeze sfera literară, ceea ce mărturisesc că m-a uns pe suflet şi, dacă într-adevăr ei au asemenea intenţii, atunci mă alătur şi eu, slobozind din gură vorbe grele la adresa lor.

Acum mai bine de zece ani eram instructor la Şcoala de Ofiţeri din Baoding – nivelul Începători, unde aveam câteva sute de studenţi care frecventau orele mele. Îmi aduc aminte că parcă erau două studente pe nume Liu Yan – una avea tenul foarte alb şi ochii mari, în timp ce cealaltă era negricioasă şi bondoacă. Nu ştiu care dintre ele ar putea fi colega domniei tale.

Cât despre faptul că eu l-aş fi ponegrit pe Wang Meng, chiar că nu-mi amintesc. Pare-mi-se că i-am citit articolul acela în care îi îndemna pe tinerii scriitori să-şi facă o autoevaluare lucidă şi e foarte probabil ca la vremea aceea să-l fi simţit ca pe un atac; aşa se face că am o stare de profund disconfort, însă în mod cert nu voi lansa un atac la adresa lui Wang Meng în timpul cursului în care fac reclamă comunismului.

Dacă chiar vrei să ştii, eu nu mi-am aruncat niciodată bastonul de cerşetor şi chiar dacă aş face un asemenea gest într-o bună zi, nu m-aş duce „să-l ciomăgesc pe cerşetor”. Nu pot să dau niciun fel de garanţii, întrucât schimbările din viaţă de multe ori nu sunt decise de către noi.

Acum, să discutăm despre opera domniei tale:

1. Îţi stabileşti singur apartenenţa a ceea ce scrii la „realismul dur”. Ai putea să-mi explici puţin ce se ascunde în acest curent? Nu sunt prea dumirit, deşi în linii generale văd ceva de felul ăsta. Scenele descrise în roman m-au cam înfiorat. Noroc că e vorba doar de ficţiune, căci altfel, dacă ai fi pretins că scrii un reportaj, fără îndoială că ai fi dat de mare necaz.

2. În privinţa calificării operei tale ca „material publicabil” în

mod normal există două standarde: cel ideologic şi cel artistic. Nu pot eu să spun care e mai important şi, când fac această afirmaţie, vreau să spun exact ceea ce spun. Nimic mai mult, fiindcă în niciun caz nu fac pe nebunul. Din fericire, *Literatura poporului* are un colectiv de redactori de mare ispravă, aşa că lasă-i pe ei să decidă.

Eu deja ţi-am trimis opera către redacţia *Literaturii poporului*; cât despre oferitul de daruri sau invitatul la masă, mă tem că nu am prea multe cunoştinţe în această privinţă, pentru că eu nu recurg niciodată la aşa ceva. Dacă asemenea chestiuni merg la o revistă mare, de nivel central, precum *Literatura poporului*, va trebui să afli pe spezele domniei tale. Îţi doresc mult succes!

Mo Yan

4

COPIII DE CARNE

Într-o seară târzie de toamnă, luna abia înălţată pe cer stătea aninată într-un colţ, spre apus, cu marginile înceţoşate, ca şi cum ar fi fost un cub de gheaţă pe jumătate topit. Raze reci de lumină scăldau satul Iz de Rachiu, încă adânc cufundat în somn. Undeva, nu foarte departe, un cocoş îşi slobozea cântecul ce anunţa apropierea zorilor, doar că sunetele înfundate păreau să răzbată mai degrabă din vreo pivniţă mohorâtă decât din coteţul de păsări.

Aşa înfundat cum era, totuşi, cântecul a reuşit s-o trezească din somn pe nevasta lui Jin Yuanbao, care s-a ridicat în capul oaselor, cu plapuma pe umeri, cam buimăcită de atmosfera înceţoşată. Razele palide ale lunii se strecurau piezişe prin fereastră şi aşterneau pe plapuma neagră desene albe ca neaua. Bărbatul ei îşi scosese

picioarele de sub aşternut prin dreapta ei; erau reci ca gheaţa, aşa că ea s-a grăbit să le învelească cu un colţ de plapumă. De-a stânga ei, Micuţul Odor dormea dus, chircit, suflând încet şi profund. Cântatul cocoşului, şi mai îndepărtat, şi mai înfundat de astă dată, a răsunat din nou. Femeia s-a scuturat înfiorată şi într-o clipă a coborât din pat, aruncându-şi o haină pe spate. Când a ieşit în curte, a ridicat alene privirea către cer – înspre apus licăreau trei steluţe, în timp ce în partea opusă, înspre răsărit, cea de-a optsprezecea constelaţie[23] se înălţa pe boltă. Se vede treaba că nu mai era mult şi se crăpa de ziuă.

Femeia s-a întors în casă şi şi-a înghiontit bărbatul, spunându-i:

— Scoală-te! Hai, scoală-te repede! Deja se vede pe cer Constelaţia cea Mare.

Vorbele femeii au izbutit să-i curme bărbatului sforăitul aspru; acesta a plescăit de câteva ori, după care s-a ridicat în capul oaselor.

— Se crapă de ziuă? a întrebat el, cu ochii mijiţi de somn.

— Acuşi, a răspuns ea. Mă gândesc că ar fi bine să porneşti puţin mai devreme azi, ca să nu mai baţi drumul degeaba, aşa cum s-a întâmplat data trecută.

Bărbatul şi-a pus jacheta vătuită pe spate, cu gesturi leneşe, a bâjbâit un pic după luleaua de la capătul patului, a îndesat ceva tutun în ea, după care şi-o vârât-o în gură. Apoi a dibuit amnarul, cremenele şi ceva iască, cu gândul să aprindă focul. Câteva scântei colţuroase au zburat, însoţite de trosnet, iar una dintre ele a căzut taman peste iască. Bărbatul s-a grăbit să sufle, ca să înteţească focul şi n-a lipsit mult până când flăcările de un roşu aprins s-au pornit a străluci în beznă. El a tras de câteva ori din lulea şi, când tocmai voia

23 Este vorba de cea de-a optsprezecea din cele douăzeci şi opt de constelaţii din astronomia chineză tradiţională.

să apuce nişte iască, femeia i-a zis pe un ton hotărât:

— Aprinde lampa!

— Chiar e nevoie? a întrebat-o el.

— Aprinde-o! N-o să fim nici mai săraci, nici mai bogaţi cu stropul de gaz care se consumă.

El a tras aer în piept şi a suflat îndelung peste iască, până când s-a stârnit flacăra. Pe dată, femeia a luat lampa şi a aprins-o, după care a agăţat-o pe perete. Flăcările verzui revărsau o lumină palidă peste întreaga încăpere. Privirile celor doi s-au întâlnit grăbite, după care s-au îndreptat iute în direcţii diferite. Unul dintre copiii care dormeau lângă bărbat vorbea în somn, cu voce tare, răspicat, de parcă ar fi strigat vreun slogan. Alt băieţel a întins braţul şi a pipăit cu palma peretele slinos, în timp ce nu departe de ei se auzea plânsul înfundat al altui copil. Bărbatul i-a vârât băieţelului braţul înapoi sub plapumă şi l-a împins uşor pe cel care plângea, dojenindu-l enervat:

— De ce plângi, pacoste ce eşti?

— Să fierb nişte apă? a întrebat femeia, cu un oftat.

— Fierbe! Vreo două polonice sunt de ajuns!

— O să mai fierb încă unul, a zis femeia după ce s-a gândit puţin. O să fie cu atât mai plăcut cu cât e mai curat.

Bărbatul şi-a ridicat luleaua, fără să spună nimic şi încetişor şi-a lungit gâtul, privind către colţul *kang*-ului unde dormea dus unul dintre puşti.

Femeia a mutat lampa, agăţând-o deasupra uşii, ca să poată lumina astfel ambele încăperi. Apoi, a clătit oala, a turnat trei polonice de apă, a pus capacul deasupra, după care a luat un snop de fân uscat, pe care l-a aprins de la lampă şi l-a vârât cu grijă în sobă. Flăcările se înteţeau şi, asemeni unor limbi de foc, lingeau cuptorul şi în acelaşi timp cerneau strălucire pe chipul femeii.

Aşezat pe un scăunel lângă *kang*, bărbatul o ţintuia cu privirea şi dintr-odată a observat că, mângâiată de lumina blândă, femeia parcă întinerise pe neaşteptate.

Apa din oală începuse deja să bolborosească, dar ea continua să îndese paie în sobă, fără să ia aminte la acest lucru. Între timp, bărbatul şi-a scuturat luleaua, lovind-o uşor de pat, şi-a dres uşor vocea, după care a spus şovăielnic:

— Nevasta lui Sun Colţi-Mari, din Satul de Răsărit, iar a rămas grea şi mai are acasă încă un prunc de ţâţă.

— Fiecare-i în felul lui, a comentat femeia pe ton împăciuitor. Cine nu şi-ar dori să nu nască în fiecare an? Şi să aibă tripleţi de fiecare dată?

— Colţi-Mari s-a ajuns, ce mai! a replicat bărbatul. Nemernicul ăsta, pentru că are un cumnat care e mare inspector, a trecut la control. Alţii n-au avut norocul lui. Dar el, deşi ar fi trebuit să fie la gradul doi, a primit grad special.

— „Când ai oameni la palat, uşor ajungi mare demnitar”, a adăugat femeia o vorbă de duh. Aşa e de când lumea!

— Micuţul Odor al nostru ar merita să primească gradul unu. Pentru niciun alt copil de prin vecini nu s-au investit atâţia bani, zise bărbatul. Ai mâncat o sută de *jin*[24] de turte cu soia, zece crapi, patru sute de *jin* de ridichi…

— Ce-am mâncat? a sărit femeia ca arsă. A intrat mâncarea în burta mea, dar a stat acolo doar cât să mă ajute să fac lapte, ca să-l hrănesc pe el.

Preocupaţi să se ciondănească aşa, n-au băgat de seamă că apa din oală începuse deja să fiarbă de-a binelea, iar aburul, strecurat pe lângă marginea capacului, se înălţa, stârnind un pâlpâit uşor al

24 *Jin* este o unitate de măsură tradiţională, echivalentă cu 0,5 kg.

flăcăruii din lampă, care arăta de acum ca o boabă de fasole roşie, strălucitoare, în pâcla din încăpere.

Femeia a încetat să mai alimenteze focul cu paie şi şi-a îndemnat bărbatul:

— Adu-mi ligheanul!

Bărbatul a îndrugat ceva şi s-a dus în curte, de unde s-a întors cu un lighean negru, de ceramică, ciobit pe margine, pe fundul căruia se vedea o pojghiţă subţire de gheaţă.

Femeia a săltat capacul de pe oală şi în clipa aceea aburul s-a năpustit în afară, mai să stingă lampa, dar apoi s-a domolit treptat, pe măsură ce se răsfira în aer. Femeia a luat apă cu polonicul şi a turnat în lighean.

— Nu amesteci şi un pic de apă rece? a iscodit-o bărbatul.

— Nu-i nevoie să amestec, i-a răspuns femeia după ce a încercat apa cu mâna. Adu-l încoace!

Bărbatul s-a dus în cealaltă cameră, s-a aplecat şi l-a ridicat pe băieţelul care sforăia ceva mai devreme. Când copilaşul a început să plângă, Jin Yuanbao l-a bătut uşor la funduleţ şi i-a spus mormăit:

— Odorule, Micuţule Odor, nu mai plânge! O să-ţi facă tata baie.

Femeia a luat copilul care, de îndată ce a ajuns în braţele mamei, s-a cuibărit acolo, tot îngăimând:

— Mami, mami… lapte, lapte…

Femeia n-a avut încotro, aşa că s-a aşezat pe pragul uşii şi numai ce şi-a desfăcut bluza, că micuţul a prins sfârcul sânului cu gura şi, gemând de plăcere, s-a liniştit. Ca şi cum ar fi dus o povară peste puterile ei, femeia a rămas îndoită de spate, cu privirea aţintită asupra pruncului.

Nerăbdător, bărbatul şi-a rotit mâna prin apă, ca să-i testeze temperatura şi a zorit-o:

— Gata cu suptul! Acuşi se răceşte apa!

Femeia lovea uşor cu palma fundul băieţelului, spunându-i:

— Odorul mamii, odorul mamii, ajunge! Ai supt şi ultima picătură de lapte! La băiţă cu tine! O să-ţi facem baie şi o să te ducem la oraş, unde o să ai parte de-o viaţă îmbelşugată, fără griji.

Ea îl trăgea cu toată forţa, însă el stătea agăţat cu gura de sfârc şi nu-i dădea drumul cu niciun chip, aşa încât sfârcul se întindea tot mai tare, ca o bucată de cauciuc prăpădit, lipsit de elasticitate.

Atunci, enervat, bărbatul a înşfăcat copilul şi l-a tras, stârnindu-i femeii un geamăt de durere, iar copilului urlete ascuţite. Jin Yuanbao i-a tras o palmă la fund şi a strigat la el mânios:

— Ce urli aşa? Ce urli?

— Mai uşurel cu palma, l-a dojenit femeia, că dacă îl învineţeşti îi scade calitatea.

Bărbatul i-a smuls bebeluşului hainele, pe care le-a aruncat în lături, după care a mai încercat o dată apa cu mâna şi a spus mai mult ca pentru sine:

— E fierbinte, e cam fierbinte, dar asta o să-i dea culoare.

Şi în timp ce rostea aceste vorbe, a băgat bebeluşul despuiat în ligheanul cu apă fierbinte, ceea ce l-a făcut să urle şi mai ascuţit decât adineaori, ca şi cum de pe colinele cele mai domoale ar fi Fost zvârlit pe munţii cei semeţi. Băieţelul îşi chircise picioarele, nerăbdător să iasă cât mai repede din lighean, însă Jin Yuanbao îl împingea cu forţă înapoi. Apa zbura în toate părţile şi o împroşca pe femeia care îşi acoperise faţa cu mâinile şi se văicărea cu voce domoală:

— Tăticule, apa asta-i prea fierbinte. Dacă-l opăreşti, o să-i scadă calitatea.

Bărbatul bodogănea:

— Copil afurisit! Apa trebuie potrivită atât cât trebuie – nici prea fierbinte, nici prea rece. Bine, atunci mai toarnă aici o jumătate de

polonic de apă rece.

Femeia s-a ridicat degrabă, fără să-şi mai acopere sânii lăsaţi. Bluza lungă îi atârna între picioare ca un steag ponosit şi umed. A scos o jumătate de polonic de apă şi l-a vărsat în lighean, după care a amestecat bine apa cu mâna.

— Gata, nu mai e fierbinte. Acum chiar că nu mai e. Odorule, nu mai plânge! Nu mai plânge!

Micuţul Odor se mai domoli întru câtva, dar continuă să se zbată, deloc dornic să se lase băgat în apă, aşa că Jin Yuanbao s-a văzut nevoit să-l vâre cu forţa. Lângă el, femeia stătea cu polonicul în mână, încremenită de parcă era în transă.

— Eşti moartă cumva, sau ce-i cu tine? Vino şi dă-mi o mână de ajutor! a strigat el enervat.

Ca trezită din visare, femeia a pus deoparte polonicul, s-a aşezat în genunchi lângă lighean şi a început să-l frece pe băieţel pe funduleţ şi pe spate. Fiica lor cea mare – o fetiţă de şapte-opt ani, îmbrăcată cu nişte pantaloni roşii foarte largi, care îi ajungeau până la genunchi, cu spinarea goală, cu părul ciufulit şi desculţă – a intrat în cameră şi a spus, frecându-se la ochi:

— Tăticule, mămico, de ce-l spălaţi? Cumva vreţi să-l fierbeţi şi să ni-l daţi de mâncare?

— Mişcă-te înapoi la culcare! a strigat tatăl la ea.

La vederea surorii lui, băieţelul a început să ţipe din nou, dar fata nu îndrăznea să mai scoată nicio şoaptă, ci doar s-a retras încetişor din încăpere. A rămas însă cu mâna agăţată de tocul uşii, urmărindu-şi părinţii cu privirea.

Micuţul Odor se istovise de atâta plâns, iar acum, răguşit, abia dacă mai putea suspina încet, uscat, fără prea multă vlagă. Mizeria de pe trupul copilului se aşternuse pe suprafaţa apei din lighean într-un strat unsuros.

— Adu-mi buretele de spălat şi nişte săpun! a spus bărbatul.

Numaidecât femeia a scos lucrurile cerute de după sobă.

— Ţine-l tu, ca să-l frec eu mai bine, a continuat bărbatul cu indicaţiile.

Cei doi au făcut schimb de locuri, după care Yuanbao a cufundat buretele în lighean, ca să-l umezească bine şi l-a înmuiat în bolul cu săpun pastă. Apoi, a început să-l frece bine pe copil – pe gât, pe spate, ba chiar şi printre degete. Micuţul Odor era numai spumă din cap până-n picioare şi striga ca din gură de şarpe, în încăperea învăluită într-un miros straniu, greu de desluşit.

— Tăticule, mai încet, că o să-i plesnească pielea de atâta frecat! îşi îndemnă femeia soţul.

— Doar nu-i făcut din hârtie, a venit replica din partea lui. Aşa repede plesneşte? Tu nu ştii cât de pricinoşi sunt inspectorii ăia. Până şi în gaura fundului o să-l caute şi, dacă găsesc cea mai mică urmă de mizerie, mai scad calitatea cu un grad, iar asta o să ne ardă la buzunare cu mai bine de zece *yuani.*

În cele din urmă, baia a luat sfârşit. Yuanbao l-a ridicat pe Micuţul Odor şi i l-a dat nevestei lui să-l şteargă cu prosopul. În bătaia lămpii, pielea copilului era de un roşu strălucitor şi împrăştia un miros plăcut de carne. Femeia l-a îmbrăcat cu un set de haine noi şi l-a strâns în braţe – bun prilej ca Micuţul Odor să caute din nou cu gura sânul mamei. Aceasta, fără să stea pe gânduri, şi-a desfăcut degrabă bluza.

Yuanbao s-a şters pe mâini, şi-a umplut din nou luleaua cu tutun şi a aprins-o de la lampa agăţată lângă tocul uşii.

— Piciul ăsta m-a făcut sa nădușesc din cap până-n picioare, a spus bărbatul în timp ce expira fumul cu gura larg deschisă.

Micuţul Odor adormise de acum la pieptul mamei care îl ţinea strâns în braţe şi parcă nu se îndura să se dezlipească de el.

— Dă-mi-l! Am mult de alergat cu el azi.

Femeia a îndepărtat copilul de la sân, dar el continua să plescăie, ca şi cum ar fi supt în continuare.

Jin Yuanbao a luat lampionul de hârtie într-o mână, iar cu braţul celălalt a cuprins copilul şi a ieşit pe uşă. A pornit pe alee către drumul principal al satului şi, cum mergea el aşa, a simţit deodată că spinarea îi este sfredelită de o privire săgetată din uşa unei case, fapt care îi stârnea multă nelinişte, dar de îndată ce au ajuns la drumul principal, a dispărut şi senzaţia aceea neplăcută.

Luna nu apusese cu totul încă, aşa încât la momentul acela zorii zilei aşterneau pe pământ o lumină gri-cenuşie. Pe margine, plopii desfrunziţi, cu crengile însufleţite de irizări alb-verzui, arătau ca nişte bărbaţi slăbănogi, cufundaţi în gânduri, care rămăseseră ţintuiţi în loc. Răcoarea nopţii nu se spulberase încă, ci, dimpotrivă, părea că va mai adăsta o vreme pe acolo, făcându-l pe bărbat să se scuture uşor, înfrigurat. În bătaia lampionului care împrăştia o lumină gălbuie, blândă, umbra lui tremurândă se proiecta alungită pe drum. Bărbatul a zărit lacrima tulbure, de ceară, prelinsă pe lumânarea din lampionul alb şi şi-a tras uşor nasul. În acest timp, câinele de lângă zidul unei case a lătrat de câteva ori înspre el, deşi cam lipsit de interes. Şi bărbatul, la rândul lui, a privit umbra întunecată a câinelui cu aceeaşi lipsă de interes, mai cu seamă că l-a auzit de îndată cum amuşina ceva prin căpiţa de fân. Pe când ieşea din sat, i se păru că de undeva răzbătea plânsul unui copil şi, ridicându-şi privirea, a observat luminile palide la ferestrele câtorva case; ştia că şi acolo se petrecea aceeaşi poveste cu îmbăiatul pruncului, întocmai cum făcuseră şi el cu nevasta lui ceva mai devreme. Acum înţelegea că pornise la drum înaintea celorlalţi, fapt ce îi dădea un sentiment de uşurare.

Când a ajuns la Templul Pământului, aflat la marginea satului, a

scos din sân un teanc de bancnote gălbui, pe care le-a aprins de la lumânarea lampionului şi le-a pus în vasul pentru ars ofrande, în faţa templului. Flăcările iuţi cuprindeau bancnotele ca nişte şerpi care se încolăceau fără milă în jurul prăzii. A privit către templu şi l-a zărit înăuntru pe Zeul Pământului, care, ca întotdeauna, stătea acolo cu cele două neveste de-o parte şi de cealaltă, cu zâmbetul acela rece încremenit pe buze. Şi zeul, şi nevestele lui fuseseră lucrate de către sculptorul Wang – zeul din piatră neagră, femeile din piatră albă. Zeul Pământului era cu mult mai masiv decât cele două neveste, ceea ce îl făcea să pară că întruchipează un adult cu două copiliţe după el. Lesne de priceput că sculptorul Wang nu era cine ştie ce talentat, judecând după înfăţişarea de-a dreptul respingătoare pe care o avea fiecare statuie. În timpul verii, ploaia se strecura în templu prin acoperişul spart, aşa că din pricina umezelii toate cele trei statui fuseseră năpădite de un muşchi verde-lucios. Pe măsură ce ardeau, banii de hârtie se strângeau tot mai tare, transformându-se în cenuşă, cam aşa cum îşi adună aripile un fluturaş alb – mai întâi apărea dunga stacojie a focului, tremurândă pe marginea bancnotelor, pentru ca apoi totul să dispară cu o iuţeală nemaipomenită. Bărbatul n-apuca decât să audă foşnetul hârtiei şi într-o clipă totul era mistuit de focul necruţător.

A pus jos mai întâi lampionul, apoi copilul, a îngenuncheat şi a făcut o plecăciune în faţa Zeului Pământului şi a celor două neveste ale sale.

Odată ce a şters numele copilului din registrul templului, Jin Yuanbao s-a ridicat în picioare, a luat copilul în braţe, a ridicat lampionul şi şi-a urmat grăbit drumul mai departe.

A ajuns la Râul Sărat cam pe când se ridica soarele dindărătul munţilor. Copacii de pe malul râului păreau ca de sticlă, în timp ce apa lucea ca şi cum o pojghiţă de un roşu aprins, incandescent, se

aşternuse acolo pentru totdeauna. Jin Yuanbao a suflat în lampion, ca să-l stingă, l-a ascuns printre copacii din preajmă şi s-a îndreptat spre ponton, unde urma să aştepte sosirea bărcii.

Curând, copilul s-a trezit şi a început să plângă amarnic. Cum se temea că plânsul o să-l istovească şi o să-l facă să pară mai slab, bărbatul nu mai contenea în a găsi tot felul de şmecherii să-l înveselească. De ceva vreme, copilaşul începuse să meargă în picioare, numai bine ca lui Jin Yuanbao să-i treacă prin gând să-l lase liber pe malul nisipos, ba chiar a frânt o crenguţă dintr-un copac şi i-a întins-o grăbit, cu speranţa că astfel îşi va găsi de joacă şi va uita de plâns.

Băieţelul lovea cu băţul furnicile negre de pe nisip, doar că băţul era destul de greu şi incomod pentru el; nu i-a trebuit mult ca să se împiedice, cât pe ce să cadă. Soarele roşu, ca o minge de foc, care tocmai se înălţa pe boltă, aşternea strălucire nu doar pe suprafaţa râului, ci şi pe chipul copilului. Mulţumit că puştiul îşi făcuse rost de joacă şi nu-l mai deranja, Jin Yuanbao l-a lăsat în pace şi şi-a văzut de gândurile care-l frământau pe el. În tot acest timp, râul, lat cam de jumătate de *li*[25] îşi purta apele tulburi, dar domoale, peste care se ridica încetul cu încetul soarele, proiectându-şi imaginea alungită, ca un stâlp uriaş înfipt în faldurile de satin auriu ale râului. Fără să vrea, s-a gândit că nimeni nu se încumetase vreodată să construiască un pod acolo, lucru care le-ar fi uşurat soarta tuturor nespus de mult.

Barca era încă ancorată la malul opus, legănându-se în apa care în locul acela cu siguranţă nu era deloc adâncă. Văzută de departe,

---

25 *Li* este unitate de măsură tradiţională, pentru lungime, care măsoară 500 de metri.

fireşte că părea tare micuţă, dar imaginea nu era departe de realitate, căci ambarcaţiunea aceea nu avea, de felul ei, nişte dimensiuni prea mari; ştia bine fiindcă mai traversase râul şi altă dată cu barca strunită de un bătrân surd, care locuia într-o casă de chirpici pe lângă râu. Vedea de aici, de unde şedea, cum din casa aceea se ridica un fum verzui, ceea ce îl încredinţa că bătrânul tocmai îşi pregătea de mâncare. Era limpede că n-avea încotro decât să aştepte răbdător.

Apoi, au mai poposit câţiva pasageri – doi dintre ei mai în vârstă, un băieţel de vreo zece ani, dar şi o femeie între două vârste, cu un bebeluş în braţe. Cei doi bătrâni păreau să formeze un cuplu; stăteau tăcuţi, ţintuind apa tulbure a râului cu ochii lor mititei ca nişte biluţe de sticlă. Băiatul era dezbrăcat până la brâu, desculţ şi purta un pantalon albastru. Faţa, la fel ca şi trupul dezgolit, era neobişnuit de albă şi parcă solzoasă. A alergat până la malul râului şi a slobozit în apă un jet de urină, după care s-a apropiat de fiul lui Jin Yuanbao, ca să privească furnicile trosnite cu nuiaua până se făceau una cu pământul. Nu s-a mulţumit doar cu priveliştea, ci i-a mai şi şoptit Micuţului Odor şi ceva vorbe nedesluşite, însă acesta, cu toate că era doar un biet prunc, în mod cu totul surprinzător părea să-l înţeleagă, căci de îndată şi-a dezvelit dinţii albi, de lapte, într-un surâs fermecător. Femeia care ţinea bebeluşul în braţe avea tenul uscat şi gălbejit, părul încâlcit, legat cu o sfoară albă şi purta o jachetă albastră şi pantaloni negri, veşminte care îi dădeau un aspect curat, îngrijit. În momentul în care ea l-a pus pe copil să facă pipi, Jin Yuanbao a tresărit speriat: „Băiat! Încă un concurent!” Privindu-l însă cu mai mare atenţie, a descoperit că băieţelul acela era cu mult mai slab decât Micuţul Odor. Avea pielea negricioasă, părul gălbui, dar şi o excrescenţă albă la ureche. Un asemenea copil cu siguranţă că nu putea fi un rival redutabil pentru băiatul lor, aşa că s-a liniştit

imediat şi a întrebat-o pe femeie pe un ton relaxat:

— Tuşă, şi matale mergi într-acolo?

Aruncându-i priviri suspicioase, femeia şi-a tras copilul mai aproape şi, deşi buzele îi tremurau uşor, n-a rostit nicio vorbă.

Dezamăgit, Jin Yuanbao s-a îndepărtat, cu ochii aţintiţi asupra malului opus, în speranţa că va surprinde vreo mişcare pe acolo.

Soarele se ridicase brusc, de parcă executase un salt prin văzduh, de vreo câţiva coţi, pe deasupra apei al cărei luciu se transformase din galben murdar în auriu sticlos. Barca stătea în continuare neclintită, ancorată la mal, în timp ce din acoperişul căsuţei de chirpici continua să se înalţe fumul. Cât despre bătrânul barcagiu, nici urmă.

Micuţul Odor, de mână cu băieţelul acela solzos, a făcut câţiva paşi pe malul apei. Neliniştit, Jin Yuanbao s-a apropiat de el şi l-a luat în braţe, sub privirile nedumerite ale băiatului care-l însoţea, însă gestul lui l-a deranjat grozav pe Micuţul Odor, făcându-l să plângă şi să se zbată, ca să scape din strânsoare.

— Stai cuminte! Potoleşte-te! încerca bărbatul să-l împace. Hai să ne uităm la nenea cum aduce barca încoace!

Atunci, Jin Yuanbao a zărit pe malul opus un bărbat, şi el scăldat de strălucirea soarelui, cum mergea şchiopătat către barca unde se mai aflau câţiva oameni în aşteptare, nerăbdători să traverseze râul.

Jin Yuanbao n-a mai încuviinţat să-l lase din braţe pe Micuţul Odor, care s-a tot zbătut până n-a mai avut încotro şi s-a potolit. Într-un târziu însă, cuprins de foame, copilul a început iarăşi să se agite, să se bâlbâie, în încercarea de a-l face să înţeleagă ce anume nu-i dă pace. La un moment dat, Jin Yuanbao a scos din sân câteva boabe de soia prăjite, le-a mestecat la repezeală, după care i-a îndesat un pic în gură Micuţului Odor, cu gândul că astfel îi va potoli foamea. N-a fost chip să-l păcălească, iar băieţelul s-a pus din nou pe plâns,

evident nemulţumit, dar în lipsă de ceva mai bun s-a văzut nevoit să accepte până la urmă ceea ce primise.

Pe când barca ajunsese deja la jumătatea drumului, din crâng s-a ivit grăbit un bărbat înalt, bărbos; ţinea în braţe un copil de vreo 70 de centimetri înălţime şi niciuna, nici două s-a vârât printre cei care aşteptau la coadă, ca să treacă râul.

Jin Yuanbao simţea cum îi ia foc gura şi tare i-ar mai fi tras un perdaf, dar privindu-l mai cu luare-aminte, într-un mod cu totul de neînţeles l-a cuprins o spaimă teribilă. Bărbosul i-a cercetat pe toţi cei din jur cu o privire dominatoare. Avea ochii negri, foarte mari şi nasul proeminent, uşor coroiat. Copilaşul de la pieptul lui – tot băieţel – era îmbrăcat cu un costumaş roşu, nou-nouţ, împodobit ici şi colo cu cusături aurii, haine care îl făceau pe copil să iasă în evidenţă cu uşurinţă, cu toate că stătea cu capul vârât între umeri. Avea părul des şi ţepos, o piele destul de fragedă şi albă, însă judecându-l după ochii oblici extrem de expresivi, ai fi jurat că e mult mai mare decât părea la o primă vedere. Privirea aceea cu care scruta totul nemilos, cu multă băgare de seamă, nu era cu putinţă să fie privirea unui copil. Urechile mari şi groase atrăgeau şi ele atenţia celor din preajma lui, deşi copilul stătea lipit de pieptul bărbosului, fără să se mişte şi fără să scoată vreun sunet.

Barca se întorcea în amonte pe măsură ce se apropia de mal. Cei care aşteptau să se îmbarce se adunau deja, pregătiţi, cu ochii pironiţi în aceeaşi direcţie.

În cele din urmă, barca a ajuns în apropierea pontonului, acolo unde apa era puţin adâncă, aşa că barcagiul cel surd a lăsat vâslele şi a luat în schimb o prăjină de bambus, cu care s-a proptit, ca să poată avansa, doar că mişcările acestea stârneau valuri ce ridicau la suprafaţă mâlul roşiatic de pe fundul apei. Într-un târziu, barca a fost trasă la mal, astfel că în clipa următoare de pe punte au sărit jos,

care încotro, vreo şapte oameni, dar nu mai înainte de a pune nişte bancnote sau nişte monede lucioase într-o tărtăcuţă aşezată lângă cabină. Barcagiul cel surd stătea acolo, proptit cu prăjina de bambus, cu privirea pierdută în apele râului ce curgeau la vale, spre răsărit.

De îndată ce s-au dat toţi pasagerii jos din barcă, cei de pe mal s-au îngrămădit să urce, căci nu mai aveau nicidecum răbdare să aştepte. Jin Yuanbao ar fi putut fi primul, însă a şovăit un pic şi s-a suit abia după ce s-a asigurat că bărbosul păşise deja pe punte. Imediat în urma lui a venit şi femeia aceea între două vârste, cu copilul în braţe, după care s-au înghesuit şi cei doi bătrâni. Aceştia, în momentul în care s-au urcat, au fost ajutaţi de băiatul cu pielea ca solzii de peşte, care mai întâi a sprijinit-o pe bătrână, iar apoi pe bărbatul ei, pentru ca în cele din urmă să sară şi el sprinţar în barcă.

Aşezându-se chiar în faţa bărbosului, Jin Yuanbao era înspăimântat de ochii lui negri ca tăciunele, dar şi mai tare îl înfricoşa privirea de-a dreptul sinistră a copilului îmbrăcat în haine roşii, pe care îl strângea la piept. Acela nu era un copil, ci, fără chip de tăgadă, era un micuţ demon. Cum nu-l slăbea deloc cu privirea, Jin Yuanbao simţea o nelinişte nespusă care nu-i dădea pace şi-l făcea să se agite întruna – se tot foia, nu mai avea stare nicicum, aşa ca n-a trebuit mult ca barca să înceapă să se clatine. Bătrânul barcagiu era surd, dar cu siguranţă nu era mut, căci de îndată a strigat la el:

— Stai liniştit, tu, ăla de colo!

Ca să scape de privirea micuţului demon, Yuanbao s-a întors cu spatele la el, prefăcându-se deodată interesat de apele râului, de soarele arzător, precum şi de pescăruşul gri, cel solitar, care zbura aproape razant pe suprafaţa apei. Chiar şi aşa, tot simţea

O anume nelinişte în suflet, ce-i stârnea frisoane reci şi, neavând încotro, şi-a pironit privirea asupra spinării dezgolite a bătrânului

barcagiu care îi trecea cu barca pe malul celălalt, o spinare încovoiată, dar cu musculatură puternică. În mod neîndoielnic, anii nenumăraţi petrecuţi în apropierea apei îi aşternuseră pe piele o culoare ca de bronz lucios. Vederea trupului său îi aducea lui Jin Yuanbao un sentiment de căldură, de relaxare, încât nu mai voia sub nicio formă să-şi clintească privirea de acolo. Genele bătrânului urmau un ritm susţinut, impus de mişcările blânde, line, ale vâslelor îndreptate înspre coada bărcii. Pala se răsucea în apă cu graţia unui peşte mare, cafeniu, care venea alene pe urmele lor, în timp ce frânghia care ţinea vâslele prinse scrâşnea şi scârţâia, iar vârful bărcii străpungea apa cu foşnet de valuri, însoţit doar de gâfâitul ritmat al barcagiului. Totul se contopea ca într-o baladă a tihnei, însă Jin Yuanbao nu-şi găsea nicicum liniştea. Micuţul Odor începuse să zbiere în braţele lui şi îl tot împungea cu creştetul capului în piept, ca şi cum ar fi fost cuprins de o spaimă greu de stăpânit. Când a ridicat capul, Yuanbao a surprins privirea sfredelitoare a micuţului demon şi în clipa aceea a simţit cum inima-i zvâcneşte cu spasme, iar părul

I se zbârleşte. S-a înclinat uşor şi şi-a strâns şi mai tare pruncul la piept, ceea ce a înlesnit sudorii care îi scălda trupul să se îmbibe şi mai bine în haine.

Într-un târziu, au ajuns pe malul celălalt. Odată ce barca a ancorat, Yuanbao a scos din buzunar o bancnotă jilavă, a îndesat-o în tărtăcuţa bătrânului barcagiu şi imediat a sărit pe nisipul umed de pe mal. Cu niciun chip nu mai voia să-şi întoarcă privirea, ci şi-a strâns copilul în braţe, grăbindu-se să iasă de pe chei. A traversat digul, a dibuit drumul principal către oraş şi, ţâşnind cu iuţeala fulgerului, a pornit cu paşi mari, săltaţi, nerăbdător să se îndepărteze de locul acela. Voia să ajungă mai repede la oraş şi să scape de micul demon îmbrăcat în haine roşii.

Drumul era larg, neted şi părea fără de sfârşit. Doar câteva frunze îngălbenite mai zăboveau pe crengile şi aşa răzleţe ale plopilor ce flancau drumul. Din când în când mai răsuna câte un ciripit de vrăbii sau croncănitul unei ciori însingurate. Era toamnă târzie, când cerul se vădeşte cocoţat în înalt, iar aerul poartă răcoarea pe aripile lui. Nici urmă de nori. Yuanbao însă n-avea răgazul să se bucure de priveliştea din jur, căci nu putea decât să ţină la drum, de parcă ar fi fost un iepure ce încerca să scape de lupul flămând aflat pe urmele sale.

A ajuns la oraş când deja bătea miezul zilei, obosit şi însetat. Micuţul Odor dogorea în braţele lui mai ceva ca un cărbune încins. Şi-a vârât mâna în buzunar şi a descoperit că mai avea câteva monede, aşa că a intrat degrabă într-o cârciumă, unde şi-a ales o masă într-un colţ şi s-a aşezat. Apoi, a cerut să i se aducă un bol de vin pe care i l-a turnat pe gât Micuţului Odor, după ce a luat şi el o înghiţitură zdravănă. Câteva muşte zburau pe la capul copilului, cu un bâzâit ciudat, dar când a ridicat mâna să le alunge, mâna i-a rămas suspendată în aer, ca şi cum ar fi fost lovit de un trăsnet necruţător.

Într-un alt colţ al încăperii stătea la masă bărbatul cel cu barba mare, iar pe masă era cocoţat micuţul demon care băgase frica în Yuanbao. Ţinea în mâini o cană cu băutură şi dădea pe gât înghiţitură după înghiţitură, cu mişcări agile, pricepute, ca de om deprins cu asemenea isprăvi. Corpul lui pipernicit nu se potrivea deloc cu gesturile şi cu fizionomia, ceea ce în mod evident crea un efect de-a dreptul hilar. Atât chelnerii cât şi clienţii acelei cârciumi îl urmăreau cu privirea pe acest micuţ demon, însă bărbatului nici că-i păsa, fiindcă el era preocupat doar să toarne pe gât, cu gâlgâit, rachiul, Aroma cea pătrunzătoare”. Yuanbao s-a grăbit să-şi termine băutura, a scos patru monede, le-a pus uşurel pe masă, după care l-a

luat în braţe pe

Micuţul Odor şi, cu capul plecat şi bărbia vârâtă în piept, şi-a luat tălpăşiţa în mare grabă.

Era vremea siestei de prânz, când Yuanbao s-a trezit stând cu Micuţul Odor în braţe în faţa Departamentului de achiziţii speciale al Institutului Culinar, care se afla într-o clădire albă, cu cupolă, înconjurată în toate părţile de ziduri înalte, de cărămidă roşie, accesul făcându-se pe o poartă arcuită, în formă de lună plină. Grădina era înţesată de copaci şi plante exotice, verzi pe tot parcursul anului; în mijlocul grădinii se găseau un heleşteu oval şi o colină artificială în vârful căreia o fântână arteziană împroşca apă asemenea unui vulcan, doar că apa se împrăştia în chip de crizantemă care necontenit înflorea şi tot necontenit se scutura de petale, în ritmuri zgomotoase. Heleşteul le era casă unor broaşte ţestoase cu carapacea împodobită de modele multicolore, dar şi câtorva peşti aurii grăsuţi. Deşi venea aici pentru a doua oară, Jin Yuanbao era cuprins de emoţii – stătea ca pe ghimpi, de parcă ar fi intrat în grota zeiţelor, simţind cum fiecare celulă din alcătuirea misterioasă a trupului său tremură de fericire.

Deja erau vreo treizeci şi ceva de oameni la rând dincolo de balustrada metalică a Departamentului de achiziţii speciale, aşa că Yuanbao s-a grăbit să se aşeze şi el la coadă. Pe dată însă a descoperit că în faţa lui se afla bărbosul cu micul demon îmbrăcat cu haine roşii şi n-a fost deloc greu, căci capul acestuia răsărea peste umărul bărbosului, iar ochii lui răutăcioşi săgetau în continuare o lumină rece care pur şi simplu îţi îngheţa sângele în vine.

Yuanbao a rânjit către el, cu gândul să deschidă gura şi să strige, dar a descoperit imediat că îi lipsea îndrăzneala de a comite un asemenea gest.

După două ore îngrozitor de chinuitoare, din clădire a răsunat un

clopoţel, care pe neaşteptate i-a înviorat pe toţi, chiar dacă erau copleşiţi de oboseală de acum. S-au ridicat rând pe rând în picioare şi au început să-şi cureţe băieţeii pe faţă, să le şteargă nasul şi să le pună hainele în ordine, ba mai mult decât atât, câteva femei chiar le-au pudrat feţele cu ghemotoace de bumbac, după care au umezit cu salivă nişte carmin pus în podul palmei, cu care le-au îmbujorat obrajii. Yuanbao l-a şters pe Micuţul Odor pe faţă cu mâneca şi apoi şi-a trecut degetele grosolane prin părul lui, ca să-l ferchezuiască un pic. Numai bărbosul stătea cât se poate de liniştit, cu micul demon cuibărit în braţele lui, şi urmărea totul în jur cu ochii aceia reci. Părea atât de calm şi detaşat de tot ce se întâmpla acolo.

Uşa metalică s-a deschis cu un scârţâit prelung, dezvăluind vederii o încăpere spaţioasă şi foarte luminoasă. Achiziţiile erau pe cale să înceapă, într-o atmosferă tihnită în care cel mai puternic zgomot care se putea auzi era smiorcăiala câte unui copil. Yuanbao s-a retras puţin în spate, nevoit să ia puţină distanţă faţă de ceilalţi, căci era îngrozit de privirea micului demon. Oricum, culoarul acela delimitat de balustrade era atât de îngust încât nu încăpeau decât un adult cu un copil în braţe, prin urmare nu era cazul să se teamă că i-ar lua-o cineva înainte. Fântâna împroşca în continuare apa, când mai zgomotos, când mai domol, dar fără să se oprească vreo clipă, parcă acompaniată de pe crengile copacilor de trilurile păsărelelor, care răsunau precum acordurile ţiterei.

După ce o femeie şi-a vândut copilul şi a ieşit din încăpere, a venit rândul interogării bărbosului cu micul demon în braţe. Erau prea departe, cam la trei metri distanţă, aşa că lui Yuanbao nu-i era cu putinţă să audă ce şuşoteau ei acolo. Totuşi, şi-a învins teama şi a privit cu atenţie sporită înspre ei, observând astfel că un bărbat cu uniformă albă şi cu chipiu cu bordură roşie l-a luat pe micul demon din braţele bărbosului. Expresia serioasă de pe chipul micului

demon a fost înlocuită pe dată cu un zâmbet care l-a înfiorat de-a dreptul pe Yuanbao, însă lucrătorul acela părea să fie cu totul imun la astfel de lucruri. Nu s-a lăsat intimidat, ci, dimpotrivă, i-a scos hainele micului demon, după care l-a împuns uşor în piept cu o vergeluţă de sticlă, făcându-l să chicotească. După o clipă, Yuanbao l-a auzit pe bărbos strigând furios:

— Ce? Calitatea a doua? Păi, ce dracu' e asta? Nu cumva încercaţi să mă trageţi în piept?

Lucrătorul nu s-a lăsat mai prejos, ci a ridicat şi el uşor vocea, spunând:

— Prietene, nu te teme tu că eu nu-mi cunosc meseria şi nu ştiu să evaluez marfa! Piciul ăsta al tău e bine proporţionat, dar are pielea cam aspră şi carnea tare. Dacă n-ar zâmbi aşa drăgălaş, cred că l-aş încadra cel mult la calitatea a treia.

Bărbosul i-a tras câteva înjurături, după care, furibund, a înşfăcat bancnotele. Le-a numărat la repezeală, le-a îndesat în sân şi s-a îndepărtat cu capul plecat. În timpul acesta, Jin Yuanbao l-a auzit din încăpere pe micuţul care tocmai fusese etichetat cu calitatea a doua cum înjură în urma bărbosului:

— Du-te-n mă-ta! Ucigaşule! Sper să dea maşina peste tine imediat ce ieşi din casă, nenorocitule!

Era o voce aspră, dar ascuţită şi nimeni nu se încumeta să creadă că vorbe atât de duşmănoase şi vulgare puteau să iasă din gura unui copil de niciun metru înălţime. Yuanbao a observat cum faţa aceea zâmbitoare cu puţin timp în urmă era acum schimonosită de furie, iar pe fruntea puştiului se iviseră nenumărate riduri. Expresia aceea îi amintea de chipul unui călău. Toţi cei cinci lucrători aflaţi în preajmă au sărit în picioare, speriaţi. Pur şi simplu se citea groaza în ochii lor, în timp ce se agitau, neştiind cum să procedeze într-o asemenea situaţie. Micul demon, cu mâinile în şolduri, le-a tras un

scuipat, după care, a pornit legănat către mulţimea de copii aflaţi acolo cu etichetele lipite pe piept.

Cei cinci lucrători au rămas încremeniţi pentru o clipă, au schimbat priviri, ca şi cum ar fi vrut să se consoleze reciproc, spunându-şi:

— Nu s-a întâmplat nimic, nu? Nu-i mare scofală!

După puţin timp însă munca şi-a reluat cursul. Un bărbat între două vârste, rotofei, cu un chipiu mare pe cap, aflat îndărătul unei mese, i-a făcut semn cu mâna lui Jin Yuanbao, care s-a apropiat grabnic. Îi bătea inima aşa de tare, mai să-i spargă pieptul. Micuţul Odor a izbucnit în plâns, deşi Yuanbao, bâlbâindu-se, încerca din răsputeri să-l potolească. Pe neaşteptate, i-a năvălit în minte experienţa de data trecută, când venise prea târziu, iar achiziţiile se terminaseră deja. Ar fi putut să se roage de lucrători, să le ceară îndurare pentru scena provocata de copil, dar Micuţul Odor plângea atât de rău că-l scotea din minţi.

— Copilaşul meu bun, nu mai plânge! îl implora el. Oamenilor nu le plac copiii care se smiorcăie tot timpul.

— Copilul ăsta a fost născut special pentru Departamentul de achiziţii, nu-i aşa? a întrebat un lucrător cu voce şoptită.

Yuanbao simţea cât de mult îl durea gâtul uscat şi de aceea răspunsul afirmativ a venit greoi, cu o sonoritate ciudată. Bărbatului a continuat tirul întrebărilor:

— Deci copilul ăsta nu-i cetăţean, aşa-i?

— Da» nu-i cetăţean, răspunse Yuanbao.

— Deci ceea ce ai tu de vânzare nu-i un copil, ci un produs special, corect?

— Corect.

— Tu ne dai marfa, iar noi îţi dăm banii. Tu eşti dornic să vinzi, iar noi suntem dornici să cumpărăm. Este un schimb cinstit. Prin

urmare, după ce tranzacţia e gata, nu mai avem nici o legătură, da?

— Da.

— Pune-ţi amprenta aici!

Şi cu astea fiind zise, bărbatul a împins în faţa lui Yuanbao un document scris cu creionul şi o tuşieră.

— T°vară? e, eu nu ştiu carte, a spus Yuanbao. Ce scrie aici?

— Exact ce-am vorbit noi doi adineaori, i-a răspuns lucrătorul.

Yuanbao a lăsat amprenta roşie a degetului cel mare în locul indicat şi în momentul imediat următor a simţit cum un sentiment de uşurare neaşteptată i-a cotropit inima, ca şi cum ar fi împlinit o chestiune importantă.

Imediat, o femeie l-a preluat pe Micuţul Odor care încă mai plângea, dar plânsul lui a contenit repede, căci femeia a găsit de cuviinţă să-l ciupească de gât, o metodă care, iată, s-a dovedit a fi deosebit de eficientă. Yuanbao s-a aplecat să vadă cum femeia îi scoate hainele Micuţului Odor, pentru ca apoi să-i cerceteze tot corpul, în mare viteză, dar cu mare vigilenţă. S-a uitat până şi în fundul lui şi l-a tras de cocoşel, ca să-l examineze mai bine.

Odată încheiată isprava asta, femeia a bătut din palme şi i s-a adresat bărbatului aflat îndărătul mesei:

— Calitate specială!

Yuanbao era emoţionat peste măsură, aproape să izbucnească în lacrimi.

Un alt lucrător l-a preluat pe Micuţul Odor şi l-a pus pe cântar, după care a spus cu voce domoală:

— Zece kilograme şi şapte sute de grame.

Un alt lucrător a apăsat pe o maşinărie şi imediat o foaie de hârtie a ieşit din aparat, însoţită de un ţârâit. Apoi, i-a făcut semn lui Yuanbao, ca să se apropie.

— La calitatea specială, o jumătate de kilogram face o sută de

yuani; la zece kilograme şapte sute, în total două mii o sută patruzeci de *yuani*.

I-a înmânat lui Yuanbao un teanc de bancnote împreună cu o hârtie, spunându-i:

— Numără-i, să nu fie vreo problemă!

Emoţionat, Yuanbao a luat banii cu mâinile tremurânde, dar i-a numărat la întâmplare, incapabil să priceapă ceva. Ţinea banii strâns în mână şi, cu zâmbetul pe buze, a întrebat pe un ton umil, plângăcios:

— Banii ăştia sunt ai mei?

Bărbatul a dat aprobator din cap.

— Pot să plec?

Bărbatul din nou a dat aprobator din cap.

Capitolul 3

1

Pe tava placată cu aur, piciul şedea cu picioarele încrucişate. Era aurit din cap până-n picioare şi împrăştia o aromă suavă de ulei, însă pe chip îi încremenise un zâmbet prostesc. Cu toate acestea, arăta încântător! În jurul lui se desfăşură o ghirlandă cu frunze de legume de un verde-smarald şi flori de ridiche, de culoare roşie, ca focul. Investigatorul îl privea stupefiat pe băieţel, incapabil să schiţeze vreun gest, ci doar îşi înghiţea sucul gastric care i se ridica din stomac. La rândul lui, băieţelul îl privea şi el cu ochişorii lui apoşi; îi ieşea abur pe nas, iar buzele îi tremurau ca şi cum se pregătea să rostească ceva. Zâmbetul acela naiv, inocenţa lui îi stârneau investigatorului un noian de gânduri. Avea senzaţia însă că-l mai văzuse undeva pe copilul acesta şi trebuie că fusese o întâlnire recentă, petrecută cu puţin timp în urmă, fiindcă râsul lui cristalin, ca un clopoţel, îi răsuna încă viu în amintire. Gura îi răspândea o aromă de căpşuni proaspete, de-abia culese. „Tată, spune-mi o poveste.” „Lasă-l pe tata în pace!” La vremea aceea, nevasta cea blândă şi zâmbitoare îl ţinea în braţe pe bebeluşul cel rozaliu. Pe neaşteptate, privirea ei surâzătoare devenea stranie, întunecată. Obrajii îi tresăltau, căci ea tot încerca să pară cuprinsă de un aer misterios. Nemernicul! Lovi cu pumnul în masă şi se ridică furios în picioare.

Pe chipul lui Jin Gangzuan s-a ivit zâmbetul, iar directorul minei şi secretarul de partid au afişat şi ei, instantaneu, zâmbete pline de viclenie. Investigatorul avea sentimentul că visează, aşa că a deschis

larg ochii şi a început a iscodi cu atenţie totul împrejur; băieţelul stătea tot pe tavă, cu picioarele încrucişate.

— După dumneavoastră, tovarăşe Ding Gou'er! a spus Jin Gangzuan.

— Acesta este un fel de mâncare renumit pe aici, pe la noi, au comentat secretarul de partid şi directorul minei. Se numeşte „Prunc adus de inorog[26]". Această delicatesă şi-a câştigat aprecierea tuturor şi o servim doar înalţilor oaspeţi care ne onorează cu prezenţa, lăsându-le astfel impresii de neuitat pentru tot restul vieţii. Aşa se face că am atras multă valută în ţara noastră, fiindcă i-am avut în vizită la noi pe cei mai respectabili oaspeţi şi pe toţi i-am tratat cu nesfârşită consideraţie. Şi pe dumneata te socotim un asemenea oaspete de vază.

— După dumneavoastră! Tovarăşe Ding, Ding Gou'er, investigator special trimis de Procuratură, vă rog să serviţi „Prunc adus de inorog".

Nici n-au isprăvit bine ce aveau de spus că secretarul de partid şi directorul minei au prins a-şi flutura beţişoarele prin aer, drept îndemn pentru ca înaltul musafir să deschidă mai repede ospăţul.

Băieţelul de pe tavă răspândea un parfum puternic, irezistibil. Ding Gou'er a înghiţit în sec de câteva ori şi apoi a întins mâna către servietă, cu gândul să pipăie ţeava rece şi alunecoasă a pistolului şi mânerul cu incrustaţiile între care se găsea şi steaua în cinci colţuri. Gura ţevii era rotundă, cătarea triunghiulară; pistolul era rece. După toate aparenţele, părea în regulă, iar simţurile sale păreau şi ele să funcţioneze normal. „Nu sunt beat. Sunt investigatorul Ding Gou'er, trimis în Ţara Vinului să fac cercetări într-un caz cu implicarea mai

26 În textul original apare cuvântul *qilin*, care face referire la un animal fabulos, foarte asemănător cu inorogul.

multor şefi, conduşi de Jin Gangzuan, care gătesc băieţei pentru chiolhanurile la nivel înalt. Un caz amplu, un caz special, un caz important. Nu mai există nicio îndoială că este un caz de o cruzime cum nu s-a mai văzut nicăieri în lume, o faptă de corupţie fără precedent în istoria lumii. Nu sunt beat şi n-am halucinaţii. Ei în mod eronat îşi imaginează ca vor scăpa cu aşa ceva. Mi-au pus în faţă un platou cu bebeluş prăjit, care, după spusele lor, ar fi un platou cu «Prunc adus de inorog». Am mintea clară şi, ca să fiu mai sigur, am să-mi testez facultăţile mintale: 85 x 85 = 7 225. Este o dovadă că n-am nici cea mai mică problemă, dar ei au ucis un copil ca să mi-l servească mie la masă şi să-mi închidă gura."

Investigatorul, niciuna, nici două, a scos pistolul şi a strigat pe un ton aspru:

— Nu mişcaţi! Ridicaţi mâinile, fiare ce sunteţi!

Cei trei bărbaţi îl priveau uluiţi, iar domnişoarele îmbrăcate în roşu au tras nişte ţipete ascuţite şi s-au adunat una lângă cealaltă, ca un stol de păsărele speriate. Ding Gou'er ţinea pistolul într-o mână, în timp ce cu cealaltă mână a împins măsuţa. Apoi, s-a retras câţiva paşi şi a rămas cu spatele lipit de fereastră. Se gândea că dacă ei ar avea câtuşi de puţin experienţă în problemele militare, cu siguranţă că i-ar putea smulge pistolul din mână, însă indivizii n-au recurs la asemenea gesturi, ci, dimpotrivă, toţi trei stăteau în bătaia focului, înţelegând, totuşi, cât de necesar era să fie precauţi şi să se mişte cât mai uşurel. Servieta îi căzuse pe jos ceva mai devreme, când se ridicase în picioare. Pistolul strâns în palmă se simţea atât de greoi şi rece, în timp ce degetul arătător încerca flexibilitatea trăgaciului alunecos. Când scosese pistolul din servietă, trăsese imediat piedica, aşa încât glonţul şi percutorul erau pregătite de acţiune; la cea mai mică atingere, totul se declanşa în mod ireversibil.

— Nenorociţilor! îi ocăra el cu năduf. Sunteţi fascişti sută la sută.

Sus mâinile! Haideţi, toţi!

Jin Gangzuan a ridicat încetişor braţele, urmat de îndată de Secretarul de Partid şi Directorul minei.

— Tovarăşe Ding, nu cumva exagerezi cu gluma asta? a întrebat Jin Gangzuan cu zâmbetul pe buze, foarte calm.

— Să glumesc? i-a răspuns tot cu o întrebare Ding Gou'er, strângând din dinţi. Cine glumeşte cu voi, nişte monştri mâncători de copii?

Jin Gangzuan şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs, urmat imediat, cu râsete prosteşti, de către secretarul de partid şi directorul minei.

— Bătrâne Ding, bătrâne Ding, sunteţi un tovarăş cu un bogat spirit umanist, care stârniţi admiraţia tuturor, însă de data aceasta zău că sunteţi pe o pistă falsă. Faceţi o greşeală incredibilă şi de aceea vă rog să priviţi cu luare aminte. Vi se pare ca ăsta-i un băieţel?

Vorbele lui chiar au avut efectul scontat asupra lui Ding Gou'er, căci numaidecât acesta şi-a îndreptat toată atenţia asupra băieţelului de pe tavă – un pici cu zâmbetul încremenit pe faţă, cu buzele tremurânde, ca şi cum se pregătea să spună ceva.

— Pur şi simplu pare a fi aievea! a strigat Ding Gou'er.

— Aşa-i, pare viu! a comentat Jin Gangzuan. Dar de ce oare pare băieţelul artificial atât de viu? Îţi spun eu de ce: pentru că bucătarii noştri extraordinari sunt posesorii unui talent ieşit din comun. Ai naibii ce sunt!

Secretarul de partid şi directorul minei s-au amestecat şi ei în vorbă:

— Şi asta nu-i tot ce avem mai bun aici! La noi în oraş, o profesoară de la Institutul Culinar poate să-i pregătească pe ţânci atât de bine, încât să fie în stare şi să bată din gene. Nimeni nu

îndrăzneşte să-i atingă cu beţişoarele.

— Tovarăşe Ding, puneţi jos pistolul şi luaţi-vă degrabă beţişoarele. Vă recomand să vă alăturaţi nouă şi să degustăm minunăţia asta fără pereche.

Jin Gangzuan nici nu şi-a isprăvit vorba că a lăsat braţele în jos, făcând un semn de întâmpinare către Ding Gou'er.

— Nu! a căzut refuzul acestuia ca un tunet, pe un ton cât se poate de sobru. Vă anunţ pe această cale că eu unul mă retrag de la un asemenea festin canibalic.

Pe chipul lui Jin Gangzuan s-a zărit pentru o clipă o expresie de enervare, însă a continuat cu un calm măsurat:

— Bătrâne Ding, sunteţi prea încăpăţânat! Noi toţi suntem oameni care am ridicat pumnul şi am jurat în faţa steagului

Partidului. Căutarea fericirii ar putea intra în responsabilitatea domniei voastre sau în responsabilitatea mea, că doar nu credeţi că sunteţi singurul om bun din lume. La festinul nostru cu bebeluşi, în Ţara Vinului, au participat conducători cu mare greutate, dar şi oaspeţi înalţi de pe cele cinci continente, la care se adaugă şi renumiţi artişti şi celebrităţi din China şi din lumea largă. Toţi ne-au adus elogii, pe când numai domnia ta, investigatorul Ding Gou'er, ai răspuns la această trataţie cordială şi generoasă cu pistolul îndreptat asupra noastră.

Secretarul de partid (sau o fi fost directorul minei) a completat: – Tovarăşe Ding Gou'er, ce vânt pârdalnic să-ţi fi întunecat privirea aşa de rău? Eşti oare conştient de faptul că pistolul domniei tale stă îndreptat nu către duşmanul de clasă, ci către fraţii de clasă?

Ding Gou'er simţea cum i se înmoaie încheietura mâinii cu care ţinea pistolul, până când ţeava s-a înclinat încetişor în jos, către podea. Ochii îi erau împăienjeniţi, iar în clipa următoare fluturaşul acela superb, care se întorsese la coconul lui, s-a lansat din nou în

zbor. Senzaţia de spaimă devenea greoaie, ca un bolovan uriaş care îl apăsa pe umeri atât de tare încât la un moment dat a avut impresia că picioarele nu-l mai pot susţine, iar oasele i se vor împrăştia pe jos dintr-o clipă într-alta. Stătea în faţa unei mlaştini urât mirositoare, în care, dacă ar fi căzut, s-ar fi scufundat pe vecie. „Dar puştiul ăla obraznic, puştiul ăla care mirosea a parfum de te trăsnea, care era hotărât să fie în rând cu mama lui, să stea într-o ceaţă ca de basm, de forma şi culoarea florilor de lotus, se uita la mine. Şi mai mult, ridica mâna în faţa mea! Avea degetele scurte, cărnoase, deosebit de drăgălaşe, străbătute de cute, în trei rânduri, în timp ce pe dosul palmei avea patru mici umflături. Râsul lui dulce se învârtea prin parfumul ce plutea în încăpere. Floarea de lotus se ridica în aer, purtându-l pe copil. Buricul lui rotund-rotund arăta ca o aluniţă pe obraz. Derbedei buni de gură ce sunteţi! Să nu vă închipuiţi că voi puteţi să comiteţi orice ticăloşie şi să scăpaţi aşa uşor! Bebeluşul gătit de voi îmi zâmbeşte cu subînţeles, iar voi îmi spuneţi că nu-i bebeluş, ci o delicatesă renumită? De unde să existe aşa ceva? În timpul Regatelor Combatante[27], Yi Ya şi-a gătit fiul şi i l-a oferit ducelui Huan din statul Qi. Avea un gust minunat, ca de miel fraged, ba era chiar mai savuros. Voi, adunătura asta de nenumăraţi Yi Ya, încotro vă îndreptaţi? Ridicaţi mâinile sus şi primiţi-vă judecata! Sunteţi mai ticăloşi decât Yi Ya, fiindcă el cel puţin şi-a gătit propriul copil, în timp ce voi gătiţi pruncii altora. Yi Ya făcea parte din clasa moşierilor feudali, care socoteau că loialitatea faţă de suveran reprezintă cea mai înaltă aspiraţie. Voi însă sunteţi nişte cadre de conducere şi omorâţi copiii oamenilor, ca să vă îndestulaţi burţile. Nu ştiu cum de vă rabdă cerul aşa! I-am

27 Perioada Regatelor Combatante durează între 475 şi 221 î.Hr. şi face parte din dinastia Zhou de Răsărit.

auzit pe micuţi cum se văitau în oală, la fiert. I-am auzit jelindu-se în oala cu ulei, pe piatra de tocat. I-am auzit jelindu-se condimentaţi cu ulei, sare, sos de soia, oţet, zahăr, anason, piper, scorţişoară, ghimbir crud şi vin pentru gătit. Se vaită şi în maţele voastre, în toaletă, în ţevile de apă. Se vaită în râuri, dar şi în fosele septice. Se vaită în burţile peştilor şi prin lanurile de cereale din sat, în burţile balenelor, rechinilor, ţiparilor, între fălcile caracatiţelor şi ale altor vietăţi, în vârful spicelor de grâu, în boabele de porumb, în boabele fragede de mazăre, în cartoful încolţit, în lujerele de sorg, în polenul de pe văi. Plângeţi! Plângeţi! Să-i faceţi pe oameni să nu mai rabde plânsul acela ieşit din mere, din pere, din struguri, din miezul de piersică şi de caisă. În prăvăliile cu fructe răsună plânsul bebeluşilor şi în prăvăliile cu legume tot plânsul lor răsună. La măcelărie se aude scâncetul bebeluşilor. La banchetul fastuos din Ţara Vinului s-au auzit planşetele înfiorătoare ale băieţeilor ucişi unul câte unul. Dacă nu spre voi îndrept ţeava pistolului, atunci spre cine s-o îndrept?"

Ca prin ceaţă, în aburul de prăjeală, a zărit câteva feţe, lucioase, ca nişte cioburi de sticlă, plutind în derivă. Zâmbete unsuroase, cinice, dispreţuitoare se aşterneau pe chipurile lor. Investigatorul Ding simţea cum flăcările furiei îi umpleau pieptul,

I

cum flăcările dreptăţii şi răzbunării pârjoleau totul în jur şi scoteau la iveală o lumină roşie ca de lotus orbitor de frumos.

— Netrebnicilor! a strigat el. Ziua judecăţii voastre se apropie.

I se păru că strigătul vine de undeva de deasupra capului său, un sunet ce-i părea de-a dreptul necunoscut şi care, de îndată ce s-a izbit de tavan, s-a spart fără pic de zgomot în mii şi mii de fărâme asemenea unor petale căzătoare ce-şi trăgeau codiţele roşii după ele. Şi au tot căzut una după alta, până când au acoperit pe de-a-ntregul

masa unde avea loc festinul. Investigatorul a apăsat cu putere pe trăgaci, ţintind către feţele acelea rotitoare, ca într-un caleidoscop, feţele cu inserţii de cioburi de sticlă, cu rânjetele sinistre. De cum a pocnit trăgaciul, percutorul s-a repezit iute înainte, s-a izbit de capsa cartuşului verde, drăgălaş, cu străluciri ca de cupru, iar praful de puşcă s-a aprins atât de iute încât nimeni n-a apucat să se dumirească ce se întâmplă de fapt. Gazul a fost comprimat, s-a năpustit tot înainte, tot înainte, tot înainte, tot înainte, înainte, înainte. Glonţul a fost propulsat într-o explozie asurzitoare, urmată de un nor de fum, după care a ieşit pe gura revolverului. Explozia uriaşă se rostogolea odată cu valurile, într-un crescendo îngrozitor. „Să tremure în bătaia pistolului meu toate cele nedrepte, lipsite de omenie, în timp ce tot ce este bun, frumos, parfumat să-şi dea mâna şi să se bucure! Trăiască dreptatea! Trăiască raţiunea! Trăiască poporul! Trăiască Republica! Trăiască magnificul meu fiu! Trăiască băieţeii! Trăiască fetiţele! Trăiască mamele fetiţelor şi băieţilor! Să trăiesc şi eu! Trăiască, trăiască, trăiască! ”

Investigatorul special bâiguia ceva de neînţeles pentru cei din jur, în timp ce spumele îi năvăleau la gură domol; semăna tot mai tare cu un zid care se prăbuşea la pământ cu o lentoare incredibilă. În cădere, mâna încleştată pe pistol a spulberat paharele cu băutură de pe masă şi astfel berea, rachiul, vinul, toate l-au împroşcat pe haine şi pe faţă. Într-o clipă, Ding a ajuns întins la pământ, ca un cadavru tocmai pescuit din butoiul cu băutură.

Au mai trecut minute bune până când Jin Gangzuan, secretarul de partid, directorul minei, precum şi chelneriţele îmbrăcate în roşu s-au dezmeticit şi au început să se adune de sub masă, de pe podea, scoţându-şi capul de sub câte o fustă. Răsfirat alene în tot salonul, mirosul prafului de puşcă strivea necruţător orice alt miros. Glonţul slobozit din pistolul lui Ding Gou'er îl nimerise în cap pe băieţelul

cel prăjit, aşa că ţeasta se despicase, iar creierii zburaseră pe pereţi – fragmente albe şi roşii, aburinde şi mirositoare, ce stârneau tuturor un amestec confuz de senzaţii şi sentimente. Puştiul prăjit devenise de-acum puştiul decapitat. Bucăţi mai mari de ţeastă căzuseră pe cel de-al doilea palier al mesei supraetajate, ca nişte coji de pepene pe un platou plin cu castraveţi-de-mare şi creveţi prăjiţi. Halal coji de pepene, că tare mai semănau cu nişte bucăţi de ţeastă! Picura zeama din ele, curgea sângele ca zeama de pepene sau poate curgea zeama de pepene ca sângele. Faţa de masă se mânjise toată, dar tot aşa se mânjiseră şi ochii oamenilor. Doi ochi de culoarea strugurilor negri sau poate două boabe de strugure negru ca doi ochi s-au rostogolit pe podea – unul până în spatele barului, celălalt până la picioarele uneia dintre domnişoarele îmbrăcate în roşu, care, neatentă, a călcat pe el. Fata s-a clătinat un pic şi a strigat panicată: „Aoleu!"

Acest „Aoleu!" a avut darul de a-i trezi pe toţi la realitate – filosofia, spiritul partinic, principiile, moralitatea, toate ingredientele care compun structura unui lider le-au revenit în cap, în sincronie perfectă cu mişcările lor. Secretarul de partid (sau poate directorul minei) a scos limba şi a lins fragmentele de creier care îi ajunseseră pe dosul palmei. Trebuie să fi avut un gust delicios fiindcă imediat s-a lins pe buze, exclamând cu încântare:

— Asta a prăpădit bunătate de mâncare!

La auzul acestor vorbe, Jin Gangzuan i-a aruncat o privire plină de nemulţumire, fapt care l-a făcut să se ruşineze amarnic.

— Ridicaţi-l degrabă pe tovarăşul Ding, a spus directorul adjunct Jin. Ştergeţi-l pe faţă şi hrăniţi-l cu un bol de supă, ca să-l treziţi din mahmureală!

Chelneriţele îmbrăcate în roşu s-au pus iute în mişcare – l-au sprijinit pe Ding Gou'er, l-au şters la gură, pe faţă, dar n-au îndrăznit să-i şteargă mâinile, fiindcă el încă ţinea strâns pistolul, ca

şi cum ar fi fost gata să mai tragă un foc. Apoi, după ce fetele au măturat paharele sparte şi au curăţat podeaua, i-au proptit capul, i-au deschis gura cu o linguriţă de inox, sterilizată în alcool, i-au introdus în gură un furtun de plastic şi au început să-i toarne pe gât lichidul lingură după lingură.

— Ce număr este supa pe care i-o daţi? A întrebat Jin Gangzuan.

— Numărul 1, a răspuns chelneriţa îmbrăcată în roşu, cea care părea să-şi fi asumat răspunderea pentru această operaţiune.

— Daţi-i numărul 2, că are efect mai rapid! a îndemnat-o bărbatul.

Chelneriţa s-a dus în bucătărie şi a adus de acolo o sticluţa cu un lichid auriu; de îndată ce i-a scos dopul de lemn, un miros răcoritor s-a împrăştiat din sticlă până în străfundul inimilor celor din jur. Apoi, fetele au turnat mai mult de jumătate din lichid prin furtun, ceea ce l-a făcut pe Ding Gou'er să tuşească, iar apoi să se înece, aruncând tot lichidul în afară, tot prin furtun, de parcă era un gheizer.

Investigatorul simţea cum un pârâu răcoritor i se strecoară pe tractul digestiv, unde stinge focul mistuitor, ca mai apoi să-l readucă în toate facultăţile mintale. Acum, că trupul îi revenise la viaţă, nu i-a fost deloc greu să regăsească fluturaşul acela minunat al conştiinţei sale care i se zbătea în cap, în căutarea unei portiţe de scăpare. A deschis ochii şi primul lucru pe care l-a zărit a fost puştiul decapitat, pe tava aurită. În clipa aceea, inima a început să bată năvalnic şi, fără să vrea, a zbierat:

— Măiculiţă! S-a întâmplat ceva teribil!

Apoi, a ridicat pistolul.

— Tovarăşe Ding, i s-a adresat Jin Gangzuan, ridicându-şi şi el beţişoarele, dacă noi suntem nişte monştri care mănâncă băieţei, atunci ai tot dreptul să ne snopeşti în bătaie, dar dacă nu suntem?

Partidul ţi-a dat pistolul ca să-i pedepseşti pe nenorociţi, nu ca să-i ucizi pe oamenii nevinovaţi.

— Dacă ai ceva de spus, spune mai repede! l-a îndemnat Ding Gou'er.

Jin Gangzuan a înşfăcat unul din beţişoare şi l-a înfipt violent în cocoşelul băieţelului decapitat, de pe tavă. De îndată, acesta s-a prăbuşit, sfărâmându-se în nenumărate bucăţi pe tavă, moment în care Jin Gangzuan s-a pornit cu explicaţiile, folosind beţişorul drept indicator.

— Asta-i braţul copilului, făcut din rădăcină grasă de lotus, culeasă din Lacul Lunii, la care s-au adăugat vreo şaisprezece ierburi aromate, fiind realizat cu multă măiestrie. Aici este piciorul lui, care, de fapt, e plămădit dintr-o şuncă mai specială. Pentru trunchi s-a folosit un procedeu special cu ajutorul unui purcel de lapte, iar capul, pe care tocmai l-ai doborât tu cu pistolul, era un pepene argintiu. Părul lui nu era nimic altceva decât frunză din cea mai banală legumă. Îmi este imposibil să-ţi fac o descriere detaliată şi precisă a tuturor materialelor sau a măiestriei complexe şi laborioase de care a fost nevoie pentru a pregăti acest fel de mâncare celebru, pentru că a fost patentat aici. De altfel, şi eu cunosc lucrurile acestea în mare, altminteri aş fi fost bucătar, însă pot să-ţi spun cu toată responsabilitatea că mâncarea aceasta este legală, este pentru oameni şi ar trebui să te ocupi de ea cu beţişoarele, nu cu glonţul.

Cu acestea fiind zise, Jin Gangzuan a prins cu beţişoarele o mână a pruncului şi a început s-o înfulece. Secretarul de partid (sau poate să fi fost directorul minei) a înfipt o furculiţă în celălalt braţ, după care i l-a trântit lui Ding Gou'er drept în farfurie, adăugând pe un ton respectuos:

— Vă rog, tovarăşe Ding! Nu vă sfiiţi!

Ding Gou'er a cercetat braţul cu mare băgare de seamă, deşi încă nu se scuturase de neliniştea care pusese stăpânire pe el – într-adevăr semăna cu rădăcina grasă de lotus, dar şi mai mult semăna cu un braţ adevărat. Avea o aromă seducătoare, un gust dulce ca de rădăcină de lotus, dar şi mai tare socotea el că avea o aromă necunoscută. Investigatorul a vârât pistolul la loc, în servietă, simţind cum îl cuprind remuşcările. „Cu toate că am fost trimis aici cu mandat special, totuşi nu se poate să împuşc la întâmplare tot ce-mi iese în cale. S-ar cădea să fiu mai precaut." Jin Gangzuan a luat un cuţitaş ascuţit şi poc, poc, poc, a ciopârţit braţul în zeci de bucăţele, după care a înşfăcat cu beţişoarele o bucăţică şi i-a pus-o în faţă lui Ding Gou'er, spunându-i:

— E rădăcină de lotus cu cinci ochi. Oare este cu putinţa ca un braţ să aibă ochi?

Auzindu-l pe Jin cum ronţăie zgomotos, Ding Gou'er s-a dumirit că într-adevăr e vorba de rădăcină de lotus. Şi-a plecat privirea asupra braţului aşezat în farfuria din faţa lui, însă tot nu se hotăra dacă să îndrăznească să mănânce sau nu. În timpul acesta, secretarul de partid şi directorul minei se înfruptau din piciorul băieţelului. Jin Gangzuan i-a întins un cuţit şi l-a încurajat cu un zâmbet suav, aşa că, nemaiavând încotro, Ding Gou'er a luat cuţitul şi i-a proptit lama pe braţul pruncului. G şi cum ar fi fost atras de un magnet, cuţitul a străpuns rădăcina de lotus în chip de braţ şi a despicat-o în două.

Apoi, a apucat bucăţica de braţ şi, cu ochii închişi, a îndesat-o în gură. „Oh, Cerule!" Papilele lui gustative jubilau, muşchii masticatori se încordaseră, însă pe dată a simţit ca şi cum din gât i-ar fi ieşit o mânuţă care i-a smuls grăbită îmbucătura.

— Gata! i-a zis Jin Gangzuan pe un ton şăgalnic. De acum şi tovarăşul Ding Gou'er e mânjit la fel ca şi noi. Tocmai s-a înfruptat

din braţul piciului!

La auzul acestor vorbe, Ding Gou'er a încremenit şi, cuprins de îndoială, a întrebat:

— Păi, nu ziceaţi că nu-i de-adevăratelea?

— Oh, dragă tovarăşe, i-a replicat imediat Jin Gangzuan, da să ştii că nu prea te duce mintea! Ia gândeşte-te puţin: Ţara Vinului e un oraş civilizat, că doar nu suntem un neam de barbari. Cine ar accepta să mănânce copii în carne şi oase? Voi, ăştia de la Procuratură, chiar credeţi asemenea poveşti de adormit copiii, iar faptul că ne-a fost trimis un investigator înseamnă că pentru cei de acolo e o chestiune serioasă, doar că ţine de domeniul fabulaţiilor din romane.

Cei doi de la mină – secretarul de partid şi directorul – au ridicat paharul de băutură şi au spus:

— Tovarăşe Ding, n-a fost deloc frumos din partea dumitale să deschizi focul. Prin urmare, vei primi o amendă: să bei trei

Conştient de faptul că greşise, Ding Gou'er şi-a acceptat pedeapsa.

— Tovarăşe Ding, dumneata vezi totul în alb şi negru. Fie iubeşti, fie urăşti, nu există cale de mijloc. Hai, trei pahare în cinstea dumitale! a intervenit în discuţie Jin Gangzuan.

Ding Gou'er era vanitos, drept care, luând spusele acestuia drept laudă, a încuviinţat fără să crâcnească. Cu încă şase pahare de băutură care i-au ajuns rapid în burtă, a simţit într-o clipă cum îl cuprinde din nou ameţeala. Când directorul minei (sau poate să fi fost secretarul de partid) i-a pus în farfurie jumătate din celălalt braţ, investigatorul a azvârlit pe jos beţişoarele şi, fără să-i mai fie teamă că se mânjeşte pe mâini de grăsime, a înşfăcat bucata cu amândouă mâinile şi a început să înfulece.

Toată lumea din salon a izbucnit în râs, dar Ding Gou'er şi-a

continuat treaba netulburat şi nu s-a lăsat până n-a mâncat braţul întreg. Pe dată, directorul minei şi secretarul de partid iarăşi le-au pus pe chelneriţele îmbrăcate în roşu să cinstească un pahar în onoarea musafirului, iar fetele, mai cochetând cu acesta, mai spunând câte o vorbă de duh, au reuşit să-l convingă să bea douăzeci şi unu de pahare. Când le-a isprăvit, Ding Gou'er avea deja senzaţia că stă cumva lipit pe tavan şi îl ascultă pe Jin Gangzuan cum îşi ia rămas-bun de la el.

Apoi, l-a văzut cum iese, cu paşi uşori, din cameră, urmat îndeaproape de secretarul de partid şi de directorul minei care îi şuşoteau ceva. Uşile de protecţie, cu arc, au fost deschise într-un stil foarte protocolar de către două fete îmbrăcate în roşu, fiecare aşezată de-o parte şi de cealaltă a uşii. Cum stătea el lipit acolo, pe tavan, a observat că fetele aveau părul prins în coc în vârful capului, le-a admirat gâturile suple, dar şi pieptul bogat, numai că imediat apucătura asta de a iscodi pe furiş l-a făcut să se ruşineze. Odată ajunşi afară, secretarul de partid şi directorul minei s-au grăbit să-i spună ceva şefei celor două fete. Acum, că toţi bărbaţii plecaseră, ele s-au repezit nestăvilite de nimeni, să-şi îndese în gură mâncarea rămasa pe masă. Devorau ca nişte sălbăticiuni, într-un fel care nu avea nimic în comun cu eleganţa lor de dinainte.

N-a trecut mult timp şi Ding Gou'er a început să-şi vadă trupul aşezat pe un scaun, inert, ca o grămadă de carne. Se sprijinea cu gâtul de spătarul scaunului, cu capul înclinat într-o parte, iar din gură îi curgea băutură, ca şi cum ar fi fost o ploscă desfăcută şi răsturnată. De acolo de unde era lipit, de pe tavan, plângea de mila trupului său.

Odată ce s-au ghiftuit, fetele au apucat colţul feţei de masă şi s-au şters la gură, ba una dintre ele a înşfăcat un pachet de ţigări China şi l-a îndesat în sutien, atunci când s-a asigurat că nu o vede nimeni. El

a oftat, desigur din compasiune pentru bieţii ei sâni care trebuiau să fie înghesuiţi astfel.

— Haideţi, să-l ducem pe motanul ăsta beat la casa de oaspeţi! a auzit-o pe şefa fetelor spunând.

Fetele s-au opintit, ca să-l apuce de subţiori, doar că el se lăsa moale ca o zdreanţă, parcă nici n-avea oase. Apoi, a auzit-o pe una dintre fete, cea care avea o aluniţă după ureche, spunând: „Câine nenorocit!" în timp ce asista la toată tevatura asta, Ding simţea cum sângele începe să-i clocotească în vine de atâta furie, dar şi mai mare i-a fost furia când a văzut o altă fată cum îi ia servieta, deschide fermoarul şi scoate pistolul, pe care începe să-l cerceteze, întorcându-l pe toate părţile. Atunci, înspăimântat, investigatorul a strigat de pe tavan: „Lasă arma jos! Ai grijă, că se poate descărca singură!", dar în zadar, căci fetişcanele se purtau de parcă surziseră de-a binelea. „Cerul să ne aibă în pază!" a spus una dintre ele şi a pus grăbită pistolul înapoi în servietă, dar nu s-a lăsat până n-a mai deschis un fermoar din interior şi a dat peste poza unei femei. „Ia veniţi să vedeţi!" a spus ea. Imediat, fetele cu veşminte roşii s-au îngrămădit, curioase, să vadă ce era acolo şi au început să comenteze în fel şi chip. Stârnită încă o dată, furia lui depăşea limita puterii sale de a îndura, aşa că investigatorul, incapabil să se mai stăpânească, a dat drumul unui torent de vorbe grele, dar fetele nici că-l luau în seamă.

„În cele din urmă, patru domnişoare înveşmântate în roşu mi-au tras trupul de acolo. L-au târât afară din salon ca pe un câine mort şi au pornit pe drumul acoperit cu mochetă sintetică, ba una mi-a mai şi tras, intenţionat, un şut cu vârful pantofului. Târfa! O fi trupul meu sub influenţa băuturii, dar spiritul meu veghează ager, n-avea grijă! La un metru deasupra capului, am început să plutesc fâlfâind din aripi, în urma trupului fără rost, pe care îl urmăream cu

profundă durere. Coridorul îmi părea acum cu mult mai lung. N-a trecut mult şi am băgat de seamă că din gură îmi ieşea un lichid care mi se prelingea pe gât şi imediat putoarea a ajuns până la cer, stârnindu-le fetelor o greaţă de nestăvilit – toate îşi ţineau respiraţia cât puteau, doar-doar n-or mai simţi nimic. Una dintre ele chiar dădea semne că a ajuns la capătul puterii. Cum stăteam eu aşa, cu capul atârnat pe piept, gâtul meu semăna mai degrabă cu un fir veşted de usturoi, aşa că nu-i de mirare că ţeasta mi se bălăngănea când într-o parte, când într-alta. Nu-mi vedeam faţa, dar în schimb vedeam două urechi cenuşii. În urma noastră, venea cu paşi iuţi una dintre fete, cu servieta în mână.

Într-un târziu, am ajuns la capătul culoarului cel fără de sfârşit, unde se găsea un salon mare şi acolo fetele mi-au aruncat trupul pe covor. Când mi-am zărit faţa, m-am speriat groaznic – aveam ochii strânşi, iar tenul îmi părea de culoarea hârtiei vechi care se punea odinioară în fereastră. Din gura întredeschisă care îmi scotea la iveală dinţii – unii mai albi, alţii mai negricioşi – îmi venea un damf greu de băutură, nespus de greţos. Tot trupul îmi era chinuit de spasme şi, ce să vezi, aveam pantalonii uzi. Ce ruşine!

Fetele şi-au tras un pic sufletul, după care m-au scos de pe hol afara, lângă lanul de floarea-soarelui care arăta ca o mare scăldată de lumina sângerie a soarelui aflat la apus. În bătaia razelor roşietice, galbenul auriu al florilor căpăta o blândeţe fără pereche. Pe drumul de ciment ce străbătea lanul era parcată o limuzină de culoare argintie, extrem de elegantă. De îndată ce Jin Gangzuan s-a urcat, maşina a demarat lent, în timp ce de pe marginea drumului doi gemeni îşi fluturau mâinile a rămas-bun către el. După câteva clipe, limuzina s-a făcut nevăzută, îngăduindu-le domnişoarelor cu straie roşii să mă tragă pe drumul de ciment. Lângă o floare răzleaţă, cu lujerul gros de parcă era un copac firav, un câine negru,

cu blana lucioasă şi cu urechile albe lătra însingurat, iar la fiecare lătrat pe care îl slobozea, corpul i se mişca ba înainte, ba înapoi, ca un acordeon pe care alunecau mâini pricepute. La urma urmei, unde aveau de gând să mă ducă? Se aprinseseră luminiţele în preajma minei, luminiţe lucioase ca nişte ochi vicleni, care scoteau la iveală utilajele foarte asemănătoare cu cele văzute de mine dimineaţă; şi troliul de la gura minei semăna cu cel de dimineaţă. Numaidecât a apărut o gaşcă de bărbaţi negricioşi, cu căştile pe cap şi n-aş putea să spun din ce motiv mă temeam să dau ochii cu ei. Dacă aveau intenţii bune, atunci totul era minunat, iar dacă aveau intenţii rele, oricum n-aveam unde să fug. Minerii s-au dat de-o parte şi de alta a drumului, făcându-le loc fetelor să mă care pe drum mai departe, însă trebuie să mărturisesc că, trecând pe lângă ei, m-a izbit mirosul de sudoare grea şi mirosul acela jilav, ca de mină. Privirea lor mă străpungea ca un sfredel, ba unii chiar mi-au adresat câteva înjurături, însă fetele îmbrăcate în roşu şi-au ridicat capul mândre şi şi-au continuat drumul cu pieptul scos înainte, fără să-i ia în seamă. Abia într-un târziu mi-am dat seama că vorbele murdare, cu aluzii sexuale clare, le erau adresate lor, nu mie.

M-au cărat într-o clădire micuţă, îndepărtată, unde două femei stăteau faţă în faţă, cu genunchii lipiţi, ia un birou pe care erau încrustate nişte cuvinte. Când ne-au zărit intrând, şi-au dezlipit genunchii. Una dintre femei a apăsat pe un buton din perete, ceea ce a făcut ca o uşă să se tragă în lateral, de parcă ar fi fost uşa unui lift. De îndată, m-au cărat înăuntru şi uşa s-a închis în urma noastră, moment în care bănuiala mi-a fost confirmată – chiar eram într-un lift care niciuna, nici două a pornit în jos cu mare iuţeală. «Bineînţeles că asta-i o mină de cărbune, fiindcă toate activităţile se desfăşoară sub pământ», mă gândeam eu, cuprins de admiraţie. Eram convins că oamenii aceia ar fi putut ridica Marele Zid şi pe

sub pământ, dacă ar fi dorit.

Liftul s-a zgâlţâit de vreo trei ori, cu mult zgomot, după care a ajuns la destinaţie. Când s-a deschis uşa, o lumină orbitoare s-a revărsat asupra mea în timp ce pătrundeam într-o sală elegantă, cu marmură atât de strălucitoare încât ai fi zis că este luciul apei în care se reflectau nu doar figurile oamenilor, ci şi plafonul cu stucaturi şi sutele de lămpi rafinate. Florile şi plantele verzi erau aşezate în jurul unor coloane de marmură uriaşe, cu profil angular. Vederea unui mărunt acvariu, cu peşti aurii buboşi îmi Aicea silă şi nimic mai mult. Fetele m-au depus la camera cu numărul 410. Habar n-aveam cum ajunseseră să aleagă tocmai numărul acela, aşa cum habar n-aveam ce destinaţie avea clădirea uriaşă în care ne aflam. Clădirile uriaşe din Manhattan ajung până sus, în Paradis, pe când cele din Ţara Băuturii ajung, fără îndoială, până jos, în Iad. Fetele mi-au scos pantofii din picioare, după care m-au întins pe pat, iar servieta mi-au pus-o pe măsuţă şi, odată împlinită misiunea, şi-au luat tălpăşiţa. Nu trecuseră însă nici cinci minute când o domnişoară cu pielea gălbuie a intrat cu o cană de ceai, pe care a pus-o tot pe măsuţă.

— Onorate musafir, vă rog să serviţi ceaiul! a răsunat vocea ei.

Trupul meu n-a reacţionat în niciun fel.

Fata cu tenul gălbui era machiată strident, iar genele îi erau groase şi aspre ca nişte ţepi de porc. În clipa în care a sunat telefonul de pe noptiera de la capătul patului fata a ridicat receptorul cu mâna ei firavă. Cum în încăpere era o linişte ca de mormânt, vocea bărbatului de la telefon a răsunat sec:

— S-a trezit?

— E ţeapăn. Chiar că mă bagă în sperieţi.

— Vezi dacă mai are puls!

Ea şi-a pus palma pe pieptul meu, gest care însă i-a provocat o expresie de silă puternică pe chip.

— Are.
— Dă-i licoarea numărul 1, pentru trezirea din beţie!
— În regulă.
Fata cu tenul gălbui a plecat, dar ştiam prea bine că trebuie să revină grabnic. S-a întors, într-adevăr, dar nu cu mâna goală, ci cu o seringă metalică, cam în genul celor pe care le au veterinarii. Noroc că vârful era făcut dintr-un plastic moale, aşa că nu m-a cuprins deloc frica la gândul că urmează să mă înţepe. Fata numaidecât mi-a vârât tubul de plastic moale în gură, prin care a început să-mi trimită un leac anume.
Apoi, mi-am auzit trupul cum geme şi am simţit cum braţele-mi încep să se pună în mişcare. Deodată, trupul meu a rostit ceva: «Există o energie care mă acaparează. Eu mă lupt şi mă transform într-o ventuză care s-a lipit pe tavan ca să rezist şi să nu fiu dat jos, însă simt că o parte din mine deja a fost smulsă de acolo».
Cu mare dificultate m-am ridicat în capul oaselor şi m-am străduit să deschid ochii atât cât am putut, numai că multă vreme am rămas cu privirea pierdută pe pereţi, până când, într-un târziu, am dibuit cana de ceai, am băut-o la repezeală şi apoi m-am întins la loc pe pat.
Iar a mai trecut multă vreme. Într-un târziu, uşa s-a deschis încetişor şi a intrat un băiat de vreo paisprezece ani, desculţ, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni albaştri, de pânză. Arăta neobişnuit, căci pe piele parcă îi crescuseră solzi. Călca uşor, cu mişcări agile, ca de pisică, într-o linişte desăvârşită, şi chiar mi se părea că-şi ţine respiraţia. Nu ştiu de ce, dar îl priveam cu interes pe puştiul ăsta care îmi părea cumva cunoscut. Oare unde îl mai întâlnisem? Fără îndoială că îl mai văzusem undeva, nu mă înşela memoria. În dinţi ţinea un cuţitaş în formă de frunză de salcie, ceea ce îl asemuia cu o pisică neagră care umbla cu frunze de salcie în

bot.

Mărturisesc că simţeam o teamă cumplită pentru trupul meu mai mult mort decât viu. În acelaşi timp, eram uluit de monstrul acesta, care nu ştiu cum naiba ajunsese într-un loc atât de tainic. La un moment dat, uşa s-a închis automat şi am avut senzaţia pentru o clipă că liniştea din încăpere pur şi simplu o să-mi zdrobească timpanele. Când copilul cu solzi s-a apropiat de mine, m-a izbit mirosul de putregai pe care îl răspândea trupul lui; era mirosul pe care îl împrăştie un furnicar tocmai ieşit de sub o stâncă. Oare ce-i trecea prin cap să facă? Avea părul răvăşit, plin de ciulini uscaţi, al căror miros pătrunzător mi se strecura prin nări asemenea unor şerpi firavi. Trupul meu a eliberat un strănut, moment în care micuţul demon, luat prin surprindere, a fost trimis la podea. În faţa unui asemenea gest, n-a stat pe gânduri, ci s-a ridicat şi, întinzându-şi ghearele, m-a înhăţat de gât. Cuţitul pe care îl ţinea în gură trimitea o strălucire rece, verzuie. Cât de mult mi-aş fi dorit să-mi avertizez trupul, dar nu eram în stare de aşa ceva. Mi-am bătut capul sau mai bine zis mi-am stors creierii: Când, unde şi de ce mă făceam eu vinovat faţă de micuţul demon? Din nou şi-a întins mâna şi m-a apucat de partea aceea numită gât, ca un bucătar iscusit care, înainte de a hăcui puiul, face tot felul de operaţiuni pregătitoare. Eu chiar îi simţeam ghearele înfricoşătoare, dure, dar trupul meu zăcea neputincios – sforăia zgomotos şi profund, fără să ştie că Zeul Morţii se năpustea asupra lui. Nădăjduiam ca el să-şi scoată din gură cuţitul acela micuţ şi să mi-l înfigă în gât, ca să curme suferinţa sufletului meu lipit acolo sus, de tavan. Dar ce să vezi, nici gând de aşa ceva! Mă apucase zdravăn de gât, iar acum mă pipăia pe haine, prin buzunare. Imediat a dibuit un stilou marca Hero, i-a scos capacul şi şi-a tras nişte linii pe dosul palmei. Şi acolo avea solzi. După ce a trasat liniile, şi-a retras mâna şi a rânjit, dar într-aşa un

chip încât cu greu puteai să-ţi dai seama dacă râde sau plânge. Am bănuit că nu suporta să se gâdile. După cum a scrâşnit peniţa pe solzii lui, am priceput că acest stilou de foarte bună calitate, Hero 800, era numai bun de aruncat la coş, cu toate că îmi fusese oferit ca premiu – răsplată pentru că mă evidenţiasem în calitate de lucrător model. El şi-a continuat jocul lui idiot cu stiloul preţ de vreo jumătate de oră, după care, într-un târziu, s-a potolit şi l-a lăsat deoparte. N-a zăbovit câtuşi de puţin, ci şi-a reluat căutările imediat. Din buzunar mi-a scos o batistă, un pachet de ţigări, o brichetă electronică, cartea de identitate, un pistol de jucărie foarte bine realizat, portofelul şi două monede. Pesemne că toate aceste comori aveau un efect hipnotizant asupra lui. Ca un copil lacom, a aşezat obiectele pe jos, între picioare şi a început să se joace cu ele, ca şi cum ar fi fost singur pe lume. Fireşte că a abandonat stiloul, de care probabil că se plictisise, în schimb a ridicat pistolul în mod instinctiv chiar în faţa ochilor, Butoiaşul de crom lucea în lumina lămpii, căci era o imitaţie perfectă a unui pistol adevărat, genul pe care îl poartă ofiţerii americani. Era extraordinar de frumos. Mi-am amintit atunci că mai avea câteva capse gata să explodeze de îndată ce era apăsat trăgaciul. De atâta plăcere şi bucurie, făcuse nişte ochi mari şi nespus de strălucitori. Mi-era teamă că o să-şi vină singur de petrecanie dacă apăsa pe trăgaci. Cât de mare era distanţa între braţul băiatului şi rădăcina de lotus? Era oare trupul meu păcălit? Dar nimic nu mai putea fi oprit, fiindcă el a apăsat. Poc! Am văzut un fum albastru în acelaşi timp în care am auzit şi pocnitura. Aşteptam cu sufletul la gură paşii precipitaţi venind de afară şi fetele de culoare cafenie, precum şi pe cei de la pază. Ce putea să însemne o împuşcătură de pistol în toiul nopţii dacă nu crimă sau sinucidere? Eram foarte îngrijorat pentru tipul ăsta cu solzi, fiindcă era limpede că era în mare primejdie. Sincer vorbind, n-aş fi vrut să

fie prins, fiindcă trebuie să recunosc că era tare interesant, şi nu pentru că avea solzi pe el – sunt multe fiinţe vii cu solzi – peştii, şerpii, furnicarul. În afară de acesta din urmă, pe care nu-l detest tocmai pentru că e cam prostănac şi neîndemânatic, în rest nu-mi plac deloc peştii reci şi urât mirositori, iar de şerpi mi-e silă peste măsură, fiindcă sunt într-adevăr oribili. Imaginaţia mea era jalnică, pentru că, după ce a răsunat împuşcătura, totul a rămas neschimbat, într-un firesc total. Adică, nu s-a repezit nimeni în goană încoace şi nici n-a spart nimeni uşa ca să intre în încăpere. Afurisitul ăsta iar a mai tras un foc. La drept vorbind, de astă dată împuşcătura a fost banală, fără nimic spectaculos şi nici nu-i de mirare că nu stârnea nicio reacţie, căci o cameră atât de bine izolată, cu covoare, cu tavan fals, cu tapet pe pereţi chiar că era locul ideal ca să ascunzi orice zgomot. Stătea acolo liniştit, câtuşi de puţin tulburat şi, dacă nu era surd, atunci era un conducător de oşti foarte iscusit, pe care nimic n-ar fi putut să-l clintească. După ce s-a plictisit de pistol, mi-a desfăcut portofelul şi l-a deşertat grăbit – bani, cupoane pentru cereale, tichetele de masă de la cantina instituţiei, chitanţele pe care nu apucasem să le decontez, toate au fost scoase la iveală. După aceea, a început să se joace cu bricheta şi nu s-a lăsat până când n-a stârnit o flăcăruie mică. A tras din ţigară, dar fumul îl îneca şi a început să tuşească. Enervat, a aruncat ţigara pe covor şi… Cerule! A luat foc covorul, iar mirosul de lână arsă a ajuns imediat la mine, pe tavan. Atunci, în sfârşit am înţeles şi eu: dacă trupul meu va fi transformat în cenuşă, atunci nu mai am nicio îndoială că şi eu voi deveni doar un fum care pluteşte uşor. Extincţia lui însemna şi extincţia mea. Trezeşte-te, trupule!

Monstrule plin de solzi, cât de mult te urăsc!

Nu, nu te urăsc, ci doar aş vrea să râd, dar în fapt nu pot sa râd. El a descoperit că focul cuprinsese covorul, aşa că s-a ridicat cătinel

în picioare, şi-a tras în sus cracul pantalonului, a apucat cu două degete furtunaşul acela care părea prea mare raportat la dimensiunile trupului său, un furtunaş cam moale, la fel de plin de solzi, şi a ţintit către focul de pe covor. Jetul puternic s-a năpustit cu zgomot pe măsură, făcând focul să sfârâie. Era un jet puternic de apă, care ar fi fost în stare să nimicească două focuri, nu doar unul. În cele din urmă, am răsuflat uşurat, şi simţind totodată un miros ciudat în care se amesteca mirosul de urină cu cel de foc domolit cu apă din belşug, m-am gândit bucuros peste măsură: «Asta da talent! Chiar că e al naibii de talentat!» A început să smulgă hainele de pe mine. S-a străduit din răsputeri să-mi scoată jacheta. Îl auzeam cum suflă greu. Apoi s-a îmbrăcat cu jacheta mea care îi ajungea până la genunchi, a adunat toate fleacurile mele şi şi le-a îndesat în buzunare. Oare ce mai punea la cale?

A scuipat cuţitaşul, l-a luat în mână şi a început să măsoare din ochi încăperea. Apoi, a scrijelit pe pereţi caracterul «zece» de patru ori, după care şi-a pus cuţitaşul între dinţi, ca pe o frunză de salcie, şi-a fluturat mânecile largi şi a ieşit din încăpere bălăngănindu-se.

Trupul meu, împins pe pat şi smucit de demonul ăsta fără pereche, sforăia mai departe, netulburat."

2

Dragă domnule profesor Mo Yan,

Permiteţi-mi, vă rog, să mă adresez astfel domniei voastre. Este singurul mod prin care nu mă voi simţi întristat, jenat, stânjenit.

Domnule profesor, sunteţi maestrul meu nepreţuit, o adevărată valoare, căci am descoperit că sunteţi nu numai un as al romanului, dar şi un mare specialist într-ale băuturii. Romanele pe care le scrieţi

sunt la fel de meşteşugite precum legăturile de la picioarele unei doamne în vârstă[28]. Cât despre priceperea la băutură, trebuie să mărturisesc că ocupaţi un loc de frunte. În lumea de azi, nu-i deloc greu să găseşti un romancier de succes, aşa cum nu-i deloc greu să găseşti un remarcabil degustător de vinuri, dar să reunească cineva cele două mari înzestrări chiar că nu-i de colea. Domnia voastră, maestre, sunteţi un astfel de exemplu rar întâlnit.

Analiza pe care aţi efectuat-o în ceea ce priveşte „Muşuroiul de furnici verzi" este extrem de pertinentă, de o mare acurateţe, dovedind încă o dată faptul că vă situaţi cu adevărat la nivelul unui profesionist. Ingredientele de bază folosite pentru aceasta băutură sunt sorgul şi fasolea verde, fermentate într-o pivniţă veche de o sută de ani. Cultura pentru drojdii foloseşte drept ingrediente principale grâul, tărâţele de grâu şi mazărea, la care se adaugă şi un pic de tărâţe de orez. Alcoolul rezultat după distilare este o licoare de un verde palid, rafinată şi purificată, care în linii mari aparţine băuturilor cu o savoare puternică şi cu un buchet bogat. Fiindcă în timpul procesării am descoperit că avea un gust foarte aspru, m-am văzut nevoit să adopt numeroase metode care să-i suprime natura agresivă, ca atunci când încerci să-i pui zăbala unui cal sălbatic, dar fără prea mare succes. Apoi, pentru că ne grăbeam să participăm la un târg cu vânzare, am pus o etichetă în mare grabă. Exact cum spuneaţi şi domnia voastră, „Muşuroiul de furnici verzi" este o băutură de calitate superioară, dar al cărei defect major este lipsa de armonie.

Atunci când degustăm o băutură de soi, apelăm la metafora femeii frumoase pentru a descrie cât mai viu şi mai sugestiv

28 Se face referire aici la bandajele cu care în trecut erau legate labele picioarelor fetelor, încă din fragedă copilărie, în aşa fel încât să crească greu, piciorul mic fiind socotit un semn de nobleţe.

valoarea ei, iar intuiţia domniei voastre în această privinţă a fost cat se poate de corectă. Împreună cu socrul meu, profesorul Yuan Shuangyu, m-am străduit vreme îndelungată să fac un plan de îmbunătăţire a „Muşuroiului de furnici verzi" şi aproape că reuşisem, dar din păcate acum m-am îmbătat atât de tare cu literatura, încât nu-mi mai stă mintea la altele.

Maestre, în această lume imensă, o lume a multitudinii vietăţilor, băutura curge în valuri precum marea, vinul nedecantat se revarsă precum fluviul şi totuşi cei care ştiu cu adevărat să se desfete cu alcoolul, cei care au ajuns la nivelul la care să se bucure de vinul de soi ca de o femeie frumoasă, sunt tot atât de rari ca şi stelele ce strălucesc pe cer dimineaţa, ca penele păsării phoenix, ca unicornul, ca mătărânga tigrului sau ouăle de dinozaur. Domnia voastră sunteţi unul dintre ei, iar eu, de asemenea, în calitatea de discipol ce vă sunt mă socotesc ca făcând pane din această categorie cu totul specială. L-aş mai aminti aici şi pe socrul meu, profesorul Yuan Shuangyu, dar mă văd nevoit să precizez că directorul-adjunct Jin Gangzuan se ridică doar pe jumătate la valoarea celor amintiţi mai sus. Şi poetul Li Bai se număra cândva printre maeştrii băuturii… „Ridic pocalul către lună /Alături de umbra mea, suntem de acum trei." Cum adică sunt trei? Păi, Li Bai este unul, împreună cu luna sunt doi şi desigur că băutura este a treia componentă în această ecuaţie. Pe Lună se află Zeiţa Chang'E[29], o veritabilă frumuseţe cerească! Băutura despre care vorbeşte Li Bai în aceste versuri este „Qinglian" – lotusul cel verde, minunea din lumea oamenilor. Li Bai şi băutura se contopesc într-o singură fiinţă, devenind ceea ce s-a numit Li Qinglian şi numai graţie acestei contopiri a fost în stare Li Bai să născocească atâtea versuri minunate, căci el putea hoinări

29 Zeiţă din mitologia chineză, despre care se spunea că îşi are sălaşul pe Lună.

netulburat între Cer şi Pământ. Când vine vorba de băutură, poetul Du Fu[30] nici pe departe nu-i face faţa lui Li Bai. În bună măsură, ceea ce obişnuia el să bea era băutura tăcută la ţară, de proastă calitate, fără savoare, slabă şi nerafinată ca o văduvă bătrână; nu-i de mirare că, îmbiindu-se cu aşa ceva, nu era în stare să scrie poeme viguroase şi înălţătoare. Şi Cao Mengde este unul dintre cei pricepuţi la băutură; cântatul la băutură este precum fredonatul de serenade pentru o femeie frumoasă. Viaţa e scurtă şi trebuie să recunoaştem că femeile frumoase sunt precum rouă de dimineaţă. Se ştie prea bine că frumuseţea nu-i ceva veşnic, ci se transformă necontenit, piere uşor, prin urmare trebuie să te bucuri de ea pe deplin atâta vreme cât există. Din vechime şi până în zilele noastre, de peste cinci mii de ani, oricât ne-am strădui să numărăm, nu vom putea identifica mai mult de zece oameni care au înţeles că a consuma o băutură fină înseamnă a avea parte de aceeaşi plăcere pe care o resimţi în faţa unei femei frumoase. Toţi ceilalţi, fără excepţie, sunt doar nişte prăpădiţi care toarnă cu nesaţ băutură proasta pe gât. De ce ar merita oare să risipim vreun strop de băutură pe nişte terchea-berchea de teapa lor, mai cu seamă când e vorba de licori precum „Muşuroiul de furnici verzi" sau „Roşu 18 *li*"?

Şi, fiindcă veni vorba de băutura aceasta de pe urmă, discipolul domniei voastre mărturiseşte că este băutura care îi face cu adevărat inima să tresalte. Maestre, vă rog să mă credeţi că-i o creaţie miraculoasă ce a zgâlţâit Cerul şi Pământul din ţâţâni. Urinatul în butoiul cu băutură, folosit ca tehnică de înnobilare, este o strategie născută dintr-o imaginaţie debordantă, pe care numai un maestru iscusit ar fi putut s-o născocească şi care reprezint o piatră de hotar în istoria distilării alcoolului. În lucrurile cele mai glorioase din

30 Du Fu (712–770) este, de asemenea, unui din marii poeţi ai dinastiei Tang.

lume adeseori se amestecă elemente din cele mai mizerabile; de pildă, toată lumea ştie cât de dulce este mierea, dar puţini ştiu din ce este plămădită ea. Unii susţin ca principalul ingredient al mierii este nectarul. Aşa-i, nu-i contrazic, este cât se poate de corect, însă a spune ca principala componentă a mierii este nectarul sau că în băutură se găseşte în primul rând alcoolul echivalează cu a nu spune nimic, de fapt. Dar ştiaţi oare că în băutură se află zeci de minerale? Ştiaţi oare că tot acolo îşi au sălaşul zeci de microorganisme? Ştiaţi oare că în băutură se află nenumărate lucruri ale căror nume nici măcar nu le cunoaştem? Eu nu ştiam că socrul meu habar n-are de aceste chestiuni şi, desigur, cu atât mai mult domnia voastră nu sunteţi la curent. Ştiaţi, de pildă, că în miere se găseşte apă de mare? Dar că se găseşte şi bălegar? Mierea nu se produce fără excremente. Oare v-a ajuns vreodată la urechi acest lucru?

De curând am citit într-o publicaţie că nişte neaveniţi care habar n-au de procesul fabricării alcoolului au batjocorit creaţia fantastică a domniei voastre, spunând că nu ştiu ce urinat în butoiul cu băutură reprezintă o blasfemie la adresa societăţii civilizate. Ei ignoră complet faptul că factorul pH, precum şi calitatea apei au un rol decisiv în definirea naturii alcoolului. Dacă apa este alcalină, atunci băutura va fi amară şi cu greu va aluneca pe gât; dar dacă torni în ea nişte urină de la un băieţel sănătos, atunci va deveni o băutură cu un buchet atât de amplu, în urma căruia îţi rămâne un gust aparte în gură, ca de miere dulce, aşa cum se petrece cu băuturile celebre, de mare clasă, precum „Roşu 18 *li*” (numele acesta sună mai bine decât „Cărturarul Roşu” sau „Fiica Roşie”). Nu-i nimic neobişnuit în asta, aşa că de ce ne-am crampona de amănunte? Eu, în calitate de doctorand în oenologie, proclam sus şi tare: Aceasta este ştiinţă în toată puterea cuvântului! Ştiinţa este un

demers serios, care nu lasă câtuşi de puţin loc ipocriziei. Dar, fie-mi iertată vorba, dacă nu te pricepi la ceva, atunci se cuvine să te apuci de studiu. Nu-i cazul să faci anumite gesturi şi nici să-i ataci aiurea pe ceilalţi. În plus, ce e murdar la urină? La cei care se culcă cu prostituate şi apoi se aleg cu sifilis, gonoree sau SIDA, desigur că urina este murdară, însă, maestre, tatăl domniei voastre a turnat în butoiul cu băutură doar urina unui băieţel, pură ca izvorul de munte. În *Compendiul de medicina*, lucrarea clasică de farmacologie a lui Li Shizhen[31], renumitul specialist în prepararea leacurilor, e scris negru pe alb, cât se poate de limpede, că urina unui băieţel este leac pentru hipertensiune arterială, boli de inimi, ateroscleroză, glaucom, noduli mamari şi altele. Oare ei au acum de gând să-l atace şi pe Li Shizhen? Urina unui băieţel este lichidul cel mai sacru şi mai misterios de pe faţa pământului. Nici măcar diavolul nu ştie toate elementele componente preţioase care se găsesc aici. Mulţi guvernanţi japonezi în fiecare dimineaţă beau câte un pahar de urină, ca să rămână sănătoşi şi viguroşi. Jiang, secretarul de partid din Ţara Vinului, amestecă urina de băieţel în terciul de rădăcină de lotus şi astfel a reuşit să-şi vindece insomnia de care suferea de mulţi ani. Urina este un adevărat miracol, cel mai profund semn al existenţei umane. Maestre, nu luaţi în seamă toată adunătura aceasta de ignoranţi! Însuşi tovarăşul Stalin, comisarul poporului, a spus: „Să îi ignorăm pe toţi!" Asemenea oameni nu merită nimic altceva decât urină de cal.

Am citit în scrisoarea precedentă că aveţi de gând să scrieţi un roman despre băutură şi trebuie să vă mărturisesc că, după părerea

---

31 Li Shizhen a fost un cărturar celebru din timpul dinastiei Ming care s-a ocupat de fizică, ştiinţe naturale, medicină tradiţională. Cartea sa – *Compendiu de medicină* – este considerată a fi o lucrare de referinţă, care cuprinde 1 800 de leacuri şi peste 11 000 de prescripţii medicale.

mea, sunteţi singurul care poate duce pe umeri o asemenea povară. Maestre, sufletul domniei voastre este pe deplin chiar sufletul băuturii, iar trupul domniei voastre se identifică întru totul cu trupul băuturii. Astfel, trupul băuturii domniei voastre cunoaşte armonia perfectă; flori roşii şi frunze verzi, munţi albaştri şi ape de smarald, membre care sunt sănătoase, mişcări armonioase, postură elegantă, mişcări graţioase, trup şi sânge adevărat – toate compun imaginea vieţii debordante. Dacă se pierde ceva, câtuşi de puţin, atunci viaţa se scurtează; dacă se adaugă ceva, câtuşi de puţin, atunci se lungeşte. Maestrul meu. Domnia voastră sunteţi o sticlă vie de băutură „Roşu 18 *li*"! Ca să vă ajut cu cercetarea pe care trebuie să o întreprindeţi asupra băuturii, v-am pregătit deja zece sticle de „Muşuroi de furnici verii", zece sticle de, Armăsarul cu coama roşie" şi zece sticle de „Frumuseţea Orientului". Am să vi le trimit cu prima ocazie când autobuzul şcolii va veni la Beijing. De azi înainte, maestre, să păşiţi cu curaj tot înainte, veşnic cu sticla aproape, cu stiloul în mană, căci numai aşa veţi ajunge să scrieţi un număr nesfârşit de caractere. Lăsaţi-i pe toţi idioţii aceia să bată câmpii! Ziua în care poporul se va bucura este chiar ziua în care duşmanul de clasă va suferi, iar victoria cu siguranţă ne va aparţine.

Vă amintiţi, probabil, povestea pe care v-am trimis-o ultima oară – *Copiii de carne.* Se cade să vă mărturisesc că, deşi nu se vrea a fi un reportaj, totuşi seamănă foarte mult cu aşa ceva. Este foarte adevărat că unii funcţionari corupţi până în măduva oaselor şi lipsiţi de cea mai măruntă fărâmă de omenie fac ospăţuri la care servesc bebeluşi gătiţi. Este un mare adevăr! Se aude că ar fi fost trimisă o persoană să facă investigaţii şi, dacă adevărul va ieşi la iveală, atunci lumea va fi zguduită din temelii. Pe viitor, cine altcineva decât discipolul domniei voastre ar putea să scrie un reportaj despre un caz de o importanţă colosală? Cu tot materialul exploziv pe care îl am la

dispoziţie în momentul de faţă, spuneţi dumneavoastră, maestre, cine mi-ar mai putea fi pe măsură?

Până în prezent n-am primit niciun semn de la revista *Literatura poporului* şi de aceea îndrăznesc să vă rog pe domnia voastră să-i mai zoriţi cu publicarea.

Li Yan a noastră este doar o femeie „pistruiată şi ochioasă". Poate că vă mai amintiţi de o femeie palidă şi cu ochii mari; pistruii ar putea fi semnele a numeroase sarcini ilegale pe care le-a purtat, căci ea însăşi mi-a mărturisit cândva că se simte precum solul cel mai fertil pe care încolţeşte orice sământă plantată, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Mi-a mai dezvăluit că de fiecare dată când avorta, fetusul de nicio lună era luat de medicii de la spital ca să fie mâncat. Am auzit şi eu că fetuşii de 6–7 luni au o valoare nutritivă extrem de mare şi desigur că în acest context spusele ei sunt cât se poate de plauzibile. La fel şi fetusul de cerb este un tonic nemaipomenit, menit să crească potenţa la bărbaţi. Embrionul, la rândul lui, are valoare nutritivă şi este bun pentru sânge.

Vă trimit alăturat ultima mea lucrare – *Copilul spirit*, scrisă în stilul unui „realism demonic". Vă rog ca, după ce o veţi fi lecturat cu un ochi critic, s-o transmiteţi revistei *Literatura poporului.* Jur că n-am să am linişte până nu am să deschid şi această „Poartă a Iadului". Chiar dacă ar fi ca pragul de sus al porţii voastre să fie mai înalt decât Cerul, eu tot îmi doresc să răzbesc, bizuindu-mă pe tinereţea mea.

Cu respect vă doresc să aveţi parte de linişte,

Discipolul dumneavoastră,
Li Yidou

COPILUL SPIRIT

Bunule cititor, în urmă cu ceva vreme am scris o poveste despre copiii de carne, în care mă străduiam din răsputeri să descriu imaginea unui băieţel învelit în pânză roşie. Probabil că ochii lui cu totul neobişnuiţi v-au rămas în amintire – mici, ca nişte crăpături prin care scânteia o privire rece şi matură. În mod neîndoielnic, sunt ochii unui conspirator. Problema este că aceşti ochi nu aparţin unui conspirator matur, ci sunt încrustaţi pe faţa unui copil care nu măsoară nici măcar un metru în înălţime. De aceea, ne este imposibil să-i dăm uitării şi de aceea au avut un efect devastator asupra unui ţăran cumsecade precum Jin Yuanbao. Povestea aceea, nu foarte lungă, nu ne-a îngăduit suficient spaţiu pentru a căuta esenţa lucrurilor şi pentru a descrie prea mult destinul acestui copil. Prin urmare, de cum a intrat în scenă, i-a fost pecetluită imaginea: un băieţel care n-are nici măcar un metru înălţime, cu păr ţepos, ochi vicleni, de conspirator, urechi mari şi groase şi o voce gravă. Cu toate acestea, este doar un băieţel, nimic altceva.

Povestea se petrece la Departamentul de achiziţii speciale de la Institutul Culinar şi începe undeva pe înserat. Bunule cititor, „de fapt, povestea noastră a început de multă vreme”.

Era o seară cu lună, fiindcă aşa avem nevoie să fie. Luna mare cat roata carului şi roşiatică se ridica încetişor dindărătul colinei artificiale de la Institutul Culinar. Razele trandafirii aşterneau o lumină blândă pe chipurile noastre, străpungând ferestrele cu geamuri duble, asemenea unei cascade roşii. Se aflau acolo o grămadă de băieţei care fără îndoială vă sunt cunoscuţi, dacă aţi citit povestea mea *Copiii de carne.* Micuţul demon era şi el printre ei şi foarte curând va deveni şeful lor sau chiar un despot necruţător.

Numai aşteptaţi puţin şi o să vedeţi.

Până la apusul soarelui, lacrimile copiilor se uscaseră deja pe obraji, lăsând în urma lor dâre negricioase. Toţi copiii răguşiseră de atâta urlat, evident mai puţin micul demon, căci nu era chip sa plângă el vreodată! În timp ce ceilalţi copii se smiorcăiau, el umbla de colo-colo, cu mâinile la spate, ca o gâscă înfoiată, făcând ture peste ture într-o casă cu un peisaj desăvârşit. Uneori le mai trăgea, cu sete, şi câte un şut în fund plângăcioşilor, care mai întâi reacţionau cu ţipete ascuţite, după care nu mai îndrăzneau decât să suspine încetişor. Astfel, şutul lui devenise leacul potrivit pentru cei treizeci şi unu de copilaşi.

La un moment dat, învăluiţi de suspinele celui mai mic dintre ei, copiii au zărit luna aceea drăgălaşă sărind peste colină precum un falnic armăsar. S-au înghesuit cu toţii la fereastră, ca să admire mai bine priveliştea, agăţaţi cu mânuţele de pervaz. Cei care nu reuşiseră să prindă un loc mai bun se prindeau de umerii celor din faţa lor. Un băiat grăsuţ şi mucos a ridicat un deget grăsan şi a mormăit:

— Mama-lună… Mama-lună…

Un altul a comentat, plescăind din buze:

— Este Tanti-luna, nu Mama-luna! Este Tanti-luna!

Cu rânjetul pe buze, micul demon a tras un ţipăt ascuţit, ca o bufniţă, ceea ce i-a făcut pe copii să întoarcă iute capul, curioşi să afle ce s-a întâmplat şi nu mică le-a fost uluirea să-l vadă pe micul demon cocoţat pe vârful colinei, scăldat de razele roşietice ale lunii. Şi hainele îi erau tot roşii, ceea ce îl făcea sa arate ca o minge de foc şi nimic mai mult. Cascada micuţă îşi răsfira apele pe colina artificială, precum un satin roşu, într-o curgere fiu. Moaşă, neîntreruptă, susurândă, până la heleşteul de la poale. Stropii de apă care săreau în toate părţile parcă erau nişte cireşe strânse în

ciorchine.

Copiilor nici că le mai păsa de lună, ci se întorseseră cu toţii şi, adunaţi laolaltă, îl priveau pe micul demon de-a dreptul stupefiaţi.

— Copii, ciuliţi urechile şi ascultaţi-l pe bătrânul vostru! le-a spus el şoptit. Jucăria aceea care seamănă cu un armăsar falnic nu e mama şi nici tanti. Este o minge, un corp ceresc care se învârte în jurul nostru şi care pur şi simplu se numeşte „lună”.

Copiii îl ascultau incapabili a-nţelege vreo iotă din ce li se spunea.

Micul demon a sărit de pe colină şi, în zborul lui învolburat, hainele i s-au ridicat ca nişte aripi groteşti. Apoi, a prins a se plimba din nou prin faţa copiilor, cu mâinile la spate. Din când în când, se ştergea la gură cu mâneca sau scuipa pe podeaua de piatră. Pe neaşteptate, s-a oprit în loc, a ridicat un braţ subţire ca un picior de capră, pe care l-a fluturat în aer şi a spus pe un ton grav:

— Copii, ia ascultaţi-mă voi cu atenţie! De când aţi venit pe lume, niciodată n-aţi fost nişte fiinţe omeneşti. Părinţii v-au vândut ca pe nişte purcei sau nişte miei, aşa că dacă vreunul din voi mai îndrăzneşte să plângă după mama sau după tata am să-l snopesc în bătaie.

Acestea fiind zise, şi-a fluturat mâna cu degetele subţiri ca nişte gheare şi a început să urle din răsputeri. Razele de luna ce îi cădeau pe faţa cenuşie îi stârneau o licărire verzuie în ochi. Doi băieţei au izbucnit în plâns, speriaţi.

— Încetaţi cu smiorcăiala! a strigat micul demon.

Apoi, s-a repezit către grupul de copii, de unde i-a smuls pe cei doi care plângeau şi, înfigându-şi ghearele în burţile lor, i-a trimis la pământ, ca pe nişte mingi rostogolite.

— Cine mai îndrăzneşte să plângă o să primească o bătaie soră cu moartea! a anunţat el solemn, de parcă promulga legile ţării.

Înspăimântaţi, copiii s-au adunat şi mai strâns unii lângă ceilalţi,

într-o linişte deplină, căci nimeni nu mai avea curajul să scoată nici cel mai mic zgomot.

— Numai aşteptaţi un pic, a continuat el, că vă caut eu lumină!

De îndată, a început să scotocească prin încăperea aceea ciudată şi mare, umblând cu băgare de seamă, ca o pisică ce se furişează pe lângă ziduri. S-a oprit lângă uşă, şi-a ridicat capul şi a început să măsoare din priviri firele lămpilor, care atârnau din tavan. A întins mâna, ca să le apuce, doar că de la vârful degetelor lui mai era vreun metru până la ele. Oricât s-a sforţat el să sară, tot n-ajungea la firele care se încăpăţânau să stea departe. Atunci, s-a îndepărtat de perete şi a smuls o salcie făcută din fier forjat, s-a cocoţat în vârful ei, a înşfăcat firele electrice şi a tras cu putere. Pe dată camera a fost inundată de lumină – lumini de neon, lumini incandescente, lumini albe, albastre, roşii, verzi, galbene. Erau lămpi pe pereţi, pe tavan, pe colina artificială, în copacii artificiali şi toate străluceau, licăreau multicolor, ca într-o lume mirifică, de poveste. Uitând de propria suferinţă şi de supărare, cei mici băteau din palme şi chiuiau de bucurie.

Micul demon şi-a strâmbat gura a dispreţ, în timp ce îşi admira isprava. Apoi, s-a dus în colţul încăperii de unde a luat un inel cu clopoţei de alamă şi l-a scuturat viguros, pentru ca acel clinchet drăgălaş să le atragă atenţia copiilor. După aceea, şi-a vârât la brâu inelul cu clopoţei, care părea să fi fost pus acolo special pentru el, a tras un scuipat şi a zis:

— Copii, ştiţi voi oare de unde vin luminile astea? Nu, nu ştiţi, fiindcă voi veniţi din sate mărginaşe, înapoiate, unde încă se mai face focul scăpărând cremenele. Desigur că nu ştiţi de unde vin luminile. Vă spun eu: sursa luminii se cheamă electricitate.

Copiii îl ascultau cuminţi. Razele lunii se retrăseseră cu totul din încăpere, lăsând în urmă o pată de ochişori strălucitori precum

cristalul. Cei doi, care fuseseră trimişi la pământ mai devreme, s-au ridicat în picioare.

— E bună electricitatea? a întrebat micul demon.

— Daaaaaaa, e bună! au răspuns copiii într-un glas.

— Sunt eu talentat, ori ba?

— Eşti!

— De acum încolo mă ascultaţi?

— Bine. Copii, vreţi un tată?

— Vrem!

— De azi înainte, eu am să fiu tatăl vostru. Am să am grijă de voi, am să vă dau educaţie şi am să vă păzesc, dar dacă îndrăzneşte vreunul să nu mă asculte, am să-l înec în heleşteu cu mâna mea! Aţi înţeles?

— Da, am înţeles!

— Spuneţi-mi „Tata” de trei ori! Hai, în cor!

— Tata! Tata! Tata!

— În genunchi toată lumea! Să faceţi fiecare câte trei plecăciuni!

Printre băieţeii de acolo erau şi câţiva mai sărăcuţi cu duhul, care nu pricepeau chiar tot din ceea ce spunea micul demon, însă capacitatea lor de a-i imita pe ceilalţi i-a salvat. Cei treizeci şi unu de băieţi s-au înghesuit să îngenuncheze care mai de care şi, în râsete şi chicoteli, s-au pus pe făcut temenele în faţa micului demon, de acum cocoţat în vârful colinei, stând în şezut, cu picioarele încrucişate, gata să primească plecăciunile celor mici.

După ce s-a terminat tot ritualul, el a ales ca şefi patru puştani dintre cei mai buni de gură şi mai agili, i-a împărţit pe cei treizeci şi unu de copii în patru grupe şi apoi li s-a adresat tuturor:

— Copii, de azi înainte sunteţi luptători, adică cei care au curajul de a lupta şi de a fi victorioşi. Am să vă instruiesc cum să vă luptaţi cu oamenii care încearcă să ne mănânce.

— Tată, dar cine vrea să ne mănânce? a întrebat curios unul dintre şefii de grupă.

— Nemernicule! l-a apostrofat micul demon, agitând un pic clopoţeii. Când vorbeşte tatăl tău, îţi este interzis să-l întrerupi.

— Tată, am greşit, a spus băiatul umil. N-am să mai fac aşa ceva niciodată.

— Tovarăşi, copii, a continuat micul demon, am să vă spun îndată cum arată cei care vor să vă mănânce: au ochii roşii, unghiile verzi şi colţii auriţi.

— Sunt lupi? Sunt tigri? a întrebat un băieţel grăsuţ, cu gropiţe în obraji.

Unul dintre şefii de grupă s-a repezit şi i-a tras o palmă peste obraz, dojenindu-l totodată:

— N-ai voie să-l întrerupi pe tata când vorbeşte!

Grăsanul şi-a muşcat buzele, străduindu-se să-şi înăbuşe plânsul.

— Tovarăşi, copii, nu sunt lupi, dar sunt mai fioroşi decât lupii; nu sunt tigri, dar sunt mai înfricoşători decât tigrii.

— Şi de ce îi mănâncă pe copii? a întrebat un băieţel curios.

— Mă scoateţi din sărite! Mă scoateţi din sărite! V-am spus că n-aveţi voie să mă întrerupeţi, a spus micul demon încruntat.

La auzul acestor vorbe, cei patru şefi de grupă l-au înşfăcat pe băiatul cel guraliv şi l-au scos dintre ceilalţi copii. Micuţul se zbătea în fel şi chip, ca să scape, de ai fi zis că urma să fie dus la execuţie. În momentul în care l-au eliberat, din câţiva paşi săltaţi s-a şi întors la locul lui. Cei patru s-au repezit din nou înspre el, însă micul demon le-a oprit avântul:

— Lăsaţi-l de data asta! Să vă mai spun încă o dată: sub nicio formă n-aveţi voie să-l întrerupeţi pe tata când vorbeşte. De ce vor să-i mănânce pe copii? E foarte simplu – s-au săturat să mănânce carne de vacă, oaie, porc, câine, măgar, iepure, pui, raţă, porumbel,

catâr, cămilă, cal, arici, vrabie, rândunică, gâscă sălbatică, gâscă domestică, pisică, şoarece, nevăstuică, pisică sălbatică, iar acum vor să mănânce copii. Carnea noastră e mai fragedă decât carnea de vacă, e mai proaspătă decât carnea de miel, e mai aromată decât carnea de porc, e mai grasă decât carnea de câine, e mai moale decât carnea de măgar, e mai aspră decât carnea de iepure, e mai alunecoasă decât carnea de pui, e mai gingaşă decât carnea de raţă, e mai adevărată decât carnea de porumbel, e mai plină de viaţă decât carnea de catâr, e mai alintată decât carnea de cămilă, e mai elastică decât carnea de cal, e mai blândă decât carnea de arici, e mai demnă decât carnea de vrabie, e mai curata decât carnea de rândunică, e mai matură decât carnea de gâscă sălbatică, e mai puţin pufoasă decât carnea de gâscă domestică, e mai sobră decât carnea de pisică, e mai nutritivă decât carnea de şoarece, e mai puţin diabolică decât carnea de nevăstuică şi mai obişnuită decât carnea de pisică sălbatică. Carnea noastră e mai bună decât orice carne din lume.

Cum turuise atâtea vorbe dintr-o suflare, micul demon părea cam vlăguit.

— Tată, aş vrea să spun şi eu ceva. Se poate? a întrebat timid şeful celei de-a doua grupe.

— Spune! Tocmai bine, că eu am cam obosit. Tata ar vrea să tragă câteva fumuri. Păcat că n-am nicio ţigară, a spus micul demon cu un oftat.

— Tată, dar cum ne mănâncă? Aşa cruzi? a întrebat şeful grupei a doua.

— Au multe metode de a ne mânca. Spre exemplu, pot să ne mănânce prăjiţi în ulei, fierţi în aburi, crocanţi, feliaţi, marinaţi, uscaţi. Sunt multe metode, fiindcă în general nu ne consumă cruzi. Însă nu neapărat aşa se întâmplă. Se spune că un primar adjunct, pe

nume Shen, a mâncat un băieţel crud, dar, totuşi, înmuiat în oţet japonez de import.

Copiii stăteau strânşi unii lângă alţii, iar cei mai fricoşi suspinau încetişor.

— Copii, tovarăşi, li s-a adresat micul demon, însufleţit dintr-odată, de asta trebuie să-mi urmaţi indicaţiile cu sfinţenie. În aceste momente critice, trebuie să vă maturizaţi imediat şi peste noapte să deveniţi nişte eroi imposibil de stăpânit. Nu se poate să vă tot smiorcăiţi şi să vă lamentaţi întruna. Singura soluţie ca să nu fim mâncaţi de ei este să ne unim şi să devenim ca un zid de oţel. Trebuie să devenim ca un arici, ca un porc-spinos. Au mâncat porci-spinoşi pe săturate, iar carnea noastră este mai blândă decât cea a porcului-spinos. Trebuie să devenim un arici de oţel, un porc-spinos de fier, ca să zdrobim gurile şi limbile alea de canibali. Or mânca ei bine, dar digestia o să le fie grea!

— Dar, dar luminile acestea… a spus şeful grupei a patra, bâlbâindu-se.

Micul demon l-a înlăturat cu un fluturat de mână.

— Lasă, lasă… Ştiu la ce te gândeşti. Vrei să spui dacă tot vor să ne mănânce, de ce ne-au mai adus într-un loc atât de pitoresc, nu?

Şeful grupei a patra a încuviinţat din cap.

— Bine. Am să vă spun ceva, a continuat micul demon. În urmă cu paisprezece ani, eram şi eu copil şi auzisem povestea despre demnitarii din Ţara Vinului care mănâncă băieţei. Erau atâtea detalii credibile, încât devenise o poveste înfricoşătoare, dar şi miraculoasă în acelaşi timp. Apoi, mama mea a început să aducă pe lume frăţiori unul după altul, numai că după ce ajungeau la doi ani, pe neaşteptate dispăreau. Atunci, eu m-am gândit că sigur fraţii mei erau mâncaţi. La vremea aceea, chiar aveam de gând să dezvălui aceste crime abominabile, însă n-am putut să-mi împlinesc gândul

fiindcă m-a lovit o boală de piele foarte ciudată – mi-au crescut solzi pe tot corpul. Dacă mă atingea cineva, ieşea puroi. Oricine dădea cu ochii de mine, se umplea de silă. Aşa se face că nimeni n-a mai îndrăznit să mă mănânce şi nici eu n-am mai ajuns în vizuina tigrului. După aceea, m-am apucat de furat şi într-o bună zi am şterpelit din casa unui demnitar o sticlă pe care era un desen cu maimuţe. După ce am băut-o, au început să-mi cadă solzii strat după strat, iar cu fiecare strat care cădea corpul meu se micşora şi mai mult, până am ajuns cum mă vedeţi acum. Nu mă judecaţi după înfăţişare, fiindcă deşi arăt ca un bebeluş, capacitatea mea mintală este cât un ocean. Socotesc că secretul mâncatului de bebeluşi trebuie dezvăluit, iar eu am să fiu salvatorul vostru!

Copiii erau numai ochi şi urechi la micul demon, care şi-a continuat discursul:

— Oare de ce au aranjat o casă aşa frumoasă, ca să ne aducă aici? Am să vă spun eu: vor să ne bucure, pentru că ştiu prea bine că dacă suntem supăraţi, carnea noastră devine amară şi tare. Copii, tovarăşi, ascultaţi porunca mea! Distrugeţi casa asta până la temelii!

Micul demon a luat o piatră de pe colina artificială, a ţintit către o lampă roşie, strălucitoare, de pe perete şi a aruncat cu toată puterea. Era foarte viguros, aşa încât piatra aceea, în zbor, a stârnit o pală de aer rece, dar lovitura lui nu şi-a atins ţinta, ci, dimpotrivă, piatra a lovit zidul şi a ricoşat, cât pe ce să-i zdrobească unui băieţel capul. Micul demon a ridicat piatra, a ochit şi a lovit din nou. Încă o ratare, de astă dată dând frâu liber şi înjurăturilor. A ridicat din nou piatra, cu forţa unui bebeluş care suge la pieptul mamei – la dracu! – şi a aruncat din toate puterile. De data aceasta, lovitura a atins ţinta; lampa s-a făcut ţăndări, iar cioburile au căzut pe jos zornăind. Filamentul becului a mai rămas incandescent pentru o clipă, după care s-a stins de tot.

Copiii priveau încremeniţi, ca nişte marionete, mişcările micului demon.

— Zdrobiţi! Zdrobiţi! Ce mai aşteptaţi?

— Tată, ne este somn. Vrem să ne culcăm… au spus câţiva copii, însoţindu-şi vorbele cu câte un căscat prelung.

Micul demon s-a repezit şi i-a luat în şuturi pe copiii care căscau. Cei atinşi de loviturile lui ţipau, urlau, ba unul mai curajos a încercat chiar să riposteze, julindu-i faţa micului demon. La vederea sângelui, micul demon şi-a înfipt colţii în urechea copilului cu atâta cruzime încât n-a mai rămas decât jumătate din ea.

În clipa aceea s-a deschis uşa.

O femeie îmbrăcată într-o uniformă de lucru de un alb impecabil a intrat în fugă. Cu mare greutate a izbutit să-i despartă pe micul demon şi pe băiatul acela care plângea atât de rău, mai să leşine. Micul demon scuipa sângele din gură, iar ochii scăpărau o lumină verde, însă nu scotea o vorbă. Bucata din urechea băiatului zvâcnea pe jos. La vederea acestei orori, femeia i-a aruncat o privire micului demon, apoi, pălind la faţă, a tras un strigăt de groază şi a ieşit în fugă din cameră. Alerga nebuneşte, stârnind în urma ei ropote de paşi.

Micul demon s-a cocoţat în vârful sălciei de fier şi a stins toate lămpile. În beznă şi-a slobozit ameninţările şoptit către tovarăşii săi:

— Cine îndrăzneşte să vorbească aiurea o să rămână fără ureche.

Apoi, s-a dus în faţa colinei artificiale şi şi-a spălat în apa cascadei sângele de la gură.

Dincolo de uşă răsunau paşi, vestind apropierea unui număr mare de oameni. Micul demon a înşfăcat piatra cu care zdrobise lampa mai devreme, s-a ascuns după salcia de fier şi a rămas acolo în aşteptare.

După ce s-a deschis uşa, o siluetă albă s-a strecurat pe lângă

perete, în căutarea firului lămpii. Micul demon a ochit silueta aceea, în partea de sus, şi a zvârlit piatra, iar în clipa aceea s-a auzit un răcnet de durere, după care silueta a început să se clatine, în timp ce oamenii aflaţi de la uşă au rupt-o la fugă în toate direcţiile. Micul demon a ridicat piatra şi a lovit din nou, cu sălbăticie, către silueta albă care s-a prăbuşit la pământ.

La scurt timp după această ispravă, încăperea a fost împânzită de fascicule de lumină strălucitoare, trimise din uşă. În urma lor veneau o mulţime de oameni cu lanterne în mâini. Micul demon se retrăsese cu agilitate într-un colţ şi, întins pe jos, se prefăcea că doarme.

S-a aprins lumina. Şapte-opt bărbaţi vânjoşi au luat-o pe braţe pe femeia aceea îmbrăcată în alb, care fusese doborâtă la pământ, apoi pe băiatul fără ureche, leşinat şi el, ba chiar şi bucata de ureche sfârtecată. Apoi, au început a-l căuta pe cel responsabil de toată tevatura.

L-au descoperit pe micul demon sforăind într-un colţ al încăperii. Un bărbat îmbrăcat în alb l-a înşfăcat de gât şi l-a ridicat în aer. Braţele şi picioarele îi fluturau în toate părţile, iar micul demon miorlăia ca o pisică demnă de toată mila.

Munca de investigaţie nu a dat roade deloc, mai cu seamă fiindcă toţi copiii erau istoviţi după o asemenea zi, flămânzi, chinuiţi de micul demon şi cădeau ca răpuşi, pe capete. Nici nu mai puteau gândi limpede, aşa ca totul s-a încheiat cu sforăituri nestăvilite.

Oamenii îmbrăcaţi în alb au stins lumina, au încuiat uşa şi au plecat. Micul demon zâmbea mulţumit în beznă.

A doua zi, în zori, pe când încă nu răsărise soarele, micul demon s-a trezit şi, în atmosfera aceea înceţoşată, a scos din haină clopoţeii de alamă şi i-a fluturat viguros. Clinchetul răsunător i-a trezit pe câţiva dintre ei, care s-au lăsat pe vine şi s-au uşurat pe podea, după

care s-au întors înapoi la somn. În tot timpul acesta, micul demon dădea ochii peste cap de enervare.

După răsăritul soarelui, camera a fost inundată de o lumina roşie. Mai toţi copiii s-au sculat, dar au rămas pe jos, pe podea, plângând. Erau morţi de foame. De abia dacă mai aveau vreo amintire în minte despre ceea ce se petrecuse în seara precedenta şi aproape că dispăruse toată energia, toate eforturile micului demon de a le da sentimentul puterii. Pe chipul lui se aşternuse o expresie de neputinţă şi neîncredere.

Ca să evit orice greşeală, eu, povestitorul, cel mai bine ar fi să relatez totul cât se poate de obiectiv, fiară să mă străduiesc să descriu ce se petrecea în mintea micului demon sau a copiilor. Promit că am să scriu doar despre gesturi şi vorbe; cât despre mecanismul psihologic ce generează gesturile sau înţelesul ascuns al vorbelor, îl las pe bunul cititor să înţeleagă singur. Nu este vorba de o poveste care se desfăşoară uşor, căci micul demon găseşte mii şi mii de metode de a o face praf. Adevărul este că nu-i deloc un copil cuminte. (În realitate, povestea mea e pe cale să se sfârşească.)

Micul dejun a fost fastuos: pâiniţe fierte în abur, făcute din faina cea mai de soi, lapte, pâine, gem, muguri de fasole murată, felii de ridiche dulce-acrişoară şi un bidon de supă de ouă.

Bătrânul care a adus mâncarea şi-a luat treaba foarte în serios când a făcut porţiile şi i-a dat fiecăruia câte o farfurie sau un bol plin. Şi micul demon a primit o porţie, pe care a luat-o cu capul plecat, ferindu-şi privirea. Cu toate acestea, bătrânul îl urmărea cu coada ochiului.

După ce acesta a plecat, micul demon şi-a ridicat ochii strălucitori şi a spus:

— Tovarăşi, copii, în niciun caz să nu mâncaţi. Tot ce vor ei să facă este să ne îngraşe, ca apoi să ne mănânce. Lăsaţi mâncarea jos! Cu

cât sunteţi mai slabi, cu atât veţi muri mai târziu, ba poate chiar n-o să mai muriţi.

Copiii nu-i luau în seamă vorbele sau poate că nici măcar nu înţelegeau ce li se spune. Tot ce îi interesa era vederea mâncării, mirositul ei, aşa că stăteau cu feţele aplecate asupra farfuriilor, îşi îndesau mâncarea în gură şi făceau multă gălăgie. Gândul micului demon era să se lupte cu ei şi cu prostia lor, doar că în clipa aceea a văzut un tip înalt care a intrat în încăpere. I-a privit pe furiş picioarele, a luat un pahar cu lapte şi a sorbit zgomotos din el.

Simţea privirea dispreţuitoare a acelui om aţintită asupra lui, aşa că s-a străduit să arate cât de interesat este el să bea laptele şi să mănânce pâiniţa. În mod intenţionat se mânjise cu mâncare pe faţă şi mai şi gâlgâia, înghiţind laptele, fiindcă voia cu orice chip să pară un prost lacom.

— Purceluşule! l-a auzit pe omul acela spunând.

Imediat micul demon a văzut cum se priponesc în faţa lui două picioare groase, ca nişte stâlpi de piatră, aşa că şi-a ridicat capul şi şi-a ţintuit privirea asupra spinării acelui om, astfel observând că avea un cap oval, iar de sub şapcă se iţeau nişte şuviţe de păr şaten ondulat. Când omul acela s-a întors către el, micul demon a băgat de seamă că era roşu la faţă, iar nasul arăta ca o castană de apă, de formă ciudată, unsă cu grăsime de porc.

— Copii, a spus bărbatul, afişând un zâmbet ipocrit pe faţă, v-aţi săturat?

Cei mai mulţi au răspuns afirmativ, dar au fost şi câţiva care au spus că nu s-au săturat. Atunci, bărbatul a precizat:

— Dragi copii, nu puteţi să mâncaţi prea mult la o masă, că altfel o să aveţi probleme cu digestia. Acum să mergem afară, la joacă! Ce ziceţi?

Copiii nu spuneau nimic, ci doar îl priveau, clipind neîncrezători.

Văzându-le lipsa de reacţie, bărbatul şi-a dat o palmă în cap şi a recunoscut cât de prost fusese, căci nu-şi dăduse seama că ei erau copii şi nu ştiau încă ce este aceea joacă.

— Să mergem afară să ne jucăm de-a uliul şi porumbeii! Bine?

Copiii au încuviinţat într-un glas şi au pornit în urma lui până în curte. I-a urmat şi micul demon, venind ultimul, cam şovăielnic, deloc dornic de zbenguială.

Când jocul a început, omul acela cu nasul mare l-a ales pe micul demon să fie cloşca, probabil pentru că avea hainele roşii şi sărea în ochi cu uşurinţă. În urma lui venea cârdul de copii. Bărbatul cu nasul mare era uliul, prin urmare îşi flutura braţele, imitând mişcările din aripi ale uliului, se holba la copii şi le arăta colţii, slobozind, totodată, şi nişte sunete ascuţite.

Pe neaşteptate, uliul bătea din aripi, plutind în jos, la mică înălţime. Avea nasul acvilin, atât de coroiat încât părea că vârful îi atinge buza de sus, iar în ochi îi scăpăra o privire tenebroasă, ameninţătoare. Acesta era cu adevărat un carnivor sălbatic! Umbra lui întunecată se legăna printre copii. Nervos, micul demon îi urmărea cu mare atenţie ghearele nemiloase, atunci când părea că se lasă în jos, către covorul de iarbă verde, ca apoi să se ridice iarăşi în văzduh. Se juca liniştit cu copiii, în aşteptarea momentului potrivit. Oricum, uliul este o vietate foarte răbdătoare, deci nu era nimic surprinzător, nu? Şi cum iniţiativa se află întotdeauna în puterea atacatorului, cel atacat trebuie să fie tot timpul în alenă şi nici măcar pentru o secundă nu-şi poate permite să se relaxeze.

Pe neaşteptate, uliul a lansat un atac cu iuţeala fulgerului. Micul demon s-a năpustit curajos către coada cârdului, lovind cu capul, cu ghearele, cu dinţii, ca să salveze un copil ce căzuse în ghearele uliului. Copiii strigau stârniţi de bucurie, dar şi de spaimă totodată, în timp ce fugeau din calea prădătorului. Atunci, micul demon a

făcut un salt cu multă agilitate şi s-a pus în calea lui, cu o privire tăioasă care l-a surprins pe uliu atât de tare, încât a avut o tresărire necontrolată.

Un nou atac a început, de astă dată micul demon desprinzându-se de copii şi repezindu-se cu toată forţa înainte. Cu mişcările lui agile, precise, dovedea limpede că nu-i nici pe departe un copil. Până să apuce uliul să reacţioneze, micul demon îi sărise deja la gât, dându-i senzaţia că un păianjen negru, uriaş, s-a năpustit asupra lui sau chiar un liliac vampir, cu aripi roşii. Uliul şi-a scuturat capul violent, ca să se elibereze din strânsoare, dar totul era în van, căci micul demon îi înfipsese ghearele drept în ochi. Durerea cumplită îl lăsa fără pic de putere. A slobozit un urlet înfiorător şi s-a prăbuşit în faţă, asemeni unui copac uscat doborât la pământ.

Ca un adevărat învingător, micul demon a sărit atunci de pe capul bărbatului şi, cu un zâmbet pe buze, în care se contopeau ticăloşia, răutatea, brutalitatea, s-a îndreptat către copii şi le-a spus:

— Copii, tovarăşi, i-am scos ochii uliului, aşa că nu poate să vă mai vadă. Copii, jucaţi-vă!

Cu ochii scoşi din orbite, uliul se rostogolea pe pământ. Trupul i se zvârcolea în fel şi chip – ba se arcuia precum o punte, ba se încolăcea precum un dragon. Îşi acoperise faţa cu palmele, iar printre degete se prelingeau dâre de sânge negru, ca nişte viermi care îi colcăiau pe faţă. Scotea nişte urlete jalnice, înspăimântătoare, iar copiii, după cum le era obiceiul, se strânseseră unii lângă alţii. Micul demon a privit vigilent în jur: nu era nimeni în curte, ci doar câţiva fluturaşi albi tremurau în zbor pe deasupra firelor de iarbă. Din coşul de dincolo de zidul curţii se ridica un fum negru care răspândea un iz greu, împresurând nările micului demon. În acest timp, urletele şi vaietele uliului erau tot mai jalnice, mai ascuţite. După câteva rotiri nebuneşti, micul demon a aterizat din nou în

spinarea uliului, cu ghearele înfipte în gâtul lui. Avea o faţă înfricoşătoare, negricioasă precum tuşul. Fără îndoială că ghearele îi erau înfipte adânc în gâtul gros al bărbatului. Oare acest lucru îi dădea aceeaşi senzaţie ca şi cum ar fi avut ghearele înfipte în nisip opărit sau în grăsimea cea mai unsuroasă? N-avem de unde şti. Îl încerca oare o senzaţie de mulţumire în faţa răzbunării? La fel, n-avem de unde şti. Bunii mei cititori, întotdeauna voi sunteţi mai deştepţi decât autorul, un lucru pe care povestitorul îl ştie foarte bine.

Cam pe când micul demon l-a eliberat din gheare pe uliu, strigătele acestuia mai conteniseră. Din locurile unde fuseseră înfipte ghearele ţâşnea sângele cu atâta tărie încât ai fi zis că sunt acolo nişte crabi care scuipă spuma mării. Cu mâinile însângerate în sus, micul demon a anunţat calm:

— Uliul este în ghearele morţii!

Mai întâi s-au apropiat copiii mai curajoşi, urmaţi imediat de cei mai temători, cu toţii dornici să privească leşul uliului încă mai zvâcnea, se zvârcolea, deşi cu mult mai puţină intensitate şi cu pauze tot mai mari. Deodată, uliul a deschis gura, a şi cum ar fi vrut să strige. În loc de strigăt însă a ţâşnit un şuvoi de sânge care susura când atingea covorul de iarbă, un sânge lipicios şi fierbinte ce pârjolea totul în cale. Micul demon a înşfăcat o mână de pământ şi i-a îndesat-o uliului în gură. Gâtul i-a gâlgâit pentru câteva clipe, după care a urmat o explozie de sânge şi noroi.

— Copii, sufocaţi-l! a spus micul demon pe un ton poruncitor. Numai aşa o să-l împiedicaţi să vă mănânce.

Copiii au reacţionat imediat la porunca lui şi, cum unde-s mulţi puterea creşte, au izbutit de îndată să îndese în gura uliu lui noroi, iarbă şi nisip. Apoi, ca într-o ploaie, i-au acoperit ochii şi nările. Entuziasmul copiilor era tot mai mare şi astfel s-a stârnit o stare de

euforie generală în acest joc al vieţii, în care uliul fusese dovedit în cele din urmă. Aşa se întâmplă cu copiii în viaţa obişnuită, când se adună şi lovesc o broască otrăvită sau un şarpe care trece drumul sau chiar o pisică rănită. După ce zdrobesc animalul, se înghesuie, ca să se delecteze cu ceea ce le oferă priveliştea.

— A murit?

O răsuflare de aer se eliberă prin partea de jos a uliului.

— N-a murit! Nu vedeţi că încă trage vânturi? Sufocaţi-l în continuare!

A urmat iarăşi o ploaie de noroi, că până la urmă aproape că l-au îngropat cu totul. Mă rog, se poate spune că a fost îngropat în noroi.

Responsabila de la Departamentul de achiziţii speciale din cadrul Institutului Culinar a auzit strigătele înfiorătoare care răzbăteau din curtea unde se afla camera copiilor de carne şi s-a înfiorat, căci sentimentul unei nenorociri începuse să i se strecoare în inimă.

Femeia s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de telefon. În clipa în care cu mâna dreaptă a apucat receptorul, a simţit instantaneu un curent electric cum se ridică de la vârful degetelor şi îi paralizează jumătate de corp. Mai mult târându-se, s-a întors în birou şi s-a aşezat la masă. Avea senzaţia că trupul i-a fost despicat în două: o jumătate rece şi o jumătate fierbinte. A deschis degrabă un sertar şi a scos o oglindă, nerăbdătoare să se privească. Jumătate de faţă îi era vânătă, în timp ce cealaltă jumătate era albă precum coala de hârtie. Era tensionată peste măsură, aşa că s-a repezit la telefon, dar numai ce a întins mâna după receptor că un nou val de curent a determinat-o să se retragă. Când era pe punctul de a se prăbuşi la pământ, o rază divină i-a arătat drumul în mintea ei: pe marginea drumului este un arbore lovit de fulger – jumătate din el este verde şi plin de viaţă, cu frunziş bogat şi fructe apetisante; jumătatea cealaltă, cu trunchiul de argint şi crengile de bronz, fără pic de

frunză, împrăştie un mister aparte, într-un ocean de lumină. Pe dată, femeia a avut o revelaţie: „Copacul ăsta mă întruchipează pe mine!” Gândul care o lovise pe neaşteptate i-a adus o bucurie imensă în suflet, iar lacrimile de bucurie s-au pornit să curgă pe obraji nestăvilite. Părea de-a dreptul vrăjită, aşa cum stătea ea şi privea cu fascinaţie jumătatea aceea de copac topită de fulger şi cu dispreţ cealaltă jumătate verde şi luxuriantă. A invocat fulgerul, cerându-i să transforme partea verde în crengi de bronz şi trunchi de fier pentru ca împreună cu jumătatea cealaltă să alcătuiască un tot armonios. Cu acest scop în minte a întins mâna stângă către telefon şi, drept urmare, tot trupul i-a fost pârjolit. Părea că într-o clipă a întinerit cu zece ani. A pornit în goană prin curte, pe gazonul din faţa camerei copiilor de carne, însă de îndată ce a dat cu ochii de uliul mort şi îngropat, a izbucnit în hohote de râs.

— Copii, l-aţi omorât bine! a exclamat ea, cu mâinile împreunate în faţa pieptului. L-aţi omorât bine! Fugiţi repede! Haideţi fugiţi! Scăpaţi mai repede din această vizuină unde se petrec crime abominabile.

În fruntea lor, femeia i-a condus pe copii pe aleile labirintice ale Institutului Culinar, dincolo de toate porţile de fier, însă planul ei nu a putut fi dus la bun sfârşit, căci în afară de micuţul demon care a reuşit să scape, toţi ceilalţi copii au fost prinşi, iar femeia a fost destituită. Bunule cititor, de ce oare am ţinut eu aici să risipesc atâta cerneală pentru femeia aceasta? Păi, pentru că ea este soacra mea, adică este nevasta profesorului Yuan Shuangyu, de la Universitatea Distileriei. Toată lumea vorbeşte că ar suferi de o boală nervoasă şi eu unul cred că aşa este. Acum, stă zi de zi închisă în casă şi scrie plângeri una după alta şi tot una după alta le pune la poştă. A trimis preşedintelui Comitetului Central, a mai trimis câteva secretarului de partid din provincie şi încă una legendarului magistrat Bao, de la

prefectura Kaifeng. Ia spuneţi! Păi, nu arată asta că e bolnavă de nervi? Dacă va continua tot aşa, o să fie falită numai cumpărând timbre.

„Când se deschid doi boboci de floare, e bine să-i îngrijeşti pe rând.” O gaşcă de indivizi îmbrăcaţi în alb i-au înhăţat pe copiii fugari şi i-au dus înapoi la camera de alimentare specială. Nu le-a fost deloc uşor să-i prindă, ba dimpotrivă chiar i-a istovit toată această tărăşenie. Cei care îl îngropaseră pe uliu se căliseră în toiul luptelor şi, mai ales, se sălbăticiseră, dar căpătaseră şi o îndemânare extraordinară. Se ascundeau în pădurice, se ascundeau în găurile din ziduri, se căţărau în pomi şi săreau în latrine. Se ascundeau în orice loc le era la îndemână. În realitate, după ce soacra mea a deschis poarta metalică de la camera de alimentare specială, mulţi copii s-au sălbăticit. Deşi i se părea că scoate un grup de copii din vizuina monştrilor, aceasta era doar o fantezie. Pe când stătea lângă uşa din spate a institutului, cea care dădea la stradă, şi striga în gura mare, încurajându-i pe copii să fugă mai repede, îndemnurile ei au fost auzite de bătrâni şi bătrâne ascunşi lângă cursul de apă, aşteptând să le pice câte ceva bunătăţi de la Institutul Culinar. Soacra mea n-avea cum să-i vadă, pentru că se pitiseră în ascunzătorile lor pline de vegetaţie luxuriantă, înspăimântătoare. Aşadar, de ce a înnebunit soacra mea, care deţinea o poziţie aşa importantă? Ca să putem spune cu certitudine dacă era cumva rezultatul faptului ca se electrocutase, ar trebui să mai povestesc un episod.

După ce a fost descoperită evadarea copiilor, la Departamentul de securitate al Institutului Culinar s-a convocat o întâlnire de urgenţă, pentru a se elabora măsurile ce se impuneau, inclusiv închiderea porţilor. Apoi, s-au organizat câteva grupuri de pază, care au început pe dată căutările. În tot acest răstimp, zece ofiţeri de pază au

fost muşcaţi cu cruzime de către copiii de carne, ba chiar unei femei de la pază i-a fost scos şi un ochi. Conducerea institutului i-a consolat pe ofiţerii de pază, iar în funcţie de gravitatea rănilor le-a oferit şi câte un bonus. Pentru mai multă siguranţă, i-au închis pe copiii de carne într-o încăpere de securitate maximă, însă la numărătoare a ieşit unul lipsă. Potrivit spuselor femeii îmbrăcate în uniformă albă, care şi-a revenit ceva mai târziu, fugarul era nimeni altul decât cel care o rănise pe ea. Trebuie să fi fost, de asemenea, tot cel care îl omorâse şi pe uliu. Şi-a amintit vag că băiatul era îmbrăcat cu haine roşii şi avea ochii tulburi, ca de şarpe.

După câteva zile, lucrătorul, care venise să cureţe canalul, a descoperit nişte haine roşii îngrozitor de murdare, însă nici urmă de micuţul demon – ucigaşul şi conducătorul copiilor de carne.

Bunule cititor, oare ai dori să afli într-o bună zi ce s-a întâmplat cu micul demon?

4

Dragă domnule Yidou, doctorand în oenologie,

Vă mulţumesc pentru scrisoare. V-am citit povestea *Copilul spirit.* Micul demon cu veşminte roşii este atât de înspăimântător încât pe măsură ce citeam inima mea o lua la trap, mi se zbârlea pielea pe mine, ba chiar multe nopţi n-am mai avut somn. Dragul meu prieten, limbajul folosit în această poveste este unul rafinat, iar intriga ingenios construită pare să nu se isprăvească niciodată, ceea ce m-a făcut să mă simt ruşinat, căci eu nu ştiu să fi fost vreodată capabil să concep o asemenea creaţie. Dacă totuşi stăruieşti în a-mi cere să formulez o opinie, atunci am să-mi exprim câteva idei superficiale: de pildă, spui că nu se ştie de unde vine micul demon,

lucru care nu corespunde principiilor realismului; pe de altă parte, există o structură a poveştii cam prea diluată şi o lipsă a intervenţiei autorului sau alte neajunsuri de felul ăsta, însă în faţa „realismului demonic" nu îndrăznesc să mai adaug vreo critică. Deja am trimis povestea *Copilul spirit* la revista *Literatura poporului*, o revistă de primă marcă, unde lucrările vin în avalanşă spre publicare. Faptul că nu ai primit încă o veste cu privire la acceptarea primelor două poveşti pe care le-ai trimis este un lucru absolut obişnuit. Eu le-am scris celor doi editori renumiţi, Zhou Bao şi Li Xiaobao, rugându-i să verifice care e soarta lucrărilor şi am credinţa că mă vor ajuta, fiindcă amândoi îmi sunt buni prieteni.

În scrisoare aminteşti de ceea ce scrii tu despre băutură într-un limbaj ales, serios, dar totodată şi amuzant. Ai nenumărate surse de inspiraţie şi toate la fel de profunde. Pe de altă parte, eşti cu adevărat doctor în oenologie, ceea ce mă face să nutresc o mare admiraţie pentru tine. Luând în consideraţie toate acestea, aştept cu nerăbdare să avem o discuţie mai amplă despre băutură, fiindcă aceasta reprezintă o temă de larg interes pentru mine.

Nu ştiu dacă să râd sau să plâng văzând că ai ridicat la rang de minune tehnologică povestea cu urinatul în butoiul de băutură, despre care scriam eu în neghioaba mea lucrare *Sorgul roşu.* Eu nu am cine ştie ce cunoştinţe de chimie şi chiar mai puţine cunoştinţe despre tehnica fabricării vinului. Când am scris episodul acela, pur şi simplu a fost o chestiune de imaginaţie şi, în plus, am vrut să mă amuz pe seama acelor „esteţi" cu ochii injectaţi din pricina invidiei. Nu mi-aş fi imaginat că tu vei veni cu argumente ştiinţifice pentru a dovedi cât de logic şi înălţător este respectivul episod. Pe lângă faptul că îţi admir nespus gestul, trebuie să-ţi transmit pe această cale şi recunoştinţa mea vie. Asta este exact ceea ce se numeşte, Acolo unde specialistul vede soluţia, novicele vede amuzamentul"

sau „Chinuieşte-te să plantezi o floare şi nu o să răsară; aruncă la întâmplare o sămânţă de salcie şi o să crească iute un copac falnic”.

Şi, fiindcă veni vorba de „Roşu 18 *li*” mai este un caz important în lucrare. După ce filmul *Sorgul roşu* a luat premiu la Festivalul de Film de la Berlin, directorul unei distilerii din satul meu natal a venit într-o fugă la un depozit unde îmi făcusem eu biroul de studiu, ca să mă anunţe că vrea să regizeze un film după capitolul „Roşu 18 *li*”. Apoi, fiindcă nu a putut obţine resursele financiare, a renunţat. După un an însă, conducerea judeţului, venită într-o inspecţie în judeţ, a solicitat să deguste această băutură, ceea ce a fost un moment extrem de jenant, dar după plecarea demnitarilor comitetul financiar din judeţ a venit cu bani pentru o linie experimentală de producere a băuturii „Roşu 18 *li*”. Prin linie experimentală eu m-am gândit că vor să spună că vor amesteca mai multe băuturi şi vor scoate un produs nou, pe care îl vor pune într-un ambalaj nou, îi lipesc o etichetă nouă şi gata. Habar n-am dacă au adăugat în băutură urină de băieţei. Când cei de la distilerie au trimis bucuroşi băutura „Roşu 18 *li*” la guvernul judeţean, ca să raporteze succesul, revista *Filmul de masă* a publicat o ştire despre o conferinţă de presă şi un dineu la Shenzhen, unde distileria din judeţul Shangcai, provincia Henan, va oferi participanţilor băutura lor, şi anume „Roşu 18 *li*” despre care se vorbeşte în *Sorgul roşu.* Pe cutiile cu băutură s-a imprimat următoarea formulă: „Dai Jiu’er, eroina principală din filmul *Sorgul roşu*, este originară din judeţul Shangcai, provincia Henan, însă s-a refugiat din pricina foametei, împreună cu tatăl ei, în nord-est, în satul Gaomi din provincia Shandong. Reţeta preparării celebrei băuturi „Roşu 18 *li*” a fost adusă din judeţul Shangcai în satul Gaomi, din provincia Shandong, deci se poate spune că adevăratul loc natal al acestei băuturi este judeţul Shangcai”.

Când a văzut ştirea, directorul distileriei din satul meu natal le-a tras o înjurătură celor din judeţul Shangcai şi a trimis pe cineva cu băutura autentică „Roşu 18 *li*" la Beijing, să-mi ceară a din postura de autor al romanului să revendic paternitatea ei în satul Gaomi. Numai că cei din judeţul Shangcai, mai deştepţi fiind, au avut grijă să înregistreze „Roşu 18 *li*" la Oficiul Naţional de Mărci şi, cum legea nu ţine seama de sentimente, producerea acestei băuturi la distileria din Gaomi nu mai este legală. Când cei din Gaomi mi-au cerut să-i ajut să se adreseze instanţei de judecată, le-am explicat că nu avem nicio bază întrucât Dai Jiu'er este doar un personaj de ficţiune, nu e bunica mea adevărată, aşa că nu e nimic ilegal în revendicarea provenienţei ei de către cei din judeţul Shangcai, provincia Henan. Nu era chip ca oamenii din Gaomi să câştige un asemenea proces, aşa că n-au încotro decât să înghită găluşca asta. Mai târziu, am auzit că oamenii din Henan au ieşit cu băutura aceea pe piaţa internaţională şi s-au umplut de valută. Sper ca acest lucru să fie adevărat. Ca literatura şi băutura să se împletească în aşa chip este ceva cu totul şi cu totul special. Şi, pentru că am citit legea dreptului de autor recent publicată, tocmai mă pregătesc să mă duc la Shangcai împreună cu regizorul de film Zhang Yimou, să le cerem ceva bani.

Toate băuturile pe care le aminteşti sunt extrem de rafinate, dar eu n-am nevoie de ele. Cât despre materialele despre băutură, de care am urgentă nevoie, sper să-mi poţi trimite câteva. Fireşte că eu voi plăti toate taxele poştale.

Te rog să îi transmiţi salutări lui Liu Yan atunci când ai s-o întâlneşti.

Cu drag,
Mo Yan

Capitolul 4

1

Investigatorul Ding Gou'er a deschis ochii. Îşi simţea pleoapele umflate, iar capul îl durea de parcă stătea să-i crape. Respiraţia îi era urât mirositoare, în timp ce gingiile, limba, întreaga cavitate bucală, gâtul parcă erau îmbrăcate într-o substanţă lipicioasă, pe care nici n-o putea scuipa, nici n-o putea înghiţi, ceva care îi afecta respiraţia. Din pricina luminii răsfirate de candelabrul de deasupra capului nu ştia dacă e zi sau noapte, dacă se crapă de ziuă sau se înserează. Ceasul de la mână lipsea, iar ceasul lui biologic era dat peste cap cu totul. Îi chiorăiau maţele şi în acelaşi timp hemoroizii îi zvâcneau în acelaşi ritm cu inima. Străbătute de curentul electric, filamentele becurilor pâlpâiau uşor şi, totodată, împrăştiau un ţârâit care în urechile lui Ding Gou'er se amplifica devenind un adevărat vuiet. Cu toate acestea, reuşea să-şi perceapă limpede bătăile inimii. S-a străduit să-şi mişte membrele şi tare ar fi vrut să se ridice din pat, doar că trupul nu-i asculta indicaţiile. Imaginile cu beţia pe care o trăsese îi fulgerau prin minte, ca prin vis. Deodată, bebeluşul acela cu trupul aurit, uns şi parfumat, care stătea pe tava, a zâmbit către el. Investigatorul a tras un ţipăt, căci conştiinţa lui înlătura opreliştile, iar gândurile năvăleau precum curentul electric care îi pârjolea muşchii şi oasele. A sărit în picioare, s-a desprins de pat, ca un crap săltat deasupra apei, formând un frumos arc de cerc care remodela spaţiul, îi schimba câmpul magnetic şi direcţia luminii. Investigatorul a luat o anumită poziţie, de parcă era un câine care amuşina rahatul, cu capul înfundat în covorul din fibre sintetice.

Era la bustul gol şi măsura uluit semnul „zece” de pe pereţi, când dintr-odată a simţit cum frigul îi cuprinde spinarea. Imaginea vie a puştiului cu pielea solzoasă şi cuţitaşul în forma de frunză de salcie în gură a început să capete contur prin aburii alcoolului. A descoperit apoi că era dezbrăcat până la brâu, coastele aproape că-i ieşeau prin piele, burta i se umflase, un smoc de păr deschis la culoare stătea zbârlit pe piept, iar în buric avea numai cenuşă. După ce investigatorul şi-a dat cu apă pe cap, s-a uitat în oglindă şi şi-a analizat cu mare atenţie faţa buhăită şi ochii lipsiţi de orice licărire. Pe neaşteptate, l-a cuprins dorinţa de a se sinucide la toaletă, aşa că de îndată ce şi-a găsit servieta a dibuit pistolul şi l-a armat. Cum îl ţinea el aşa, în mână, îi simţea mânerul rece, dar blând şi, tot privind în oglindă, dintr-odată l-a împresurat gândul că un duşman necunoscut îl urmăreşte dindărătul oglinzii. A pus ţeava rece a pistolului pe vârful nasului şi a apăsat uşor, după care a mutat pistolul la tâmplă, făcând ca pielea să-i tremure uşor. Într-un final, şi-a vârât ţeava pistolului în gură şi a apucat-o strâns cu buzele, atât de strâns încât niciun ac nu s-ar mai fi putut strecura pe acolo. Arăta foarte caraghios, încât el însuşi parcă ar fi izbucnit în râs. Cum râdea el aşa, şi imaginea din oglindă râdea. Gustul de praf de puşcă de pe ţeava pistolului i-a ajuns imediat direct în gât. Când mai trăsese el cu pistolul acesta? Poc! Capul copilului de pe tavă zburase prin aer ca o coajă de pepene, cu fragmente de creier puternic mirositoare împroşcate peste tot. Îşi amintea că era cineva care a sărit ca o pisică să lângă fragmentele de creier. O zvâcnire a conştiinţei se insinua în creierul lui, în timp ce norii negri ai suspiciunii puneau stăpânire pe capul lui. Cine ar fi putut să-i garanteze că nu-i o farsă? Că braţele erau făcute din rădăcini de lotus şi pepene, şi nu că braţele băiatului fuseseră făcute în aşa fel încât să pară o secţiune în rădăcina de lotus şi în pepenele galben.

În clipa în care s-a auzit un ciocănit la uşă, Ding Gou'er a scos grăbit ţeava pistolului din gură.

Veniseră secretarul de partid şi directorul minei, amândoi cu feţele zâmbitoare.

Îi urma directorul adjunct Jin Gangzuan, elegant şi frumos cum numai el ştia să fie.

— Tovarăşe Ding Gou'er, ai dormit bine?

— Tovarăşe Ding Gou'er, ai dormit bine?

— Tovarăşe Ding Gou'er, ai dormit bine?

Nespus de stingherit, Ding Gou'er şi-a tras într-o doară un prosop peste umeri, făcând o precizare importantă:

— Cineva mi-a furat hainele.

În loc să-i răspundă, directorul adjunct Jin, cu un aer serios, ba chiar grav, s-ar putea spune, stătea cu privirea aţintită asupra semnului „zece" scrijelit cu cuţitul pe zid. După mult timp, s-a trezit din gândurile lui şi a mormăit ca pentru sine:

— Iarăşi el!

— Cine este el? s-a grăbit să întrebe Ding Gou'er.

— Un hoţ de toată isprava, priceput peste măsură, a răspuns Jin Gangzuan, râcâind cu degetul mijlociu de la mâna stângă unul din semnele de pe pereţi. După fiecare ispravă lasă un semn de felul ăsta.

Ding Gou'er s-a apropiat, ca să studieze mai bine inscripţia, moment în care priceperea sa profesională l-a făcut să-şi limpezească mintea instantaneu. Începea să se simtă bine în pielea lui, în timp ce ochii i se umezeau din nou, iar privirea lui ca de vultur îşi relua claritatea. Cele patru semne „zece" fuseseră inscripţionate pe un singur rând, de fapt erau scrijelite adânc în zid şi din această pricină acolo tapetul era tăiat şi se ridicase în sus, lăsând la vedere tencuiala de pe perete.

Ar fi vrut să studieze expresia de pe faţa lui Jin, dar a descoperit de îndată privirea destoinică a acestuia fixată asupra sa şi acest lucru l-a făcut să se simtă de parcă ar fi fost la discreţia altcuiva, de parcă stătea în faţa unui adversar foarte viclean sau de parcă ar fi căzut în capcana duşmanului. Dar chipul surâzător, prietenos, afabil al lui Jin i-a izgonit investigatorului temerile într-o oarecare măsură.

— Tovarăşe Ding Gou'er, a spus el cu o voce dulce precum vinul bun, dumneavoastră sunteţi specialistul aici. Ce reprezintă semnul acesta, „zece"?

Ding Gou'er amuţise, fiindcă fluturaşul conştiinţei sale, care fusese izgonit de alcool, nu se întorsese întru totul. De aceea, nu îi rămăsese altceva de făcut decât să ţintuiască cu privirea gura lui Jin şi dinţii aceia de aur sau de bronz, care licăreau în bătaia luminii, atunci când deschidea gura.

— Eu mă gândesc că astea sunt nişte semne făcute de vreo bandă de huligani, în care trebuie că există patruzeci şi unu de membri, iar cele patru semne „zece" de fapt reprezintă zecile de persoane. Fireşte că e posibil să apară şi vreun Ali Baba, iar dumneata, tovarăşe Ding Gou'er, fără să bagi de seamă, îţi vei asuma rolul acestuia. Acest lucru ar fi o binecuvântare pentru noi, locuitorii Ţării Vinului, care nu suntem decât vreo două milioane de suflete.

II salută pe Ding Gou'er cu palmele împreunate în faţa pieptului, cu mare respect, dar într-un mod foarte amuzant, ceea ce l-a făcut pe acesta de îndată să se simtă şi mai stânjenit.

— Actele mele, portofelul, ţigările, bricheta, aparatul electric de bărbierit, pistolul de jucărie, agenda telefonică, toate au fost furate de cei patruzeci de hoţi. N-a mai rămas nimic în urma lor, a spus Ding Gou'er.

— Cum îndrăznesc ei să-i clintească celui puternic chiar şi un fir de păr? a întrebat Jin Gangzuan pe un ton şăgalnic.

— Norocul meu că nu mi-au furat adevăratul prieten! s-a grăbit Ding Gou'er cu comentariile, fluturându-şi pistolul în lumină.

— Bătrâne Ding, am venit să-mi iau rămas-bun de la tine. De fapt, eu venisem să te invit să bem ceva pentru despărţirea noastră, dar, văzând câte obligaţii ai, n-am mai îndrăznit să te deranjez. Pentru orice problemă, caută-mă la Comitetul Municipal de Partid.

Odată ce şi-a isprăvit vorba, i-a întins mâna lui Ding Gou'er, pe care acesta, buimac, i-a strâns-o şi tot aşa, ameţit, a eliberat-o; apoi, în aceeaşi stare de confuzie, l-a urmărit cu privirea pe Jin Gangzuan cum iese din camera sub escorta secretarului de partid şi a directorului de mină. O senzaţie de vomă i s-a ridicat din stomac, ceea ce îi stârnea o durere apăsătoare în piept, căci deocamdată mahmureala nu-i prea trecuse. Situaţia era foarte neclară, aşa că a băgat capul sub robinet şi a lăsat apa să curgă vreo zece minute, după care a băut o ceaşcă de ceai rece ca gheaţa. A tras aer adânc în piept de câteva ori, a închis ochii, şi-a înfrânat pornirile năvalnice, s-a scuturat de gândurile egoiste şi frământările fără rost, iar apoi, brusc, când a deschis ochii, gândurile i-au devenit incisive, asemenea lamei de topor proaspăt ascuţită pe piatră, gata să sfârtece şi să zdrobească joardele şi buruienile ce-i acopereau privirea; un gând nou a căpătat contur pe ecranul minţii sale: Ţara Vinului este locul în care îşi face veacul o bandă de monştri canibali. Tot ce s-a întâmplat la banchetul acela a fost o escrocherie bine ticluită.

După ce şi-a şters faţa, s-a încălţat cu ciorapii şi pantofii, şi-a strâns cureaua la brâu, şi-a pus pistolul în toc şi pălăria pe cap, după care şi-a tras pe umeri cămaşa albastră, în carouri, pe care i-o aruncase pe covor puştanul cu solzi şi care se udase toată atunci când îl apucase vomatul. După ce a împins uşa de culoare întunecată, a pornit mândru către ieşire, cu paşi mari pe coridor, în căutarea liftului sau a scărilor. La recepţie, o domnişoară îmbrăcată

în haine de culoarea laptelui, foarte amabilă, l-a direcţionat către ieşirea din acel palat încețoşat.

Afară, l-a întâmpinat o zi cu condiţii meteo complexe – pe o parte erau nişte nori negri, care se tot rostogoleau; de cealaltă parte soarele strălucitor îşi trimitea razele nemiloase spre pământ. Era deja trecut de prânz. Norii uriaşi, călători pe cer, îşi proiectau în pripă umbrele pe pământ, în timp ce razele aurii ale soarelui aşterneau ochişori strălucitori de lumină pe frunzele îngălbenite ale copacilor. Pe Ding Gou'er îl mânca nasul şi s-a pornit cu o serie de strănuturi care l-au făcut să se îndoaie de şale, ca un crevete uscat, cu ochii plini de lacrimi. După ce s-a îndreptat de spinare, cu ochii împăienjeniţi, a văzut roata uriaşă de pe scripetele întunecat la culoare, de la intrarea în mină şi cablul argintiu, de oţel, care continua să se învârtă în tăcere.

Totul era ca şi mai înainte: lanul de floarea-soarelui era la locul lui şi nu departe de locul acela buştenii răspândeau un miros delicat de pădure virgină. Pe şinele înguste dintre dâmburile înalte căruţul plin cu cărbune se plimba încoace şi încolo, acţionat de un motoraş cu o curea foarte lungă din cauciuc, fiind condus de o fată neagră ca smoala, dar care avea nişte dinţi atât de albi şi de strălucitori, încât ai fi jurat că sunt perle. Stătea pe bancheta situată mai în spate, cu o înfăţişare mândră şi impunătoare, de parcă ar fi fost un luptător pregătit de confruntarea decisivă. De fiecare dată când căruţul ajungea la capătul şinei, ea apăsa brutal pe manetă, ca să-l oprească şi pe dată răsturna cărbunele umed care cădea ca într-o cascadă foşnitoare. Câinele-lup, pesemne pus să păzească poarta, s-a apropiat de Ding Gou'er în salturi piezişe, lătrând atât de tare, de parcă voia să-şi verse toată ura de care era în stare.

Apoi, câinele s-a îndepărtat în fugă, spre dezamăgirea lui Ding Gou'er. „Dacă gândesc lucrurile la rece”, şi-a spus în sinea sa,

„atunci chiar că sunt fără nicio speranţă. De unde vin? Vin dintr-un oraş. Cu ce scop am venit eu oare aici? Să investighez un caz important. În universul acesta imens, pe o planetă mică cât un fir de praf, în marea de oameni, se află un investigator pe nume Ding Gou'er, cu mintea cufundată în ceaţă, lipsit de orice dorinţă de a fi mai bun, într-o stare de spirit jalnică, pesimist şi însingurat – chiar că este un om total debusolat, fără niciun ţel în viaţă”. Aşa lipsit de ţintă, cu nimic de câştigat şi nimic de pierdut, în cele din urmă, Ding Gou'er a pornit către vehiculele zgomotoase din zona unde se făcea încărcarea cărbunelui.

— Fără foc nu iese fum, a răsunat o voce prin aer: Ding Gou'er! Ding Gou'er! Cu ce te ocupi tu aici, afurisitule?

Ding Gou'er s-a întors ca să vadă cine îl striga şi aşa a zărit mai întâi părul negru şi aspru, pentru ca apoi să remarce chipul vesel şi plin de viaţă al şoferiţei.

Femeia stătea lângă camion, cu o pereche de mănuşi albe în mână, docilă şi cuminte ca un măgăruş scăldat de razele soarelui.

— Vino-ncoace, neisprăvitule! a strigat ea, fluturând mănuşile albe ca şi cum ar fi agitat un talisman cu care invoca sufletul celui mort, doar-doar l-o ademeni pe Ding Gou'er să se apropie. Acesta, cuprins parcă de letargie sau poate chiar copleşit de vreo depresie, a pornit imediat înspre ea, fără putinţa de a se împotrivi.

— O, tu eşti, doamna Alcalină! i s-a adresat el pe un ton specific derbedeilor.

În clipa în care s-a oprit în faţa ei, o senzaţie reconfortantă apus stăpânire pe el, ca şi cum ar fi fost o bărcuţă ajunsă la mal într-un târziu sau un copil care îşi revede mama după o despărţire îndelungată.

— Domnul Fertilizator! i-a răspuns ea cu un rânjet pe buze. Încă eşti aici, neisprăvitule!

— Tocmai mă pregăteam de plecare.
— Iar ai de gând să mergi cu maşina mea?
— Da.
— Păi, nu-i chiar aşa de uşor.
— Îţi dau un cartuş de Marlboro.
— Două cartuşe.
— Atunci, două cartuşe să fie!
— Aşteaptă aici!

Pe neaşteptate, maşina din faţă a demarat, lăsând în urmă o dâră de fum negru, în timp ce roţile ridicau în aer numai praf de cărbune.

— Dă-te într-o parte! a strigat ea în timp ce sărea în maşină, după care a înşfăcat volanul şi a tras de el întâi într-o parte, apoi în cealaltă până când a reuşit să oprească maşina exact la capătul şinei.

Un bărbat care purta ochelari de soare cânta de mama focului pe un ton profund admirativ:

Fată dragă, tu chiar eşti de ispravă!
Pielea de pe vacă n-o să se desfacă,
Cât de tare ai sufla.
Trenul n-o să se urnească,
Cât de tare te-ai sforţa.
Nici Muntele Tai n-o să crească,
Câte pietre ai aduna.

Ea a coborât din cabina maşinii, foarte mândră şi, văzându-l pe Ding Gou'er cum rânjea, a întrebat curioasă:

— De ce râzi?
— Nu râd, i-a răspuns el.

Cu un uruit prelung, căruciorul a pornit pe şină de parcă era o broască ţestoasă neagră, ce plutea la vale, pe apă. Când şi când sub

roţile lui se iscau scântei, iar cureaua de cauciuc negru se întindea ca un şarpe neastâmpărat. Fata din cărucior avea o privire foarte hotărâtă şi un aer foarte serios care îţi stârnea admiraţia, dacă nu cumva chiar o anumită teamă. Pe măsură ce prindea viteză, căruciorul se avânta tot mai tare asemenea unui tigru care porneşte pe munte în căutarea prăzii. Ding Gou'er se temea că se va izbi de camion şi într-o clipă totul se va transforma într-un morman de fiare contorsionate, însă manevrele au dovedit că temerile sale erau nefondate, întrucât fata evaluase distanţele cât se poate de corect, avea reacţii foarte bune, iar mintea îi funcţiona brici, ca un mecanism cu ceas de mare precizie. În ultima secundă, a tras frâna şi a oprit căruciorul în loc în aşa fel încât cărbunele umed şi lucios s-a răsturnat fix în vagon, fără nici cea mai mică risipă. Mirosul de cărbune proaspăt le umplea nările, ceea ce l-a determinat pe Ding Gou'er să îşi schimbe starea de spirit, să fie mult mai vesel.

— Ai o ţigară, fato? a spus el, întinzând mâna către doamna Alcalină, ca un cerşetor. Ce-ar fi să mă pricopseşti şi pe mine cu una?

Cufundată în atmosfera înceţoşată, ea l-a întrebat:

— Ce-ai păţit de eşti în halul ăsta? Te-a jefuit cineva?

1 nu i-a mai răspuns, căci era prea ocupat să privească nişte catâri, undeva în faţa lor.

Amândoi urmăreau cum se apropia de ei o căruţă trasă de doi catâri, încărcată cu praf de cărbune, bucăţi de piatră, lemne putrezite, sârmă ruginită. Căruţaşul, foarte mândru de sine, strunea frâul cu mâna stângă, în timp ce cu biciul din mâna dreaptă îi mai altoia din când în când pe cei doi catâri negri, tare frumoşi. Unul din ei, ceva mai mare, care părea a fi orb, era legat la huluba; celălalt, un pic mai mic, nu numai că nu era orb, ci, dimpotrivă, avea ochii mari ca nişte clopoţei de alamă; de fapt, el trăgea la căruţă. Ho, ho, ho…

cea, cea, cea…! Biciul cel lung şi şerpuitor şfichiuia aerul răsunător, forţându-l pe micuţul catâr să se avânte tot înainte. Căruţa se hurducăia din toate balamalele, aşa că n-a fost greu să se producă şi nenorocirea: catârul cel mic a păşit greşit şi s-a prăbuşit pe iarbă, ca şi cum un zid negru şi lucios s-ar fi prăbuşit sub o povară copleşitoare. Căruţaşul s-a grăbit să-l pocnească peste crupă cu biciul, ca să-l facă să se ridice degrabă. Bietul animal se sforţa din toate puterile, tremura din tot corpul, în încercarea de a-şi găsi stabilitatea pe picioare, în timp ce răgea cu jale, spre spaima celor de faţă. Căruţaşul, la început încremenit de spaimă, şi-a revenit repede, a aruncat jos biciul, a sărit din căruţă şi a îngenuncheat în faţa catârului, după care i-a scos dintre pietre copita în care se amestecau toate culorile – verde, roşu, alb. Instinctiv, Ding Gou'er a luat-o pe şoferiţă de mână şi s-au apropiat de locul faptei.

Căruţaşul avea o paloare bolnăvicioasă cum stătea el acolo cu copita catârului în mână şi plângea de-ţi rupea inima.

Catârul cel mare încremenise, legat de hulubă, şi nu scotea niciun sunet, ca un participant tăcut la un priveghi.

Catârul cel mic rămăsese cu cele trei picioare sănătoase bine înfipte în pământ, în timp ce piciorul bolnav lovea într-o bucată de lemn de pe jos, ca un băţ prăpădit care pocnea ritmic într-o tobă. Copita din care picura un lichid negricios însângerase lemnul şi tot ceea ce era în jurul lui.

Ding Gou'er simţea cum inima îi bate năvalnic şi, fiindcă nu mai suporta vederea acestei scene, s-a întors, cu gândul să se îndepărteze, trăgând-o şi pe doamna Alcalină după el. Femeia însă l-a apucat de încheietura mâinii cu forţa unor cătuşe imposibil de înlăturat.

Lumea se înghesuia să comenteze care mai de care – unii îi plângeau de milă catârului, alţii – căruţaşului; unii dădeau vina pe

acesta, alţii – pe drumul plin de hârtoape. Un stol de ciori dădea târcoale.

— Daţi-vă la o parte, daţi-vă la o parte!

Toţi cei adunaţi acolo s-au grăbit să facă loc, speriaţi, pentru ca doi indivizi slăbănogi să se strecoare printre ei. La o privire mai atentă s-a dovedit că erau două femei cu feţele de un alb neobişnuit, care te făcea să le asemeni cu nişte verze ţinute în beci pentru iarnă. Erau îmbrăcate în halate de un alb imaculat, iar pe cap purtau bonete aşijderea. Una dintre ele ducea în mână un coş cerat, cealaltă – un coş de nuiele. Chiar că arătau ca doi îngeri coborâţi din cer.

— Au venit veterinarii!

— Au venit veterinarii, au venit veterinarii! Nu mai plânge, băiete! Au venit veterinarii! Dă-le degrabă copita să i-o pună măgarului la loc!

Nici vorbă de aşa ceva, căci cele două femei îmbrăcate în alb s-au grăbit să lămurească situaţia:

— Noi nu suntem veterinari. Suntem bucătăresele de la casa de oaspeţi.

— Mâine vin şefii de la oraş, ca să viziteze mina, iar directorul ne-a ordonat să-i tratăm regeşte, să le dăm pui, peşte, dar totuşi ne gândeam că n-aveam nimic mai aparte şi cum ne dădeam noi de ceasul morţii să găsim ceva, am auzit de catârul vostru care şi-a rupt copita.

— Copită prăjită, copită în supă…

— Căruţaşule, vinde-le copita măgarului!

— Nu, n-o vând nici în ruptul capului… a spus el şi, a să fie mai sigur, şi-a vârât-o degrabă în sân.

Pe faţa lui se citea atâta afecţiune, încât ai fi zis că ascundea acolo o bucăţică din fiinţa iubită.

— Băiete, oare ţi-ai pierdut minţile? l-a apostrofat plină de furie

una dintre femeile îmbrăcate în alb. Ai cumva de gând să-i pui copita la loc catârului? Îţi permiţi să plăteşti pentru aşa ceva: În zilele noastre, nici unui om nu cred că-i poate pune cineva la loc braţul smuls, darmite unui animal.

— O să-ţi dăm un preţ bun.

După ce ieşi din sat, n-ai să mai găseşti tu vreun restaurant unde să ai parte de o afacere aşa bună.

— Cam… cât îmi daţi?

— Treizeci de *yuani* pe bucată. E un preţ bun, ce zici?

Vreţi numai copitele?

— Numai copitele. Altceva nu mai vrem.

— Le vreţi pe toate patru?

— Da, pe toate patru.

— Dar catârul trăieşte încă.

— La ce bun mai trăieşte, dacă şi-a pierdut o copită?

— Dar trăieşte încă…

— Hai, gata cu vorba! Îl vinzi sau nu?

— Îl vând…

— Poftim banii! Numără-i!

Căruţaşul ţinea într-o mână banii pentru cele patru copite, iar cu mâna cealaltă i-a oferit, şovăielnic, femeii îmbrăcate în alb copita care mai zvâcnea uşor. Ea o luat-o degrabă şi a pus-o cu mare grijă în coşul cerat. Cealaltă femeie a scos din coşul de răchită un cuţit, un topor şi un fierăstrău pentru oase şi, pe un ton răspicat, l-a îndemnat pe căruţaş să-l elibereze mai repede pe catâr din hăţuri. Bărbatul s-a aplecat şi cu mâinile tremurânde l-a desfăcut din legături pe micuţul catâr negru. Dacă povesteşti lucrurile cum s-au petrecut, totul pare foarte lent, în fapt însă femeia îmbrăcată în alb a ridicat toporul, a ţintit către fruntea lată a catârului şi a lovit năprasnic, atât de tare încât lama s-a înfipt în capul animalului şi n-a mai fost chip s-o

smulgă de acolo, oricât s-a străduit. În timp ce se opintea ea aşa, picioarele din faţă ale catârului s-au îndoit pe neaşteptate, după care animalul, încetişor, s-a întins pe drumul cu hârtoape.

Ding Gou'er a oftat prelung.

Catârul încă nu-şi dăduse duhul, după cum dovedea suflul greoi care mai răzbătea din gâtlejul lui; firicele plăpânde de sânge se prelingeau de pe lama toporului şi prindeau a-i scălda genele, nasul, botul.

Femeia îmbrăcată în alb, care tocmai îi înfipsese toporul în căpăţână, a luat un cuţit cu mâner albastru şi s-a repezit asupra bietului animal. Cu o mână a înşfăcat o copita – o copita neagră într-o mânuţă albă, plăpândă. Cuţitul aluneca prin interstiţiile dintre copită şi picior, apoi s-a răsucit iute o dată şi încă o dată. Mânuţa albă care ţinea copita a apăsat un pic în jos şi a reuşit s-o desprindă de picior fără prea mare greutate. Numai un tendon alb le mai ţinea împreună. Mânuţa albă s-a ridicat, iar copita a zburat într-o clipă în mâna celeilalte femei îmbrăcate în alb.

N-a mai trecut multă vreme şi toate copitele au fost desfăcute. Puhoiul de gură-cască adunat acolo erau absolut încremenit în faţa unei asemenea îndemânări uluitoare. Nimeni nu mai scotea o vorbă, nimeni nu mai tuşea, nimeni nu mai dădea vânturi. Cine ar mai fi îndrăznit să facă ceva în faţa acestor vajnice luptătoare?

Ding Gou'er avea palmele năduşite şi mintea nu-i stătea decar la povestea bucătarului Baoding care tranşa vita[32].

Una dintre femeile îmbrăcate în alb a tot smucit toporul până ce a reuşit să-l smulgă din căpăţâna micuţului catâr negru, are în cele din urmă şi-a dat sfârşitul. Era aşezat cu burta în sus, cu picioarele

32 Autorul face referire la bucătarul Baoding, din cartea filosofului daoist Zhuangzi, care putea tranşa vite cu cea mai mare precizie, întrucât ajunsese la o cunoaştere perfectă a lui Dao.

ţepene, îndreptate în cele patru zări, ca nişte puşti-mitraliere pregătite de luptă.

Într-un târziu, camionul a ieşit pe drumul şerpuitor, plin de hârtoape, care ducea spre mina de cărbune. Dâmburile înălţate din pietrele sparte şi mecanismul minier aproape fantomatic dispăruseră în ceaţa densă aşternută în spatele lor. Lătratul câinelui, uruitul vagonului şi exploziile din subteran nu se mai auzeau nicicum, parcă se topiseră; doar picioarele catârului, înălţate ca puştile-mitraliere, se mai legănau însingurate în faţa ochilor lui Ding Gou'er, dându-i o stare de nelinişte profundă. Şi şoferiţa era afectată de ceea ce se întâmplase, fapt care se vedea după starea ei de nervozitate – la fiecare groapă, trăgea câte o înjurătură urâtă; când a ajuns însă la şoseaua care ducea spre oraş, a băgat maşina în viteza mare, a tras geamul în jos şi a apăsat pedala de acceleraţie pană la podea, deşi motorul gemea din răsputeri. Maşina de mare tonaj vâjâia pe drum ca un glonţ şuierător. Din pricina vitezei, copacii de pe marginea drumului păreau gata să se prăbuşească la pământ răpuşi de lama unui topor nemilos, în timp ce pământul însuşi părea să fie o tablă de şah rotitoare, nimic surprinzător, căci acul vitezometrului arăta 80 de kilometri la oră. Vântul şuiera, roţile se învârteau ameţitor, iar la fiecare trei minute ţeava de eşapament se îneca în fum. Ding Gou'er o privea cu coada ochiului pe şoferiţă, nutrind pentru ea multă admiraţie, atât de multă încât uitase de picioarele catârului, îndreptate către cer.

Pe când se apropiau de oraş, radiatorul supraîncălzit începuse deja să aburească parbrizul, de parcă doamna Alcalina transformase radiatorul într-o oală de gătit. În aceste condiţii, înjurând de mama focului, femeia s-a văzut nevoită să tragă maşina pe dreapta. Ding Gou'er a coborât în urma ei şi, aproape cu sentimentul acela de bucurie în faţa răului pătimit de alţii, a urmărit-o cu privirea cum

saltă capota, ca să lase radiatorul să se răcorească. Motorul împrăştia o căldură de nesuportat, iar apa care mai rămăsese în radiator gâlgâia pur şi simplu, pentru ca mai apoi să scoată un şuierat prelung. Când femeia a deschis capacul radiatorului, folosindu-se de mănuşa din mână, ca să nu se frigă, Ding Gou'er a fost surprins să remarce că faţa ei uşor îmbujorată avea culoarea apusului de soare.

Apoi, ea a scos o găleată de sub maşină şi i-a ordonat furioasă:

— Du-te şi adu apă!

Ding Gou'er nu îndrăznea să nu i se supună, aşa că a luat găleata şi, făcând pe prostul, i-a spus:

— Nu cumva vrei să profiţi de faptul că mă trimiţi după apă şi s-o iei din loc fără mine? Tanti, când salvezi pe cineva, fă-o până la capăt şi du-l pe om acasă!

— Tu înţelegi ce e aia ştiinţa? i-a răspuns ea nervoasă. Dacă aş fi putut să merg mai departe, de ce m-aş fi oprit? În plus, ţi-am dat găleata mea, o dovadă că n-am de gând să mă car de aici.

Ding Gou'er s-a strâmbat, fiindcă ştia prea bine că genul ăsta de umor de doi bani era amuzant pentru o fetişcană tot de doi bani, însă n-avea efect asupra unei scorpii precum cea care stătea în faţa lui. S-a strâmbat în mod deliberat şi, după cum era de aşteptat, a urmat şi replica ei încărcată de şi mai multă furie nestăpânită:

— Nu te mai strâmba atâta, că nu mă sperii! Du-te mai repede după apă!

— Şi de unde să aduc eu apă în pustietatea asta?

— Dacă ştiam, îţi mai ceream ţie să te duci?

Şovăielnic, Ding Gou'er a ridicat găleata, şi-a croit cărare prin tufişurile de pe marginea drumului, a păşit peste şanţul secat şi s-a trezit în mijlocul câmpului de unde, după toate aparenţele, fusese adunată recolta cu ceva vreme în urmă. Nu era unul dintre

câmpurile acelea cu care era el obişnuit, ci o sălbăticie care se întindea până departe, în toate direcţiile. Totuşi, şi-a dat seama curând că se aflau în apropierea oraşului, căci se vedeau semnele faptului că braţele oraşului sau măcar degetele lui se răsfiraseră până în inima pustietăţii: o clădire însingurată ici, un horn fumegând colo. Ding Gou'er stătea în loc consternat şi, în mod inevitabil, întristat. După ce a reflectat câteva clipe, a ridicat capul şi a privit către apus, unde norii însângeraţi de lumina soarelui se rânduiau în straturi peste straturi, iar vederea acestei imagini maiestuoase a avut darul de a-i spulbera melancolia a prin vis. A pornit cu paşi mari în direcţia celor mai apropiate clădiri, doar că acele clădiri arătau foarte ciudat.

„Avântaţi-vă către munţi şi pe cai să-i omorâţi!" Chiar că nu-i vorbă mai adevărată a aceasta. Scăldate în lumina sângerie a apusului, clădirile păreau foarte apropiate, dar cum mergea el la pas, se dovedeau, de fapt, a fi foarte îndepărtate, căci din senin i se tot iveau în cale lanurile cu recolte de parcă ar fi picat de undeva din cer, doar a să-l împiedice să găsească drumul spre fericire. O mare surprinză îl aştepta însă pe câmpul unde fusese lanul de porumb, dar unde acum, după cules, rămăseseră doar lujerii cu coceni uscaţi. De acum amurgul se lăsase de-a binelea, iar cerul căpătase culoarea vinului roşu-întunecat. Lujerii stăteau drepţi, neclintiţi, precum santinelele tăcute. Ding Gou'er s-a strecurat pieziş pe lângă ei, dar, chiar şi aşa, tot a atins mătasea de porumb uscată, atârnată pe ici-colo, stârnindu-i un foşnet surd. Deodată, o umbră înaltă s-a ivit ca o nălucă din pământ, speriindu-l atât de tare pe investigator, de altfel un om de mare curaj, încât a simţit cum un fior rece îl străbate din cap până-n picioare şi îi face părul măciucă. Instinctiv, a ridicat găleata din mână, pregătit să lovească arătarea din faţa ochilor, numai că aceasta s-a retras un pas în spate şi a mormăit:

— Ce-ţi veni să mă loveşti?

Investigatorul şi-a revenit brusc şi abia atunci şi-a dat seama că avea un bătrân voinic în faţa ochilor. Lumina cernută de steluţe urcate pe boltă, în amurgul târziu, îşi aşternea strălucirea pe ţepii deşi din barba acestuia, dar şi prin părul ciufulit. Pe chipul rotund luceau doi ochi verzui. Flerul îi spunea lui Ding Gou'er că omul acesta îmbrăcat în zdrenţe, cu o structură osoasă masivă, era un om bun, harnic, modest şi brav. Respiraţia precipitată îi era întreruptă când şi când de o tuse metalică.

— Ce faci aici? l-a întrebat Ding Gou'er.

— Prind greieri, i-a răspuns bătrânul în timp ce a ridicat un vas de lut drept dovadă.

— Prinzi greieri?

— Întocmai.

Greierii săreau în toate părţile, izbindu-se zgomotos de pereţii de lut ai vasului. Tăcut, bătrânul rămăsese ţintuit locului şi doar ochii verzi îi jucau în cap, dar cu o lumină stinsă, asemeni unor licurici vlăguiţi.

— Prinzi greieri! a repetat Ding Gou'er. Cumva cei de aici se îndeletnicesc cu luptele de greieri?

— Nu, aici lumea nu de luptele cu greieri se bucură, ci de mâncatul greierilor, i-a răspuns bătrânul cu o voce tărăgănată.

Apoi, s-a întors cu spatele, a făcut doi paşi în faţă şi a îngenuncheat în linişte deplină. Frunzele uscate de porumb au tremurat un pic, s-au aplecat peste capul şi umerii lui, transformându-l într-o umbră încovoiată ca un tumul. Steluţele de pe cer deveneau tot mai strălucitoare, în timp ce pala de vânt răcoros sufla când într-o pane, când într-alta, dar fără să lase vreo urmă, ci doar creând un mister greu de înţeles. Ding Gou'er simţea de acum un fior rece pe spinare. Licuricii zburau prin aer ca nişte

forme iluzorii şi, într-o clipă, ţârâitul pătrunzător al greierilor a răsunat în întreg universul, ca şi cum totul se petrecea într-o lume stăpânită doar de ei. Ding Gou'er l-a văzut apoi pe bătrân cum aprinde o lanternă şi îi îndreaptă lumina aurie către pământ, la rădăcina lujerului de porumb, învăluind în revărsarea de strălucire un greiere mare şi gras. Avea trupul de culoare cărămizie, capul pătrăţos, picioarele groase şi buna mare; sufla precipitat, ca şi cum se pregătea să se lanseze într-un salt amplu. Bărbatul a întins o plasă micuţă şi foarte uşoară şi, cu o iuţeală nespusă, l-a vârât în vas. Bietul greiere nu după multa vreme avea să se trezească într-o oală plină cu ulei fierbinte, pentru ca apoi să sfârşească în burta cine ştie cărui individ.

Investigatorul îşi amintea vag de un articol din celebra revista *Minunăţiile culinare*, unde se vorbea despre valoarea nutritivă a greierilor şi diversele modalităţi prin care pot fi aceştia preparaţi.

Bătrânul se ţâra în genunchi, continuându-şi căutările, aşa că Ding Gou'er a hotărât că ar cam fi timpul să-şi continue drumul prin lanul de porumb, îndreptându-se cu paşi repezi spre lumina care se zărea în faţă.

Era o seară de-a dreptul fascinantă, o seară plină de vitalitate, fiindcă, aşa cum se vedea, explorarea şi descoperirea mergeau mână în mână, învăţătura şi munca mergeau umăr la umăr, iubirea şi revoluţia se împleteau, strălucirea stelelor din văzduh şi lumina lămpilor de pe pământ îşi răspundeau unele altora de departe, aducând lucire în toate cotloanele întunecate. La un moment dat, investigatorul Ding Gou'er a ajuns în faţa unui firmament rectangular de-a dreptul orbitor. Cu găleata metalică în mână, şi-a mijit ochii ca să poată desluşi caracterele mari, negre, înscrise pe plăcuţa albă într-un stil caligrafic specific dinastiei Song:

INSTITUTUL PENTRU CULTIVAREA MÂNCĂRURILOR SPECIALE

Părea să fie un centru de cercetare relativ mic. Ding Gou'er a observat apoi că în jur erau câteva clădiri micuţe şi nişte corturi bine luminate de felinare şi fără să vrea mii de gânduri i-au năvălit în minte. Un paznic cu uniformă albastră şi pălărie cu boruri largi s-a ivit dindărătul porţii şi a strigat cam poticnit de gâfâieli:

— Ce faci aici? Nu cumva eşti pus pe rele? Îţi trece prin cap să furi ceva?

Văzând pistolul cu gaze de la brâu şi bastonul electric pe care îl tot învârtea în mână ameninţător, Ding Gou'er a simţit deodată cum îl cuprinde furia şi i-a replicat:

— Micuţule, ce-ar fi să vorbeşti un pic mai respectuos?

— Ce? Ce spui? a zis paznicul cel tânăr în timp ce se apropia de el.

— Zic că tu, micuţule, s-ar cădea să vorbeşti un pic mai respectuos.

Ding Gou'er era un răsfăţat al securităţii publice şi al sistemului judiciar, prin urmare era obişnuit ca el să impună regulile şi tonul discuţiei. Acum, că un paznic îşi permitea să-l ia la întrebări atât de obraznic, începuseră să-l mănânce palmele de furie. Îşi stricase tot cheful, aşa că l-a ocărât imediat pe tânăr, spunându-i:

— Câine de pază!

Cel apelat astfel a tras un urlet şi dintr-un salt a ajuns foarte aproape de el, spunându-i:

— Prăpăditule, cu cine vorbeşti tu aşa? Eşti mort!

De îndată, a scos de la brâu un pistol şi l-a îndreptat spre Ding Gou'er, numai că acesta i-a răspuns râzând:

— Ai grijă să nu te împuşti singur! Dacă ai de gând să tragi cu

gaze lacrimogene, trebuie să stai în direcţia în care bate vântul.

— Hei, cine ar fi zis că un pârlit ca tine se pricepe la aşa ceva?

— Eu fac ceva pe pistoalele astea cu gaze lacrimogene, i-a răspuns Ding Gou'er batjocoritor.

— Rahat!

— A venit şeful vostru! a continuat Ding Gou'er, ţuguindu-şi buzele în timp ce îi arăta undeva, în spatele porţii.

Când paznicul a întors capul să privească spre locul indicat, Ding Gou'er încetişor a ridicat găleata şi l-a pocnit cu ea peste mână; desigur că pistolul i-a căzut imediat pe jos. A urmat apoi un şut lansat cu mare iuţeală, lăsându-l şi fără bastonul electric, care a zburat cât colo.

Paznicul a dat să se aplece, ca să-şi recupereze pistolul, însă Ding Gou'er a ridicat găleata, spunându-i:

— Îndrăzneşte să faci asta şi am să te zdrobesc, nemernicule!

Paznicul realiza că dăduse peste un personaj afurisit, aşa că s-a retras câţiva paşi şi, cu capul între umeri, a rupt-o la fugă înspre clădirea aceea micuţă. Lui Ding Gou'er nu i-a mai rămas nimic altceva de făcut, în aceste condiţii, decât să între pe poartă zâmbitor.

O gaşcă de indivizi îmbrăcaţi la fel ca paznicul a ieşit din clădire în fugă, printre ei fiind şi unul cu un fluier în care sufla din răsputeri. „Chiar ăsta este! Chiar ăsta!" striga paznicul căruia Ding Gou'er tocmai îi dăduse o lecţie. „Snopiţi-l în bătaie!" Toţi cei de la pază se adunaseră acolo, fluturând în aer mai bine de zece bastoane electrice. Cu figurile lor ameninţătoare, semănau cu o haită de câini turbaţi.

Extrem de calm, Ding Gou'er a dus mâna la brâu, cu gândul să-şi scoată pistolul. Ah! Pistolul era în servietă, iar servieta era în maşină.

Un bărbat, cu o banderolă roşie pe braţ – pesemne vreun mic

comandant pe acolo – a strigat feroce, arătând cu bastonul electric către Ding Gou'er:

— Ce dracu' vrei?

— Sunt şofer, s-a grăbit să-i răspundă Ding Gou'er, fluturând găleata din mână.

— Şofer? a întrebat comandantul pe un ton care trăda neîncrederea. Şi ce cauţi aici?

— Am venit după apă, fiindcă îmi fierbe radiatorul.

Atmosfera se detensionase considerabil, ba câţiva şi-au lăsat în jos bastoanele electrice.

— Ăsta nu-i şofer! a intervenit paznicul care tocmai îşi primise porţia. Ştie cum să-şi folosească mâinile şi picioarele.

— Asta nu arată decât ce neputincios eşti tu! i-a dat replica Ding Gou'er.

— Unde eşti şofer? a continuat tirul întrebărilor micul comandant.

Ding Gou'er şi-a amintit cuvintele care erau imprimate pe portiera camionului şi a răspuns fără nicio ezitare:

— Universitatea Distileriei.

— Şi unde te duceai?

— La mină.

— Unde-ţi sunt documentele?

— În buzunarul de la jachetă.

— Unde-i jacheta?

— În maşină.

— Şi maşina unde e?

— La şosea.

— Cine mai este în maşină?

— O fată frumoasă.

— Voi, şoferii de la Universitatea Distileriei, sunteţi nişte

nesimţiţi.

— Da, toţi suntem nişte nesimţiţi.

— Haide, haide! Mişcă-te! l-a îndemnat comandantul. În clădire este destulă apă. La ce bun să mai zăboveşti pe aici?

În timp ce îi urma înăuntru, Ding Gou'er l-a auzit pe micul comandant dojenindu-l pe paznic:

— Tâmpitule, nu te descurci nici măcar cu un şofer? Păi, dacă erau patruzeci de hoţi, probabil că te lăsau şi fără ouă!

Când a intrat în clădire, pe Ding Gou'er l-a izbit o lumină orbitoare care l-a ameţit. Pe culoar era întins un covor de culoare vişinie, făcut din fibre sintetice, iar pe pereţi se aflau fotografii viu colorate, cu recoltele obţinute: porumb, orez, grâu, sorg, la care se adăugau patru culturi pe care nu le mai văzuse niciodată. Ding Gou'er s-a gândit că acelea sigur erau nişte hibrizi, la care lucraseră cei de acolo, străduindu-se din răsputeri să scoată ceva deosebit. Comandantul, destul de amabil, i-a indicat lui Ding Gou'er direcţia în care să meargă spre toaletă, spunându-i, totodată, că acolo e un robinet folosit pentru clătitul rufelor, dar putea să ia apă şi de acolo. Ding Gou'er a îngăimat câteva vorbe de mulţumire, după care l-a urmărit cu privirea cum se retrage împreună cu trupa lui într-o încăpere, de unde ieşea un fum greu, iute. Fără să vrea, investigatorului i-a trecut prin cap gândul că probabil acolo era o sală unde se juca poker sau mah-jong. Fireşte, tot atât de posibil era şi ca acolo să se afle unii care studiau documente şi care, desigur, fumau pe rupte. A zâmbit la acest gând, după care şi-a luat găleata şi a pornit spre toaleta. Mergea şi citea inscripţiile de pe plăcuţele de lemn lipite pe fiecare uşă: Departamentul tehnic, Departamentul de producţie, Departamentul de statistică, Departamentul financiar, Sala documentelor, Sala materialelor, Laborator, Sala de înregistrări. La această de pe urmă sală uşa era întredeschisă, semn că acolo se

lucra.

A intrat încetişor, cu găleata în mână, şi a observat că se aflau acolo două persoane – o femeie şi un bărbat – care tocmai puseseră un video. Imaginile de pe ecranul TV uriaş l-au uluit, fiindcă scria cu caractere frumoase, caligrafiate în stilul oficial vechi:

Delicatesă rară – „Cap de pui cu orez”

Fondul muzical extrem de melodios, făcut parcă să mângâie corzile inimii, era asigurat de o melodie cantoneză celebră – „Norii superbi fugăresc luna”. La început, Ding n-a fost interesat prea tare de înregistrarea video, dar curând imaginile uluitor de frumoase au reuşit să-i capteze atenţia – o linie de producţie concepută pentru uciderea automată a puilor, care, odată acţionată, făcea capetele de pui să cadă unele după altele, într-o ordine desăvârşită. În fundal, se auzea vocea crainicului: „Marea masă a cadrelor de la Centrul pentru Cercetarea Hranei Speciale, încurajaţi fiind de… cu toată înţelepciunea şi inteligenţa de care dau dovadă, au luptat zi şi noapte, sub lozinca: «Atunci când ataci o fortăreaţă, să nu te temi de nimic!»” Nişte oameni traşi la faţă, cu capul mare şi îmbrăcaţi în uniforme de un alb imaculat, aranjează nişte sticle de toate mărimile, destinate testelor. Un alt grup de femei frumoase, cu părul strâns sub bonetele albe şi purtând şorţuri albe, adună orezul crud şi-l îndeasă în capetele de pui. Un alt grup de femei, la fel de frumoase şi cu aceeaşi vestimentaţie, îngroapă capetele de pui îndesate cu orez în nişte ghivece de un roşu aprins. Scena se schimbă într-o clipă şi mlădiţele de orez încep să se ivească în ghivece. Zeci de stropitori udă orezul continuu. Din nou se schimbă scena şi vedem cum mlădiţele deja au dat rod. În scena finală, sunt câteva boluri aburinde, de un roşu sângeriu, cu boabe de orez lucios

şi moale precum nişte periuţe sidefate, aşezate pe masa înflorată. Câţiva demnitari – unii chipeşi, alţii corpolenţi, chiar masivi – stau în jurul mesei şi savurează aceste delicatese foarte rare, cu chipurile înnobilate de zâmbete ce trădează satisfacţia deplină. Oftând adânc, Ding Gou'er pare că s-a dumirit cât de precare-i sunt propriile cunoştinţe în domeniul culinar, ba s-ar putea spune chiar că se simţea precum broscuţa din fântână care socoteşte, în naivitatea ei, că ştie ce este marea cea mare. Până să se termine filmul, bărbatul şi femeia din cameră au început să vorbească, dar Ding Gou'er, a să evite problemele inutile, şi-a luat găleata şi a plecat grăbit. La ieşirea pe poartă, a trebuit să îndure privirile pline de ură ale portarului, ca nişte săgeţi pe cale să-i străpungă spatele. În timp ce străbătea lanul de porumb, frunzele uscate îi atingeau ochii, făcându-i să lăcrimeze. Bătrânul care prindea greieri nu se mai zărea nicăieri, de parcă îl înghiţise pământul. Investigatorul era încă departe de maşină când a auzit-o pe şoferiţă urlând:

— Unde dracu te-ai dus să iei apă? La Fluviul Galben sau la Fluviul Changjiang?

El a pus jos găleata şi, scuturându-şi braţul, ca să alunge durerea, s-a răstit la ea:

— M-am dus la nenorocitul de râu Yalu Zangbu[33].

— La dracu! Am crezut că te-ai aruncat în râu şi te-ai înecat.

— M-am înecat pe dracu! Am mai şi văzut un film.

— Era vreun nenorocit de film cu arte marţiale sau unul porno?

— Nu era nici una, nici alta, ci un film despre o mare delicatesă – orez cu căpăţâni de pui.

— Ce dracu e aşa de grozav la mâncarea asta de orez cu căpăţâni de pui?

---

33 Râu care izvorăşte în vestul provinciei Tibet.

— Era un film pentru care ar trebui să-ţi închid nenorocita aia de gură!

Ding Gou'er a apucat-o pe şoferiţă de mijloc, prinzând-o în braţe, după care a sărutat-o cu gura lui cea plină de miresme.

2

Dragă domnule profesor Mo Yan,

Am primit scrisoarea dumneavoastră.

Tot n-am nicio veste de la *Literatura poporului*, fapt care mă nelinişteşte profund şi sper ca domnia voastră să găsiţi răgazul de a-i zori pe cei doi editori Zhou Bao şi Li Xiaobo, cu rugămintea să-mi răspundă mai repede.

Într-una din nopţile trecute am mai scris o poveste, intitulată *Strada Măgarului*, în care am apelat la tehnici narative folosite în romanele cu arte marţiale. Vă rog să aveţi bunăvoinţa de a arunca o privire competentă asupra ei. Aveţi din partea mea mână liberă s-o trimiteţi oricărei publicaţii veţi socoti domnia voastră că i s-ar potrivi.

V-am expediat deja materialul despre băutură. Cât despre cele treizeci de sticle cu licoare din cel mai bun soi, am să le trimit cu un autobuz care face curse la Beijing. Ca un profesor să consume băutură de la elevii săi este un lucru în perfect acord cu mersul lucrurilor. Însuşi Confucius le-a cerut discipolilor să-i ofere câte zece şiraguri cu carne uscată drept „taxă şcolară".

Lipsa de reacţie a revistei *Literatura poporului* m-a deprimat foarte mult, de parcă m-ar fi părăsit sufletul. N-am nici cea mai măruntă îndoială că domnia voastră, din postura celui care a avut de-a face cu asemenea lucruri, îmi înţelegeţi starea de spirit.

Cu respect vă doresc să aveţi liniştea de a scrie!

Al dumneavoastră discipol,
Li Yidou

3

Frate Yidou,

Am primit scrisoarea ta şi manuscrisul. Materialul despre băutură încă nu a ajuns, dar de regulă materialele tipărite fac mai mult pe drum decât corespondenţa obişnuită.

Îţi înţeleg pe deplin starea, fiindcă eu însumi ştiu ce înseamnă un asemenea chin. Ca să fiu sincer, am făcut sau am vrut să fac orice, numai să-mi văd articolele ieşite de sub tipar. După ce am primit scrisoarea ta, imediat i-am dat un telefon lui Zhou Bao, care mi-a mărturisit că ţi-a citit toate cele trei poveşti, ba, mai mult, le-a citit de câteva ori, dar încă nu se poate hotărî în privinţa lor, deocamdată nu ştie ce să spună. El a mai adăugat că tocmai se gândeşte la această problemă cu mare seriozitate şi, drept dovadă, deja i-a dat lucrările tale lui Liu Xiaobao şi l-a rugat să le citească de îndată, după care să-i spună părerea. În final a mai adăugat că, deşi sunt multe locuri care ar merita revizuite, talentul autorului este incontestabil, iar acest fapt ar trebui să te facă să te simţi ceva mai bine, căci pentru un scriitor, talentul este totul. Mulţi oameni au avut o carieră ca scriitori, elaborând numeroase lucrări şi ştiind prea bine ce înseamnă să devii un nume în acest domeniu, însă puţini sunt cei care au reuşit să atingă un atare ideal, pentru că le-a lipsit talentul sau, chiar dacă acesta nu a lipsit, cu certitudine nu a fost îndeajuns.

Am citit de trei ori *Strada Măgarului*, iar impresia generală este că

e o lucrare curajoasă, ca un măgar sălbatic care se rostogoleşte pe jos. Într-un cuvânt: e sălbatică. Nu cumva ai scris-o după ce ai băut, Armăsarul cu coama roşie"?

Sunt câteva locuri unde nu prea am înţeles şi îţi trimit câteva păreri pe care mi le-am format deocamdată:

1. Băiatul cu solzi, din poveste, care mergea călare pe măgăruşul negru, care putea zbura până la grindă şi care umblă pe pereţi ca şi cum ar fi călcat pe cel mai neted sol, este un cavaler adevărat, sau un mare bandit? A apărut şi în *Copiii de carne* şi în *Copilul spirit* (este cumva una şi aceeaşi persoană?) şi pare să se comporte ca orice om obişnuit, însă acum, în povestea de faţă, deodată s-a transformat într-un personaj supraomenesc – pe jumătate spirit, pe jumătate demon. Pare un pic exagerat, nu crezi? Desigur, tu nu ai spus niciodată că aceste povestiri se leagă într-un serial. Şi ar mai fi încă o întrebare, şi anume ce relaţie este între el şi micul demon îmbrăcat cu haină roşie. În povestea *Copilul spirit*, parcă se spune că micul demon este o micuţă creatură, cu trupul acoperit de solzi, nu?

2. Eu niciodată n-am privit cu dispreţ romanele despre artele marţiale. Dacă asemenea romane sunt capabile să atragă atât de mulţi cititori, asta este ceva remarcabil. În vara anului trecut, mi-au căzut în mână o mulţime de romane din această categorie şi pur şi simplu m-au captivat atât de tare, încât adeseori uitam şi de mâncare, şi de somn. După ce le terminam de citit însă, până şi eu eram bulversat. Totuşi, deşi ştiam că nu-i nimic adevărat acolo, de ce oare eram atât de fascinat? Unii spun că romanele cu arte marţiale sunt precum basmele pentru adulţi, o idee pe care o găsesc cât se poate de convingătoare. Evident că, după ce am citit câteva zeci de asemenea romane, am descoperit că toate sunt clădite pe o anumită formulă, aşa încât nu mi-ar fi deloc greu să construiesc aşa ceva, dar ca să mă ridic la nivelul artistic al lui Jin Yong sau Gu Long, n-ar fi

deloc uşor. În roman, tu ai încercat nişte „răsuceli”, n-am să discut aici dacă a fost un demers reuşit sau nu, însă ideea aceasta mi s-a părut chiar interesantă. Există o scriitoare ce aparţine curentului avangardist, pe nume Sora Hua, ale cărei încercări de a realiza asemenea „răsuceli” s-au bucurat de un succes remarcabil. Socotesc că ţi-ar fi de un real folos să-i citeşti câteva dintre lucrări. Persoana aceasta se pare că locuieşte în judeţul Şapte Stele (o localitate celebră pentru că vinde otravă de şoareci), nu departe de Ţara Vinului. Când ai să izbuteşti să-ţi faci puţin timp liber, du-te să te întâlneşti cu această scriitoare „buburuză”.

2. L-am auzit odată pe Zhao Gură-mare, masterand la Academia de Literatură Lu Xun, spunând că „Phoenix şi Dragon sub semn de bun augur” este o mâncare clasică din Canton, în care ingredientele principale sunt şarpe otrăvitor şi pui sălbatic (desigur că în perioada în care s-au făcut raţionalizări aceste ingrediente orii Fost înlocuite cu ţipari de râu şi pui de casă). Pentru acest fel de mâncare pe care îl prepari tu văd că foloseşti ca ingrediente organele genitale ale măgarului şi măgăriţei. Mă întreb cine ar îndrăzni să Bage beţişoarele în aşa ceva şi, mai mult, să pună gura pe aşa ceva. Mă tem că, dat fiind potenţialul lui de liberalizare capitalistă, acest fel de mâncare nu va fi uşor acceptat de criticii literari. În mod obişnuit, în lumea literară sunt acei „eroi” deosebit de talentaţi, care, cu nasurile lor de copoi şi cu ochii lor de vultur, caută cu lupa în operele literate „cuvintele murdare”. Este greu să scapi de ei, exact cum nu poate un ou crăpat să scape de muştele care abia aşteaptă să-şi depună larvele înlăuntrul lui. De când am scris lucrări precum *Extazul* şi *Lăcustele roşii*, am fost scuipat întruna de ei. Au folosit

metode de luptă ca în perioada Bandei celor Patru[34], mi-au scos paragrafe din context, atacând pe bucăţele, fără să ia în seamă restul textului. Au ignorat rolul acelor „fragmente mai murdare" în contextul întregului şi, în loc să utilizeze perspectiva literară, ei au abordat puncte de vedere specifice biologiei şi moralei pentru a lansa un atac violent asupra mea, fără a-mi îngădui măcar să mă apăr. De aceea, bazându-mă pe experienţa mea personală, îţi recomand să alegi un alt fel de mâncare, căci altfel vei suferi consecinţe greu de bănuit.

3. Acum să vorbim despre Yu Yichi. Eu sunt deosebit de interesat de acest personaj, deşi nu ai dedicat prea mult efort descrierii lui. Portretizarea piticilor în operele literare nu este câtuşi de puţin un lucru neobişnuit, nici în China şi nici în străinătate, însă puţine asemenea portrete pot fi numite tipice. De aceea, eu sper să te slujeşti de întregul tău talent pentru a crea un portret memorabil. Nu te-a rugat el, oare, să-i scrii biografia: Sunt încredinţat de faptul că o poveste ca aceasta va fi cat se poate de fascinantă. Un pitic, născut într-o familie de literaţi, a citit pe săturate cărţile clasice, ştie poezie şi istorie, a îndurat decenii de umilinţe. Cu toate acestea, graţie unei ascensiuni fulminante, a ajuns să aibă bani, renume, poziţie socială, iar acum şi-a jurat că o să le aibă la pat pe toate femeile din Ţara Vinului. Dar ce resort psihologic a generat asemenea vorbe mari? Ce fel de transformări psihologice s-au produs pe parcursul împlinirii acestei fanfaronade? Şi ce sentimente încearcă el acum, că duce la îndeplinire vorbe pline de năzuinţe. În spatele acestor întrebări, se află poveşti strălucite; de ce nu-ţi încerci mâna cu ele:

---

34 Aluzie la un grup de patru lideri ai Revoluţiei Culturale, care, după moartea lui Mao Zedong, în 1976, au fost arestaţi şi condamnaţi pentru moartea şi persecuţia a sute de mii de oameni.

4. Începutul poveştii – scuză-mi, te rog, stilul direct – pare o adunătură de vorbe fără rost. N-au niciun sens real, iar dacă ai putea să le elimini cu totul, povestea ar fi ceva mai închegată.

5. În poveste, l-ai conceput pe tatăl celor două gemene pitice drept conducător în Comitetul Central. Dacă vrei ca acest lucru să aibă un ecou pozitiv, atunci cu cât poziţia este mai înaltă, cu atât mai mult este în avantajul tău, dar în operele tale adeseori se formulează păreri depreciative la adresa unor personaje importante, ceea ce este foarte rău, pentru că societatea are forma unei pagode – cu cât eşti mai sus, cu atât sfera este mai mică şi atunci poţi cu uşurinţă să faci o legătură între personaje literare şi persoanele din viaţa reală. Dacă cineva din vârful pagodei pune ochii pe tine, atunci e mult mai rău decât dacă te-ar lovi vreo boală. Prin urmare, eu îţi propun să le conturezi un fundal ceva mai modest celor două gemene pitice, iar tatălui lor să-i acorzi o poziţie mai joasă în ierarhie.

Sunt doar câteva idei pe care le-am aşternut aici într-o doară şi care pot stârni numeroase contradicţii. Uită-le după ce le vei citi şi nu le lua prea în serios! În lumea asta, e bine să nu fii prea serios, fiindcă atunci poţi să dai uşor de belele.

Cred că cel mai bine ar fi să-ţi trimiţi lucrarea *Strada Măgarului* la revista *Literatura poporului* şi, dacă o vor respinge, atunci mă gândesc eu unde s-o recomand în altă parte.

Şi eu am scris câteva capitole din romanul *Ţara Vinului* (acesta este titlul pe care i l-am dat deocamdată). Iniţial, am crezut că îmi va fi la îndemână să scriu despre băutură, de vreme ce eu însumi am cunoscut beţia de câteva ori în viaţă, dar, odată ce m-am pus pe scris, m-am trezit că dau piept cu tot felul de greutăţi şi complicaţii. Relaţia dintre omenire şi băutură acoperă mai toate contradicţiile implicate în existenţa şi procesul evoluţiei omenirii. Cineva înzestrat cu har literar ar putea fi în stare să compună lucrări impresionante

pe această temă, n-am nici cea mai mică îndoială. Din păcate, eu, cu talentul meu precar, îmi dezvălui neajunsurile la tot pasul. Sper ca în scrisorile tale viitoare să-mi împărtăşeşti şi mie părerile tale despre băutură, întrucât acestea în mod neîndoielnic mi-ar putea sluji drept sursă de inspiraţie.

Îţi doresc mult noroc!

Mo Yan

4

STRADA MĂGARULUI

Dragi prieteni, nu cu multă vreme în urmă mi-aţi citit povestirile *Băutura*, *Copiii de carne* şi *Copilul spirit*. Acum îndrăznesc să vă ofer una nouă, intitulată *Strada Măgarului*, rugându-vă, totodată, să mă iertaţi şi să nu mă judecaţi prea aspru. Comentariile total nerelevante pe care le-aţi citit mai sus, formulate pe baza părerilor criticilor literari, nu pot fi inserate într-un roman întrucât strică unitatea şi integritatea lucrării, dar eu sunt doctorand în oenologie, care zi de zi priveşte băutura, o adulmecă, o înghite, care se îmbrăţişează cu băutura, se sărută cu ea, o pipăie şi la fiecare respiraţie ştie ce este aceea fermentaţia. Eu întrupez caracterul şi temperamentul băuturii. Dar ce înseamnă a educa, dacă nu chiar aceste lucruri amintite de mine aici? Chiar asta înseamnă. Băutura mă zăpăceşte aşa de tare. Încât sunt incapabil să urmez regulile şi normele. Esenţa băuturii este sălbatică şi neînfrânată, iar firea ei stârneşte vorbirea necontrolată.

Dragi prieteni, urmaţi-mă pe drumul de ieşire de la Universitatea Distileriei din Ţara Vinului, pe sub frumoasa arcadă, să lăsăm în

urma noastră clădirea cu clase, în formă de sticlă de băutură, clădirea cu laboratoare, cu aceeaşi formă minunată, să lăsăm în urmă furnalul fumegând de la distilerie. Puneţi-vă jos bagajul, ca să mergeţi uşuraţi de greutate! Mergeţi alături de mine, cu ochii larg deschişi, cu mintea limpede şi luaţi aminte la drum tot timpul! Vom traversa râul Vinul Dulce pe podeţul cu ornamente din lemn de brad chinezesc, vom trece peste apa învolburată, peste nuferii de pe apă, peste fluturii de pe nuferi, plutind pe deasupra gâştelor albe jucăuşe. Peştii care înoată în apă, agitaţia gâştelor albe, gândurile plantelor plutitoare, somnolenţa apei curgătoare… toate dispar din capul nostru. Vă rog să nu uitaţi un lucru: Poarta principală a Institutului Culinar ne vrăjeşte trimiţându-ne arome rafinate! Aici munceşte soacra mea. De curând, nebunia a pus stăpânire pe ea şi de aceea a rămas acasă, îndărătul perdelelor, nefăcând altceva decât să compună scrisori de denunţ. Pentru moment, nu ne batem capul cu ea şi mai mult, nu ne batem capul nici cu aromele care se răspândesc de la Institutul Culinar. Există mult adevăr în vorba aceea din popor, „Omul crapă umblând după bogăţie, iar pasărea – umblând după hrană”. În vremurile tulburi şi corupte, omul e asemenea păsării – în aparenţă liber, dar în realitate pândit peste tot de capcane şi plase, arcuri şi puşti de vânătoare. Bine, nasul ne-a fost contaminat de arome, aşa că acoperiţi-l degrabă şi să lăsăm deoparte Institutul Culinar! Veniţi cu mine pe drumul în pantă, pe Strada Cerbului, drumul cel îngust, unde auziţi boncăluitul cerbilor, imaginându-vă cum pasc ei ierburile din sălbăticie. De-o parte şi de alta a drumului, la uşile prăvăliilor sunt agăţate coarne de cerb, încrucişarea lor creând senzaţia că este o pădure de puşti şi de săbii. Călcăm pe drumul cel vechi, pavat cu piatră verde, acoperită de muşchi; printre pietre se strecoară firele verzi de iarbă; piatra e alunecoasă. Aveţi grijă pe unde călcaţi, să nu cumva să alunecaţi!

Mergem cu băgare de seamă, cotim cu grijă, până când ajungem la Strada Măgarului, unde drumul e pavat tot cu piatră, măcinată de vânt şi ploaie, de roţile nemiloase ale căruţelor şi de copitele năvalnice ale animalelor, care le-au rotunjit colţurile, dar le-au făcut şi lucioase precum oglinzile de bronz. Strada Măgarului e un pic mai lată decât Strada Cerbului; pavajul este acoperit cu mizerie, cu apă însângerată, cu piele neagră de măgar. Strada Măgarului e mai lunecoasă decât Strada Cerbului. Pe drum, ciori negre ca smoala merg legănat, croncănind întruna. E greu drumul, aşa că vă avertizez pe toţi să aveţi mare grijă şi să călcaţi numai pe unde este voie: trupul să fie drept, picioarele să se înfigă bine în pământ şi în niciun caz să nu vă alunece privirea într-o parte sau într-alta, ca unui puştan de la ţară tocmai sosit la oraş. De nu, o să vă împiedicaţi şi nu e nimic mai neplăcut decât să cazi pe jos, să-ţi murdăreşti hainele sau, şi mai rău, să-ţi mai rupi şi vreun picior. După cum spuneam, e foarte rău să cazi. Pentru fericirea cititorilor, ce-ar fi să ne tragem un pic sufletul şi apoi să ne continuăm drumul?

Aici, la noi, în Ţara Vinului, trăiesc nişte eroi inegalabili, în stare să dea pe gât nenumărate pahare fără să se îmbete, iar apoi să cânte cu patos şi tot aici trăiesc şi bărbaţi care şterpelesc economiile nevestelor, ca să-şi cumpere de băut sau huligani care fură pui, se bat şi se dedau Ta înşelăciuni. Îmi aduc aminte că odinioară Zhang al Treilea – „Şarpele de Iarbă Verde”, cel bătut zdravăn de călugărul cel ticălos, precum şi Niu al Doilea – „Netrebnicul” şi-au lăsat progeniturile prin Ţara Vinului, aşa că răul nu va fi curmat pentru următorii două mii de ani. Personajele de teapa lor se adună mereu pe Strada Măgarului şi n-ai cum să le ratezi. Îi vedeţi pe cel care stă rezemat de uşă cu ţigara în gură şi pe cel care stă cu sticla în mână şi muşcă din bucata de carne şi pe cel care umblă cu colivia şi fluieră? Toţi fac parte din această categorie. Prieteni, priviţi-i cu atenţie şi

nu-i supăraţi! Oamenii la locul lor nu se amestecă niciodată cu asemenea ticăloşi, tot aşa cum pantofii noi nu calcă pe rahatul de câine.

Strada Măgarului este ruşinea Ţării Vinului, dar putem socoti că totodată este şi mândria ei, fiindcă nu degeaba se spune ci dacă nu calci în acest loc, se cheamă că n-ai ajuns în Ţara Vinului. Pe Strada Măgarului se află douăzeci şi patru de prăvălii unde s-au tăiat măgari fără întrerupere din dinastia Ming[35] până în timpul Republicii China[36]. Când au venit comuniştii însă. Măgarul a început să fie considerat un mijloc de producţie, aţa încât tăierea lui a fost încadrată drept infracţiune şi vă puteţi imagina de ce zile grele a avut parte Strada Măgarului. În aceşti ani, politica „revigorării interne şi deschiderii externe" a determinat o creştere continuă a nivelului de trai şi s-a constatat curând că era nevoie de consum de carne. Prin urmare, Strada Măgarului a devenit din nou înfloritoare. „Ceea ce este carnea de dragon pentru Cer este carnea de măgar pentru Pământ.11 Carnea de măgar este aromată, este delicioasă, este o mare delicatesă pentru oameni. Dragi cititori, onoraţi oaspeţi, dragi prieteni, doamnelor, domnilor, „Thank you very much", „Mister, Miss" şi nu ştiu ce vorbă precum „bucătăria cantoneză e cea mai tare" sunt doar nişte vorbe în vânt, nişte cuvinte ticluite ca să inducă în eroare masele de oameni. Ascultaţi la mine! Despre ce vă vorbesc? Despre mâncărurile pentru care, în mod justificat, Ţara Vinului se bucură de un mare renume. Vă rog să mă iertaţi, fiindcă am să mă leg de un singur fel de mâncare, ceea ce înseamnă că mai bine de zece mii vor rămâne în afara discuţiei. Când eşti pe Strada Măgarului, dai cu ochii de mâncare peste tot; sortimentele rafinate

---

35 Dinastia Ming a durat între anii 1368–1644.

36 Republica China se situează între anii 1912 şi 1949.

acoperă strada precum norii acoperă cerul şi mai multe decât ochii pot cuprinde: pe Strada Măgarului se taie măgari, pe Strada Cerbului se taie cerbi, pe Strada Vacii se măcelăresc vaci, pe Aleea Caprei se măcelăresc capre, în abatoarele de porci se taie porci, pe Uliţa Calului se hăcuiesc caii, la târgul de câini şi pisici se spintecă pisicile şi câinii… în număr foarte mare, atât de mare încât inima se tulbură, mintea o ia razna, buzele se usucă, limba e pârjolită. Într-un cuvânt, orice se mănâncă în lumea asta a noastră – delicatesele de pe munţi, minunăţiile din mări, păsările de pe cer, animalele de pe pământ, peştii şi insectele – toate se găsesc aici, la noi, în Ţara Vinului. Ce se găseşte prin alte părţi avem şi noi aici; ce nu se găseşte prin alte părţi noi tot avem aici. Şi nu numai că avem, însă ceea ce este mai semnificativ, mai important, mai grozav este faptul că toate sunt cu specific, cu stil, cu istorie, cu tradiţie, cu ideologie, cu valoare culturală, cu morală. Chiar dacă ar putea suna a laudă, credeţi-mă că nu-i deloc aşa. În nebunia aceasta naţională a îmbogăţirii, conducătorii Ţării Vinului au avut o viziune unitară, o inspiraţie autentică şi un plan unic prin care să ne pună pe toţi pe drumul îmbogăţirii. Dragi prieteni, domnilor, doamnelor, nimic în lumea asta probabil că nu este mai important decât mâncarea şi băutura. Altfel, de ce i-ar trebui omului gura, dacă nu pentru a mânca şi a bea? Aşadar, cine vine la noi, în Ţara Vinului, trebuie să se ghiftuiască şi să bea pe săturate. Toţi să mănânce variat, să mănânce de plăcere, să mănânce din nărav. Toţi să bea variat, să bea de plăcere, să bea din nărav. Să înţeleagă că mâncatul şi băutul sunt nu doar pentru susţinerea vieţii, ci prin mâncare şi băutură oamenii pot să experimenteze cu adevărat sensul vieţii, pot deveni conştienţi de filosofia vieţii! Să afle astfel că mâncatul şi băutul joacă un rol important nu doar în procesul fiziologic, ci şi în procesul modelării spirituale şi al aprecierii estetice!

Mergeţi încetişor, ca să vă bucuraţi de privelişte! Strada Măgarului are o lungime de doi *li*, cu măcelării şi de-o pane şi de cealaltă. Sunt nouăzeci de restaurante şi hanuri, unde se foloseşte ca materie primă carcasa de măgar, iar meniurile se schimbă mereu, căci în mod constant sunt inventate noi mâncăruri care atrag atenţia oamenilor. Aici, mâncatul de carne de măgar a ajuns la rangul de înţelepciune. Cine mănâncă în toate cele nouăzeci de restaurante de pe Strada Măgarului nu mai are nevoie, cât o trăi, să pună gura pe carne de măgar şi numai acela poate să se bată cu pumnul în piept, spunând: „Eu am mâncat carne de măgar!"

Strada Măgarului este ca un dicţionar bogat, atât de bogat încât, şi dacă aş avea o gură care să trăncănească toată ziua, tot n-aş reuşi să-l isprăvesc, să-l parcurg până la capăt cu voce tare. Dacă nu sunt în stare să explic limpede şi nici să epuizez subiectul este pentru că într-adevăr bat câmpii. Vă rog, aşadar, să mă iertaţi. Îngăduiţi-mi să golesc un pahar de, Armăsarul cu coama roşie", ca să-mi adun minţile. De sute de ani, nenumăraţi măgari au fost măcelăriţi pe Strada Măgarului, atât de mulţi încât nu mai e cu putinţă să ţinem socoteala. Putem doar să spunem că zeci şi sute de suflete de măgari bântuie Strada Măgarului zi şi noapte şi că fiecare piatră din caldarâm este îmbibată cu sânge de măgar sau că peste fiecare plantă a trecut în zbor spiritul măgarilor. Se mai poate spune că sufletele măgarilor înfloresc în fiecare toaletă de pe această stradă sau că oricine a fost pe Strada Măgarului se înzestrează cu calităţile acestui animal. Prieteni, treaba cu măgarii este ca fumul care se ridică pe cer şi slăbeşte din vigoarea razelor strălucitoare ale soarelui. E de ajuns să închideţi ochii şi veţi vedea cum hoarde de măgari, de toate formele şi toate culorile, aleargă care încotro şi rag către cer.

Potrivit unei legende locale, în fiecare noapte, când oamenii se

liniştesc, un măgăruş negru (nu i se cunoaşte sexul) tare drăgălaş şi sprinten aleargă pe drumul pavat cu pietre de la capătul de est la cel de vest şi înapoi. Copitele lui frumoase, delicate, în formă de pahare de vin, cu montură de agate, lovesc uşor caldarâmul alunecos, stârnind un clinchet limpede în aer. Aceste sunete sunt precum muzica venită din tării în toiul nopţii – puţin înfricoşătoare, puţin misterioase, puţin zăbavnice. Oricine le aude este mişcat până la lacrimi, este vrăjit, este îmbătat şi oftează prelung. Dacă-i o noapte cu lună plină…

În noaptea aceea, Yu Yichi, proprietarul cârciumii „La Pişpiriul" băuse mai multe pahare de vin vechi, ca să-şi încălzească burtoiul mare ca o tobă. Şi-a luat un scaun de bambus şi s-a dus sub bătrânul rodiu, de la uşa cârciumei, să se răcorească. Lumina lunii, care se aşternea pe jos, dădea pietrelor o strălucire ca de oglindă, însă răcoarea nopţii de toamnă îi făcuse pe localnici şase retragă în case şi, dacă n-ar fi fost băutura care îl încinsese tare, nici Yu Yichi n-ar mai fi zăbovit pe afară. Străzile pe care până mai acum ceva vreme oamenii mişunaseră ca furnicile se transformaseră în locuri cufundate într-o linişte ca de mormânt, dar din fiecare cotlon răsuna târâit de insecte, ascuţit precum săgeata cea nemiloasă care străpunge ziduri de aramă şi uşi de fier. Vântul cel răcoros adia peste buna umflată a lui Yu Yichi, aducându-i un sentiment de fericire. Privind în sus la rodiile cele dulci, mici şi mari, în formă de petale de flori, era pe cale să se lase cuprins de somn când dintr-odată a simţit cum scalpul parcă i se strânge şi i se face pielea de găină din cap până-n picioare. În clipa următoare somnul i-a dispărut precum pala de vânt care suflă iute, iar corpul i-a îngheţat. Părea că un luptător de *kung fu* l-ar fi lovit în plex, dar, totuşi, mintea îi judeca limpede, iar ochilor lui nu le scăpa nimic. Apoi, a văzut un măgăruş negru care şi-a făcut apariţia pe stradă de parcă

ar fi coborât din cer, gras şi lucios de jurai că a fost dat cu ceară. S-a rostogolit de câteva ori, s-a ridicat în picioare, s-a zgâlţâit din tot corpul, parcă dornic să se scuture de praf, după care a făcut o săritură înaltă, cu coada ridicată şi a pornit în galop. A străbătut de trei ori, cu iuţeală, drumul de la capătul dinspre răsărit al străzii la cel dinspre apus, atât de repede încât lăsa impresia că e doar un fum care se răsfira dintr-un loc într-altul. Tropotul cel cristalin al măgăruşului a înghiţit curând ţârâitul insectelor de toamnă, însă odată ce animalul s-a oprit în mijlocul drumului, ţârâitul a reînceput. Atunci, Yu Yichi a auzit lătratul câinilor de la piaţa de câini, mugetul vacilor de pe Strada Vacii, behăitul caprelor de la târgul de capre de pe Aleea Caprei, nechezatul cailor de pe Uliţa Cailor, cât şi cântecul cocoşilor, răsunând şi de departe, şi de aproape: cucurigu, cucurigu, cucurigu! Măgăruşul cel negru se oprise în mijlocul drumului de parcă ar fi aşteptat ceva anume. Ochii negri îi străluceau ca două micuţe lampioane. Yu Yichi auzise demult povestea măgăruşului negru, dar vederea lui aievea azi îl şocase de-a dreptul, mai ales că apariţia aceasta îi dădea de înţeles cât se poate de limpede că legendele nu s-au născut din văzduh. Şi-a ţinut respiraţia şi s-a făcut tot mai mic, ca un buştean în care abia de mai pâlpâia viaţa, cu excepţia ochilor pe care îi ţinea larg deschişi, ca să urmărească desfăşurarea poveştii măgăruşului cel negru.

Pe nesimţite au trecut câteva ore, iar într-un târziu pe Yu Yichi au început să-l doară ochii. Măgăruşul negru stătea în mijlocul drumului neclintit ca o statuie. Deodată, ca la un semn, toţi câinii din Ţara Vinului s-au pus pe lătrat nebunesc – desigur că unii erau foarte departe –, trezindu-l pe Yu Yichi din letargie. Auzea un zgomot de ţiglă, care devenea tot mai puternic şi curând a zărit o umbră întunecată, plutind în zbor de pe acoperiş, până când a aterizat drept pe spinarea animalului cel negru. În clipa aceea,

măgăruşul a pocnit din copite şi a ţâşnit, ducându-l în spate pe omul acela căzut ca din cer. Yu Yichi, ca pitic ce era, nu fusese la şcoală, numai că provenind dintr-o familie de literaţi – tata fusese profesor, bunicul reuşise la examenele imperiale, iar timp de câteva generaţii în familia lui fuseseră cărturari aleşi – memorase mii de caractere şi citise enorm de multe cărţi. Scena la care tocmai asistase i-a amintit de un cavaler dintr-o poveste fantastică din epoca Tang. De aici, gândurile lui au căpătat o tentă filosofică: cu toată evoluţia uluitoare a ştiinţei, tot există anumite lucruri greu de explicat. Şi-a controlat trupul şi a băgat de seamă că în afară de o anume rigiditate pe ici-colo, putea să se mişte. S-a pipăit pe burtă – era umedă, scăldată de o sudoare rece. Atunci când umbra aceea întunecată s-a lăsat în jos, în bătaia razelor de lună Yu Yichi a observat un tânăr scund, cu un strat de solzi pe corp, lucioşi, care ţinea între dinţi un pumnal în formă de frunză de salcie, iar în spate ducea o legăturică…

Dragi cititori, aproape că vă aud ocărând: „Tu, ăsta priceput să tot baţi câmpii, de ce nu ne duci la o crâşmă să bem ceva, în loc să ne tot învârţi pe Strada Măgarului?" Ocara voastră este cât se poate de nimerită, ţinteşte bine şi atinge problema la fix. Aşadar, să ne punem în mişcare şi să pornim cu paşi mari! Iertaţi-mă dacă nu mai pot să vă prezint fiecare crâşmă, una câte una, aici, pe Strada Măgarului. Fără îndoială că fiecare are propria istorie şi fiecare are câte o lozincă a sa. Am să tac, oricât de mult m-ar durea acest lucru. Acum, să-i lăsăm deoparte pe măgarii care ne urmăreau cu ochi lucioşi pe stradă şi să ne aţintim privirea asupra obiectivelor noastre, aşa cum sunt ele, unele mai mari, unele mai mărunte. Obiectivul nostru major este să ne îndreptăm spre comunismul unde ideologia conducătoare se ghidează după principiul „de la fiecare după posibilităţi şi fiecăruia după nevoi", în timp ce

obiectivul nostru mărunt este să mergem spre capătul Străzii Măgarului, unde lângă un rodiu bătrân de la poartă se află Cârciuma Yichi. De ce se cheamă astfel? Ascultaţi şi am să vă spun pe îndelete.

Proprietarul cârciumii, Yu Yichi, în realitate are un metru înălţime, la fel ca mai toţi piticii. Niciodată nu şi-a spus vârsta şi chiar că n-ai cum s-o ghiceşti. După cum le spune memoria celor de pe Strada Măgarului, piticul acesta nostim şi nespus de amabil nu şi-a schimbat atitudinea, dar în mod surprinzător nici înfăţişarea, de câteva decenii. Atunci când oamenii îl privesc uluiţi, el le răspunde cu un zâmbet dulce. Sunt zâmbete atât de fermecătoare şi de dezarmante, încât le ajung oamenilor la suflet şi le stârnesc sentimente de simpatie cum n-au mai cunoscut vreodată. Cu farmecul zâmbetelor sale Yu Yichi îi fascinează pe toţi şi rezolvă orice problemă, încât a ajuns să ducă o viaţă lipsită de griji. Provenind dintr-o familie de oameni educaţi, are cunoştinţe vaste, poate descifra caracterele şi, de câte ori deschide gura, spune vorbe minunate, aducându-le amuzament oamenilor de pe Strada Măgarilor. Aceştia nici nu încearcă să-şi imagineze cât de însinguraţi şi plictisiţi s-ar simţi ei fără Yu Yichi, care, bizuindu-se pe înzestrarea sa naturală, ar fi putut să ducă o viaţă de huzur, dar cum este un tip ambiţios şi nu vrea să mănânce din mila altora, a profitat de vântul favorabil adus de reformă şi de politica de deschidere şi a solicitat aprobarea pentru a iniţia o afacere. A scos atunci de la brâu o mulţime de bani, pe care nu se ştie de câţi ani îi strângea, a chemat pe cineva care să-i renoveze casa cea veche şi iată că aşa a luat naştere „Cârciuma Yichi", faimoasă pretutindeni în Ţara Vinului. Multe dintre ideile ingenioase probabil că i-au fost inspirate lui Yu Yichi de romanul clasic *Flori în oglindă* sau poate că îşi au originea în cartea *Minuni de pe alte meleaguri.* După ce cârciuma şi-a început

activitatea, el a publicat un anunţ în *Cotidianul Ţării Vinului*, prin care căuta să angajeze chelneri care aveau o înălţime sub un metru. Această chestiune, la vremea aceea, a zdruncinat întreaga Ţară a Vinului şi a stârnit dezbateri aprinse, mai cu seamă fiindcă unii socoteau că deschiderea unei cârciumi de către un pitic reprezintă o insultă la adresa sistemului socialist, o pată pe steagul roşu cu cele cinci stele. Ca urmare a creşterii numărului de turişti în Ţara Vinului, Cârciuma Yichi putea deveni unul dintre cele mai mari subiecte de dezonoare, unul care ar fi adus o mare ruşine nu doar pentru oraşul nostru, ci pentru întreaga naţie chineză. Alţii considerau că existenţa unui pitic era un fenomen universal, obiectiv. Piticii din alte ţări trăiesc din cerşit, în timp ce ai noştri, iată, se întreţin cu munca proprie, prin urmare, acest lucru nu numai că nu-i o ruşine, ci este un semn de mare glorie. Existenţa Cârciumii Yichi îi va determina pe prietenii străini să recunoască superioritatea fără egal a sistemului nostru socialist. Când aceste dezbateri erau mai aprinse şi deveneau nesfârşite, Yu Yichi a ajuns în curtea primăriei, croindu-şi drum prin şanţurile întunecate (cei de la pază erau ca nişte cerberi, aşa că n-ar fi avut nicio şansă să intre pe poarta principală). De acolo, s-a strecurat în clădirea de birouri a primăriei şi a ajuns în biroul primarului, cu care a avut o lungă conversaţie. Ce au discutat ei acolo n-avem de unde şti. Primarul l-a trimis pe Yu Yichi cu propria limuzină luxoasă înapoi la cârciumă, după care dezbaterile din ziare s-au stins pe neaşteptate. Prieteni, doamnelor, domnilor, am ajuns la Cârciuma Yichi – obiectivul nostru. Azi fac eu cinste. Domnul Yu Yichi este un vechi prieten de-al meu, cu care adeseori stau la băutură şi recit poezii. Am compus melodii stranii, dar superbe pentru lumea aceasta colorată şi uluitoare. Ca un adevărat frate care preţuieşte prietenia mai tare decât banii, ne va da un discount de 20.

Stimaţi prieteni, acum deja suntem la poarta Cârciumii Yichi. Vă rog să ridicaţi capul şi să priviţi caracterele acelea aurite, înscrise pe firmamentul negru. Debordează de vitalitate şi au multă energie, asemenea dragonilor însufleţiţi şi tigrilor adevăraţi. Aceasta este opera lui Liu Banping – Liu „Jumătate de Sticlă" un renumit caligraf al cărui nume face trimitere la un adevărat maestru care nu poate să scrie fără să bea jumătate de sticlă cu alcool tare.

Cu zâmbetul pe buze, două domnişoare „de buzunar", nu mai înalte de şaptezeci de centimetri, stau rezemate de-o parte şi de cealaltă a uşii, purtând banderole brodate, trecute de-a curmezişul peste piept. Sunt gemene şi după ce au citit anunţul de angajare publicat de Yu Yichi în *Cotidianul Ţării Vinului*, s-au urcat într-un turbojet Trident şi au zburat încoace. Ele sunt născute în familia unor cadre de rang înalt; tatăl lor este o persoană atât de renumită încât, dacă aţi afla, v-aţi înspăimânta de-a dreptul, aşa că mai bine n-am să mai scot o vorbă despre originea lor socială. Fetele ar fi putut s-o ducă de minune pe spezele tatălui, să mănânce bine şi să fie îmbrăcate luxos, însă au refuzat aşa un trai şi au preferat să vină aici, la noi, în Ţara Vinului. Sosirea acestor zeiţe i-a tulburat atât de tare pe mai marii din Partid încât, înfruntând o ploaie teribilă, s-au dus la Aeroportul „Izvorul Piersicilor", aflat la 75 km depărtare de oraş, ca să le întâmpine. Cele două odoare veniseră însoţite de mama lor, soţia acelui „mare erou", şi de tot felul de secretare. A fost agitaţie mare, la casa de oaspeţi de la aeroport, timp de două săptămâni, pentru pregătirea acestei vizite. Dar, prieteni, să nu credeţi că Ţara Vinului a ieşit în pierdere cu chestiunea asta – nu, dacă am socoti astfel, ar fi o abordare superficială a problemei, care ar dovedi că nu vedem mai departe de lungul nasului. Desigur că Ţara Vinului s-a băgat la ceva cheltuieli pentru întâmpinarea celor două zeiţe şi a mamei lor, însă de atunci s-au stabilit relaţii de

apropiere cu acel mare şef şi e de ajuns să pună el mâna pe pix şi să scrie câteva cuvinte, că imediat Ţara Vinului se pricopseşte cu afaceri fabuloase din care ies bani frumoşi. Anul trecut, când a venit bătrânul în vizită aici, oare ştiţi cât am primit numai când a ridicat el creionul şi a mâzgălit ceva pe hârtie? Ia gândiţi-vă! În atmosfera financiară dificilă de anul trecut, când se acordau puţine credite, el ne-a aprobat un credit de o sută de milioane de *yuani*, cu o dobândă foarte mică. O sută de milioane de *yuani* prieteni! Cu bănetul ăsta a fost promovată băutura noastră marca „Maimuţa", s-a construit o fabuloasă clădire pentru Muzeul Distileriei Chineze, iar în luna octombrie a fost organizat Primul Festival Internaţional al „Licorii Maimuţei". Toate au fost posibile numai graţie acelei sume enorme de bani. Dacă n-ar fi fost cele două zeiţe, credeţi că ar fi zăbovit el trei zile în Ţara Vinului? De aceea, prieteni, nu-i nicio exagerare să-l numim pe domnul Yu Yichi o personalitate de seamă a acestei localităţi. Am auzit chiar că cei de la Comitetul Municipal de Partid pregătesc materialele pentru a cere permisiunea la conducerea superioară să-l cinstească cum se cuvine, drept model în muncă, iar la 1 Mai, de Ziua Muncii, să-i acorde un premiu pe măsură.

Aceste două zeiţe de viţă nobilă, zâmbitoare nevoie mare, au făcut plecăciuni în faţa noastră. Au chipuri frumoase, sunt bine proporţionate şi se poate spune că, în afară de faptul că sunt mici de statură, n-au nici cel mai mic cusur. Le-am răspuns şi noi tot cu zâmbete, ca semn de respect faţa de originea lor nobilă. „Bine aţi venit! Bine aţi venit!" „Mulţumim! Mulţumim!"

Cârciuma Yichi, cunoscută şi sub numele „La Pişpiriul", se înfăţişează ca un loc foarte luxos, unde calci pe covoarele groase de lână, de ţi se afundă piciorul până la gleznă. Pe pereţi, în rame din lemn de mesteacăn adus de pe Muntele Changbai sunt prinse stampe ale unor caligrafi şi pictori renumiţi. Acvariile enorme în

care se scaldă în voie peşti aurii, mari cât palma, precum şi ghivecele cu flori roşii ca focul îţi încântă privirea. În mijlocul salonului principal se află un măgar negru în mărime naturală, cât se poate de veridic, însă la o privire mai atentă se vede că nu-i decât o sculptură. Fireşte, după cum era de aşteptat, Cârciuma Yichi a căpătat notorietate abia după sosirea celor două zâne. Conducătorii Ţării Vinului nu-s proşti deloc; cum ar fi putut ei să lase minunăţiile acelea de fete ale unui mare şef să lucreze într-un restaurant micuţ şi ponosit, condus de un particular? Toată lumea înţelege cum merg lucrurile acum, aşa că nu-i nevoie să detaliez schimbările uriaşe care s-au petrecut la Cârciuma Yichi în acest ultim an. Totuşi, vă rog să mă iertaţi dacă am să-mi amintesc câteva aspecte: chiar înainte de întoarcerea la Shanghai a soţiei marelui şef, autorităţile din Ţara Vinului au construit o vilişoară elegantă pentru cele două zâne, chiar lângă Water Park, în centrul oraşului. În plus, le-au cumpărat fiecăreia câte o maşinuţă Fiat. Nu ştiu dacă nu cumva le-aţi observat parcate sub bătrânul rodiu când aţi intrat pe poartă.

Un recepţioner, îmbrăcat cu haine roşii şi cu chipiu pe cap, ne întâmpină la intrare şi el având înălţimea unui copil de doi ani şi trăsături pe măsură. Se cam leagănă când merge, iar atunci când calcă pe covorul gros, păşeşte greoi, ca o raţă care a nimerit cu labele în noroi. El ne arată drumul, ca un căţeluş dolofan, instruit să conducă nişte orbi.

Urcăm scările din lemn de pin, lăcuite în roşu, iar la etaj micuţul cel roşu a deschis o uşă, stând într-o parte, ca un poliţist are dirijează traficul, cu braţul stâng îndoit la piept, iar braţul drept întins bine. Ţine palmele rigide, îndreptate în aceeaşi direcţie: Salonul Strugurilor.

Vă rog să intraţi, dragi prieteni, nu vă sfiiţi! Sunteţi oaspeţi de onoare şi numai Salonul Strugurilor este pe măsura grandorii

voastre. În timp ce admirăm ciorchinii de struguri care atârnă din tavan, din întâmplare m-am uitat la micuţul care ne-a condus până aici – ochii lui zâmbitori şi tulburi săgetează raze otrăvite înspre noi. Asemenea săgeţilor înmuiate în otravă, aceste raze transformă în putreziciune tot ce ating. Am simţit cum mă înţeapă ochii, iar după o clipă nu mi-a mai fost cu putinţă să mai văd ceva.

În momentele acestea de beznă, fără să vreau îmi aud inima palpitând. În poveştile mele *Copiii de carne* şi *Copilul spirit*, micul demon îmbrăcat în haine roşii, născocit de mine, a apărut pe neaşteptate în faţa mea şi mă ţintuieşte cu aceiaşi ochi siniştri. Este chiar el, este chiar el! Ochi mici, urechi mari şi groase, părul creţ şi o înălţime în jur de şaptezeci de centimetri. În povestea *Copilul spirit*, am descris în detaliu cum a plănuit şi a condus revolta de la Departamentul de achiziţii speciale de la Institutul Culinar. Acolo l-am portretizat ca pe un micuţ conspirator, un strateg genial, însă m-am oprit după ce am relatat episodul când, în fruntea copiilor, l-a omorât în bătaie pe paznicul lor – „Vulturul pleşuv". Iniţial, plănuiam ca el şi toţi copiii care participaseră la isprava aceasta şi care se ascundeau prin diverse locuri din curte să fie prinşi, după care să fie trimişi la soacra mea, la Centrul de Cercetări Culinare, pentru a fi fierţi în apă, în aburi sau chiar fripţi. Numai micul demon a reuşit să se strecoare prin ţevile de evacuare ale institutului, însă a ajuns repede în mâinile cerşetorilor care căutau de mâncare pe acolo şi şi-a început o carieră legendară, doar că în loc să urmeze traseul conturat de mine, el s-a revoltat şi a fugit din povestea mea pentru a se alătura echipei de pitici, condusă de Yu Yichi. Aşa se face că m-am trezit acum cu el în faţa ochilor, purtând o uniformă de lână roşie, papion de un alb imaculat, chipiu roşu-aprins şi pantofi din piele neagră lăcuită.

Indiferent ce întorsătură neprevăzută ar lua lucrurile, nu pot să-

mi neglijez oaspeţii, aşa că mi-am înăbuşit valurile de furie care mi-au năvălit în adâncul sufletului şi am arborat un zâmbet forţat atunci când m-am aşezat alături de voi. Scaunele cu perne de pluş, feţele de masă de un alb strălucitor, florile uluitoare, muzica plăcută ne copleşesc simţurile. Aici trebuie să intervin cu o precizare: mesele şi scaunele din această crâşmă a piticilor sunt foarte joase, concepute special pentru a oferi confortul necesar clienţilor. O chelneriţă micuţă precum o păsăruică a venit cu o tavă cu şervete dezinfectate. Este atât de fragilă, că pare să facă mari eforturi să ducă tava, stârnindu-ne puternice sentimente de compasiune. Micul demon nu se vede nicăieri, pentru că, odată misiunea îndeplinită, trebuie să se ducă să-i întâmpine pe noii musafiri. Este un lucru cât se poate de normal, însă eu nu mă pot stăpâni să nu întrezăresc în dispariţia sa începutul unui plan sinistru, diabolic.

Prieteni, vă rog să luaţi loc un pic până mă duc eu la prietenul meu, Yu Yichi, ca să obţin discountul de 20. Aici vi se îngăduie să fumaţi, să beţi ceai, să ascultaţi muzică şi să priviţi prin fereastra fără de pată peisajul din curtea aflată în spatele cârciumii.

Dragi cititori, iniţial plănuiam să iau împreună cu voi această cina somptuoasă, însă localul e neîncăpător pentru atâtea persoane, iar în Salonul Strugurilor sunt numai nouă locuri. Îmi cer mii de scuze. Aici fiecare mişcare trebuie să fie cât mai în văzul lumii, ca să nu existe suspiciuni că am ticlui te miri ce planuri criminale. În acest restaurant mă simt ca o căruţă uşoară pe un drum cunoscut, deci mi-e foarte la îndemână să-l găsesc pe Yu Yichi. Abia când am deschis uşa biroului mi-am dat seama că n-am nimerit într-un moment potrivit – prietenul meu, Yu Yichi, cocoţat pe masă, săruta o femeie corpolentă. „Mă scuzaţi, mii de scuze”, tot ziceam eu întruna. „Mă scuzaţi, am uitat bunele maniere. Ar fi trebuit să bat la uşă.”

Yu Yichi a sărit de pe masă, cu agilitatea unei pisici sălbatice. Văzându-mă cât sunt de stânjenit, pe faţa lui comică s-a ivit surâsul.

— Domnule doctor în oenologie, a spus el cu o voce piţigăiata, tu erai! Cum merge studiul despre licoarea „Maimuţa"? Vezi să nu ratezi festivalul dedicat acestei băuturi. Un lucru este cert însă: socrul ăla al tău a fost un prost, să se ducă el în munţi, să trăiască alături de maimuţe…

Vorbea fără şir, de mă adusese la capătul răbdărilor, dar cum eu venisem cu un scop anume, mai precis spus cu o rugăminte, n-aveam de ales – trebuia să-l urmăresc răbdător, cu o înfăţişare de om concentrat. Când, în sfârşit, s-a oprit din peroraţiile sale, am profitat de ocazie şi am spus:

— Am invitat câţiva prieteni să mănânce carne de măgar…

Yu Yichi s-a ridicat în picioare şi s-a dus direct la femeia cu care se giugiulea mai devreme. Imaginea care mi se desfăşura în faţa ochilor era jalnică: el abia de ajungea cu capul la genunchii ei – o ţipă foarte frumoasă şi, după toate aparenţele, deloc inocentă. Avea mai degrabă aerul unei femei măritate, iar buzele cărnoase erau lipicioase, ca şi cum tocmai ar fi mâncat melci. Pe neaşteptate, el a ridicat mâna şi i-a tras una peste fund, spunându-i:

— Iubito, du-te tu înainte şi spune-i bătrânului Shen să fie liniştit! Yu Yichi e un om de cuvânt, şi dacă a zis că face ceva, îşi ţine promisiunea negreşit.

Femeia părea o persoană foarte degajată, aşa că, Iară să se jeneze câtuşi de puţin, s-a aplecat – cu sânii cât pe ce să-i iasă din rochie, lăsându-se greoi peste faţa lui Yu Yichi, ceea ce i-a stârnit acestuia un rânjet înţepenit – şi l-a îmbrăţişat. Judecând strict după dimensiuni şi greutate, parcă era o mamă care îşi îmbrăţişa copilul, dar, desigur, relaţia dintre cei doi era cu mult mai complicată. Apoi, aproape cu sălbăticie, ea l-a sărutat pe faţă şi, ca la baschet, l-a

aruncat pe canapeaua lipită de perete, după care şi-a ridicat braţele şi a spus pe un ton seducător:

— La revedere, bătrâne!

Corpul lui Yu Yichi încă vibra pe canapeaua cu arcuri, în timp ce femeia îşi unduia fundul acoperit de o fustă de un roşu ţipător, pierzându-şi urma după colţ.

— Pleacă de aici, spirit viclean de vulpe! a strigat el, cu ochii pironiţi pe spatele ei fermecător.

Am rămas singuri în încăpere şi numaidecât Yu Yichi a sărit de pe canapea, s-a îndreptat spre oglinda rezemată de perete, s-a pieptănat şi şi-a aranjat cravata. Apoi, şi-a frecat obrajii cu gheruţele şi şi-a întors brusc faţa spre mine, cu un aer sobru, de om important. Dacă n-aş fi asistat la scena de mai devreme, foarte probabil că m-aş fi simţit prea intimidat ca să glumesc cu el.

— Hei, prietene, te descurci bine cu femeile! Unul aşa mic ca tine să se dea la una cât casa! Zău că eşti tare, i-am spus eu pe un ton neruşinat.

El a afişat un zâmbet ce trăda cinismul şi parcă dintr-odată faţa a început să i se umfle, căpătând nuanţe ba verzui, ba roşietice. În ochi îi scăpăra o lumină verde. În momentul în care şi-a întins braţele ca un şoim, gata să-şi ia zborul, înfăţişarea lui a devenit absolut înspăimântătoare. Îl ştiam pe Yu Yichi de ceva vreme şi niciodată nu-i văzusem înfăţişarea aceasta. Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că poate îi rănisem demnitatea, lucru care mă făcea să am remuşcări.

— Hei, micuţule! a spus el, scrâşnind din dinţi, în timp ce se apropia, pas cu pas, de mine.

Eu m-am retras puţin, cu ochii pironiţi asupra ghearelor lui ascuţite şi tremurânde de atâta furie. Simţeam că gâtul meu nu e deloc în siguranţă. Da, ar fi putut sări fulgerător în orice moment să

mi-l sfâşie. „Scuze, frăţioare, scuze!” Deja eram cu spinarea lipită de tapetul înflorat de pe perete, dar tot încercam samă retrag, deşi fără sorţi de izbândă. Apoi, am avut o licărire de moment şi, ridicând mâna, mi-am tras mai multe palme cu sete. Poc-trosc! mi-au răsunat obrajii şi mi-au vâjâit urechile, în timp ce steluţe aurii îmi zburau prin faţa ochilor… „Scuză-mă, frate. Nu merit să trăiesc. Nu sunt om, sunt un nenorocit, sunt o mătărângă de măgar negru…”

Sub impactul spectacolului de prost-gust pe care l-am dat, (aţa lui şi-a schimbat culoarea din vineţiu în alb; aripile ridicate în înalt au căzut încetul cu încetul şi odată cu ele şi trupul meu a încremenit, de parcă paralizasem instantaneu.

El s-a întors la tronul lui rotativ, îmbrăcat în piele neagră, însă nu s-a aşezat jos, ci s-a ciucit. După aceea, a scos o ţigară fină dintr-o cutie, a aprins-o cu o brichetă care scuipa flăcărui strălucitoare, însoţite de un fâsâit uşor, a tras cu sete din ţigară şi a eliberat fumul alene. Se uita fix la modelele tapetului de pe pereţi, cufundat în gânduri, cu o privire misterioasă, ca şi cum ochii lui erau două mlaştini întunecate. Eu mă ghemuisem lângă uşă, gândind cu groază: „Ce forţă nevăzută l-o fi făcut pe bufonul ăsta, care odinioară era de râsul lumii, să se transforme într-un tiran atât de puternic şi ameninţător? Cum se poate ca eu, un demn doctorand, să ajung să prind frica acestei creaturi hidoase, de numai o jumătate de metru înălţime şi mai puţin de cincisprezece kilograme?” Răspunsul a venit ca un glonţ slobozit din ţeava pistolului, însă nu-i cazul să mai discut aici.

— Vreau să le călăresc pe toate femeile frumoase din Ţara Vinului!

Pe neaşteptate, din poziţia în care stătea s-a ridicat în picioare şi, cu pumnul ridicat ameninţător în aer, a anunţat solemn:

— Vreau să le călăresc pe toate femeile frumoase din Ţara

Vinului!

Plin de vigoare, radiind de fericire şi cu pumnul înţepenit sus, în aer, a zăbovit aşa, nemişcat, multă vreme. Vedeam cum vâsle imaginare loveau cu iuţeală valurile gândurilor, iar conştiinţa lui, asemenea unei bărcuţe, se clătina pe talazurile spiritului, albe ca zăpada. Mi-am ţinut respiraţia, de teamă să nu cumva să-i spulber reveriile.

Într-un târziu, s-a relaxat, mi-a azvârlit o ţigară şi m-a întrebat cu blândeţe, zâmbitor:

— O cunoşti?

— Pe cine? am întrebat eu.

— Pe femeia de adineaori.

— Nu o cunosc… dar parcă îmi este familiară faţa ei…

— E prezentatoare TV.

— A! Mi-am adus aminte! am spus eu, lovindu-mă, uşor, cu palma peste frunte. Mi-am amintit… apare mereu cu microfonul în mână, cu un zâmbet dulce pe buze şi nu ne spune mai nimic.

— Asta e a treia! a precizat el pe un ton duşmănos. Asta e a treia!

Brusc, a amuţit, iar lumina din ochi i-a pierit. Într-o clipa, faţa ca de porţelan i-a fost acoperită de riduri şi din mic ce era s-a făcut şi mai mic, până s-a chircit de tot pe tron.

Eu fumam şi îl priveam cu durere în suflet pe acest prieten straniu, însă chiar mă simţeam incapabil, pentru moment, să mai rostesc vreo vorbă.

— Vreau să-ţi arăt… am îngăimat eu într-un târziu, rupând tăcerea.

El, ridicându-şi capul, m-a întrebat:

— Pe mine mă căutai?

— Am invitat câţiva prieteni în Salonul Strugurilor… am spus eu jenat. Sunt o gaşcă de intelectuali scăpătaţi…

A luat telefonul şi a mormăit ceva în receptor, după care a închis şi s-a întors spre mine.

— De vreme ce sunt prietenii tăi, am aranjat un banchet complet pe baza de carne de măgar.

Prieteni, ăsta e norocul gurmandului! Un banchet complet pe bază de măgar! Nespus de recunoscător, am făcut plecăciuni în faţa lui întruna. Revenindu-şi un pic, cum stătea aşa în şezut, s-a aşezat din nou pe vine, în timp ce lumina aceea strălucitoare i-a revenit în ochi.

— Am auzit că ai devenit scriitor. E adevărat? m-a iscodit el.

— Am scris doar nişte pârlite de articole, am spus eu temător.

Nici nu merită amintite. Le-am scris ca să mai câştig şi eu nişte bani suplimentari pentru familie.

— Domnule doctor, ce-ar fi ca noi doi să facem un târg?

— Ce târg? m-am grăbit eu cu întrebarea.

— Tu îmi scrii autobiografia, iar eu îţi dau douăzeci de mii de *yuani.*

Eram atât de emoţionat, încât inima mea o luase la trap şi n-am putut rosti decât:

— Mi-e teamă că talentul meu modest nu-i pe măsura unei sarcini atât de importante.

— Termină cu falsa modestie! a spus el, fluturându-şi mâna. Gata, am stabilit! În fiecare marţi seara, vii la mine, ca să-ţi povestesc despre experienţele mele.

— Frăţioare, frăţioare, ce să mai discutăm despre bani? Pentru mine este o onoare, ca un om mărunt ce sunt, să scriu biografia unei personalităţi atât de impresionante. Ce să mai discutăm despre bani?

— Frate mai mic, a zis el rânjind, lasă-mă cu ipocrizia asta! Banii îl fac şi pe diavol să mute munţii din loc. Poate că sunt oameni în

lumea asta care nu iubesc banul, dar eu n-am întâlnit niciunul până azi. De aceea, îndrăznesc să declar sus şi tare că vreau să călăresc toate femeile frumoase din Ţara Vinului. Fir-ar ai dracului de bani!

— Şi farmecul tău, frăţioare, este foarte important!

— Hm! a zis el. Du-te-n mă-ta! Preşedintele Mao a spus: „E esenţial să îţi ştii limitele". Scuteşte-mă cu chestiile astea! Hai, dispari de aici!

A scos din sertar un cartuş de ţigări Marlboro, pe care l-a aruncat spre mine. De cum am prins ţigările în mâini, i-am mulţumit de mai multe ori şi m-am întors în Salonul Strugurilor, alături de prieteni, doamne, domni.

Aici câţiva pitici turnau ceai şi vin, aduceau farfurii şi boluri, învârtindu-se pe acolo de parcă aveau roţi la picioare. Ceaiul servit era marca Wulong, la care se adăuga Maotai şi, deşi nu exista nimic cu specific local, era limpede că acesta se dorea a fi un banchet de rang naţional. Mai întâi s-au servit douăsprezece platouri cu mâncare rece, aşezate în formă de lotus: burtă de măgar, ficat de măgar, inimă de măgar, intestinele măgar, plămân de măgar, limbă de măgar, buze de măgar… toate părţile componente ale măgarului. Prieteni, gustaţi câte un pic din bunătăţile astea şi mai lăsaţi ceva loc liber în burtă, fiindcă, după îndelungata şi bogata mea experienţă, minunăţia-minunăţiilor vine la sfârşit. Prieteni, aveţi grijă! A sosit mâncarea fierbinte. Voi, domnişoarelor, să nu cumva să vă opăriţi! O pitică îmbrăcată toată în roşu, cu buzele roşii şi cu bujori în obrăjori, cu pantofi şi chipiu roşii – într-un cuvânt, roşie din cap până-n picioare, ca o lumânare însângerată, aproape că s-a rostogolit până lângă masă, ţinând sus un platou cu mâncare aburindă. A deschis gura micuţă şi a scos câteva cuvinte care s-au rostogolit ca nişte periuţe fine: „Urechi de măgar fripte! Să aveţi poftă!"

— Creier de măgar fiert în abur! Vă rog să gustaţi!

— Perle-Ochi de măgar! Vă rog să gustaţi!

Ochii măgarului, atât de bine conturaţi, cu alb şi negru, pluteau pe un platou. Prieteni, puneţi-vă beţişoarele în mişcare! Nu vă temeţi! Chiar dacă par a fi adevăraţi, să ştiţi că totul e comestibil. Dar, atenţie, sunt doar doi ochi la zece oameni! Cum o să-i împărţim în mod corect? Domnişoară, ia arată-ne tu! Domnişoara „lumânare roşie" a surâs şi a apucat o furculiţă de oţel, pe care a manevrat-o uşurel, făcând ca cele două periuţe negre să plesnească. Lichidul gelatinos s-a revărsat şi a umplut platoul. Tovarăşi, luaţi lingura şi sorbiţi câte un pic! Felul acesta de mâncare pare cam greţos, dar în realitate are un gust extraordinar. Ştiu că la Cârciuma Yichi mai există un fel de mâncare special, numit „Dragonul Negru se joacă cu perla". Ingredientele principale sunt mătărângă şi ochi de măgar. Totuşi, azi bucătarul a folosit ochii ca să gătească „Perle-Ochi de măgar", ceea ce înseamnă că nu-i rost de „Dragonul Negru care se joacă cu perla". Asta dacă nu cumva azi mâncăm dintr-o măgăriţă, ceea ce ar exclude din discuţie orice alte aspecte.

Fraţilor, în niciun caz să nu vă jenaţi! mai lărgiţi un pic cureaua la pantaloni, scoateţi-vă burţile pe afară şi mâncaţi până crăpaţi! E o petrecere cu oameni apropiaţi, aşa că nu-i cazul acum să vă mai împuiez eu capul cu toasturi. Beţi cât poftiţi! Şi nu vă faceţi griji pentru nota de plată. Eu voi fi cel care „sângerează".

— Coaste de măgar fierte în vin. Vă rog să gustaţi!

— Limbă de măgar marinată. Vă rog să gustaţi!

— Tendoane de măgar prăjite. Vă rog să gustaţi!

— Gât de măgar cu lotus. Vă rog să gustaţi!

— Coadă aurie de măgar. Vă rog să gustaţi!

— Intestine de măgar fierte şi prăjite. Vă rog să gustaţi!

— Copite de măgar înăbuşite cu castravete de mare. Vă rog să gustaţi!

— Ficat de măgar cu cinci arome. Vă rog să gustaţi!

....

Felurile de mâncare pe bază de carne de măgar au venit unele după altele şi au invadat masa, în timp ce noi am făcut burţile cât tobele, iar râgâielile nu mai conteneau. Feţele tuturor străluceau de atâta unsoare de măgar, dezvăluind un aer de osteneală, cum vezi în ochii măgarilor când se întorc acasă, după ce au audit o zi întreagă la moară. Tovarăşi, v-aţi ostenit. Am profitat de un moment liber şi am oprit-o pe o domnişoară, întrebând-o:

— Câte feluri de mâncare mai sunt?

— Mai sunt douăzeci şi ceva de feluri, a răspuns ea. Nu sunt sigură, dar oricum au fost deja pregătite. Eu nu fac altceva decât să le aduc la masă.

— Invitaţii s-au cam ghiftuit. Nu s-ar putea să aduceţi mai puţine mâncăruri? am întrebat-o eu, arătând spre prietenii de la masă.

Cam întunecată la faţă, ea mi-a răspuns:

— Aţi comandat un măgar întreg şi de-abia dacă aţi mâncat un pic din el.

— Chiar că nu mai putem mânca, am spus eu pe un ton are implora milă. Dragă domnişoară, te rog frumos să-i spui bucătarului să aleagă cele mai bune feluri şi să ni le trimită pe acelea. Restul ne e peste putinţă să mai mâncăm.

— Chiar mă dezamăgiţi, a răspuns ea. Bine, am să-l rog din partea voastră.

Rugăminţile ei au dat roade, fiindcă imediat a sosit cel din urmă fel de mâncare.

— „Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreună”. Să aveţi poftă!

Domnişoara ne-a cerut mai întâi să admirăm mâncarea şi abia apoi să gustăm.

O doamnă cam acră şi deloc deşteaptă, după toate aparenţele, a întrebat-o pe chelneriţă:

— Ce părţi ale măgarului au fost folosite pentru felul acesta de mâncare?

— Organele sexuale, a răspuns chelneriţă fără nici urmă de ezitare.

La auzul acestor vorbe, femeia s-a înroşit până în vârful urechilor, dar, incapabilă să-şi înfrâneze curiozitatea, a continuat cu întrebările:

— Noi am comandat doar un măgar şi atunci cum e cu putinţă să avem aici şi…? a spus ea, ţuguindu-şi buzele înspre „Dragon" şi „Pasărea Phoenix" de pe platou.

— Păi, aţi servit mai puţine feluri decât ar fi trebuit şi atunci bucătarul nu s-a supărat, dar v-a adăugat, drept compensaţie, şi organele genitale de la o măgăriţă. Aşa a luat naştere această mâncare fabuloasă.

Mâncaţi, domnilor, doamnelor, dragi prieteni! Nu vă sfiiţi, fiindcă acestea sunt cele mai preţioase părţi ale măgarului. Nu arată ele grozav, dar au un gust formidabil. Dacă nu mâncaţi, paguba voastră să fie; dacă mâncaţi, e tot paguba voastră, mai devreme sau mai târziu, asta în cazul în care înţelegeţi ce vreau să spun. Mâncaţi! Mâncaţi, mâncaţi, mâncaţi „Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreună"!

Exact când toată lumea ezita, cu beţişoarele ridicate în aer, a intrat şi prietenul meu, Yu Yichi. De îndată, am sărit în picioare, să fac prezentările:

— Acesta este renumitul domn Yu Yichi, patronul Cârciumii Yichi, membru permanent al Conferinţei Politice Consultative, membru permanent al Comitetului Director al Asociaţiei Metropolitane a Antreprenorilor, un lucrător model la nivel de

provincie şi candidat la titlul de lucrător model la nivel naţional.

Cu chipul scăldat în zâmbete, el a făcut un tur al mesei pentru a da mâna cu fiecare şi a le oferi cărţi de vizită care împrăştiau un parfum pătrunzător şi pe care erau înghesuite cuvinte în chineză şi engleză. Fără să vreau, am observat că toată lumea era plăcut impresionată de atitudinea lui.

Yu Yichi a aruncat o privire către mâncarea de pe platou şi a spus:

— Aţi ajuns şi la felul ăsta. Abia acum se poate spune că aţi mâncat cu adevărat carne de măgar.

Cuvinte călduroase de mulţumire s-au făcut auzite în jurul mesei, de la voi, fraţilor şi surorilor. Pe feţele voastre strălucesc zâmbete linguşitoare.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumiţi. Lui să-i mulţumiţi! a spus el, arătând spre mine. „Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreuna” nu e un fel de mâncare uşor de preparat, ba mai mult, este considerat imoral. Anul trecut, câteva persoane celebre au comandat acest fel la masă, însă n-au reuşit să-l servească fiindcă nu se ridicau la rangul lui, aşa că eu vă spun: aţi avut cu toţii norocul gurmandului!

Apoi, a băut cu fiecare din noi câte trei pahare de „Perla Neagră” (un digestiv renumit din Ţara Vinului, o băutură puternică, ca un fel de maşină de tocat carnea, care produce bolboroseli în burtă).

— Nu vă îngrijoraţi de zgomotele din burtă! Este aici doctorul în oenologie, a spus Yu Yichi, arătând către mine. Mâncaţi, mâncaţi! Haideţi! Dacă se răceşte, „Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreună” nu mai are pic de savoare, aşa că daţi-i bătaie!

El a apucat cu beţişoarele capul dragonului şi l-a pus în farfuria doamnei care îşi manifestase interesul faţă de organele sexuale ale măgarului. Fără pic de jenă, femeia a înfulecat capul dragonului

dintr-o îmbucătură, în timp ce toţi ceilalţi s-au repezit cu beţişoarele asupra platoului. Mâncarea a dispărut într-o clipă, ca şi cum o pală năprasnică de vânt s-ar fi abătut pe acolo.

— La noapte n-o să mai aveţi un somn liniştit! a spus el, rânjind.

Înţelegeţi ce a vrut să spună cu asta, nu?

Prieteni, domnilor, doamnelor, povestea aceasta se cam încheie aici, însă prietenia noastră a devenit atât de profundă şi tare aş vrea să mai stau la taclale cu voi.

În noaptea aceea, după ce am terminat banchetul cu carne de măgar, am ieşit cu toţii, bălăbănindu-ne, din Cârciuma Yichi. Se lăsase noapte adâncă – cerul era împânzit de stele, pe pământ căzuse rouă, iar pavajul de pe Strada Măgarului lucea verzui. Câteva pisici bete se băteau pe acoperiş, făcând ţiglele să răsune surd. Apăsate de rouă răcoroasă, grea ca bruma, frunzele copacilor de pe marginea drumului cădeau una după alta. Unii dintre prieteni, numai uşor chercheliţi, au început să cânte cântece revoluţionare. Frânturi de versuri răsunau care încotro, unele cu melodii din sud, altele cu melodii din nord, doar că vocile lor nu erau plăcute auzului nici cât mieunatul pisicilor de pe acoperiş. Alte gesturi mai puţin elegante chiar n-am de gând să le mai amintesc aici. În toată hărmălaia aceasta, la un moment dat s-a auzit un tropot răsunător, apropiindu-se dinspre capătul de răsărit al străzii. Deodată, un măgăruş negru cu copite în formă de pahar de vin şi ochi ca nişte beculeţe a trecut prin faţa noastră ca o săgeată întunecată. M-am speriat şi la fel, se pare, şi ceilalţi, de vreme ce cântecele au încetat, iar cei care erau pe cale să vomite s-au înfrânat dintr-odată. Toată lumea îl privea pe măgăruşul cel năvalnic, cu ochii căscaţi de uimire. L-au urmărit cum galopează de la capătul dinspre apus al străzii către cel dinspre răsărit şi înapoi. După trei ture, s-a oprit liniştit în mijlocul Străzii Măgarului. Trupul îi lucea ca abanosul şi

nu scotea nici cel mai mic sunet, de parcă ar fi fost o statuie. Ne simţeam trupurile rigide, cum stăteam aşa, încremeniţi în loc, aşteptând să vedem dacă realitatea poate fi mărturie pentru legendă. Şi după cum era de aşteptat, un zgomot s-a prelins pe ţigla acoperişului în jos şi o umbră neagră a zburat, aterizând chiar pe spinarea măgarului. Fără îndoială, era un tânăr, cu o bocceluţă în spate. Pielea îi lucea precum solzii, iar în gură ţinea un pumnal în formă de frunză de salcie, cu luciri reci.

5

Domnule Profesor Mo Yan,
Bună ziua!

Nu ştiu cum să exprim ceea ce simt în aceste clipe. Stimate, mult iubite profesor, scrisoarea domniei voastre a fost ca o sticlă devin bun, ca un tunet de primăvară, ca o doză de morfină, ca o bilă de opium, ca o tânără frumoasă… mi-a adus aer primăvăratic în viaţă, sănătate trupului şi plăcere spiritului. Eu nu sunt un domn modest şi ipocrit; ştiu şi îndrăznesc să anunţ public faptul că am un talent debordant, însă acest talent a zăcut ascuns precum Yang Yuhuan, concubina imperială din dinastia Tang, sau precum calul forţat să tragă căruţa prin sat. Acum, în cele din urmă, Li Longji[37] şi Bole[38] au apărut ţinându-se de mână. Talentul meu s-a bucurat de

37 Li Longji este numele împăratului Xuanzong, din dinastia Tang, care a guvernat între anii 685–762, având una dintre cele mai îndelungate domnii din istoria Chinei.

38 Bo Le a fost un crescător de cai vestit, din timpul Perioadei Primăvară-Toamnă (770–476 î.Hr.)

recunoaşterea domniei voastre şi a domnului Zhou Bao, unul dintre cei mai faimoşi nouă editori din China. Simt frenezia care l-a copleşit odinioară pe poetul Du Fu atunci când şi-a strâns cărţile pentru a se întoarce în satul natal atât de zguduit de război. Cum trebuie sărbătorit acest moment? Numai cu băutura Du Kang, aşa că am luat o sticlă autentică din bar, i-am desfăcut cu dinţii dopul, am pus sticla la gură, mi-am înălţat capul spre cer şi am dat pe gât licoarea. Fericit, ameţit, parcă plutind, am luat pensula, cu gândul să-i scriu dragului meu mentor. Inspiraţia venea în valuri, era ca un păun care îşi desfăşura aripile, ca o sută de flori care îşi deschideau petalele la unison.

Domnule profesor, cu tot programul extrem de încărcat, v-aţi făcut vreme să citiţi cu deplină seriozitate umila mea lucrare *Strada Măgarului*, ceea ce m-a făcut să vă port o recunoştinţă ce-mi stârneşte lacrimile. Acum îl rog pe domnul profesor să-mi îngăduie să îi răspund la întrebări una câte una.

1. Micul demon îmbrăcat în haine roşii, care a făcut mare tărăboi în ţara copiilor de carne, este un personaj real în Ţara Vinului. Unii oficiali de aici, de la noi, sunt corupţi până-n măduva oaselor şi îndrăznesc să încalce cea mai mare interdicţie din lume, mâncând băieţei. Povestea aceasta mi-a fost relatată de soacra mea (fost conferenţiar la Institutul Culinar şi director al Centrului de Cercetări Culinare). Ea spune că există un sat la periferia Ţării Vinului specializat în producerea copiilor de carne, iar chestiunea aceasta este socotită a fi un lucru cât se poate de obişnuit. Ei vând copii de carne ca şi cum ar vinde purceluşi, lucru care nu le stârneşte vreo durere impresionantă. Eu mă gândesc că soacra mea nu are cum să mă păcălească, fiindcă n-ar obţine nimic de aici – nici renume şi nici vreun avantaj personal. La ce bun m-ar minţi? În mod categoric nu ar avea de ce s-o facă. Eu ştiu că asemenea fapte au consecinţe

serioase şi că aş putea să dau de bucluc scriind despre aşa ceva, însă domnia voastră m-aţi învăţat că un scriitor trebuie să aibă curajul de a înfrunta destinul, riscându-şi chiar viaţa sau atrăgând mutilarea trupului, mai cu seamă în cazul în care ar îndrăzni să dea jos un împărat. De aceea, am continuat să scriu, tara să-mi pese de viaţa mea. Desigur, îmi sună cunoscut şi faptul că operele literare „ar trebui să îşi aibă originea în viaţă, dar să se ridice deasupra ei", să creeze „personaje tipice în împrejurări tipice". De aceea, am dat mai multă viaţă micului demon, adăugând pe ici-colo nişte ulei, nişte oţet, câte un praf de potenţiator de arome. Băiatul cu solzi este un nuc erou care, umblând prin Ţara Vinului ca un spirit, a făcut multe fapte bune şi s-a scuturat de rău, furând de la bogaţi, ca să le dea celor săraci. Toţi ticăloşii de pe Strada Măgarului au fost ajutaţi de el, aşa că nu-i de mirare că îl tratează ca pe un zeu. Până în ziua de azi eu n-am avut ocazia să-i văd impunătoarea înfăţişare, dar acest lucru nu este o dovadă că el nu ar exista. Mulţi oameni de pe Strada Măgarului l-au văzut şi toată lumea din Ţara Vinului ştie despre el. Orice ar face noaptea, ziua tot oraşul prinde de veste. Ori de câte ori amintesc numele lui, cadrele de partid scrâşnesc din dinţi, oamenii de rând sunt încântaţi peste măsură, iar şeful secţiei de poliţie are crampe la picioare şi la burtă. Domnule profesor, existenţa acestui erou este o consecinţă firească a dezvoltării sociale. Comportamentul lui elegant şi-a atins scopul dea linişti inimile oamenilor, de a le ostoi furia, ceea ce a condus la întărirea stabilităţii sociale şi solidarităţii. Existenţa lui vine să redreseze legile imperfecte. De ce credeţi că oamenii nu s-au ridicat împotriva cadrelor corupte din Ţara Vinului? Tocmai pentru că există băiatul cu solzi. Toată lumea aşteaptă în taină ca el să-i pedepsească pe acei demnitari corupţi, fiindcă a fi pedepsit de el este ca şi cum ai fi pedepsit de justiţia cea mai neînduplecată, ceea ce înseamnă a fi

pedepsit de popor. În fapt, băiatul cu solzi a devenit întruparea dreptăţii, înfăptuitorul voinţei poporului, valva de presiune care menţine ordinea socială. La noi, în Ţara Vinului, dacă n-ar exista băiatul cu solzi, atunci ar fi mari tulburări. El nu poate stopa faptele de corupţie ale cadrelor, însă poate să mai domolească furia oamenilor. În realitate, băiatul cu solzi e de mare ajutor pentru guvernul Ţării Vinului, însă nişte demnitari bătuţi în cap au ordonat arestarea lui de către poliţie.

Nu cumva băiatul cu solzi este una şi aceeaşi persoana cu micul demon îmbrăcat în haine roşii? Domnule profesor, iertaţi-mi nebunia, însă mi se pare că întrebarea domniei voastre dovedeşte o mare naivitate. Ce importanţă are dacă sunt sau nu sunt aceeaşi persoană? Şi ce dacă sunt? Şi ce dacă nu sunt? Principiul fundamental al literaturii este să scoată ceva din nimic şi să creeze poveşti. Operele mele nu sunt întru totul construite din nimic şi nu sunt în întregime născute din poveşti. Sincer să fiu, băiatul cu solzi şi micul demon îmbrăcat în haine roşii sunt tot unul, dar în acelaşi timp ei se află în contradicţie. Uneori, unul poate fi divizat în doi; alteori, doi pot fi contopiţi într-unul. Separările îndelungate sfârşesc în unificare, unificările îndelungate sfârşesc prin separare. Astfel este Calea Cerului şi atunci de ce oare ar fi altfel în cazul oamenilor?

În scrisoarea pe care mi-aţi trimis-o, aţi susţinut că priceperea băiatului cu solzi a fost descrisă într-o manieră atât de exagerată, încât şi-a pierdut veridicitatea, o critică pe care o accept cu greu. În vremurile de azi, când ştiinţa se dezvoltă enorm, iar oamenii pot planta fasole pe lună, ce mare lucru mai e să zbori până la streaşină sau să umbli pe pereţi? În urmă cu douăzeci de ani în satul nostru s-a proiectat un film cu un spectacol de balet intitulat „Fata cu părul cărunt”, în care eroina mergea pe vârful picioarelor. Noi am luat-o ca pe o provocare: „Dacă tu poţi să mergi în vârfuri, noi de ce n-am

putea? Exersaţi şi o să vă iasă!" Dacă nu reuşim într-o zi, atunci încercăm în două zile; dacă nu reuşim în două zile, atunci încercăm în trei zile; dacă nu reuşim în trei zile, atunci încercăm în patru sau cinci zile. În şase-şapte zile trebuie să izbândim. După opt zile, în afară de prostovanul ăla, Li Câinele al Doilea, un grup mare de copii a şi învăţat să meargă pe vârfurile picioarelor, afară, pe drum. De atunci încolo, mamele noastre au fost nevoite să mai adauge o întăritură în vârful încălţărilor noastre. De vreme ce nişte copii neghiobi au fost în stare de aşa ceva, cum să nu reuşească tânărul cu solzi care, pe lângă talentul său ciudat, mai nutrea şi o ură profundă pentru acei oameni? Ca să se poată răzbuna, îşi exersa tehnica şi oare se poate ca eforturile mari să nu fie răsplătite?

Domnia voastră aţi vorbit multă vreme despre romanele cu luptători, însă eu nu am citit niciunul şi habar n-am cine sunt Jin Yong şi Gu Long. Eu sunt adeptul literaturii serioase, în stilul lui Maxim Gorki sau Lu Xun; respect strict singura metodă de a „îmbina realismul revoluţionar cu romantismul revoluţionar". Niciodată n-am acceptat nici în ruptul capului să sacrific principiile pentru a-i satisface pe unii cititori. Pe de altă parte, de vreme ce un scriitor atât de serios precum domnia voastră a fost vrăjit de romanele cu luptători, eu, discipolul, cu siguranţă voi căuta să citesc câteva şi, cine ştie, poate că voi avea de câştigat. Cât despre Domnişoara Buburuză, cred că am auzit de numele ei într-o toaletă publică; mi se pare că îi place să scrie romane cu scene în care „un stâlp de carne, roşu ca sângele, creşte din pământ", scene cu puternice conotaţii sexuale. Eu nu am citit nimic din ce a scris ea, însă peste câteva zile, când voi avea timp, am să răsfoiesc câte ceva când sunt la toaletă. Ivan Miciurin a deschis un bordel în grădina botanică a lui Dumnezeu. Oare Sora Hua, care poartă pe cap laurii scriitorului, va îndrăzni să deschidă un bordel în grădina romanului

socialist?

2. Domnule profesor, vă temeţi că celebrul fel de mâncare „Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreună”, de pe Strada Măgarului, va atrage muştele, însă, iertaţi-mi îndrăzneala, socotesc că vă faceţi prea multe griji. Ce este murdar la o asemenea mâncare pe care renumiţi critici şi mari muzicieni din Beijing se grăbesc s-o înfulece? Ceea ce căutăm noi este frumuseţea, nimic altceva decât frumuseţea, iar dacă nu o creăm noi, atunci aceea nu este adevărata frumuseţe. Crearea frumuseţii prin frumuseţe nu înseamnă adevărata frumuseţe; adevărata frumuseţe înseamnă să transformi urâţenia în frumuseţe. Aici sunt două niveluri de sens, daţi-mi voie să vă explic. În primul rând, nu-i nimic frumos în a înfige o mătărângă de măgar într-o vulvă de măgăriţă, iar apoi să le pui pe farfurie – sunt negre şi scârboase, urâte şi miros ca naiba. Evident că nu-i nimic frumos aici şi nimeni nu va îndrăzni să se atingă de o asemenea mâncare. Dar bucătarii de lux de la Cârciuma Yichi înmoaie cele două chestii în apă curată de trei ori, apoi le spală în apă însângerată tot de trei ori, după care le fierb în saramură tot de atâtea ori, le jupoaie părţile musculoase, le scot firele de păr şi le prăjesc în ulei o singură dată. După aceea, le înăbuşă în oala de lut, le fierb în abur în oala cu presiune, le taie după modele rafinate, le adaugă condimente de soi, ornează platoul cu miez proaspăt de varză şi astfel chestia aceea a măgarului se transformă într-un dragon negru, iar chestia aceea a măgăriţei se transformă într-un phoenix negru. Dragonul şi Pasărea Phoenix se sărută şi se îmbrăţişează, răsucindu-se în fel şi chip pe platoul înţesat cu tot felul de lucruri purpurii şi roşii, răspândind o aromă minunată şi vădindu-se pline de viaţă, ca o alinare a sufletului şi o încântare a ochiului. Nu înseamnă asta oare a transforma urâţenia în frumuseţe? În al doilea rând, cuvintele acestea – mătărângă şi vulvă

– în sine sunt nişte cuvinte urâte şi vulgare care ne duhnesc sub nas şi ne rănesc ochii, făcând ca imaginaţia celor slabi de înger s-o ia razna. De aceea, am numit aceste chestii „Dragon” şi „Pasăre Phoenix”, fiindcă acestea sunt nişte totemuri pline de solemnitate ale naţiei chineze, înălţătoare, sacre, nişte simboluri ale frumuseţii, care conţin semnificaţii numeroase, greu de enumerat aici. Uite, oare nu înseamnă acest lucru a transforma marea urâţenie într-o mare frumuseţe?

Domnule profesor, dintr-odată mi se pare că surprind asemănarea dintre procesul preparării acestui renumit fel de mâncare de pe Strada Măgarului şi procesul creaţiei literare şi artistice. Amândouă îşi au originea în viaţa reală, dar, la fel, amândouă se înalţă deasupra vieţii reale. Amândouă transformă natura spre fericirea omenirii şi tot aşa amândouă ridică ceea ce este vulgar la nivelul a ceea ce este nobil, preschimbă dorinţa carnală în artă, transformă cerealele în alcool şi durerea în forţă.

Domnule profesor, indiferent cu ce vorbe aţi încerca să mă înspăimântaţi, eu sunt hotărât să nu risipesc acest fel de mâncare.

Presupun că *Extaz* şi *Lăcustele roşii* sunt cele mai bune lucrări ale domniei voastre. Cei care vă înjură sunt aceia care, din pricină că au mâncat atât de multe placente şi atâţia bebeluşi, au fost cuprinşi de fierbinţeală până li s-a prăjit creierul. Ce rost are să le luaţi vorbele în seamă? Conducătorul Asociaţiei Scriitorilor din Ţara Vinului este un individ care nu rezistă dacă nu are o placentă pe zi; bea zilnic un bol mare de supă făcută din placentă şi ouă de găină şi de aceea eseurile lui au o pronunţată „savoare umană”.

3. Domnule profesor, tipul ăsta, Yu Yichi este atât de misterios, încât mă îngrozeşte. Mi-a cerut să-i scriu biografia şi mi-a promis o răsplată consistentă, fapt pentru care în sufletul meu se dă o luptă, însă de vreme ce domnia voastră m-aţi îndemnat să scriu, eu am

băut „supa curajului” şi m-am pus pe treabă. Totuşi, sper şi mai mult ca noi doi să putem colabora. Domnia voastră sunteţi un nume, iar dacă aţi ajuta la scrierea acelei biografii, Yu Yichi cu siguranţă ar fi atât de bucuros încât şi-ar legăna fundul de colo-colo şi nici nu ştiţi cât de adorabil este Yu Yichi când face acest lucru. Pur şi simplu parcă ar fi un căţeluş care se tăvăleşte prin zăpadă. Omul ăsta are buzunarele largi şi este mână spartă, aşa că, vă garantez eu, eforturile domniei voastre nu vor rămâne nerăsplătite. În plus, domnul profesor chiar trebuie să ne viziteze Ţara Vinului, pentru a-şi lărgi orizontul şi cred că acest lucru va fi benefic pentru creaţie, aşa cum banchetul la care se servesc bebeluşi este benefic pentru sănătate. Domnule profesor, dacă nu vă înduraţi să veniţi în Ţara Vinului, din orice unghi am analiza, este o mare pierdere, măcar şi pentru faptul că numai aşa aveţi ocazia de a gusta „Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreună”.

4. Cât despre începutul povestirii *Strada Măgarului*, de vreme ce lăudaţi „grandilocvenţa”, ce-i rău în a presăra şi nişte „prostii” pe acolo? În ziua de azi, se publică atâtea tâmpenii întortocheate, încât nu înţeleg de ce trebuie eliminate „prostiile mele grandilocvente”. Nu sunt dispus câtuşi de puţin şi nici nu pot să accept propunerea domniei voastre.

3. Tatăl celor două surori pitice este un conducător de rang înalt. Deci pe ce vă bazaţi când îmi cereţi să-l retrogradez? În plus, chiar dacă aş vrea să fac acest lucru şi să-i atribui funcţia de primar într-un sătuc îndepărtat, de munte, ar fi el oare bucuros de aşa ceva? Mă tem că s-ar lupta cu mine pe viaţă şi pe moarte. Pe de altă parte, literatura şi arta sunt numai imaginaţie. Prin urmare, dacă cineva vrea să identifice personajele cu figuri din realitate, este treaba lor. Asta nu are nicio legătură cu mine. Va trebui oare să plătesc eu cu viaţa dacă acel cineva se supără atât de tare încât îi explodează

inima în piept? În regulă, viaţă pentru viaţă. „Un soldat adevărat nu se teme de moarte, aşa că ar fi bine să nu încerci să-l sperii cu o asemenea ameninţare.” „Decapitarea e ca atunci când bate vântul şi ai rămas fără pălărie. „Peste douăzeci de ani, am să fiu din nou erou.”

Domnule profesor, vă rog să transmiteţi salutările mele lui Zhou Bao şi Li Xiaobao şi să-i întrebaţi dacă nu vor nişte vin bun. În octombrie, Ţara Vinului va găzdui Festivalul „Licorii Maimuţei”, o ocazie rară nu numai în Ţara Vinului, ci şi în China, cât e ea de mare. La această ediţie, cele mai bune vinuri din lume vor fi oferite eroilor veniţi din toate colţurile, ca să le bea după bunul-plac. Toate bunătăţile din lume îl vor aştepta pe Mo Yan – mentorul meu – pentru a le devora. Lesne de înţeles că este invitată şi familia domniei voastre. Socrul meu, Yuan Shuangyu este directorul-adjunct al Comitetului Tehnic Consultativ al Primului Festival al „Licorii Maimuţei”, aşa că totul vă va fi pus la dispoziţie.

Vă doresc sănătate.

Li Yidou – discipolul domniei voastre
Scris la beţie

Capitolul 5

1

Ding Gou'er a cuprins-o pe şoferiţă strâns, pe după mijloc, cu braţele lui lungi, ca de urangutan şi în acelaşi timp a sărutat-o cu pasiune, ca un mare cuceritor. Ea îşi sucea capul în toate direcţiile, încercând să scape, doar că el n-avea de gând să cedeze aşa de uşor – îşi sucea şi el capul după ea, iar în toiul acestei lupte, a reuşit să-i astupe cu gura buzele acelea cărnoase. Ea îngăima ceva înjurături: „Fir-ai tu al naibii! Al naibii!", pe care i le arunca direct în gură lui Ding Gou'er, lăsându-i limba, gingiile şi gâtlejul să le înghită. Experienţa îi spunea că lupta aceasta se va sfârşi repede şi curând ea se va îmbujora toată, respiraţia îi va deveni precipitată, va simţi o fierbinţeală în burtă şi i se va topi în braţe ca o pisicuţă bine dresată. Aşa se întâmplă cu mai toate femeile, însă ceea ce s-a petrecut în realitate i-a dovedit ce greşeală a făcut confundând generalul cu particularul. Şoferiţa nu s-a lăsat deloc anesteziată de gura lui, iar lupta şi împotrivirea ei nu au contenit din pricina unui sărut, ci dimpotrivă au devenit din ce în ce mai aprige şi mai dezlănţuite. Şi-a înfipt unghiile în spinarea lui, l-a lovit cu piciorul, ba mai mult, i-a tras şi un genunchi în burtă. Ea avea pântecul încins de parcă ar fi înghiţit cărbuni aprinşi, iar respiraţia îi devenise ameţitoare precum alcoolul cel mai tare. Stârnit peste măsură, Ding Gou'er era dispus să suporte oricât de multă durere şi tot nu se îndura să-i elibereze gura. Ba mai mult, a încercat să-şi strecoare limba printre dinţii încleştaţi ai femeii. A fost momentul fatal pentru el.

Nu şi-ar fi putut imagina că ea şi-a descleştat dinţii doar pentru

că avea un plan ascuns. În momentul în care femeia a strâns din dinţi, investigatorul a slobozit un strigăt jalnic, iar o durere ascuţită i s-a răspândit în tot corpul cu mare repeziciune. Ding Gou'er a eliberat-o pe şoferiţă din strânsoare şi s-a tras într-o parte, simţind un gust dulce-rânced, dar şi un lichid fierbinte care îi năpădise gura. A dus mâna la gură, conştient de faptul că dăduse de necaz. „La naiba!”, s-a gândit el cu jale în suflet, convins că a rămas fără limbă. În istoria sa de cuceritor romantic, acest episod fără îndoială că putea fi considerat un eşec dureros. „Fir-ai tu să fii de nemernică!”, înjura el în sinea sa, în timp ce îşi aplecă capul şi scuipă sânge. Pe cer licăreau steluţe mii, doar că pe pământ totul era atât de înceţoşat. Ştia sigur că scuipase sânge, însă nu văzuse nicicum culoarea sângelui. Cel mai mult îl preocupa acum limba – încercă să o dibuie încetişor cu dinţii şi buza superioară şi descoperi că era la locul ei, doar că avea o gaură cât boaba de fasole, din care ţâşnea sângele.

Faptul că nu rămăsese fără limbă îi dădea un sentiment de uşurare, doar că preţul pe care îl plătise pentru acel sărut fusese cam mare, ceea ce îl enerva nespus. S-ar fi cuvenit să-i dea o lecţie, aşa-i, dar acum avea sufletul tulburat şi nu-i venea nimic în minte.

Stăteau faţă în faţă, atât de aproape încât el îi auzea respiraţia greoaie, iar prin cămaşa subţire îi simţea fierbinţeala trupului. Ea îşi săltase capul şi îl ţintuia cu privirea. Sub lumina tot mai scânteietoare a stelelor, Ding Gou'er o vedea mai limpede cât era de bosumflată şi de stârnită, cu un aer de copil obraznic, care l-a făcut să zâmbească amar.

— Ce dinţi ascuţiţi ai!

— M-am reţinut, să ştii! i-a replicat ea, gâfâind. Cu dinţii ăştia pot să sfărâm şi un cablu de oţel.

Conversaţia aceasta a avut efect asupra investigatorului,

înveselindu-l pe neaşteptate, mai cu seamă că între timp, durerea din limbă se transformase în amorţeală. A întins mâna, cu gândul s-o bată pe umăr, dar ea a tresărit speriată şi, ridicând mâna. A zbierat:

— Să nu cumva să îndrăzneşti! Numai încearcă tu să mă mai atingi şi o să te omor în bătaie.

— Dragă, a zis el, retrăgându-şi mâna, în mod categoric n-am să te ating. Hai să discutăm paşnic, ce zici?

— Pune apă în radiator! i-a spus ea pe un ton poruncitor, printre gâfâieli.

Răcoarea nopţii se lăsa tot mai grea, lucru pe care l-a băgat de seamă şi Ding Gou'er, căci îşi simţea spinarea rece. S-a grăbit să ridice găleata şi să toarne apă în radiator, moment în care motorul a început să împrăştie multă căldură, ceea ce nu era deloc rău, fiindcă abia aşa a reuşit şi el să se încălzească. Apa care se strecura în radiator gâlgâind îi amintea de o vită însetată care tocmai se adăpa cu lăcomie. O stea căzătoare alunecă prin Calea Lactee, în timp ce insectele îşi urmau ţârâitul în noapte. De undeva, din depărtare, răzbătea freamătul valurilor care scăldau ţărmurile.

Întors în cabina maşinii, el şi-a îndreptat privirea către luminile strălucitoare din Ţara Vinului şi deodată l-a cuprins un sentiment de însingurare, de parcă era un miel rătăcit de turmă.

Ding Gou'er stătea ca vrăjit pe canapeaua confortabilă din casa şoferiţei. Hainele fuseseră abandonate pe balcon, ca să împrăştie către vasta întindere a cerului mirosul de transpiraţie, îmbibată cu alcool. Trupul lui era învăluit într-un halat de baie larg, moale, călduros. Pe măsuţa de ceai, pistolul micuţ şi rafinat, cu cele câteva gloanţe înfipte în butoiaş, răspândea străluciri cu tentă verzuie, în timp ce alături cartuşele reflectau o lumină aurie. Săltat pe canapea, Ding Gou'er stătea cu ochii mijiţi şi urechile ciulite la clipoceala apei

din baie, încercând să-şi imagineze şuvoiul fierbinte cum se rostogoleşte pe umerii şoferiţei pentru ca apoi să i se prelingă încetişor pe sâni. Tot ce se întâmplase după ce ea îl muşcase de limbă părea să fie desprins dintr-un vis. El nu mai scosese o vorbă după ce se urcase în cabina camionului şi la fel şi ea a rămas tăcută. El asculta cu mare concentrare duduitul monoton al motorului, dar şi foşnetul roţilor pe asfalt în timp ce maşina aproape că zbura pe drum, apropiindu-se tot mai mult de Ţara Vinului. Lumini roşii, lumini verzi; curbă la stânga, curbă la dreapta. Au intrat pe poarta laterală a Universităţii Distileriei şi au oprit maşina în parcare. Mai întâi, a coborât ea, iar el a urmat-o imediat. Când mergea ea, mergea şi el; când se oprea ea, se oprea şi el. Deşi lucrurile erau cam bizare, în acelaşi timp se arătau foarte fireşti, fiindcă el ar fi putut foarte bine să treacă drept soţul ei sau un prieten foarte apropiat, după modul în care a intrat în casa ei. Acum, stomacul lui digera mulţumit mâncarea apetisantă gătită de ea, în timp ce el stătea pe canapea şi sorbea vinul, admirându-i casa decorată elegant, care îţi dădea un sentiment de confort. O aştepta să iasă din baie.

Din când în când îşi amintea de durerea de la limbă. Poate că ea pregătea o capcană şi mai mare, poate că urma să apari pe neaşteptate vreun bărbat fioros, de vreme ce după toate aparenţele aceasta era o casă locuită şi de un bărbat. „Şi ce dacă? Chiar de-o fi să apară doi bărbaţi, tot nu plec de aici!” gândi el. Şi-a băut paharul cu vin pe îndelete, după care s-a cufundat în dulci reverii.

Când într-un târziu ea a ieşit din baie, purtând un halat de baie de culoare crem şi papuci roşii de plastic lucios, investigatorului i-a trecut prin minte gândul că femeia asta chiar ştia cum să meargă, unduindu-şi încetişor fundul, ca o dansatoare profesionistă. La fiecare pas, podeaua răsuna sub călcâiele ei. Era scăldată toată într-o lumină aurie; părul ud îi era lipit de cap şi aşa îi ieşea în evidenţă

mai bine ţeasta rotundă, ca o tigvă perfectă, ce parcă plutea în strălucirea creată între halatul de baie şi luminile din tavan. „Înşfacă prosperitatea cu o mână şi indecenţa cu cealaltă!” în mod cu totul curios, sloganul acesta i-a venit în minte lui Ding Gou’er ca din senin. Când s-a aşezat în faţa lui, cu picioarele încrucişate şi halatul legat lejer cu cordonul, pe pulpa albă ca zăpada, un semn din naştere, închis la culoare, s-a dezvăluit vederii lui ca un ochi vigilent. Ding Gou’er îi admira pieptul proeminent, cu ochii mijiţi, fără ca ea să aibă nici cea mai mică tresăltare. Era de ajuns să întindă mâna şi să desfacă acel cordon legat pe talie şi şoferiţa i s-ar fi arătat în toată splendoarea. La rândul ei, şoferiţa se comporta mai degrabă ca o femeie cu origini nobile şi, într-adevăr, studiindu-i casa şi decoraţiunile, Ding îşi dădea seama că bărbatul ei nu era deloc vreun oarecare. Îngândurat, şi-a aprins iar o ţigară şi a continuat să urmărească totul, asemenea unei vulpi viclene care îşi observă momeala în capcană.

— Numai priviri şi niciun pic de acţiune, a comentat la un moment dat şoferiţa enervată. Ce fel de membru de partid eşti?

— Aşa se comportă comuniştii sub acoperire cu femeile spion, i-a răspuns el.

— Serios?

— În filme.

— Eşti actor?

— Studiez acum, ca să devin actor.

Cu mişcări lente, ea şi-a desfăcut halatul şi apoi l-a lăsat să cadă, scuturându-şi umerii înfiorată. „Suplă şi graţioasă!” – acestea au fost adjectivele care i-au venit în minte investigatorului.

Ea şi-a acoperit sânii cu palmele şi a spus:

— Ce zici?

— Nu-i rău, i-a răspuns investigatorul.

— Şi mai departe?

— Continuu să observ.

Ea i-a luat pistolul şi, cu gesturi ce îi trădau priceperea, l-a încărcat, după care s-a retras cu un pas, ca să creeze ceva distanţă între ei. Brusc, lumina lămpii a devenit şi mai blândă, învăluind-o într-un strat auriu, dar nu tot trupul ei era astfel, desigur, căci cercurile în jurul sfârcurilor erau cărămizii, iar sfârcurile erau de un roşu aprins, ca două curmale. Ea a ridicat pistolul uşurel şi a ţintit spre capul investigatorului.

El s-a scuturat un pic, cu ochii pironiţi pe ţeava pistolului – albastră, lucioasă, dar şi pe gura ţevii, neagră ca noaptea. Întotdeauna el era cel care îndrepta pistolul către capetele celorlalţi; întotdeauna el, ca o pisică, urmărea şoarecele cum se zbate în ghearele lui. Cei mai mulţi dintre şoarecii aceia, confruntaţi cu moartea, tremurau de frică atât de tare încât făceau pe ei; doar câţiva se puteau pretinde calmi, deşi un tremurat la vârful degetului sau o crispare în colţul gurii trăda spaima care le copleşea sufletul. Acum, pisica se transformase în şoarece, iar judecătorul se transformase în judecat. Îşi studia propriul pistol, de parcă acum îl vedea pentru prima dată. Luciul acela ca de ţiglă albastră era la fel de fascinant ca şi buchetul puternic al unui vin bun, Linia frumoasă dezvăluia o frumuseţe malefică. În această clipă, pistolul acesta era Dumnezeu, era soarta, era variabila cea neagră care îţi poate schimba destinul. Mâna ei mare şi albă a apucat strâns mânerul pistolului, iar degetul arătător, lung şi suplu, s-a aşezat pe trăgaci, pregătit să trimită glonţul pe ţeavă. Experienţa îi spunea că un pistol aflat în această situaţie nu mai este câtuşi de puţin o bucată rece de metal, ci un obiect viu, cu gânduri, sentimente, cultură, morală. În el se ascunde un suflet agitat sufletul celui care ţine pistolul în mână. Această reverie l-a făcut pe investigator să se relaxeze pe nesimţite,

până când nu şi-a mai concentrat atenţia asupra ţevii, din care putea ieşi glonţul în orice clipă – gura ţevii era doar o parte a pistolului – ba chiar era atât de relaxat încât a mai fumat o ţigară.

Un vânt răcoros de toamnă s-a abătut dinspre curte, fluturând uşor draperiile de mătase, în timp ce de pe tavan, picături de condens rece cădeau zgomotos în cadă. O privea pe şoferiţa cu pistolul în mână ca şi cum ar fi privit un tablou într-un muzeu şi spre marea lui surprindere a descoperit că o femeie în pielea goală, ţinând în mână un pistol, gata să tragă, este incredibil de sexy. În clipa aceea, pistolul nu mai era unul obişnuit, ci era un organ de cucerire sexuală, o armă sexuală încărcată de vitalitate. Ding Gou'er nu fusese niciodată un investigator care închide ochii în prezenţa unei femei. După cum am arătat mai înainte, avea o iubită cu o dorinţă sexuală arzătoare. Acum, a să mai completăm cu nişte detalii, el avusese parte de câteva ori şi de aventuri de o noapte. Odinioară, ar fi prins cu uşurinţă această oiţă în ghearele lui, ca un tigru feroce coborât de la munte. Motivele pentru care de data aceasta ezita erau, în primul rând, faptul că, de când poposise în Ţara Vinului, se simţise ca într-un labirint – confuz şi paranoic; în al doilea rând. Vârful limbii încă îl durea. Confruntat cu acest fluturaş demonic, cu firea ei ciudată, el nu mai îndrăznea să facă vreo mişcare necugetată, mai ales de când capul îi stătea în bătaia gurii negre a pistolului. Cine ar fi putut să-i garanteze că demonul acesta nu va acţiona trăgaciul? Gura ţevii pistolului muşca mult mai uşor decât gura omului; în plus, era ceva civilizat, modern şi cu o mare încărcătură romantică. Contrastul dintre casa spaţioasă şi încântătoare în care locuia femeia şi meseria grea pe are şi-o alesese îl lăsa perplex. „Aproape că mi-am pierdut limba într-un sărut… Cine ar putea garanta că acea comoară dintre picioarele ei este o chestie sigură?” Investigatorul, stăpânindu-şi „pornirile promiscue

burgheze” şi dând avânt „neînfricării sale proletare”, stătea acolo neclintit precum Muntele Tai. Încremenise plin de demnitate în faţa femeii în pielea goală şi în faţa găurii negre a ţevii pistolului, iar pe faţă i se aşternuse o expresie de nesfârşită seninătate. Era într-adevăr un erou dârz, cum puţini sunt pe lume. Cu calm, privea scena cum se schimbă de la o clipă la alta.

Femeia era din ce în ce mai congestionată la faţă, iar sfârcurile îi tremurau stârnite, precum gurile animalelor lacome. Investigatorul abia se stăpânea să nu se repeadă asupra lor şi să le muşte, însă durerea din limbă l-a făcut să rămână nemişcat.

— Mă predau, a spus ea suspinând uşor.

Apoi, a aruncat pistolul pe masă şi a ridicat braţele ostentativ.

— Mă predau… mă predau…

Cum stătea ea aşa, cu braţele ridicate şi cu picioarele desfăcute, deodată investigatorul a avut sentimentul că toate porţile erau deschise.

— Chiar nu mai vrei? l-a întrebat ea contrariată pe investigator. Sunt prea urâtă pentru tine?

— Nu, eşti foarte frumoasă, a răspuns el pe un ton languros.

— Păi, şi atunci ce s-a întâmplat? a întrebat ea cu ironie. Nu cumva eşti castrat?

— Mi-e teamă că ai să mă mănânci.

— Perechea văduvei negre moare întotdeauna după ce se acuplează şi cu toate acestea masculul nu renunţă.

— Mai scuteşte-mă cu chestiile astea, că doar nu sunt perechea văduvei negre!

— AJ dracului de nemernic! l-a ocărât şoferiţa, după care i-a întors spatele. Pleacă de aici! Am să mă masturbez.

Investigatorul s-a năpustit asupra ei şi a îmbrăţişat-o, cuprinzându-i un sân cu mâna. Ea s-a lăsat pe spate, şi-a întors

capul spre el şi a rânjit. Nu şi-a putut înfrâna dorinţa de a o săruta, însă de îndată ce buzele lui au atins buzele ei fierbinţi, o durere crâncenă i-a cuprins limba din nou. „Ah!" a strigat el speriat şi apoi şi-a desprins buzele din sărut.

— Nu te mănânc… a spus ea în timp ce s-a întors spre el şi a început să-l dezbrace.

Hainele investigatorului zburau una câte una, căci el ridicase mâna, ca s-o ajute, ca atunci când un călător singur se întâlneşte cu banditul şi se predă fără să opună nici cea mai mică rezistenţă, ci, dimpotrivă, îl mai şi ajută pe atacator. Mai întâi, ea i-a scos halatul de baie şi l-a aruncat într-un colţ, apoi chiloţii şi maioul, pe care le-a zvârlit cât colo, drept pe braţul unui candelabru care atârna din tavan. El a ridicat privirea către ele şi dintr-odată în inimă i-a încolţit dorinţa de a le da jos, o dorinţă extrem de puternică, ce îl îndemna la acţiune, aşa că a sărit cam treizeci de centimetri în înălţime. Şi-a atins lucrurile cu vârful degetelor, dar până să le apuce, picioarele îi erau din nou pe covor. La a doua încercare însă a venit şi un şut din partea şoferiţei, are l-a pus jos, la pământ.

Nici n-a reuşit investigatorul să-şi vină în simţiri că şoferiţa deja încălecase pe burta lui. L-a apucat de urechi şi a început să se bâţâie în sus şi în jos, plesnindu-l zgomotos cu fundul. Ding Gou'er simţea cum toate măruntaiele i se zguduie şi nu şi-a putut stăpâni un urlet de durere. Atunci, şoferiţa a înşfăcat o şosetă urât mirositoare şi i-a îndesat-o în gură, un gest atât de violent şi sălbatic că nici nu putea fi vorba de feminitate sau de blândeţe. Ding Gou'er era îngreţoşat de gustul pe care îl avea în gură şi tare ar fi vrut să urle. Oare asta însemna a face dragoste? Nu, nici gând, căci era cât se poate de limpede că acţiunea ei semăna mai degrabă cu jugănitul porcului. Exact în clipa în care conştiinţa sa îi trimitea mesaj să o înlăture pe femeia-măcelar, aceasta, de parcă i-ar fi bănuit gândul, i-a ţintuit

încheieturile mâinilor la podea. Ding Gou'er a descoperit atunci că era prizonierul unei stări confuze – ceva îl îndemna să se lupte cu ea, dar ceva parcă îi stătea în cale. Motivele pentru care ar fi vrut să se lupte sunt destul de clare, aşa cum au fost prezentate mai sus; motivul pentru care ar fi refuzat lupta era că partea inferioară a trupului său trecea printr-un test de sânge şi foc, aşa că a închis ochii şi şi-a pus soarta în mâna destinului.

Şi iată ce s-a întâmplat: în timp ce şoferiţa, leoarcă de transpiraţie, i se zvârcolea pe burtă ca un tipar, investigatorul a auzit deasupra lui nişte chicoteli batjocoritoare, care l-au determinat să deschidă ochii, iar în acel moment a fost izbit de lumina orbitoare a blitzului, urmată de un ţăcănit ritmic şi de fâsâitul care trăda rularea filmului în interiorul aparatului de filmat. El a zvâcnit şi s-a repezit cu pumnul drept spre faţa înflăcărată a şoferiţei, atingându-şi pe deplin ţinta. S-a auzit o plesnitură, urmată de o explozie de flash-uri. Femeia s-a lăsat uşurel să cadă pe spate, până a ajuns cu umerii pe picioarele lui. Astfel întinsă, cu burta în sus, îşi dezvăluia pe deplin nenumăratele secrete. Şi mai multe lumini strălucitoare se îngemănau cu lăcomie, căci postura în care se aflau cei doi era numai bună pentru a fi imortalizată de conspiratorul femeii din toate unghiurile.

— În regulă, tovarăşe investigator Ding Gou'er, acum să stăm şi să discutăm pe îndelete, spuse pe un ton ironic Jin Gangzuan în timp ce îşi îndesa în buzunar filmul tocmai scos din aparat.

S-a aşezat pe canapea mai confortabil, cu picioarele încrucişate şi a început să-i vorbească, doar că grimasele lui, modul în care îşi lăsa muşchii feţei să tresalte i se păreau de-a dreptul dezgustătoare lui Ding Gou'er.

Acesta a împins-o în lături pe şoferiţa care se prăvălise năucă peste el şi a încercat să se ridice, însă avea picioarele amorţite, de

parcă îl lovise subit paralizia.

— Minunat! a exclamat Jin Gangzuan, săltându-şi iar muşchii feţei. Un investigator cu responsabilităţi excepţionale, paralizat de la brâu în jos de dorinţe sexuale copleşitoare!

Cu ochii pironiţi asupra acelui chip frumos, bine îngrijit. Ding Gou'er simţea cum un val de furie i se aprinde în piept, în timp ce sângele fierbinte îi inundă întreg trupul. Picioarele reci ca gheaţa parcă îi erau invadate de mii şi mii de insecte minuscule. S-a proptit pe palme şi s-a străduit să se ridice, destul de nesigur pe el. Arterele până atunci blocate păreau să se elibereze şi, cum se străduia el aşa să se mişte, îşi desluşea mişcările în gând: „Investigatorul se ridică în picioare, îşi pune mâinile şi picioarele în funcţiune, apucă un prosop şi îşi şterge sudoarea rece de pe tot corpul, inclusiv de pe burta împroşcată de lichidul lipicios – semn al iubirii cu nevasta sau iubita lui Jin Gangzuan, directorul adjunct al Departamentului de Propagandă din Ţara Vinului. În timp ce se şterge, simte regrete faţă de frica de mai devreme. N-am comis nicio crimă, ci doar am căzut în cursa întinsă de infractori".

A aruncat prosopul în aer şi l-a privit cum cade uşurel în faţa lui Jin, căruia îi tremurau şi mai violent muşchii feţei cuprinse de nuanţe vineţii.

— Femeia asta e o minunăţie! a spus Ding Gou'er. Păcat că s-a încurcat cu un nemernic ca tine.

Se aştepta ca Jin Gangzuan să explodeze de furie, însă acesta, în mod cu totul neaşteptat, a izbucnit într-un râs ciudat, neliniştitor pentru Ding Gou'er.

— De ce râzi? l-a întrebat. Crezi că dacă râzi, poţi să-ţi ascunzi slăbiciunea sufletească?

Jin Gangzuan a încetat cu râsul; şi-a scos o batistă şi, ştergându-şi lacrimile, a spus:

— Tovarăşe Ding Gou'er! La urma urmei, cine are o slăbiciune sufletească? Ai dat buzna într-o casă privată, mi-ai violat nevasta şi am dovezi solide în acest sens, continuă el, lovindu-se uşor peste buzunarul hainei. Un om care trebuie să pună în aplicare legea, care ştie legea şi cu toate acestea o încalcă, se face vinovat de fapte extrem de grave.

Jin Gangzuan a tras aer pe la colţul gurii şi a continuat pe un ton batjocoritor:

— Cine are o slăbiciune sufletească?

— Nevastă-ta m-a violat, a spus Ding Gou'er, scrâşnind din dinţi.

— Asta este cea mai mare ciudăţenie pe care am auzit-o vreodată! a spus Jin Gangzuan, în timp ce muşchii feţei continuau să tresalte. Un bărbat în toată firea, care a făcut arte marţiale şi care, mai mult, are şi un pistol asupra lui, să fie violat de o femeie lipsită de apărare!

Investigatorul a întors capul către femeie şi a observat că stătea întinsă cu faţa în sus, cu privirea pierdută, de parcă era în transă. Îi curgea sânge din nas. Ding Gou'er a simţit în clipa aceea cum îl străbat fiori, gândindu-se deodată la plăcerea pe care i-o dăruise abdomenul femeii şi fără să vrea, ochii au început să-l usture şi aproape că s-au umplut de lacrimi. S-a lăsat pe vine, ca să ia halatul de baie aruncat pe jos, cu care a început să-i şteargă femeii sângele de la nas şi de pe buze. Regreta forţa pumnului său de mai devreme. A observat îndată pe dosul palmei lui două picături tulburi – lacrimile ce se prelingeau cu foşnet din ochii femeii.

Ding Gou'er a ridicat-o în braţe, a aşezat-o pe pat şi a acoperit-o cu o pătură. Apoi, dintr-un salt şi-a recuperat maioul agăţat de candelabru şi s-a îmbrăcat, după care şi-a adunat hainele de pe balcon şi le-a îmbrăcat şi pe acelea. Sub privirile atente ale lui Jin Gangzuan, căruia încă îi zvâcneau muşchii feţei, şi-a luat pistolul de pe masă, l-a dezamorsat şi apoi l-a pus în tocul agăţat la centură.

— Să dăm cărţile pe faţă! a propus el, aşezându-se pe scaun.

— Ce cărţi să dăm pe faţă? a replicat Jin Gangzuan.

— Nu face pe prostul cu mine!

— Nu fac pe prostul, sunt doar îndurerat, i-a răspuns Jin.

— Ce te îndurerează? a întrebat imediat Ding.

— Mă doare faptul că în rândul cadrelor noastre de partid a apărut un degenerat ca tine, a spus Jin.

— Eu sunt un degenerat fiindcă ţi-am sedus nevasta. Asta este degenerare, dar unii oameni gătesc şi mănâncă bebeluşi. Aia nu sunt nici măcar oameni, sunt nişte animale.

— Ha, ha, ha… a izbucnit Jin Gangzuan în râs, bătând din palme în acelaşi timp. Apoi, s-a oprit şi a continuat: Asta-i culmea! În Ţara Vinului chiar există o mâncare celebră – rezultatul imaginaţiei şi creativităţii. Au mâncat şi marii demnitari, ai mâncat şi tu. Dacă noi suntem nişte bestii canibale, atunci şi tu eşti o bestie canibală.

— Dacă n-ai avut niciun gând ticălos, atunci de ce a trebuit să mă ademeneşti în cursă cu o femeie frumoasă? a întrebat Ding Gou'er dispreţuitor.

— Numai nişte jigodii de la Procuratura voastră sunt în stare de o imaginaţie bolnavă ca asta! i-a răspuns Jin Gangzuan iritat. Acum aş vrea să-i raportez Luminăţiei Tale, în numele Comitetului Municipal şi al conducerii guvernului local, următoarele: „Bun venit investigatorului Ding Gou'er de la Procuratură în oraşul nostru pentru a face investigaţii! Suntem gata să-i oferim toate facilităţile necesare".

— Îmi poţi bloca foarte uşor investigaţiile, i-a răspuns Ding Gou'er.

— În fapt, ca să fim mai exacţi, a spus Jin Gangzuan, lovindu-se uşor peste buzunar, voi doi v-aţi înhăitat la rele. Comportamentul tău este deplorabil, însă n-ai încălcat nicio lege. Deşi aş putea să te

trimit acasă ca pe un câine cu coada între picioare, totuşi interesele individuale trebuie să se supună intereselor colective, aşa că eu n-am să te opresc de la îndeplinirea misiunii.

Jin Gangzuan a deschis barul, de unde a scos o sticlă cu Maotai, a desfăcut-o şi a turnat două pahare, exact cât să se golească sticla. A împins unul dintre pahare în faţa lui Ding Gou'er, şi-a luat şi el paharul şi a rostit solemn:

— Să bem pentru succesul investigaţiilor tale!

Acestea fiind zise, a ciocnit paharul cu Ding Gou'er, a ridicat capul şi a dat băutura pe gât. Stătea cu paharul în mână şi îl ţintuia pe Ding Gou'er cu ochi lucioşi, dar muşchii feţei continuau să zvâcnească.

Vederea lui l-a înfuriat atât de tare pe Ding Gou'er încât a luat paharul şi, fără să-i pese de viaţă sau de moarte, a dat şi el băutura pe gât.

— Bine! a spus Jin Gangzuan bucuros. Acum te porţi ca un bărbat adevărat!

S-a întors la bar, de unde a scos un braţ de sticle, toate cu băuturi renumite.

— Acum să vedem care e mai bărbat dintre noi! a spus el, arătând către sticle.

După aceea, cu mare îndemânare a desfăcut dopurile şi a început să toarne. Băuturile se rostogoleau în pahare, iar aromele se răspândeau delicat peste tot.

— Cine nu bea e fiu de curvă!

Muşchii feţei tresăltau, în timp ce Jin se dezbăra de bunele maniere pentru a aborda un aer de beţiv.

— Eşti în stare de aşa ceva? a spus el, provocându-l la întrecere.

Muşchii săltau necontrolat, iar el a înălţat capul şi a golit paharul.

— Unii preferă să fie cunoscuţi ca fii de curve decât să bea!

— Cine a spus că nu beau? a zis Ding Gou'er, după care a ridicat şi el paharul şi a dat băutura pe gât cu un gâlgâit surd.

Cum în vârful capului i s-a deschis o lucarnă, conştiinţa sa a devenit un fluture demonic, de mărimea unui evantai desfăcut, care a început să zboare haotic în lumina lămpii „Beau… fir-ar mama voastră a dracului! Am să beau până n-o să vă mai rămână niciun strop aici, la voi, în Ţara Vinului..." Apoi şi-a văzut mâna mare cât o perniţă de papură şi din ea creşteau nenumărate degete care se întindeau către sticlele de băutură, de acum micşorate ca nişte cuie de tâmplărie, ca nişte ace de broderie, pentru ca apoi să se mărească de câteva ori, până ajungeau cât găleţile de tablă sau cât ciomegele. Lumina lămpii s-a preschimbat, iar fluturele a făcut tumbe în aer. Doar muşchii feţei zvâcneau în continuare cât se poate de autentic. Bea! Băutura unge oasele ca mierea. Limba şi papilele gustative erau în extaz, greu de explicat în cuvinte. Bea! A sorbit băutura nerăbdător şi a privit lichidul translucid cum îşi urmează cursul pe căile acelea întortocheate şi maronii dinlăuntrul său, stârnindu-i o plăcere nespusă. Simţurile sale alunecau pe lângă pereţi şi se înălţau în zbor.

Jin Gangzuan se mişca uşor în lumina lămpii şi pe neaşteptate a căpătat iuţeală şi a ţâşnit precum o cometă. Expresia feţei lui a despicat auriul care umplea încăperea ca un cuţit tăios, iar în crăpăturile create, el se mişca liber, alunecos, până când a dispărut.

Fluturele acela multicolor părea istovit; aripile îi erau tot mai greoaie, de parcă erau împovărate de rouă dimineţii. În cele din urmă, a poposit pe unul din braţele candelabrului, cu antenele tremurându-i tragic, pentru ca de acolo să-şi privească propriul schelet prăbuşindu-se greoi la podea.

Domnule profesor Mo Yan,

Sunt foarte îngrijorat, fiindcă de multă vreme nu am mai primit scrisori de la domnia voastră. Nu cumva pentru că în scrisoarea precedentă mi-am arătat orgoliul nemăsurat, iar vorbele nebuneşti care mi-au ieşit din gură v-au cam mâhnit? Dacă situaţia se prezintă cu adevărat astfel, atunci discipolul domniei voastre este cuprins de frică şi de nelinişte şi nici să transpire de spaimă nu mai poate. Pentru vina sa ar merita să moară de zece mii de ori. „Un om mare iartă ciudăţeniile unui om mărunt, tot aşa cum un ministru de valoare cu mintea-i strălucită poate cuprinde un vapor întreg." Vă rog să nu-mi găsiţi vină mie, un copil neghiob. Oricum ar fi, eu nu vreau să pierd afecţiunea pe care mi-o arată maestrul şi de azi înainte vă voi da ascultare întru totul, niciodată nu voi mai îndrăzni să comentez spusele domniei voastre.

Dacă socotiţi că felul de mâncare numit „Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreună" are accente de gândire libertină, atunci am să-l elimin definitiv din povestea mea *Stradă Măgarului* şi gata. Aş putea, de asemenea, să mă duc la Cârciuma Yichi şi să-l caut pe patronul Yu Yichi, ca să-l rog să scoată acest fel de mâncare din meniu. Zilele trecute vorbeam cu el despre domnia voastră şi am văzut cum i s-au aprins ochii, după care a spus: „Este cumva vorba despre cel care a scris *Sorgul roşu?*" Eu i-am răspuns afirmativ, precizându-i şi faptul ca sunteţi maestrul meu. El a spus: „Maestrul ăsta al tău e un derbedeu Iară pereche, genul care ce are în guşă, şi-n căpuşă şi de aceea îl preţuiesc foarte mult". Eu m-am repezit la el imediat: „Hei, cum îndrăzneşti să-l faci pe maestrul meu derbedeu?" „Dar asta este o înaltă apreciere", s-a apărat el. „În vremurile astea de mare ipocrizie peste tot în lume, un derbedeu

fără pereche, genul care ce are în guşă, şi-n căpuşă este preţios mai ceva ca aurul.44 Domnule profesor, oamenii extraordinari nu pot fi judecaţi după o logică ordinară, iar acest domn Yichi este o ciudăţenie, un mister greu de înţeles, aşa că vă rog să nu puneţi la suflet vorbele lui neghioabe.

I-am spus că v-am rugat să îl ajutaţi cu scrierea biografiei sale şi a fost foarte bucuros, precizând că numai Mo Yan este calificat pentru a scrie aşa ceva. Atunci când l-am întrebat de ce, el mi-a răspuns: „Fiindcă eu şi Mo Yan suntem enoţi din aceeaşi vizuină”. Eu însă l-am contrazis, spunându-i: „Mo Yan este unul dintre marii scriitori tineri ai vremurilor noastre. Cum îndrăzneşte un pitic ca tine să-şi asocieze numele cu el?” El a răspuns, zâmbind dispreţuitor: „Să spun despre el că este un enot din aceeaşi vizuină cu mine înseamnă a-i arăta o mare preţuire. Ştii tu oare câţi şi-ar dori să fie numiţi astfel?”

Domnule profesor, sper din tot sufletul să nu vă coborâţi la nivelul lui de înţelegere. În zilele noastre, când totul este cu fundul în sus, până şi prezentatoarea TV considerată cea mai frumoasă femeie din Ţara Vinului s-a culcat cu el. Se poate observa de aici cât de priceput este el. Are bani, dar îi lipseşte faima; domnia voastră aveţi faimă, dar n-aveţi bani, aşa că tocmai bine vă puteţi ajuta reciproc. Domnule, nu trebuie să susţineţi că sunteţi la un nivel mult mai înalt, ci puteţi face cu el o mică afacere. El spune că, dacă îi scrieţi biografia, atunci şi el va avea grijă să vă răsplătească aşa cum se cuvine. Eu vă sfătuiesc să acceptaţi înţelegerea, fiindcă astfel mai întâi veţi câştiga câteva mii de *yuani*, iar apoi veţi putea să schimbaţi imaginea de sărăcie şi înapoiere cu care sunteţi asociat. În plus, Yu Yichi nu este un om obişnuit şi sunt convins că vă va stârni interesul El este un pitic pocit, care a jurat „să le călărească pe toate femeile frumoase din Ţara Vinului” şi cam asta a făcut. Aici este un mister

nesfârşit care vă va pune pe gânduri. Cu talentul dumneavoastră nemărginit şi cu forţa artistică de care dispuneţi. *Biografia lui Yu Yichi* cu siguranţă va fi o carte nemuritoare. El spune că, dacă sunteţi de acord să-i scrieţi povestea vieţii, atunci o să vă invite în Ţara Vinului şi o să vă ofere tot ceea ce vă este de trebuinţă – veţi sta în cel mai luxos hotel, veţi bea cele mai rafinate băuturi, veţi mânca cele mai alese mâncăruri, veţi fuma cele mai renumite ţigări, veţi sorbi cel mai ales ceai. El chiar mi-a mărturisit cu viclenie în glas că, dacă aveţi şi alte pasiuni, va face tot posibilul să vi le satisfacă. Domnule profesor, dacă vă temeţi că interviurile vor fi plictisitoare, atunci puteţi să-mi spuneţi şi voi fi bucuros să le fac chiar eu. Nu veţi găsi o ofertă mai bună nici dacă o căutaţi cu lumânarea; prin urmare, eu îl rog pe maestru să nu mai ezite nicio clipă.

Domnule profesor, ca să vă stârnesc şi mai mult entuziasmul şi ca să vă conving că Yu Yichi este un huligan tipic, dar de treabă, am scris o poveste sub forma unei cronici, intitulată „Eroul Yichi”. V-o trimit pentru a o supune criticii nemiloase. Dacă maestrul se hotărăşte să vină în Ţara Vinului pentru a scrie biografia, atunci nu mai e nevoie să dau povestea altundeva. Îmi faceţi o mare favoare şi nu vă voi putea răsplăti pentru bunătatea domniei voastre niciodată. De aceea, socotiţi această poveste ca pe un mic dar pe care vi-l ofer.

Vă doresc respectuos mult succes la scris.

Discipolul domniei voastre,
Li Yidou

3

Fraţioare Yidou,

Scrisoarea ta şi „povestea-cronică” *Eroul Yichi* au ajuns cu bine la mine.

Scrisoarea precedentă a fost plină de sinceritate şi te admir pentru lucrul acesta, aşa că nu e cazul să-ţi faci griji. Ţi-am răspuns cu întârziere pentru că am fost plecat din oraş.

„Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreună” este doar un fel de mâncare; nu are conotaţii de clasă şi nici nu se pune problema „gândirii libertine”. Aşadar nu e cazul să o scoţi din povestirea *Strada Măgarului* şi cu atât mai mult nu trebuie scoasă din meniul de la Cârciuma Yichi. Dacă vreodată voi ajunge în Ţara Vinului, aş vrea să încerc această mâncare celebră în întreaga lume şi cum am să izbutesc dacă a fost scoasă din meniu? În plus, de vreme ce acestea sunt nişte mâncăruri cu o înaltă valoare culinară, ar fi păcat şi prostesc să nu le mâncăm; şi dacă tot trebuie mâncate, atunci nu cred că există vreo metodă mai civilizată de preparare pentru „Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreună”. Dacă aţi vrea să-l scoateţi din meniu, proprietarul Yu nu va permite nici el aşa ceva.

Eu am devenit tot mai interesat de personajul acesta, Yu Yichi şi, de aceea, în principiu, sunt de acord să-i scriu biografia. Cât despre răsplata pentru această trudă, el este liber să ia o decizie singur. Cât îmi dă, atât am să iau şi, dacă nu-mi dă nimic, nici că am să ridic vreo pretenţie, fiindcă nu banii m-au atras ca să-i scriu biografia, ci experienţa lui aproape uluitoare. Am eu o vagă senzaţie că tipul ăsta, Yu Yichi, este sufletul Ţării Vinului şi întruchipează spiritul epocii pe care o trăim: jumătate înger, jumătate demon. Relevarea lumii spirituale a acestui personaj probabil că va fi marea mea contribuţie în sfera literaturii. Poţi să-i redirecţionezi mesajul lui Yu Yichi, ca să afle care este evaluarea mea în ceea ce-l priveşte.

Nu am de gând să te flatez cu lucrarea *Eroul Yichi*. Spui că aceasta este o poveste-cronică, însă mie mi se pare mai degrabă o adunătură

cu de toate, în mare parte la fel ca şi mâncărurile de la Cârciuma Yichi – o adunătură cu tot felul de bucăţi din măgar. În această poveste, este inclusă şi scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, „Fragmente din *Întâmplări ciudate din Ţara Vinului*", dar şi aberaţiile lui Yu Yichi. Totul este atât de dezlănţuit încât seamănă cu caii sălbatici care zburdă prin văzduh. În ultimii ani, am fost criticat pentru că ceea ce scriu nu este bine chibzuit, dar dacă e să mă compar cu tine, eu chiar că sunt prea chibzuit. Acum trăim nişte vremuri în care legea este respectată cu stricteţe şi desigur că acest lucru priveşte şi scrierea romanelor. De aceea, eu nu intenţionez să trimit acest manuscris la *Literatura poporului*, pentru că realmente ar fi o pierdere de vreme. Deocamdată, îl păstrez la mine şi când voi ajunge în Ţara Vinului am să ţi-l returnez. Am să citesc eseul şi îţi mulţumesc pentru precizări.

Şi încă un lucru: Ai o copie a lucrării „Fragmente din *întâmplări ciudate din Ţara Vinului* Dacă o ai, te rog să mi-o trimiţi cât poţi de repede. Şi dacă te temi că s-ar putea pierde undeva pe drum, atunci ai putea să faci o copie xerox şi să mi-o trimiţi pe aceea. Am să-ţi restitui eu banii pentru copiere.

Îţi doresc zile tihnite!
Mo Yan

4

EROUL YICHI

„Domnule doctor oenolog, ia stai jos, ca să avem şi noi o discuţie deschisă!" a spus el cu voce mieroasă, aşezându-se pe vine, în scaunul de piele rotativ. Expresia feţei şi tonul său semănau atât de

bine cu norii la apusul soarelui – încununaţi de strălucire şi imprevizibili. Arăta ca un demon, unul dintre cavalerii aceia înfricoşători, nespus de răi, descrişi în romanele cu arte marţiale; numai vederea lui îmi stârnea teama, cum stăteam eu acolo, în faţa lui, pe canapeaua luxoasă. „Hei, micuţule", mi s-a adresat el batjocoritor, „de când te-ai înhăitat tu cu neisprăvitul şi puturosul ăla de Mo Yan?" Cotcodăcind ca o găină care-şi hrăneşte puii (deşi tare aş fi vrut să îi dau explicaţii, nu să cotcodăcesc), am spus: „Este mentorul meu, mai bine zis suntem prieteni în sfera literaturii. Până în ziua de azi n-am reuşit să-l întâlnesc personal, ceea ce constituie unul dintre marile mele regrete". „Ştii că Mo nu este numele lui de familie adevărat", mi-a răspuns el, însoţindu-şi vorbele cu chicoteli sinistre. „De fapt, pe el îl cheamă Guan şi se laudă că face parte din a şaptezeci şi opta generaţie de descendenţi ai lui Guan Zhong[39], dar asta e o prostie. Acum a ajuns mare scriitor, zici? Se crede ei nemaipomenit, dar, lasă, că-i ştiu eu mai bine trecutul" „Cum poţi tu să ştii trecutul mentorului meu?" am răbufnit eu. „Nu face nimic, dacă vrei să nu ştie lumea nimic despre tine!" mi-a dat el replica. „Neisprăvitul ăsta n-a fost bun de nimic nici când era mic. La şase ani a dat foc unui şopron al echipei de producţie, iar la nouă ani a fost fascinat de o profesoară pe nume Meng, după care se ţinea toată ziua, oriunde s-ar fi dus, ca o adevărată pacoste. La unsprezece ani, a fost prins la furat roşii şi a primit o chelfăneală pe cinste. La treisprezece ani, când l-au găsit la furat ridichi, a trebuit să îngenuncheze la statuia Preşedintelui Mao şi să-şi ceară iertare în faţa a peste două sute de muncitori. Puşlamaua asta are o memorie beton şi era bun la carte, doar că îi plăcea să-i amuze pe oameni,

---

39 Guan Zhong a fost prim-ministru în statul Qi, în timpul Regatelor Combatante (720–645 î.Hr.).

ceea ce îl enerva pe taică-su aşa de tare încât îi trăgea câte o mamă de bătaie când şi când, de-i umfla fundul.44 „Nu-ţi permit să-mi insulţi maestrul!” am protestat eu cu putere. „Să-l insult? Tot ce am zis eu aici e scris în articolele lui”, a spus el, cu un zâmbet malefic pe buze. „De aceea, cel mai potrivit ca să-mi scrie biografia era un nemernic ca el, înzestrat cu un talent ticălos, aşa că zoreşte-l să vină degrabă în Ţara Vinului. Am să-l tratez cum se cuvine”, a precizat el, lovindu-se cu palma în piept. Acestea fiind zise, cuprins de o forţă neaşteptată, a dat avânt scaunului rotativ pe care stătea, transformându-l într-un adevărat carusel. Se învârtea cu o viteză ameţitoare încât acum îi vedeam faţa, acum îi vedeam ceafa. Faţa, ceafa, faţa, ceafa, viclenia strălucind pe faţă, ceafa rotundă ca un dovleac, dar unul ticsit cu inteligenţă. Şi cum se învârtea el aşa, dintr-odată a început să se înalţe.

„Domnule Yichi,” am spus eu, „deja i-am scris maestrului Mo Yan o scrisoare, dar încă nu mi-a răspuns. Mă tem ca s-ar putea să nu fie dornic să vă scrie biografia.”

El a râs batjocoritor şi a spus: „Nu-ţi face griji! O să fie dornic pentru că în primul rând îi plac femeile; în al doilea rând, are patima fumatului şi băuturii; în al treilea rând, n-are bani, iar în al patrulea rând, colecţionează povestiri fantastice şi misterioase, cu care îşi înfrumuseţează romanele. O să vină. Mă îndoiesc că mai e cineva în lumea asta care îl cunoaşte aşa bine ca mine”.

El s-a rotit în aer, după care a revenit pe scaun şi a spus pe un ton maliţios: „Domnule doctor în oenologie, ce fel de doctor eşti tu? Ai idee ce este aceea băutura? Băutura este un lichid. La naiba! Băutura este sângele lui Isus. La naiba! Este ceva ce îţi ridică moralul. La naiba! Băutura este mama visurilor, iar visurile sunt fiicele băuturii. Şi ar mai fi ceva”, a spus el, scrâşnind din dinţi şi holbându-se la mine. „Băutura este lichidul lubrifiant al mecanismului statului,

fără de care acest mecanism nu poate funcţiona. Ai priceput ce vreau să zic? Când îţi văd faţa asta schimonosită, îmi dau seama că n-ai priceput nimic. Nu-i aşa că plănuieşti să colaborezi cu neisprăvitul de Mo Yan la scrierea biografiei mele? În regulă, am să vă fiu alături, ca să vă atingeţi scopul. În fapt, experţii în biografii în niciun caz nu se duc să ia vreun interviu, fiindcă datele obţinute prin interviu sunt în proporţie de 90% false. Ceea ce aveţi voi de făcut este să înlăturaţi ce-i fals şi să păstraţi ce-i real, să vedeţi adevărul ce stă în spatele minciunilor.

Să-ţi spun ceva, micuţule – şi poţi să-i transmiţi neisprăvitului de Mo Yan – Yu Yichi a împlinit 85 de ani. O vârstă respectabilă, nu-i aşa? Mă întreb unde eraţi voi, prăpădiţilor, pe când eu hălăduiam peste munţi şi mări. Pesemne că eraţi în vreo boabă de porumb sau în frunzele de varză sau poate în ridichile murate sau în seminţele de dovleac sau cine ştie pe unde naiba bântuiaţi. Spui că neisprăvitul de Mo Yan tocmai scrie *Ţara Vinului*? Pur şi simplu bate câmpii, căci n-are nici cea mai vagă idee despre propriile sale limite. Cât a băut el de îndrăzneşte să scrie o carte intitulată *Ţara Vinului*? Eu am băut mai mult alcool decât a băut el apă în toată viaţa lui! Oare ştiţi voi cine este băiatul acela cu solzi, care galopează încoace şi încolo pe Strada Măgarului în fiecare noapte cu lună strălucitoare? Ei, bine, eu sunt acela, eu sunt acela! Nu mă întreba de unde vin, căci casa mea este într-un loc scăldat de razele soarelui. Ce, nu vezi asemănarea? Nu mă crezi capabil să zbor până la streaşină şi să merg pe pereţi? Bine, am să-ţi fac o demonstraţie, ca să-ţi mai deschid ochii."

Dragul meu Mo Yan, ceea ce a urmat a fost genul de întâmplare care te lasă fără cuvinte şi cu privirea încremenită de uimire: ochii piticului cu înfăţişarea atât de ciudată au slobozit pe neaşteptate fascicule de lumină ca nişte pumnale. Cu ochii mei l-am văzut cum

se strânge tot, acolo, pe scaunul rotativ de piele, până devine o umbră întunecată care îşi ia zborul încetişor. Scaunul a continuat să se rotească şi, trosc!, a ajuns la capătul şurubului. Prietenul nostru, eroul acestei poveşti, era de acum lipit pe tavan. Toate membrele lui, ba chiar tot trupul, păreau echipate cu guri de absorbţie. Semăna cu o şopârlă enormă, dezgustătoare, care se căţăra relaxată, fără nicio grijă, pe tavan. Vocea lui înfundată răzbătea dintr-acolo: „Neisprăvitule, ai văzut? Nu-i mare şmecherie. Maestrul meu poate sta lipit pe tavan o zi şi o noapte fără să se clintească câtuşi de puţin". Şi, spunând vorbele acestea, a coborât plutind uşor, asemenea unei frunze întunecate.

Întors pe scaun, m-a întrebat cu îngâmfare: „Ce zici? Acum ai încredere în harul meu?"

Trucul acesta cu lipitul pe pereţi m-a băgat în sperieţi; tot trupul îmi era scăldat de sudoare şi deodată am avut sentimentul că sunt în lumea viselor. Nu mi-aş fi imaginat că eroul călare pe măgar era chiar piticul acesta. Mintea mea se zbătea în confuzie, căci un idol fusese demolat, iar burta mea era umflată de atâta dezamăgire. Maestre, nu ştiu dacă vă mai amintiţi descrierea tânărului cu solzi pe corp, din povestea *Strada Măgarului*: luna strălucitoare, măgăruşul acela misterios, de culoare neagră, rezonanţa ţiglelor şi pumnalul în formă de frunză de salcie, pe care îl ţinea tânărul în gură… Veţi fi dezamăgit şi domnia voastră.

„Nu mă crezi", mi-a spus el, „şi nici nu suporţi ideea că eu şi băiatul cu solzi suntem una şi aceeaşi persoană. Văd lucrul acesta în ochii tăi, dar n-ai ce face, aceasta este realitatea obiectivă.

Dacă ai să mă întrebi de unde am deprins eu asemenea tehnici remarcabile, să ştii că nu pot să-ţi fac nicio dezvăluire. Sincer vorbind, dacă cineva îşi consideră propria viaţă mai uşoară decât o pană de gâscă, atunci chiar că n-are ce învăţa."

El şi-a aprins o ţigară, dar nu ca să fumeze de-adevăratelea, ci a scos cerculeţe de fum, iar apoi le-a unit printr-un singur fum şi au rămas aşa, unite, vreme îndelungată. Mâinile şi picioarele i se mişcau necontenit, de parcă era una dintr-acele maimuţe care îşi fac culcuş pe Muntele Maimuţei.

„Micuţule," a spus el tot învârtindu-se, „am să-ţi povestesc ţie şi lui Mo Yan o istorioară despre băutură. Nu e născocită – numai voi vă pricepeţi să născociţi poveşti."

Mai departe, a grăit aşa:

„Odată, cândva, aici, la noi, pe Strada Măgarului, era o crâşmă, unde a fost angajat un argat foarte slab, în jur de doisprezece ani. După ce că avea gâtul lung şi subţire, se mai pricopsiseşi cu ditamai căpăţâna, cu ochi negri ca nişte prăpăstii adânci. Era foarte vrednic – aducea apa, mătura podelele, ştergea mesele, într-un cuvânt, făcea curăţenie lună peste tot şi de aceea, stăpânul lui era foarte încântat de el. Dar n-a trecut multă vreme şi ceva neobişnuit s-a petrecut: din ziua în care a venit băiatul ăsta la cârciumă, băutura din butoi nu se mai vindea ca odinioară, spre uluirea stăpânului şi a câţiva băieţi de prăvălie. Într-o zi, butoaiele au fost umplute până în vârf, iar în noaptea aceea, cârciumarul a stat ascuns după butoi, ca să vadă ce se întâmplă. Nicio mişcare până târziu în noaptea adâncă, dar taman când acesta se pregătea să se culce, simţind cum îl doboară oboseala, a auzit nişte zgomote uşoare, precum mersul unei pisici. Cu urechile ciulite, cârciumarul a rămas la pândă înviorat, nerăbdător să găsească desluşirea misterului. O umbră întunecată s-a strecurat pe lângă el. Cârciumarul a înlemnit, iar când ochii i s-au obişnuit cu bezna, a băgat de seamă că umbra aceea era, de fapt, tânărul argat. Avea ochii verzi ca smaraldul, ca nişte ochi de pisică. Băiatul a dat la o pane capacul butoiului, gâfâind, plin de entuziasm, după care s-a aplecat peste butoi şi a început să bea.

Cârciumarul urmărea uluit toată scena, pitit în beznă, bănuind că băutura din butoi scade tot mai mult, dar nu îndrăznea să facă nici cea mai mică mişcare, ca nu cumva să-l sperie. După ce a băut zdravăn din toate butoaiele, băiatul a plecat împleticindu-se pe picioare. Cârciumarul aflase toată tărăşenia, însă nu a scos un sunet, ci s-a îndepărtat uşor şi s-a dus la culcare. A doua zi, dis-de-dimineaţă, cârciumarul a văzut că din toate butoaiele se cam dusese o bună parte din băutură. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva cu un sorb atât de mare. Ca om cu educaţie ce se afla, ştia că în burta micului argat se găsea un lucru de preţ, numit «molia de băutură». Dacă ar fi reuşit să pună aşa ceva în butoaie, băutura nu s-ar mai fi sfârşit pe veşnicie, iar calitatea s-ar fi îmbunătăţit cu mult şi, cu gândul acesta în minte, cârciumarul a pus câţiva oameni să-l lege pe argat şi să-l pună lângă butoi. Nu-i dădea nimic de mâncat şi nici apă de băut, ci doar îi punea pe ceilalţi argaţi să învârtă în băutura din butoaie întruna, până când damful copleşea toată pivniţa. Argatul legat lângă butoaie urla de poftă şi se zbătea din răsputeri. Aşa l-au perpelit timp de şapte zile, după care cârciumarul i-a pus pe băieţi să-l dezlege. Eliberat din strânsoare, argatul s-a repezit la butoi, şi-a aplecat capul şi a început să bea cu nesaţ. Nu se auzea decât gâlgâitul, când, dintr-odată, o creatură ca o broscuţă cu spinarea neagră şi burta galbenă, a sărit în butoiul cu băutura".

„Ştii cine era argatul acela?", m-a întrebat Yu Yichi cu o voce tristă.

Eu i-am văzut durerea aşternută pe chip şi am întrebat şovăielnic: „Tu erai, nu-i aşa?"

„La dracu! Păi, dacă nu eram eu, atunci cine să fi fost? Bineînţeles că eu eram! Dacă n-ar fi fost cârciumarul care să-mi fare comoara din burtă, probabil că în viaţa aceasta aş fi devenit Zeul Băuturii."

„Dar eşti foarte bine şi acum", l-am consolat eu. „Ai bani, ai

putere, ai ce mânca şi ce bea, ba te mai şi distrezi pe săturate. Eu nu cred că Zeului Băuturii i-ar fi fost cu putinţă să aibă parte de mai mult.”

„Rahat! Mi-a furat comoara şi de atunci s-a terminat cu sorbul meu nemăsurat. De aceea, am ajuns să cedez în faţa tiraniei unui ticălos ca Jin Gangzuan.”

„Şi directorul adjunct Jin trebuie că are o molie de băutură”, am zis eu „fiindcă poate să bea o mie de pahare fără să se îmbete”.

„Rahat! De unde să aibă el o molie de băutură? Are în bună o grămadă de viermi de băutură. Cu o molie de băutură în bună. Poţi deveni Zeul Băuturii, dar, dacă ai viermi de băutură, atunci cu siguranţă vei deveni un demon al băuturii.”

„Şi de ce n-ai putut să înghiţi înapoi molia de băutură şi gata?

„Tu nu ştii, dar molia aceea, cat a fost la mine în burtă, a fost foarte însetată; când a ajuns în butoi, a murit înecată.” Şi, cum povestea el aşa, ochii i se înroşeau de supărare.

„Frăţioare Yichi, spune-mi mie cine este omul acela, că mă duc şi îi fac praf cârciuma.”

Yu Yichi a izbucnit în râs şi a spus:

„Bietul de tine! Chiar ai crezut aşa ceva? Eu am inventat totul, ca să te păcălesc. De unde să existe aşa ceva pe lume, precum molia de băutură? Este o poveste spusă de cârciumar, fiindcă toţi cei asemenea lui, care au o cârciumă, speră să aibă un butoi care să nu sece niciodată, dar acesta este doar un vis. Eu am fost băiat de prăvălie într-o cârciumă vreme de câţiva ani şi, fiindcă eram scund de înălţime, nu puteam să fac munci grele. De aceea, cârciumarul se plângea mereu că mănânc prea mult şi am ochii prea negri. Până la urmă, m-a izgonit de acolo. Am fost nevoit să hoinăresc de colo până colo, să mai cerşesc mâncare sau să fac ceva munci mai uşoare, ca să-mi câştig ceva de-ale gurii”.

„Te-ai chinuit, dar astăzi ai devenit un bărbat adevărat."

„Rahat, rahat, rahat…!", a zis el.

Apoi, după ce a scuipat vorbele acestea, a spus cu ură în voce: „Astea sunt vorbe cu care să-i prosteşti pe alţii, dar nu pe mine. În lumea asta, milioane şi milioane de oameni au suferit şi au fost nedreptăţiţi, dar cei care într-un final au devenit oameni adevăraţi sunt atât de puţini precum penele păsării Phoenix sau precum licornul. Totul e o chestie de noroc şi se vede în oase – dacă te-ai născut cu oase de cerşetor, atunci toată viaţa n-ai să faci altceva decât să fii cerşetor. Hai, las-o baltă! Ce rost are să-ţi spun eu ţie lucrurile acestea? E ca şi cum aş cânta unei vaci un cântec la lăută. Ştii prea puţine, ca să înţelegi ceva. În afară de a te pricepe să faci cerealele să fermenteze, altceva nu prea îţi e la îndemână, la fel ca şi Mo Yan, care nu-i bun decât să scrie romane. În rest, nimic. Voi doi – maestru şi discipol – sunteţi doi tâmpiţi, fără habar de nimic. Invitându-vă să-mi scrieţi biografia, de fapt, v-am făcut o mare onoare. Prăpădiţilor, curăţaţi-vă urechile şi ascultaţi-mă cu atenţie: bătrânul vostru strămoş vă spune o poveste".

Apoi, a grăit aşa:

„A fost odată ca niciodată un băiat foarte educat care privea reprezentaţia a doi acrobaţi pe stradă. Unul dintre ei era o preafrumoasă fată de vreo douăzeci şi ceva de ani, celălalt era un bătrân surdomut, după toate aparenţele, tatăl fetei. Numai fata dădea reprezentaţia, în timp ce bătrânul surdomut stătea ciucit, de-o pane, cu ochii pe recuzită şi pe toate lucrurile lor, deşi nu era câtuşi de puţin nevoie de aşa ceva. Se vede treaba că bătrânul era cam în plus pe acolo şi, totuşi, fără el trupa ar fi fost incompletă, aşa încât se poate spune mai degrabă că prezenţa lui era obligatorie, fiindcă servea drept element de contrast care să pună în evidenţă mai bine frumuseţea fetei.

Ea a început cu un număr la care scotea ouă şi porumbei din aer, pentru ca apoi să facă lucrurile să apară şi să dispară – unele mai mici, altele mai mari. Privitorii se adunau tot mai mulţi în jurul ei şi, la un moment dat, fata, însufleţită de prezenţa lor, a spus:

— Doamnelor şi domnilor, stimaţi spectatori, în continuare voi prezenta un număr de plantat piersici. Înainte de aceasta, vă rog pe toţi să învăţaţi un citat din preşedintele Mao: «Literatura şi arta noastră slujesc muncitorilor, ţăranilor şi soldaţilor».

Fata a luat de jos o piersică şi a plantat-o în ţărână, după care a udat-o un pic şi i-a poruncit: «Să creşti!» După cum era de aşteptat, curând un lăstar de piersic a ieşit din pământ şi a început să se înalţe încetul cu încetul până a devenit un copac în toată legea. Apoi, a făcut flori şi a legat rod. Fructele au crescut şi s-au pârguit – erau albicioase şi cu nişte pete roşii la codiţă. Fata a cules câteva piersici şi le-a oferit spectatorilor, dar nimeni nu îndrăznea să mănânce. Doar un băieţel a luat piersica şi a înfulecat-o pe nerăsuflate. Întrebat ce gust are, el a răspuns că e grozavă. Fata din nou i-a îndemnat pe cei din jur să mănânce piersici, dar aceştia stăteau cu ochii holbaţi şi nici că aveau curajul să mănânce. Cu un oftat, fata şi-a fluturat mâna şi pe dată totul a dispărut ca prin vis, de a rămas numai ţărâna.

Când spectacolul s-a isprăvit, fata şi bătrânul şi-au strâns lucrurile, cu gândul să plece. Numai băiatul acela o privea ca şi cum nu se îndura s-o lase să se îndepărteze. Drept răspuns la privirile lui languroase, fata i-a zâmbit dulce, arătându-şi buzele roşii şi dinţii albi. Era ca o piersică, absolut încântătoare.

— Frăţioare, a zis ea, numai tu ai curajul să mănânci piersicile mele, ceea ce dovedeşte că destinele noastre sunt cumva legate. Uite cum facem, îţi dau adresa mea şi, ori de câte ori îţi va fi dor de mine, să mă cauţi.

Fata a scos un pix, o bucată de hârtie şi harş-harş, a scris câteva rânduri, după care i-a dat-o băiatului. Acesta a pus hârtia bine, de parcă primise vreo comoară nepreţuită, însă când fata şi bătrânul au plecat, el i-a urmat ca electrizat, de parcă ar fi fost în transă. După ce au mers câţiva *li,* fata s-a oprit în loc şi i-a spus:

— Frăţioare, du-te înapoi! O să mai avem ocazia să ne revedem.

Lacrimi fierbinţi scăldau obrajii băiatului. Fata a scos o batistă de satin roşu şi i-a şters ochii, iar apoi i-a spus pe neaşteptate:

— Frăţioare, vin părinţii după tine!

Băiatul a întors capul şi şi-a văzut părinţii cum veneau cu mers precipitat, fluturându-şi braţele şi mişcând din gură, ca şi cum ar fi strigat ceva, numai că el nu auzea nimic. Când s-a întors către fată, a fost uluit să descopere că atât ea cât şi bătrânul dispăruseră fără urmă. Din nou a întors capul şi nu şi-a mai văzut nici părinţii. Atunci, s-a aruncat la pământ şi a început să plângă amarnic şi a ţinut-o tot într-un plâns până când a obosit, după care s-a pus în şezut şi a rămas cu privirea aţintită în gol. A stat aşa multă vreme, iar apoi s-a întins pe pământ, cu faţa spre cerul albastru ca oceanul, pe care norii albi şi pufoşi alunecau leneş.

După ce s-a întors acasă, băiatul a căzut ca lovit de boală – numai mânca şi nici nu mai vorbea. În fiecare zi, bea doar un pahar de apă. Cu timpul, a început să slăbească, până a rămas numai piele şi os. Stătea toată ziua cu ochii larg deschişi, dar nu vedea nimic; cum îi închidea, înaintea lui se ivea fata aceea minunată, cu respiraţia aromată şi pasiunea vibrându-i în ochi. «Surioară iubită, mor de dorul tău!», striga el. Apoi, se repezea înainte şi deschidea ochii mari, dar nu vedea nimic. Băiatul acesta părea că se prăpădeşte, aşa că părinţii lui, nespus de îngrijoraţi, l-au chemat în ajutor pe unchiul lui, un om învăţat, cu privire ageră, înţelept şi cu viziune. De cum l-a văzut pe băiat, şi-a dat seama de unde i se trăgea suferinţa.

— Surioară, frăţioare, le-a spus el oftând, boala nepotului meu nu poate fi vindecată cu leacuri, dar dacă o s-o ţină tot aşa, va fi păcat de viaţa lui. Eu zic că cel mai bine ar fi «Să tratau un cal mort ca şi cum ar fi unul viu». Daţi-i libertate şi, dacă o va găsi pe fată, atunci probabil că vor fi împreună; dacă n-o va găsi, atunci o să renunţe la căutare.

Părinţii au vărsat multe lacrimi şi, înţelegând că n-au încotro, au încuviinţat.

Apoi, cei trei s-au apropiat de patul băiatului, iar unchiul a spus:

— Copile, am vorbit eu cu părinţii tăi şi îţi îngăduie să te duci s-o cauţi pe fată.

la auzul acestor vorbe, băiatul a sărit din pat şi s-a prosternat în faţa unchiului de mai multe ori. Probabil că din pricina emoţiei, faţa lui gălbejită până atunci a prins a se îmbujora.

— Copile, i-au spus părinţii, ambiţiile tale sunt prea mari pentru cineva atât de mic. Noi nu ne-am dat seama de acest lucru, dar acum am hotărât să urmam părerea unchiului tău şi să te lăsăm s-o cauţi pe frumoasa aceea misterioasă. Slujitorul nostru, Wang Bao, te va însoţi. Dacă ai s-o găseşti, prea bine, dar dacă nu, atunci să vii acasă şi să ne liniştim. O să-ţi găsim o fată minunată, dintr-o familie bogata. În lumea asta, e greu să găseşti o broască în două picioare, dar fete cu două picioare sunt peste tot, aşadar nu-i cazul să te spânzuri de primul pom care îţi iese în cale, din pricina supărării.

Băiatul, protestând faţă de propunerea părinţilor, le-a spus că şi de-ar fi să-i găsească vreo zeiţă, el tot pe fata aceea o doreşte, Tatăl, cu experienţa lui bogată, şi-a povăţuit băiatul:

— Fiule, tu ai căzut sub vraja ticăloasei de fete, dar ştii tu cum e vorba aceea: «N-ai cum să ştii ce umplutură are colţunaşul doar dacă te uiţi la el», iar calităţile unei fete nu se citesc pe chip. Frumuseţea sau urâţenia sunt totuna de îndată ce închizi ochii.

Fireşte că băiatul era sub vrajă, lucru ce se vedea limpede din faptul că nu voia deloc să-şi revină şi nici să dea ascultare spuselor părinţilor lui. Cum n-au putut să-i stea în cale, aceştia i-au hrănit bine măgăruşul, au pregătit provizii pentru vreo doua săptămâni şi l-au instruit cu lux de amănunte pe slujitorul lor, Wang Bao. Apoi, bocind de mama focului, l-au condus pe băiat – mai poticnit, mai opintit – până la ieşirea din sat.

Călare pe măgăruş, acesta se legăna în toate părţile, de parcă ar fi încălecat pe nori şi pe ceaţă. Nu-i era gândul decât la momentul când o va reîntâlni pe fata care îi căzuse cu tronc şi în starea aceea de euforie care îl cuprinsese, pur şi simplu dansa în şa, ceea ce le stârnea celor întâlniţi pe drum bănuiala că şi-a pierdut minţile.

Au mers ei zile de-a rândul, până când au băgat de seamă că proviziile şi banii se cam isprăviseră şi tot degeaba. Nu era nimeni care să-i poată îndruma către Peştera Caisului de pe Colina de Apus. Slujitorul cel bătrân îl tot îndemna să se întoarcă, dar el nici gând să plece urechea la asemenea sfaturi, căci era hotărât să ţină drumul drept spre Apus. Wang Bao a fugit pe ascuns şi a fost nevoit să cerşească mâncare, ca să poată ajunge acasă. Apoi, a murit măgăruşul, însă băiatul, rămas singur, nu s-a abătut de la drumul lui. Zilele treceau, iar el se apropia de capăt şi, cum era nespus de trist, s-a aşezat pe un bolovan şi s-a pus pe plâns, căci dorul de preafrumoasa fată îl chinuia nespus. Deodată, a auzit un zgomot puternic şi în clipa următoare bolovanul s-a prăvălit. Totul s-a petrecut fulgerător, încât băiatul n-a mai putut reacţiona şi dus a fost şi el. Când a deschis ochii, s-a trezit în îmbrăţişarea plină de căldură a fetei. Era atât de fericit, încât pe dată a leşinat.

„Băiatul acela sunt chiar eu!” a spus Yu Yichi, zâmbind viclean. „Am petrecut mult timp alături de trupa de circari, de la care am învăţat să înghit săbii, să merg pe sfoară, să scuip foc şi altele.

Circarii ambulanţi au parte de o viaţă minunată, misterioasă şi romantică. Cine îmi va scrie biografia, trebuie să descrie evenimentele viu şi să se afunde în profunzimea lucrurilor."

Domnule profesor Mo Yan, Yu Yichi este un maestru al imaginaţiei, un individ cu o putere creatoare impresionantă. Aveam sentimentul că îmi era familiară povestea pe care tocmai o spusese şi se prea poate s-o fi citit-o în cărţile *întâmplări din iatacul cărturarilor* sau în *Povestiri fantastice.* Apoi, nu cu multă vreme în urmă, am dat peste următorul fragment, în timp ce răsfoiam *Întâmplări ciudate din Ţara Vinului.* L-am copiat şi vi-l ofer spre lectură:

În primii ani ai Republicii, o fată dintr-o trupă de circ a venit în satul Aroma Băuturii. Era frumoasă cum numai Zeiţa Lunii mai poate fi. Printre cei adunaţi s-o vadă era şi un băiat pe numele de familie Yu şi cu prenumele Yichi; porecla lui era „Căţeluşul". Părinţii lui, nişte bogătani fără pereche, ajunşi pe la patruzeci de ani, au avut acest copil pe care îl preţuiau ca pe un odor şi îl creşteau în puf, ca pe o perlă din cele mai grozave. La vremea aceea, copilul avea treisprezece ani şi era deştept, dar şi frumos ca o bucată fină de jad. Când i-a zâmbit fata, el a simţit cum inima i se înalţă în zbor pe aripile extazului. Apoi, fata şi-a început reprezentaţia – a invocat vântul şi ploaia, a scuipat norii şi ceaţa, toate spre încântarea spectatorilor. După aceea, a scos o sticluţă subţire cât degetul şi a ridicat-o în văzul tuturor, spunând: „În această sticluţă se află peştera în care sălăşluiesc zeităţile. Care dintre voi se încumetă să mă însoţească într-o călătorie înlăuntrul ei? Cei de faţă s-au privit uluiţi, întrebându-se cum ar putea doi oameni în toată firea să se strecoare într-aşa o sticluţă. Trebuie că exista un truc prin care privitorii să fie păcăliţi, dar Yu Yichi era atât de fascinat de frumuseţea fetei încât fără să mai stea mult pe gânduri a făcut un salt, ieşind din mulţime, şi a spus: „Eu aş vrea să intru cu tine în sticluţă". Lesne de bănuit că mulţimea a izbucnit în hohote de râs, la auzul unei asemenea nerozii. Fata i-a spus: „Domnia ta ai o înfăţişare minunată,

iar corpul îţi emană un parfum neobişnuit. E limpede că nu eşti un om oarecare, dar ia aminte că dacă ne vom strecura împreună în sticluţă înseamnă că destinul ne-a fost pecetluit pentru încă trei vieţi de acum înainte". Acestea fiind zise, fata şi-a ridicat degetele în chip de floare de magnolie, din care se înălţau fuioare de fum. Din vârful degetelor ei au început să se reverse peste spectatori umbrele lunii în valuri, sfărâmate, legănate, cu greu adunate într-o formă. Yichi a simţit cum fata îl apucă de încheietura mâinii, cu degete firave ca nişte şnuruleţe, cu pielea mătăsoasă precum satinul, moale şi netedă. Fata i-a şoptit la ureche: „Urmează-mă!" Vocea ei era suavă precum ciripitul de rândunică, iar respiraţia avea aromă de mosc. Ea a aruncat sticluţa în aer, împrăştiind lumini multicolore în jur şi nenumărate raze de bun augur. În această mişcare, gura sticlei a început să se tot lărgească până când s-a înălţat de vreun zhang[40] şi ceva, căpătând forma unei „porţi-lună". În urma fetei, Yichi s-a strecurat uşurel în sticlă. Îi aştepta acolo o alee cu flori, străjuită de plopi verzi, cu păsări rare şi animale neobişnuite, care se foiau în toate părţile. Yu era beat de fericire şi simţea cum inima îi freamătă de o dorinţa nestăvilită. A prins-o pe fată de mână şi a tras-o la pieptul lui, cu gândul de a împlini dansul iubirii cât mai curând, însă fata i-a spus, chicotind: „Nu te temi că sătenii o să râdă de tine?" Şi-a ridicat mâna şi a arătat în afara sticlei, unde se zărea mulţimea cu gâturile înălţate zgâindu-se la ei. Atunci, cuprins de teamă, Yu n-a mai simţit decât o amară suferinţă, însă dorinţa tot nu-l părăsea, ci aproape că îl sufoca. „Profunzimea simţămintelor tale ma emoţionează foarte tare", a spus fata. „Dacă nu-ţi displace originea mea modestă şi nici înfăţişarea mea lipsită de frumuseţe, atunci te rog ca peste un an să vii la întâlnire la Peştera Florii de Cais de pe Muntele Vântului de Apus. Atunci te voi aştepta cu patul pregătit." Emoţia lui Yu năvălea în valuri, ceea ce îl împiedica şi mai rostească vreo vorbă. Fata a ridicat mâna, iar el s-a trezit din nou sub cerul liber, strălucitor, cu sticluţa cât un degetar în palmă. Un

40 *Zhang este o* unitate de măsură pentru lungime, echivalenta cu 3,33 m

parfum de flori proaspete, care venea dinspre hainele lui, îi lua cu asalt nările.

La început, când fata l-a cuprins de încheietura mâinii, spectatorii au văzut cum trupul lui se micşora tot mai mult, la fel şi trupul fetei, până când au ajuns cât doi ţânţari şi s-au strecurat în zbor în sticluţa care apoi s-a înălţat în aer, rotindu-se, ca într-o magie incredibilă. Oamenii erau uluiţi la vederea acestor lucruri, dar nimeni nu îndrăznea să sufle o vorbă, abia dacă mai respirau.

Fata a luat o sământă de dovleac, pe care a plantat-o în pământul roditor, a scuipat asupra ei şi a spus: „Arată-te!" Mai întâi, s-a ivit un mugurel, care uşor a devenit un vrej doldora de frunze, înălţându-se cu mare iuţeală. Creştea contorsionat şi răsucit, atât cât îi era voia, ca şi cum ar fi fost un fuior de fum pornit spre văzduh. Cu un sac pe umăr, fata a început să se cocoaţe pe vrej, din frunză în frunză, până a ajuns la zeci de metri înălţime. De acolo i s-a adresat lui Yu Yichi, zâmbitoare: „Nu uita să-ţi ţii promisiunea Aceasta fiind zise, s-a ridicat în zbor, făcând frunzele să tremure firav, în trecerea ei lină şi dusă a fost. Vrejul care crescuse din sământa de dovleac s-a năruit la pământ şi într-o clipă s-a transformat în nisip. Mulţimea de gură-cască a stat acolo multă vreme, într-o aşteptare nedefinită, dar într-un târziu s-au împrăştiat cu toţii pe la casele lor.

Yu s-a întors şi el acasă, dar nu-şi putea lua mintea de la frumuseţea fetei şi pace. Nu mai mânca, nu mai bea nimic, ci doar stătea toată ziua încremenit în pat. Striga întruna în nebunia lui, încât ai fi zis că are viziuni cu demoni. Părinţii erau nespus de îngrijoraţi şi au chemat doctorii care n-au reuşit nici măcar să-i pună un diagnostic exact; pesemne că era o boală pentru care nu se găsea leacul potrivit. Sănătatea lui Yu se şubrezea tot mai mult de la o zi la alta şi nu doar trupul lui era măcinat de suferinţă, ci fi spiritul; părea că va ajunge în curând pe patul de moarte. Părinţii lui plângeau neputincioşi, când deodată au auzit la uşă clinchetul clopoţelului de la gâtul unui cal, urmat de o voce care spunea: „Sunt eu,

unchiul băiatului!" Vorbele încă nu se stinseseră când un bărbat impunător s-a năpustit în casă. A făcut câteva plecăciuni grăbite şi a spus: „Cumnate, surioară, de când ne-am despărţit, nu v-a fost deloc bine!" Femeia îi privea nasul săltat, gira mare, părul blond şi ochii albaştri – o înfăţişare cu totul neobişnuită pentru un chinez – şi era atât de nedumerită, că nu putea să scoată o vorbă. Bărbatul s-a îndreptat cu paşi mari către pat şi a spus: „Nepotul meu este bolnav de dragoste. Să aibă oare leacurile vreun folos? Voi doi, nişte bătrâni fără minte, îl trimiteţi la moarte cu bună ştiinţă. De atâtea zile stă cu ochii închişi şi de-abia mai respiră, arată de parcă e în ghearele morţii şi nu mai are vlagă nici cât să rostească o vorbă". Oaspetele s-a aplecat, ca să-l cerceteze mai îndeaproape şi a spus cu un oftat: „Paloarea aceasta pe faţa lui tânără şi fragedă arată că nepotul meu are o suferinţă fără margini". Apoi, a scos trei pilule roşii, pe care i le-a vârât în gură băiatului. Se vede treaba că acesta era leacul potrivit, căci, nu după multă vreme, i-a revenit culoarea în obraji şi respiraţia grea şi-a reluat cursul. Oaspetele a bătut de trei ori din palme şi a spus: „Prostuţule, promisiunea făcută anul trecut se cam apropie de momentul împlinirii, iar tu aştepţi cu sufletul la gură aniversând unui an de când ai întâlnit fata sortită ţie. Nu vrei să fii la beul cuvenit, aşa cum v-a fost vorba?" Yu a deschis ochii mari, în cart se zărea o licărire neasemuită, şi pe neaşteptate a sărit din pat. S-a lovit uşor cu palma peste frunte şi a spus: „Dacă n-ar fi fost unchiul să-mi dea ajutor, aş fi pierdut această întâlnire, nu mai încape vorbă". Oaspetele l-a zorit: „Trebuie să pleci degrabă! Trebuie să pleci!" Acestea fiind zise, a ieşit cu fruntea sus. Băiatul n-a mai zăbovit o clipă să-şi schimbe hainele cu unele curate, nici să-şi aranjeze părul ciufulit sau să-şi ia încălţările în picioare, ci a pornit în urma unchiului său. Părinţii lui Yu plângeau neîmpăcaţi, însă el nu i-a luat în seamă câtuşi de puţin, căci nu mai avea ochi pentru ei.

Musafirul stătea în şaua calului, la marginea drumului, în aşteptarea lui Yu, iar când l-a zărit, şi-a întins în jos braţele ca de maimuţă şi l-a

ridicat pe Yu pe cal, ca pe un prunc. Apoi, a dat bice calului care a nechezat o dată, fremătând de nerăbdare să pornească în galop, după care s-a îndepărtat ca vântul cel nărăvaş. Suit pe cal, Yu l-a prins zdravăn de coamă, căci în goana aceea nebună simţea cum vântul îi şuieră necruţător pe la urechi. Deodată, l-a auzit pe unchiul său spunând: „Nepoate, deschide ochii!" Yu i-a dat ascultare şi, când a deschis ochii mari, a văzut că înaintea lor se înfăţişă Deşertul Gobi, înţesat cu ierburi uscate şi stânci înghesuite de-a valma. În jur nu se afla nici ţipenie de om. Fără să scoată o vorbă, bărbatul a lovit calul cu palma şi a dispărut în zbor ca fumul, fără să lase nici cea mai mică urmă.

Yu s-a aşezat jos şi a început să plângă, copleşit de singurătate. Deodată însă a simţit cum se cufundă printre stânci, însoţit de nenumărate bubuituri şi trosnete. Mii de fascicule de lumină i-au apărut în faţa ochilor, care l-au speriat într-atât de tare încât a leşinat. Când şi-a revenit în simţiri, a băgat de seamă cum degete fine îi atingeau obrajii, răsfirându-şi parfumul împrejurul lui. A deschis ochii mirat şi atunci a văzut o fată alături de el. Lacrimile de bucurie au început să se rostogolească din ochi. „De când te aştept!" a exclamat ea. (Aici au fost eliminate cinci sute de cuvinte din poveste.)

Au pornit la plimbare, ţinându-se de mână şi înaintea ochilor li s-a arătat o grădină cu o puzderie de copaci neobişnuiţi şi flori exotice. Printre toate acestea, le-a sărit în ochi un copac uriaş, cu frunzele cât palma, înţesat de fructe, dar ce să vezi, toate fructele erau în chip de băieţei ce păreau a fi nişte prunci adevăraţi. Mai târziu, la masa de prânz, au zărit pe masă, în mijlocul platoului, un băieţel auriu, ce părea aievea; speriat, Yu n-a îndrăznit să-l atingă cu beţişoarele. „Cum poţi dumneata, un flăcău atât de înalt, să fii aşa de laş?", a zis fata, după care a luat beţişoarele şi s-a înfipt în cocoşelul băieţelului, care, sub puterea asaltului, s-a făcut praf dimpreună cu restul corpului. După aceea, fata s-a năpustit şi a apucat o bucată din braţ, pe care a înfulecat-o degrabă, mestecând cu poftă, ca un

tigru lacom. Inima lui Yu era copleşită de spaimă, însă fata râdea batjocoritor şi spunea: „Ăsta nu-i un băiat de-adevăratelea, ci un fruct în formă de copil. Nu-mi place deloc cum te porţi". Yu se forţa să-i facă pe plac, aşa că a apucat şi el o ureche şi a băgat-o în gură, unde s-a topit numaidecât. Chiar că avea o savoare nemaiîntâlnită. Încurajat de această descoperire cu totul neaşteptată, s-a repezit asupra mâncării ca un lup flămând. Fata şi-a acoperit gura cu mâna şi a spus printre chicoteli: Până să afli gustul, erai timid ca un miel iar acum, că ai aflat, te repezi ca un lup hămesit. Yu era prea nerăbdător să mănânce ca să-şi mai bată capul să-i dea un răspuns. Era atât de amuzant să-l vezi cu obrajii mânjiţi de grăsime. Fata a adus o sticluţă cu alcool care, odată desfăcută, a împrăştiat un damf pătrunzător în preajma lor. „Această licoare", a spus fata, „a fost împlinită prin fermentarea fructelor culese de maimuţele de pe munte. Are o mare căutare peste tot în lume…"

Domnule profesor Mo Yan, cred că deja v-aţi săturat de citit, fiindcă şi mie îmi este lehamite de copiat. Se cuvine însă să vă atrag atenţia asupra unui aspect: În această poveste aiuritoare, se vorbeşte despre mâncatul bebeluşilor şi băutul Vinului Maimuţelor, atât de importante în Ţara Vinului, şi acestea ar putea fi cele două chei ale desluşirii misterului de aici. Despre autorul *întâmplărilor ciudate din Ţara Vinului* nu se ştie nimic, iar eu mărturisesc că nici nu auzisem de această carte. Ştiu doar cade câţiva ani încoace circulă sub formă de manuscris copiat de mână şi aud că Departamentul de Propagandă al Comitetului Municipal de Partid a ordonat să fie confiscată. De aceea, am o bănuială cum că autorul acestei cărţi trebuie să fie un contemporan de-al nostru, cât se poate de viu şi activ aici, în Ţara Vinului. Eroul principal se numeşte tot Yu Yichi, prin urmare tare mi-e teamă că autorul *întâmplărilor ciudate din Ţara Vinului* este numitul Yu Yichi.

„Domnule Yu", am zis eu, „m-aţi bulversat de tot. Ba sunteţi băiat

de prăvălie la cârciumă, ba sunteţi luptătorul cu solzi pe el, misterios peste măsură, pentru ca mai apoi să fiţi clovnul din trupa de circ. Acum sunteţi iarăşi proprietarul cel prestigios, de la cârciumă – viaţa domniei voastre este un amestec de adevăruri şi închipuiri, cu nenumărate preschimbări şi plăsmuiri. Cum ar putea cineva, în aceste condiţii, să vă scrie povestea vieţii?"

El a izbucnit în hohote de râs. Nimeni nu şi-ar fi imaginat că un asemenea râs răsunător şi limpede se va slobozi din pieptul ca de pui pricăjit al acelui pitic. Apoi, a prins a bate cu furie pe tastele telefonului, cu siguranţă zăpăcindu-i de tot circuitele electronice, după care a aruncat până la tavan o ceaşcă de ceai din porţelanul cel mai fin, marca Jingdezhen, o mişcare în urma căreia nu doar ceaşca, ci şi ceaiul din ea, ajutate de forţa gravitaţiei, au ajuns pe covorul de lână scump şi nespus de elegant.

El a scos din sertar un pachet de cărţi cu fotografii color, pe care le-a aruncat în sus. Cărţile au zburat prin aer asemeni unui stol de fluturi multicolori. „Le cunoşti pe femeile astea?" a întrebat el cu îngâmfare. Eu am ridicat fotografiile şi le-am studiat cu priviri lacome, afişând pe faţă o timiditate prefăcută. Femeile acelea superbe, care îşi dezvăluiau trupul dezgolit, îmi păreau cunoscute. „Numele lor sunt pe dosul fotografiilor", a precizat el. Când le-am întors, am găsit acolo locul lor de muncă, vârsta, numele şi momentul când avuseseră relaţii sexuale cu el. Toate erau din Ţara Vinului şi aş putea afirma, fără să risc vreo greşeală, că într-adevăr piticul Yu Yichi era foarte aproape de împlinirea măreţei sale aspiraţii.

„Ce zici, domnule doctor în oenologie, ca un pitic aşa urât şi schimonosit să aibă parte de un succes răsunător? N-ar merita oare o asemenea fiinţă să se bucure de o biografie memorabilă? Adu-l mai repede pe neisprăvitul de Mo Yan, căci nu se ştie, s-ar putea să

mă sinucid între timp şi el să ajungă prea târziu.

Eu, Yu Yichi, un personaj de vârstă incertă, nu mai înalt de şaptezeci şi cinci de centimetri, m-am născut în sărăcie şi am hoinărit din loc în loc. Când am ajuns la maturitate, mi-am găsit împlinirea, devenind preşedintele Asociaţiei Antreprenorilor din oraş. Am primit distincţii ca model în muncă, la nivel de provincie. Am fost directorul general al Cârciumii: Yichi. Am avut relaţii sexuale cu optzeci şi nouă de femei frumoase din Ţara Vinului şi mă bucur de o poftă de viaţă aparte, cum nu se poate lăuda niciun om de rând. În plus, mai am şi experienţa extrem de bogată a evenimentelor ce-mi alcătuiesc legenda. Biografia mea va fi prima şi cea mai grozavă carte din lume. Spune-i neisprăvitului de Mo Yan să se hotărască mai repede şi să spună dracului odată dacă vrea s-o scrie ori ba.”

Capitolul 6

1

Ding Gou'er a băgat de seamă că Poarta Iadului, incrustată cu aur, s-a deschis cu un uruit puternic şi, spre uluirea lui, a descoperit curând că iadul nu era câtuşi de puţin locul acela întunecos, fără pic de lumină, după cum îl descriu legendele, ci, dimpotrivă, un loc strălucitor, cu irizări aurii şi verzi a smaraldul. Lumina roşiatică a soarelui şi razele albastre ale lunii se revărsau deopotrivă dinlăuntru, odată cu deschiderea porţii, în timp ce puzderie de creaturi acvatice, cu armură pe ele, împodobite cu striaţii splendide şi cu picioruşe molatice, pluteau în jurul său. Deodată, a simţit cum un peşte cu botul ascuţit îl ciugulea de fund, îndepărtând uşor acei hemoroizi nesuferiţi cu precizia unui chirurg proctolog. Fluturii conştiinţei sale s-au întors la trupul pe care îl părăsiseră vreme îndelungată, aducându-i o senzaţie de răcoare. Ieşind uşurel din starea de amorţeală prelungită, investigatorul special a deschis ochii şi a zărit-o pe şoferiţa care se afla lângă el, în pielea goală, frecându-şi trupul cu un prosop îmbibat într-un lichid cu miros de acru, pe care îl folosise ca să şteargă maşina. Descoperi că şi el însuşi era gol-puşcă şi stătea întins pe podeaua din lemn de tec. Lucruri din trecut îi reveneau încetişor în memorie. Ar fi vrut să se ridice, dar nu reuşea nicicum. Şoferiţa îşi freca sânii cu multă migală şi cu mare concentrare, ca şi cum ar fi fost singură în încăpere, ca o mamă care se pregătea să-şi alăpteze copilul. Treptat însă lacrimi cristaline i-au inundat ochii, pentru ca apoi să se prelingă uşurel pe obraji, precum două pârâiaşe, iar în momentul acela o emoţie divină s-a stârnit în

sufletul investigatorului. Ar fi vrut să spună ceva, doar că femeia s-a năpustit asupra lui şi l-a sărutat cu foc. Apoi, din nou a simţit că bancuri întregi de peşti plutesc în jurul lui, impregnând aerul cu un miros pătrunzător de peşte. Ding avea chiar senzaţia că tot alcoolul care se împrăştiase în trupul lui se transfera acum în chip subtil către ea. El s-a trezit în cele din urmă, însă ea a tras cu strigăt ciudat, după care s-a prăbuşit la pământ.

Investigatorul s-a ridicat bălăngănindu-se ameţit şi s-a grăbit să se sprijine de zid, ca nu cumva să cadă din picioare. Simţea că niciodată nu mai fusese atât de vlăguit, atât de golit pe dinăuntru, de parcă din cât fusese el odinioară nu mai rămăseseră decât pielea şi oasele. Trupul şoferiţei era înconjurat de un abur lăptos, asemenea unui peşte tocmai scos din oala în care fusese fiert. Odată ce aburul s-a răsfirat, în locul lui s-a aşternut sudoarea rece care-i ieşea prin toţi porii şi se prelingea cătinel până ajungea pe podea. Aşa cum stătea, leşinată pe jos, femeia îi stârnea o milă nesfârşită. Un asemenea sentiment creşte iute în suflet precum buruiana otrăvită, însă investigatorul nu putea uita latura ei vicioasă şi perversă. Împresurat de gânduri, deodată a simţit o nevoie aprigă de a se uşura chiar acolo, peste ea, ca un animal sălbatic, însă la fel de repede şi-a scos din minte gândul ticălos. Apoi, şi-a amintit de Jin Gangzuan şi de propria sa misiune nobilă, aşa că şi-a încleştat dinţii, cuprins de o ambiţie stranie. „Hai, marş de aici! Să mă bag în pat cu nevastă-ta e o chestiune care ţine de stilul meu de viaţă, dar a găti şi a mânca bebeluşi reprezintă o crimă abominabilă” A aruncat o privire către şoferiţă şi a înţeles imediat că ea reprezenta momeala vie a lui Jin Gangzuan. „Deja am străpuns momeala vie, dar glonţul dreptăţii încă zboară prin aer.” A deschis dulapul de haine şi şi-a ales de acolo un costum de lână, verde-deschis, cu care s-a îmbrăcat. Îi venea de minune, de parcă ar fi fost făcut special pentru el. Iar l-

au cuprins gândurile: „M-am culcat cu femeia ta, ţi-am îmbrăcat hainele şi într-un final îţi cer şi viaţa”. Apoi, şi-a scos pistolul din hainele murdare şi l-a pus în buzunar, după care a luat un castravete din frigider şi l-a mâncat. A dat pe gât nişte vin Zhangyu, moale şi alunecos precum pielea unei femei. Tocmai când se pregătea să plece, şoferiţa s-a ridicat de jos, răsucindu-se şi proptindu-se în patru labe ca o broască sau mai degrabă ca un prunc. Privirea ei jalnică i-a adus brusc aminte de fiul lui, moment în care nu şi-a putut stăpâni alte gânduri duioase, căci inima îi era copleşită de dragostea paternă. S-a apropiat de femeie, ca s-o mângâie uşor pe creştet şi să-i spună:

— Puiule, dragul de tine, puiule!

Ea şi-a cuprins genunchii cu braţele şi l-a privit cu blândeţe.

— Eu plec, i-a spus cu voce scăzută. N-am să-l las pe bărbată-tu să scape aşa uşor.

— Ia-mă cu tine! l-a îndemnat ea. Îl urăsc şi zău că aş vrea să te ajut. Ei sunt mâncătorii de bebeluşi.

Nici nu şi-a isprăvit bine vorba că s-a şi ridicat în picioare, s-a îmbrăcat în mare grabă şi a scos din dulap o sticlă cu pudră gălbuie.

— Ştii ce se află aici? a întrebat ea.

Investigatorul a scuturat din cap.

— Este praf de bebeluşi, pe care ei îl servesc drept tonic.

I – Şi cum l-au făcut? a întrebat investigatorul.

— L-au făcut la Unitatea de Nutriţie Specială, din Spitalul Municipal.

— Din bebeluşi vii?

— Da, din bebeluşi vii. Îi auzi cum plâng…

— Haide! Să mergem la spital!

Şoferiţa a adus grăbită un satâr din bucătărie, dar la vederea ei, pe investigator l-a apucat râsul şi imediat i l-a smuls din mână,

aruncându-l pe masă.

Ea a îngânat ceva, exact cum face o găină atunci când tocmai a lăsat ceva ouă în cuibar sau poate că bâiguiala ei semăna mai degrabă cu o roată de lemn care se învârte pe caldarâm. Apoi, râzând, ca un liliac în zbor, s-a aruncat din nou asupra lui; cu blândeţe l-a apucat de gât cu braţele şi cu aceeaşi blândeţe şi-a încolăcit picioarele în jurul picioarelor lui. Cu toată puterea de care era capabil, el a reuşit s-o desprindă de pe el, însă ea s-a repliat, ca un coşmar de care nu-i chip să scapi aşa uşor. Investigatorul ţopăia de colo-colo, ca o maimuţă, în încercarea de a se scutura de ea.

— Mai încearcă tu o dată să te repezi asupra mea şi ai să vezi că te omor!

Pentru o clipă, ea a rămas încremenită, după care a izbucnit isterică:

— Hai, omoară-mă! Omoară-mă, ticălos ingrat ce eşti! Omoară-mă şi gata!

Apoi, şi-a desfăcut bluza cu o furie nestăvilită încât un nasture de sticlă purpurie a zburat pe podea, rostogolindu-se zgomotos, ca un animal micuţ şi ducându-se mai întâi într-o pane, apoi în cealaltă, de parcă o forţă neştiută îl împingea de colo până colo, mânat de forţa de gravitaţie, dar şi de forţa de frecare pe podea. Furios, investigatorul a călcat pe nasture, simţind cum îl gâdilă prin talpa pantofului şi prin şosetă.

— La urma urmei, cine eşti tu? Te-a instruit Jin să faci asta?

Sentimentele pe care le avea faţă de femeia aceasta în urma apropierii fizice începeau să se risipească, iar inima sa înmuiată mai devreme devenea acum rigidă şi căpăta treptat culorile oţelului.

— Dacă zici aşa, atunci eşti ajutorul acestor conspiratori, a spus el ironic. Înseamnă că şi tu ai mâncat bebeluşi. Probabil că Jin te-a îndemnat să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să-mi blochezi investigaţia.

— Nefericită femeie mai sunt! a spus ea şi de îndată a început să plângă.

Un plâns amarnic care o făcea să se zguduie din toate încheieturile.

— Eu am rămas gravidă de cinci ori şi de fiecare dată am dus sarcina până la cinci luni, când mă ducea la spital pentru avort… ca să mănânce el copiii.

Copleşită de disperare, ea se clătină, gata să cadă, însă investigatorul a întins braţul s-o sprijine. Atunci, profitând de momentul favorabil, femeia i-a sărit la piept şi l-a muşcat de gât, mai întâi uşor, după care dinţii i s-au încleştat cu ură. Investigatorul a slobozit un răcnet şi imediat i-a tras un pumn în burtă, făcând-o să se încovoaie de spate ca o broască şi apoi să se prăbuşească pe spate, cu faţa în sus. Avea dinţii ascuţiţi, iar Ding Gou'er ştia deja acest lucru din propria experienţă. S-a frecat repede pe gât, dar a constatat imediat că degetele îi erau pline de sânge. Ea stătea întinsă pe jos, cu ochii larg deschişi, inertă, numai că atunci când investigatorul s-a întors ca să plece, s-a năpustit şi i-a aţinut calea.

— Frăţioare, frăţioare… se jelea ea. Nu mă lăsa aici. Stai să te sărut…

Investigatorului i-a venit o idee – s-a repezit pe balcon, de unde s-a întors cu o cordeluţă de nylon şi niciuna, nici două a legat-o de scaun. Femeia se zbătea şi striga:

— Ticălosule! Ticălosule! Am să te sfâşii cu dinţii până ai să mori!

La aşa o ameninţare, el a scos o batistă pe care i-a pus-o peste gură şi a strâns-o bine la spate, după care a rupt-o la fugă, lăsând-o singură în încăpere. Fugea de parcă ştia că este singura lui şansă de a scăpa cu viaţă, dar într-o clipă i-a ajuns la urechi zgomotul înfundat al picioarelor de scaun târâit pe podea şi deodată l-a fulgerat gândul că bandita aceea era în stare să-l urmărească chiar şi

aşa, cu scaunul legat de ea cu tot. Fugea de mânca pământul şi, cum el alerga aşa, paşii îi răsunau asurzitor pe scările de beton. Investigatorul ţinea minte că femeia locuia într-o clădire nu foarte înaltă, însă scările acelea se răsuceau în fel şi chip, ca şi cum ar fi dus spre inima Iadului. La o cotitură, s-a izbit de o bătrână care urca în fugă pe scări. I-a simţit burta umflată, parcă plină cu un lichid, care în loc să se înfunde, mai degrabă s-a mişcat într-o parte. Apoi, a văzut-o cum cade pe scări, agitându-şi braţele groase şi scurte. Avea o faţă foarte mare, foarte albă, ca o varză pusă la păstrare pentru jumătate de iarnă. Investigatorul a zis ceva în sinea lui, simţind cum parcă o grămadă de ciuperci otrăvite îi creşteau în creier. A sărit până la opritorul scării şi a întins grăbit mâna ca s-o ajute pe femeie. Ea mormăia ceva cu ochii închişi, încetişor, dar pe un ton jalnic. Ding se simţea vinovat, aşa că a apucat-o de mijloc cu ambele braţe, încercând s-o salte, doar că femeia se lăsa greoaie şi tot continua să alunece în jos, fapt care îl solicita atât de mult pe investigator încât simţea ca o să-i plesnească o venă în cap dintr-o clipă în alta. Muşcătura de pe gât îl durea îngrozitor, de parcă mii de ace îl străpungeau nemiloase. Până la urmă, femeia s-a prins cu braţele de gâtul lui şi abia aşa a reuşit s-o ridice. Îl apucase de gât şi apăsa cu degetele ei unsuroase chiar pe rană, ceea ce îi pricinuia o durere cumplită, aşa că nici nu-i de mirare că imediat şi-a simţit tot corpul copleşit de o năduşeală rece. Respiraţia femeii duhnea a fructe stricate atât de rău încât bărbatul n-a mai suportat şi a dat drumul braţelor, trimiţând-o la vale, pe scări, unde a continuat să alunece asemenea unui sac cu fasole. Cu toate acestea, femeia se ţinea mai departe, strâns, de pantalonul investigatorului, trăgându-l după ea. Ding a observat la un moment dat cum pe mâini îi străluceau nişte solzi, dar apoi a zărit doi peşti care ieşeau dintr-o sacoşă de plastic – un crap şi un ţipar. Cum se tot zvârcolea, crapul a ajuns cu uşurinţă

pe scări, unde a început să sară nebuneşte; ţiparul avea capul galben, ochii verzi şi nişte mustăţi zbârlite de parcă erau de oţel. Se zvârcolea şi el neîncetat, tot străduindu-se să scape. Odată cu peştii, şi apa din sacoşa de plastic s-a vărsat pe scări şi a inundat mai întâi o treaptă, apoi pe celelalte două.

— Unde te grăbeşti aşa, mătuşă? s-a auzit bărbatul spunând cu vocea uscată.

— Mi-am rupt mijlocul, mi-am rupt şi intestinele, a răspuns ea.

Când a auzit-o cât de detaliat îşi descria rănile, investigatorul a înţeles imediat că va avea din nou bătaie de cap, ba chiar că era într-o belea mai mare decât crapul acela. Primul gând a fost să fuga de bătrână, însă în loc să facă acest lucru, el s-a aplecat şi a spus:

— Mătuşă, te duc la spital.

— Mi-am rupt piciorul şi cred că mi-am distrus rinichii.

El simţea cum un aer toxic se stârneşte în burta lui. Crapul i-a sărit pe picior; lui i-au zburat picioarele, iar crapul a zburat şi el şi s-a izbit de balustrada scării.

— Să-mi plăteşti peştele!

El s-a ferit de ţiparul care aluneca pe lângă el şi a spus:

— Te duc la spital.

Femeia s-a agăţat de picioarele lui şi i-a spus:

— Nici să nu-ţi treacă prin cap.

— Mătuşă, a spus el, ţi-ai rupt piciorul, ţi-ai rupt mijlocul, ţi-ai făcut praf intestinele, ţi-ai nenorocit şi rinichii. Dacă nu mergi la spital, ce faci? Stai aici şi aştepţi moartea.

— Păi, dacă mor, te iau după mine, a spus femeia cu hotărâre şi s-a agăţat de el şi mai strâns.

Investigatorul a oftat deznădăjduit. S-a uitat în jos pe sară, s-a uitat la cei doi peşti care trăgeau să moară, iar apoi a privit dincolo de geamul span, spre cerul mohorât, incapabil să decidă ce avea de

făcut. În clipa aceea, a simţit cum de afară sunt împresuraţi de un damf de alcool, însoţit de zgomotul de metal lovit. Îi era frig şi tare bine i-ar fi prins ceva de băut.

Atunci, un râset batjocoritor s-a auzit pe deasupra capetelor lor. Şoferiţa venea pe scări, tropăind, cu mersul rigid, căci legată de scaun n-avea încotro decât să coboare cu paşi mici.

El a întâmpinat-o cu un zâmbet stânjenit, fiindcă apariţia ei nu-l speria, ci mai degrabă revărsa asupra lui un soi de mângâiere. „Mai bine să porţi în spinare povara unei femei tinere decât a uneia bătrâne", i-a venit în minte o vorbă din popor, iar acest gând i-a adus un surâs pe buze, urmat de o neaşteptată stare de uşurare, ca şi cum de undeva, de departe, se iveau razele speranţei pe cerul mohorât. A observat imediat că ea reuşise să sfâşie cu dinţii batista care îi fusese legată la gură şi instantaneu a fost cuprins de o nesfârşită admiraţie pentru dinţii ei ascuţiţi. Femeia mergea încet, căci avea scaunul legat la spate, iar la fiecare pas lovea în marginea scărilor cu picioarele din spate ale scaunului. El i-a făcut semn cu capul, iar ea i-a răspuns la fel. Şoferiţa s-a oprit lângă bătrână, s-a înclinat puţin, ca un tigru care îşi ridică lin coada, după care a izbit-o cu scaunul, în acelaşi timp strigând cu furie:

— Dă-i drumul!

Bătrâna şi-a înălţat privirea către ea şi a mormăit ceva ce aducea a înjurătură, însă pe dată şi-a descleştat mâinile. Odată eliberat din strânsoare, investigatorul s-a dat câţiva paşi înapoi, ca să ia distanţă faţă de bătrână.

— Tu ştii cine-i omul ăsta? a iscodit-o şoferiţa.

Bătrâna a scuturat din cap.

— Este primarul.

Auzind aşa o grozăvie, bătrâna s-a sforţat să se ridice în picioare, apucându-se cu mâinile de balustradă, incapabilă să-şi stăpânească

tremurul, însă investigatorul, impresionat de reacţia ei, a intervenit imediat în discuţie:

— Mătuşă, să te duc la spital pentru un control medical.

— Desfă-mi scaunul! i-a ordonat şoferiţa.

El s-a supus, iar de îndată ce scaunul a căzut pe podea, femeia a început să-şi agite braţele, ca să le dezmorţească, în timp ce el s-a întors şi a rupt-o la fugă. N-avea să scape însă, căci femeia a pornit imediat pe urmele lui.

Pe când ieşea pe uşa principală, el şi-a agăţat mâneca într-o bicicletă parcată acolo – s-au auzit mai întâi un trosnet, când a căzut bicicleta, iar apoi un sfâşiat de haină. Toate acestea i-au zădărnicit fuga, lăsându-i femeii destul timp ca să-i arunce o sfoară pe după gât şi să-l prindă strâns, cât pe ce să-l sufoce.

Apoi, l-a tras afară de parcă ar fi fost un căţeluş sau cine ştie ce alt animal. Începuse să plouă mărunt şi picăturile de ploaie i se aşterneau pe pleoape, împăienjenindu-i ochii, însă el era prea ocupat să slăbească strânsoarea din jurul gâtului înainte de a fi sufocat, ca să mai bage de seamă. A văzut, apoi, un obiect rotund cum îi zboară prin faţă, speriindu-l zdravăn, pentru ca mai apoi să apară şi un băiat ras în cap, plin de noroi din cap până-n picioare, urmărind obiectul acela. Investigatorul s-a înclinat puţin şi a implorat-o:

— Doamnă dragă, fii bună şi dă-mi drumul. N-aş vrea să mă vadă cineva aşa.

Insensibilă la rugăminţile lui, femeia a răsucit puţin sfoara şi a strâns şi mai bine, spunând:

— Păi nu eşti tu bun la alergare?

— Nu fug, nu fug, nu fug nici de o fi să mor.

— Promite-mi că n-ai să mă părăseşti şi că ai să mă iei cu tine.

— Îţi promit, îţi promit.

Femeia a mai slăbit strânsoarea puţin, astfel încât investigatorul să-şi poată scoate capul. Acesta chiar în clipa în care voia să riposteze a auzit cum vorbe rostite pe un ton dulce ies din gura femeii, ca un cântec suav:

— Tu eşti mai rău decât un copil mic! Dacă n-am eu grijă de tine, eşti în bătaia vântului.

Vorbele ei îi stârneau valuri de căldură în burtă investigatorului care se bucura de ploaia căzută din cer ca o binecuvântare, umezindu-i nu doar pleoapele, ci şi ochii cu totul.

Ploaia fină şi deasă ţesea o plasă molatică în jurul clădirilor, copacilor, o plasă ce cuprindea totul. Ding Gou'er a simţit cum ea întinde o mână şi îl prinde de braţ, iar apoi a văzut o umbrelă roz pe care femeia a deschis-o cu cealaltă mână şi a ridicat-o deasupra lor. Cu cel mai firesc gest cu putinţă, el a prins-o de mijloc şi a preluat umbrela, într-un mod foarte serios şi hotărât, ca un soţ grijuliu. Nu-şi dădea seama de unde apăruse umbrela aceea, dar nici că-i mai păsa, fiindcă de îndată suspiciunile au fost spulberate de o senzaţie de fericire greu de definit.

Cerul era aşa de mohorât încât nici nu puteai să-ţi dai seama dacă e dimineaţă sau e trecut de miezul zilei. I-ar fi fost de mare folos ceasul, dacă nu i-ar fi fost furat de micul demon. Picăturile fine de ploaie răsunau uşor la atingerea umbrelei – un sunet dulce, dar melancolic, asemenea unui vin franţuzesc cât se poate de fin, un sunet trist, sentimental, neliniştitor, tulburat. El a cuprins-o şi mai strâns cu braţul pe după mijloc, până când i-a simţit pielea rece pe sub pijamaua de mătase. Abdomenul îi tremura uşor. Strânşi unul lângă celălalt, au luat-o pe jos către Universitatea Distileriei, pe drumul îngust, plin de noroi, străjuit de copaci cu frunze lucioase, asemenea unor unghii de domnişoare, vopsite cu ojă cafenie. Prin aburul lăptos care se ridica pe deasupra stivelor de cărbuni, purtând

cu el miasma cărbunelui, fumul negru iţit din coşurile cuptoarelor era împins în sus de aerul greoi, până ajungea să întruchipeze pe cer un dragon negru ce se răsucea şi se încolăcea în zbor.

Cei doi au ieşit din curtea Universităţii Distileriei, parcă în urma aburului plutitor şi au luat-o pe sub sălciile de pe malul pârâului din care se răspândea un damf puternic de alcool. Când şi când, ramurile sălciilor ştergeau umbrela, scuturându-i stropii de ploaie pe cărarea îngustă, acoperită cu un covor de frunze uscate, aurii. Pe neaşteptate, investigatorul a strâns umbrela şi a întrebat, cu privirea către crengile verzi de salcie.

— De când sunt în Ţara Vinului?

— Mă întrebi pe mine? i-a replicat şoferiţa. Eu de unde să ştiu?

— Nu se poate aşa ceva, este inacceptabil! a spus el. Trebuie să mă apuc de treabă negreşit.

Ea şi-a strâmbat gura şi a spus ironic:

— Fără mine n-ai să fii în stare să faci nicio anchetă!

— Cum te cheamă?

— Ticălosule! l-a apostrofat ea. Cine te crezi? Te-ai culcat cu mine şi nici măcar nu-mi ştii numele.

— Scuze! Eu te-am întrebat, dar n-ai vrut să-mi răspunzi, i-a replicat el.

— Nu-i adevărat.

— Te-am întrebat.

— Nici gând, i-a răspuns ea şi imediat i-a şi tras un picior.

— Bine, bine, n-am întrebat. Te întreb acum. Ce zici?

— Acum nu mai e cazul să întrebi. Tu eşti vânătorul, iar eu sunt de partea ta, de acord?

— În regulă, suntem parteneri, a spus el, lovind-o uşor peste mijloc, după care a continuat: Unde zici că ar trebui să ne ducem acum?

— Ce vrei să investighezi?

— O bandă de criminali nenorociţi, condusă de bărbatul tău, care omoară şi mănâncă bebeluşi.

— Te duc eu la cineva care ştie tot ce se întâmplă în Ţara Vinului.

— Despre cine e vorba?

— Dacă mă săruţi, îţi spun…

El a pupat-o uşor pe obraz.

— Te duc la Yu Yichi, proprietarul Crâşmei Yichi.

Braţ la braţ, au pornit pe Strada Măgarului, sub aripa înserării. Investigatorul putea intui că soarele deja coborâse dincolo de munţi, ba nu, tocmai cobora. Se strădui să-şi imagineze o scenă fabuloasă: soarele – o roată imensă de foc – aluneca în mod implacabil spre pământ, împrăştiindu-şi razele strălucitoare peste acoperişurile caselor, copaci, feţele trecătorilor, pavajul lucios al Străzii Măgarului. Părea că este drumul fără de întoarcere al unui erou, copleşit de nuanţele tragice ale sfârşitului. Regele despotic Xiang Yu[41], din statul Chu, stătea pe malul Râului Wu – într-o mână ţinea suliţa, iar în cealaltă frâiele armăsarului său. Privea în gol către apele învolburate, zi şi noapte. Numai că acum Strada Măgarului nu-i deloc însorită. Biciuit de ploaia măruntă, investigatorul se simte copleşit de melancolie şi mâhnire. Dintr-odată, înţelege absurdul călătoriei sale în Ţara Vinului – totul părea ridicol peste măsură, dar şi nespus de amuzant. O căpăţână de varză putrezită plutea în rigola de la marginea drumului, dar şi o jumătate de căpăţână de usturoi, o coadă lucioasă de măgar, îngrămădite laolaltă, în tăcere. În bătaia luminii slabe răsfirate de lămpile de iluminat public, toate

41 Xiang Yu (232–202 î.Hr.) a fost un puternic conducător militar care a condus forţele rebele împotriva statului Qin. După prăbuşirea acestui stat, s-a autoproclamat „marele conducător al statului Chu de Apus” şi a stăpânit un teritoriu vast.

căpătau reflexii verzui, maronii, gri-albăstrui. Investigatorul s-a gândit cu durere în suflet că aceste obiecte lipsite de viaţă ar trebui să alcătuiască împreună blazonul de pe steagul vreunui regat sau, şi mai bine, ar putea să-i fie încrustate pe piatra de mormânt. Cerul părea foarte jos, apăsător, iar ploaia măruntă, în lumina gălbuie a lămpilor, semăna mai degrabă cu fire de mătase plutitoare. Umbrela roz arăta şi ea ca o ciupercă viu colorată. Pe Ding Gou'er îl răzbiseră de acum şi foamea, şi frigul, senzaţii pe care cu siguranţă că i le stârnise vederea acelor lucruri murdare din canal. În acelaşi timp, îşi simţea pantalonii uzi din pricina ploii, pantofii murdari de noroi şi îmbibaţi de apă, scoţând un zgomot înfundat la fiecare pas, de parcă ar fi fost nişte ţipari care se zbăteau pe fundul unui râu secat. În urma acestor senzaţii stranii, şi braţul cu care o ţinea pe şoferiţă îi părea rece şi amorţit, mai puţin palma, care atingea burta femeii, de unde răzbăteau sunete jalnice. Ea purta doar o pijama roz, iar în picioare avea nişte papuci de casă pufoşi. Cum mergea ea aşa, cu pasul târâit prin noroi, nu lăsa deloc impresia că străbate drumul acela de bunăvoie, ci mai degrabă că e trasă de nişte pisici soioase. Lunga istorie a bărbaţilor şi femeilor – s-a gândit el în sinea lui – este de fapt ca o luptă de clasă – uneori câştigă bărbaţii, alteori câştigă femeile, dar în final cel victorios este cel învins. S-a mai gândit că în relaţia cu şoferiţă fuseseră când precum pisica şi şoarecele, când precum doi lupi. Făcuseră dragoste, dar se şi luptaseră pe viaţă şi pe moarte, iar tandreţea şi ferocitatea fuseseră dozate în mod egal, într-un echilibru perfect. Se simţea îngheţat bocnă şi cu siguranţă că şi ea avea aceeaşi senzaţie de frig. I-a atins un sân şi aşa a descoperit că ceva care odinioară i se dezvăluise plăcut şi moale, era acum rece şi aspru, ca o greutate de fier pe talerul cântarului, ca o banană coaptă pe jumătate sau un măr, lăsate multă vreme într-o ladă frigorifică.

— Ţi-e frig?

Întrebarea lui suna de-a dreptul prostească, dar el a spus mai departe:

— Ce-ar fi dacă am merge la tine acasă, deocamdată, şi am să-mi continui eu investigaţia după ce se mai încălzeşte puţin?

— Nu! a răspuns pe un ton categoric femeia, care de-abia îşi putea stăpâni clănţănitul dinţilor.

Detectivul Hunter, de mână cu camaradul său cel mai apropiat, Mickey, merg cătinel, prin ploaia măruntă, într-o noapte rece de toamnă, pe Strada Măgarului… Acesta era gândul care i-a năvălit în minte investigatorului, precum versurile care apar pe ecran la karaoke, cu cuvinte înscrise cât se poate de limpede. El era puternic şi eroic; ea era încăpăţânată şi rigidă, însă uneori putea fi tandră şi afectuoasă. Pe Strada Măgarului nici ţipenie de om; gropile de pe drum, pline de apă îngheţată, lucioase ca sticla, străluceau difuz. După atâtea zile de când venise în Ţara Vinului, el se învârtea tot pe la periferie. Oraşul în sine era misterios, iar noaptea misterul parcă sporea şi mai tare, însă abia acum reuşea şi el, la adăpostul nopţii, să-i desluşească încetul cu încetul tainele. Această stradă străveche, numită Strada Măgarului, îl ducea cu gândul la calea misterioasă dintre picioarele şoferiţei, un gând care, numai ce i s-a înfiripat în minte, că l-a făcut să se ruşineze profund. Era ca un adolescent palid, care nu-şi putea înfrâna pornirile şi care nici nu putea stăpâni metaforele şocante ce i se învârteau prin cap. Pe neaşteptate, amintiri minunate au început să plutească în jurul lui, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva şoferiţa aceasta îi era sortită drept adevărata sa iubire, căci trupurile li se legaseră de acum cu un lanţ metalic greu. Simţea faţă de ea o anumită afecţiune prostească în care se amestecau în chip straniu uneori ura, alteori mila, alteori teama. Pesemne că aşa este iubirea.

Era cam întuneric, mai cu seamă că prăvăliile de pe-o pane şi de

pe cealaltă a străzii se închiseseră, dar se mai zăreau totuşi, pe ici-colo, luminile din curţile aflate în spate. Zgomote puternice, uneori înfundate se auzeau din toate părţile, bun prilej pentru investigator să încerce să ghicească ce făceau oamenii afară la ora aceea. Şoferiţa a venit repede cu un răspuns, care l-a trezit din meditaţie:

— Profită de întunericul nopţii ca să taie măgarii.

Într-o clipă, drumul a devenit înşelător; femeia a alunecat şi a căzut pe spate, iar Ding, străduindu-se s-o ridice, i-a urmat exemplul. În cădere au rupt umbrela, pe care femeia s-a grăbit s-o arunce în şanţ. Curând, picăturile fine de ploaie s-au transformat în grindină, căci peste umezeala nopţii se lăsase un frig pătrunzător. Investigatorul simţea cum aerul acela reavăn se insinua peste tot, ba chiar i se strecura prin spaţiile dintre dinţi. A îndemnat-o pe femeie să meargă mai repede. Strada Măgarului, îngustă şi întunecată, devenise înfricoşătoare, ca un cuib al activităţii criminale. De mână cu iubita lui, investigatorul intra în vizuina tigrului şi începea să limpezească situaţia. O turmă de măgari lucioşi, de culoare neagră, au ieşit în întâmpinarea lor şi le-au blocat drumul chiar în clipa în care au zărit firmamentul luminos al Crâşmei Yichi, scăldat de o lumină roşie de neon.

Măgarii stăteau grămadă, ca un zid. Investigatorul a numărat într-o doară vreo douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de măgari negri, cu pielea netedă şi lucioasă de atâta ploaie. După musculatura bine definită păreau să fie nişte exemplare tinere. Fie ca să înfrunte mai bine frigul, fie pentru că simţiseră o oarecare primejdie în apropiere, se adunaseră laolaltă, se înghesuiau unii într-alţii şi, pe măsură ce cei din spate forţau drumul către mijlocul turmei, cei aflaţi în faţă erau nevoiţi să înainteze. Frecându-se unii de alţii, pielea le scrâşnea de parcă ar fi avut nişte ţepi numai buni să-i străpungă pielea investigatorului care băgase de seamă că unii

măgari stăteau cu capetele plecate, alţii cu capetele săltate, dar toţi aveau urechile ciulite. Se tot împingeau, ba într-o parte, ba într-alta, băteau cu copitele în caldarâm şi scoteau nişte sunete precum aplauzele unei mulţimi de spectatori. Turma aceea de măgari era asemenea unei coline mişcătoare, ce le trecea prin faţă, însă curând investigatorul a observat cum în urma lor venea ţopăind un tinerel negricios. I s-a părut chiar că acesta semăna foarte bine cu tânărul cu solzi, care îi furase lucrurile. Când Ding a deschis gura, cu gândul să strige la el, tânărul şi-a vârât degetele în gură şi a fluierat de au răsunat împrejurimile. Fluieratul lui era precum un cuţit tăios care spinteca noaptea adâncă, reuşind să stârnească răgetele asurzitoare ale măgarilor din turmă. Din experienţă ştia că atunci când rag măgarii îşi înfig bine copitele în pământ, îşi înalţă capetele şi urlă din toate puterile, însă măgarii aceştia răgeau în timp ce alergau, lucru pe care Ding îl găsea de-a dreptul înspăimântător. S-a desprins de femeie şi s-a avântat tot înainte, plin de curaj, hotărât să pună mâna pe tânărul negricios care mâna turma, însă tot ce a reuşit să facă a fost să cadă la pământ, ba mai mult, la atingerea pavajului rece, de piatră, a reuşit să-şi spargă capul. Urechile îi vâjâiau de mama focului, în timp ce două raze mari aurii s-au ivit în faţa ochilor.

Cam pe când investigatorul şi-a revenit în simţiri, turma şi tânărul care o mâna dispăruseră deja fără urmă. Nu mai rămăsese decât Strada Măgarului pustie şi rece. Femeia l-a strâns tare de mână şi a întrebat foarte grijulie:

— Te-ai lovit tare când ai căzut?

— Nu.

— Nu te cred. Ştiu că ai tras o căzătură zdravănă, a spus ea pe un ton plângăcios. Sunt sigură că te-ai ales cel puţin cu nişte vânătăi…

Cuvintele ei l-au făcut să realizeze că îşi spărsese capul. Totul

părea desprins dintr-o fotografie – părul şoferiţei, ochii, gura aveau o paloare de parcă ar fi fost argintate.

— Mi-e teamă să nu-ţi dai duhul pe aici…

— Nu-ţi face griji, a liniştit-o el. Abia mi-am început investigaţia. De ce vrei să mă blestemi să mor?

— Când te-am blestemat eu să mori? a reacţionat ea cu furie. Am spus că mi-e teamă să nu mori.

Deşi ar mai fi avut multe de spus, durerea violentă la cap l-a făcut să-şi piardă cheful de a mai vorbi. A întins mâna şi a mângâiat-o pe faţă, în semn de reconciliere. Apoi, şi-a pus mâna pe umărul ei; ca o infirmieră de pe câmpul de luptă, ea l-a sprijinit să treacă Strada Măgarului. Pe neaşteptate, o limuzină supla şi-a aprins luminile şi a demarat hoţeşte, cât pe ce să îi orbească cu farurile. Ding Gou'er avea o presimţire că se punea la cale săvârşirea unei crime, aşa că a împins-o pe şoferiţă cu putere, însă ea, în loc să se desprindă de el, s-a agăţat şi mai tare. În realitate însă n-a fost vorba de nicio tentativă de omor, fiindcă, odată ce a demarat, limuzina a trecut iute de parcă ar fi zburat, în timp ce stopurile roşii din coada maşinii luceau prin gazul de eşapament eliminat – o imagine extrem de frumoasă.

Crâşma Yichi era chiar sub nasul lor, cu un salon scăldat în lumină, de parcă cine ştie ce ceremonie grandioasă urma să aibă loc acolo.

Două fete, care n-aveau nici măcar un metru înălţime, stăteau de-o parte şi de alta a uşii împodobite cu flori. Purtau uniforme de culoare roşie, absolut identice, iar părul le era pieptănat într-un coc înalt. Şi chipurile lor semănau foarte mult, afişând acelaşi zâmbet. Pentru investigator, această asemănare perfectă avea ceva artificial, ca şi cum fetele ar fi fost nişte manechine din plastic sau ghips. Până şi florile aşezate în spatele lor păreau artificiale, lipsite de viaţă.

— Bine aţi venit! au spus ele într-un glas.

Imediat, uşa de sticlă fumurie s-a deschis pentru cei doi şi, în momentul în care au pătruns în salon, investigatorul a dat cu ochii de o coloană pătrăţoasă, cu inserţii de sticlă, pe care se vedea un bătrân urât, proptit de o femeie mizerabilă. Când a realizat că de fapt era reflectarea imaginii lui alături de şoferiţă, pentru o clipă pe investigator l-a încercat un sentiment ciudat de deznădejde. Ar fi vrut să dispară cât mai repede de acolo, însă în clipa următoare un băieţel îmbrăcat în haine roşii s-a apropiat cu paşi împiedicaţi, dar foarte iuţi.

— Domnule, doamnă, serviţi masa sau beţi ceai? Dansaţi sau cântaţi la karaoke? a rostit el cu o voce ascuţită.

Băiatul era tot pitic, ajungea cu capul cam în dreptul genunchiului investigatorului şi de aceea era nevoit să stea cu capul dat pe spate, în timp ce investigatorul trebuia să se aplece de mijloc. Se priveau – unul cu capul mare, unul cu capul mic, dar această postură îl făcea pe investigator să aibă sentimentul că el deţine poziţia de comandă, lucru care îi îngăduia pentru moment să se mai destindă puţin. Privirea maliţioasă a băiatului pur şi simplu îţi dădea fiori, în ciuda zâmbetului pe care toţi cei de acolo erau instruiţi să-l afişeze. În mod neîndoielnic era deţinătorul unei răutăţi greu de mascat, o răutate care ieşea la iveală aşa cum tuşul trece cu uşurinţă prin hârtia de proastă calitate.

— Vrem să bem ceva şi să mâncăm. Eu sunt prietenă bună cu patronul vostru, domnul Yu Yichi.

Micuţul a făcut o plecăciune şi a spus:

— Vă cunosc, doamnă! Avem separeuri la etaj.

Acestea fiind zise, a pornit înaintea lor, invitându-i să-l urmeze. Investigatorului i se părea că arătarea aceasta pipernicită seamănă

întru totul cu monstrul din romanul *Călătorie spre Soare-Apune*[42], ba chiar îşi imagina că în pantalonii largi ascunde vreo coadă de vulpe sau de lup. Marmura lucioasă făcea ca pantofii lor să pară şi mai murdari, ceea ce îi dădea investigatorului un sentiment de umilinţă profundă. În salon, femei dichisite dansau îmbrăţişate cu bărbaţi foarte îmbujoraţi, în timp ce un pitic cu smoching şi papion stătea pe vine, cocoţat pe un scaun înalt şi cânta la pian.

Investigatorul şi femeia l-au urmat pe pitic pe scările în spirală, până au ajuns într-un separeu, unde două fetişcane, tot scunde de înălţime, au venit în fugă, cu meniul în mână.

— Chemaţi-l pe directorul Yu! Anunţaţi-l că a sosit Numărul Nouă! a zis şoferiţa.

În timp ce îl aşteptau pe Yu Yichi, şoferiţa, într-un mod cât se poate de deşănţat, s-a descălţat de papuci şi şi-a şters picioarele de noroi pe covorul moale. Apoi, probabil din cauza aerului îmbâcsit, a strănutat zgomotos de mai multe ori. Când simţea că nu poate să strănute, îşi ridica privirea în sus, mijea ochii şi îşi schimonosea gura, căutând să ajute strănutul să se pornească mai iute. Investigatorului îi displăcea acest comportament, mai cu seamă fiindcă îi amintea de un măgar în caiduri care adulmecă urina măgăriţei.

În pauza dintre strănuturi, el a întrebat-o:

— Ai jucat vreodată baschet?

— Hapciu! Ce?

— De ce Numărul Nouă?

— Fiindcă sunt cea de-a noua amantă a lui. Hapciu!

---

42 Roman scris de către Wu Cheng'en (cca 1500–1582) în limba vernaculară, care istoriseşte aventurile călugărului Tripitaka în călătoria pentru aducerea sutrelor budiste în China. Este considerat a fi unul din romanele fundamentale ale culturii chineze moderne.

2

Draga domnule profesor Mo Yan,

Bună ziua!

Deja i-am transmis mesajul dumneavoastră lui Yu Yichi, care mi-a replicat bucuros: „Ei, ce zici de asta? Ţi-am spus eu că o să-mi scrie biografia şi exact asta face”. Apoi, a ţinut să adauge că uşa restaurantului va fi întotdeauna larg deschisă pentru domnia voastră. Nu cu multă vreme în urmă, guvernul municipal a alocat o sumă mare de bani pentru renovarea Cârciumii Yichi, un local cu program non-stop şi decoraţi uni somptuoase care îi dau un plus de frumuseţe. Cu multă modestie evaluându-l, poţi spune că este la nivel de trei stele şi jumătate. Recent, au avut o delegaţie de japonezi invitaţi la masă, iar micuţii diavoli s-au distrat pe cinste acolo! La scurt timp după întoarcerea acasă, şeful delegaţiei chiar a scris un articol în revista *Călătorul*, în care şi-a exprimat preţuirea faţă de cârciuma respectivă. De aceea, când veţi veni în Ţara Vinului, puteţi chiar să vă cazaţi acolo şi să vă bucuraţi de plăceri nebănuite, fără să cheltuiţi un sfanţ.

În privinţa romanului-cronică *Eroul Yichi*, pe care vi l-am trimis, trebuie să vă mărturisesc că m-am amuzat nespus. Şi în scrisoarea pe care v-am adresat-o am precizat că acesta este darul meu pentru dumneavoastră, cu rugămintea să vă aplecaţi asupra lui pentru a culege informaţii atunci când veţi redacta biografia. Totuşi, eu mă gândesc încă foarte serios la critica pe care mi-aţi făcut-o. Greşeala mea constă în faptul că am o imaginaţie deosebit de bogată şi uneori pierd controlul, ajungând să fac prea multe digresiuni şi să mă depărtez de principiile de bază ale ficţiunii. De acum înainte am să-

mi însuşesc foarte serios criticile domniei voastre şi am să muncesc pe brânci, cu râvnă, ca să scriu romane care să-şi câştige pe merit renumele.

Domnule profesor, nădăjduiesc din tot sufletul că veţi porni la drum cât mai curând, către Ţara Vinului. Cine s-a născut pe pământul acesta şi nu vine aici pur şi simplu a trăit degeaba. În luna octombrie, vom organiza Primul Festival al Licorii Maimuţei, care ne va da prilejul de a organiza un banchet opulent, fără precedent în Ţara Vinului, cu activităţi antrenante timp de o lună de zile. Cu niciun chip nu se poate să-l rataţi Desigur că şi anul viitor va avea loc o nouă ediţie a acestui festival, dar nu va mai fi la fel de somptuos şi de memorabil ca acesta. Socrul meu a fost pe Muntele Maimuţa Albă, la sud de oraş, şi a trăit acolo, între maimuţe, timp de trei ani, ca să afle secretele Licorii Maimuţei. A petrecut atâta timp acolo încât aproape că a devenit de-al locului, dar numai aşa a aflat cum se prepară aşa ceva şi numai aşa a putut scrie un roman fabulos.

Acum câţiva ani, am dat, acasă la socrul meu, peste cartea pe care o doriţi domnia voastră – *întâmplări ciudate din Ţara Vinului*, însă după o vreme, când am căutat-o, n-a mai fost cu putinţă s-o găsesc. I-am telefonat unui prieten de la Departamentul de Propagandă al Comitetului de Partid şi l-am rugat să facă tot posibilul şi s-o procure din altă parte. În această cărticică, sunt foarte multe scrieri cu insinuări răutăcioase, ceea ce demonstrează, fără putere de tăgadă, că aparţin unui scriitor din zilele noastre, însă nu pot afirma cu certitudine că acesta ar fi Yu Yichi. Întocmai precum aţi spus, Yu Yichi este pe jumătate geniu, pe jumătate demon. Şi în Ţara Vinului unii îl glorifică, în timp ce alţii îl ponegresc, dar pentru că este pitic, oamenii obişnuiţi nu se angrenează cu adevărat în luptă aprigă cu el. De aceea, nimic nu pare să-l deranjeze, ci, dimpotrivă, îşi permite

să facă totul după placul inimii şi să-şi dea frâu liber, cu bune şi cu rele. Eu sunt un om lipsit de talent, înzestrat doar cu o brumă de cunoştinţe şi incapabil să pătrundă lumea interioară a acestui personaj, însă după umila mea părere, aici se află o comoară pe care numai domnia voastră o puteţi descoperi.

A trecut multă vreme de când am trimis nuvelele acelea la revista *Literatura poporului*, prin urmare îndrăznesc să vă rog să-i mai îmboldiţi pe editori. Totodată, vă rog să le transmiteţi că sunt aşteptaţi la prima ediţie a Festivalului Licorii Maimuţei. Fireşte că eu mă voi ocupa de tot ceea ce înseamnă cazarea şi masa lor şi sunt încrezător în faptul că generoşii cetăţeni din Ţara Vinului vor fi cât se poate de ospitalieri cu ei.

În final, maestre, vă trimit ultima mea povestire – *Lecţia de gătit.* Înainte de a mă apuca s-o scriu, am parcurs cu cea mai mare seriozitate aproape toate operele scrise de îndrăgiţii scriitori „neorealişti", absorbind esenţa scrierilor respective şi încercând să le adaptez. Maestre, sper să vă fie la îndemână să trimiteţi această povestire la redacţia revistei *Literatura poporului*, căci eu sunt convins că, dacă le voi oferi continuu lucrări, în cele din urmă voi reuşi să-i impresionez pe aceşti zei care locuiesc în palate de jad şi în fiecare zi privesc către cer pentru a o zări pe Chang'E, Zeiţa Lunii, când îşi piaptănă părul.

3

LECŢIA DE GĂTIT

Înainte s-o ia razna, soacra mea era o femeie frumoasă, extrem de graţioasă, chiar dacă nu mai era tocmai tânără. Uneori mi se părea că e mai tânără, mai frumoasă şi mai atrăgătoare decât fiica ei, adică

soţia mea. Ştiu că este o prostie, dar nu mă pot abţine să nu spun acest lucru. Nevasta mea lucrează la o rubrică specială a *Cotidianului Ţării Vinului*, unde a publicat deja câteva interviuri ce au stârnit reacţii foarte puternice, ceea ce a ajutat-o să-şi câştige o anumită notorietate. Nevastă-mea este o femeie slabă, negricioasă, cu părul cam decolorat, cu faţa zbârcită şi o gură urât mirositoare. Soacra mea, dimpotrivă, este destul de corpolentă, cu pielea albă şi moale, părul de un negru lucios, iar gura îi răspândeşte toată ziua o aromă de carne friptă. Când stau una lângă alta, diferenţa izbitoare dintre ele îmi reaminteşte în mod firesc de lupta de clasă, căci soacra mea arată precum concubina bine întreţinută a unui mare moşier, în timp ce nevastă-mea ai zice mai degrabă că e fiica cea mare a unui ţăran bătrân, împovărat de sărăcie şi mizerie. Nu-i de mirare că ura pe care şi-o poartă cele două a devenit atât de profundă încât vreo doi-trei ani nu şi-au vorbit una alteia, ba mai mult, nevasta mea mai degrabă ar dormi în curtea redacţiei decât să se mai ducă acasă şi să dea ochii cu maică-sa. De fiecare dată când mă duceam în vizită la soacră, nevasta mea devenea de-a dreptul isterică şi mă înjura cu cuvinte pe care cu greu le îngăduie hârtia, de parcă m-aş fi dus la o prostituată, nu la propria ei mamă.

Sincer vorbind, în zilele acelea, eu într-adevăr aveam anumite fantezii stârnite de frumuseţea soacrei mele, dar asemenea gânduri rele au fost ferecate cu o mie de lanţuri groase, împiedicându-le astfel să se înteţească şi să evolueze, numai că ocara necontenită a soţiei mele a mistuit lanţurile acelea precum focul nemilos. Aşa se face că într-o bună zi i-am spus înfuriat:

— Dacă am să ajung vreodată să mă culc cu mama ta, atunci să ştii că tu porţi întreaga responsabilitate.

— Ce? a întrebat ea mânioasă.

— Dacă nu mi-ai fi atras tu atenţia, niciodată nu m-aş fi gândit că

ar fi posibil ca un ginere să facă dragoste cu propria-i soacră, i-am răspuns eu înveninat. Singurul impediment veritabil este vârsta, fiindcă altminteri nu suntem rude de sânge, deci... în plus, de curând în ziarul vostru s-a publicat o poveste interesantă despre un tânăr din New York, pe nume Jack, care, după ce a divorţat de nevastă, s-a căsătorit cu fosta soacră.

Nevasta mea a tras un ţipăt plin de sălbăticie, după care a dat ochii peste cap şi a leşinat. Am aruncat de îndată o găleata cu apă peste ea, iar apoi am înţepat-o cu un cui ruginit sub nas, precum şi într-un anume punct între degetul arătător şi degetul mare, ca să-şi revină, numai că acest lucru s-a petrecut abia după vreo jumătate de oră, încetişor-încetişor. Arăta ca un buştean uscat aşa cum zăcea ea acolo, pe jos, în noroi, cu ochii larg deschişi şi avea o lucire în privire – pesemne lucirea disperării, care îmi dădea fiori pe şira spinării. Lacrimi fierbinţi i-au inundat ochii şi au prins a se prelinge către urechi. Mă gândeam că în clipa aceea un singur lucru mai puteam face, şi anume să-i cer iertare din tot sufletul.

Am strigat-o pe nume, cu afecţiune în glas şi, învingându-mi sila nesfârşită, am sărutat-o pe gura urât mirositoare. În acest timp, nu mă gândeam decât la gura mamei ei, care întotdeauna răspândea aroma îmbietoare de carne friptă. Nicio minunăţie nu putea fi mai mare decât să fi luat o gură de coniac şi să-mi fi sărutat soacra pe gură; ar fi fost ca şi cum m-aş fi ospătat cu o friptură, după care aş fi dat o gură de coniac pe gât. Ciudat e faptul că trecerea timpului nu a ştirbit cu nimic farmecul şi tinereţea acelor buze; chiar şi nerujate, buzele soacrei mele erau moi şi roşii, pline de dulceaţa strugurilor de munte, pe când buzele fiicei ei nu se comparau nici măcar cu pieliţele de struguri.

— Nu încerca să mă duci de nas! a spus ea cu glas ascuţit. Ştiu că pe mama o iubeşti, nu pe mine. Eu sunt numai un substitut al

mamei mele. Când mă săruţi pe mine, nu faci altceva decât să te gândeşti la buzele ei, iar când faci dragoste cu mine, n-ai în minte decât trupul ei.

Vorbele ei ascuţite parcă erau un cuţit tăios cu care îmi jupuia pielea. Plin de furie i-am spus (de fapt mai întâi i-am tras o palmă, uşor, peste faţă):

— Am să-ţi dau o mamă de bătaie! Nu-ţi permit să spui tâmpeniile astea! Totul e numai în imaginaţia ta bolnavă. Eşti isterică, iar dacă vor afla şi ceilalţi, ai să te faci de râs, ca să nu mai spun cât de supărată va fi maică-ta. Eu sunt doctor în oenologie, un bărbat demn şi respectabil. Oricât de neruşinat aş fi, niciodată nu m-aş coborî la asemenea lucruri josnice la care niciun animal nu se dedă.

— Aşa-i! N-ai făcut aşa ceva până acum, dar asta nu înseamnă că nu ţi-ar plăcea! Poate că n-ai să faci nimic câte zile vei avea, dar mintea o să-ţi stea tot acolo. Dacă nu vrei s-o faci ziua, ai să vrei noaptea; dacă nu vrei s-o faci cât eşti treaz, ai să vrei în vis; dacă nu vrei s-o faci cât trăieşti, ai să vrei după ce mori.

Eu am ţâşnit în picioare şi am răbufnit:

— Asta-i o insultă care îmi este adusă nu numai mie, ci şi mamei tale, ba chiar şi ţie însăţi!

— Nu te înfuria aşa! mi-a spus ea. Chiar dacă ai avea o sută de guri şi cu toate ai rosti numai vorbe dulci, mieroase, tot n-ai reuşi să mă păcăleşti. Ei, ce rost are să mai continuăm aşa? Să trăiesc mai departe, ca să fiu o piedică? Să fiu bătaia de joc a celorlalţi, să sufăr? Mai bine să mor şi să se isprăvească odată toate astea! Dacă aş muri, aţi putea să trăiţi după bunul-plac. Nu v-aş mai sta în cale…

Şi zicând vorbele acestea, a ridicat pumnii mici precum nişte copite de măgar şi a început să se lovească în piept. Dar, cum stătea ea aşa întinsă pe spate, tot ce se vedea pe pieptul ei zbârcit erau

sfârcurile ca nişte curmale mici. Pieptul soacrei mele, dimpotrivă, era generos ca al unei femei tinere şi aproape că nu era niciun pic lăsat sau înmuiat. Până şi atunci când purta pulovere împletite cu fir gros, sânii ei se arătau drepţi şi avântaţi precum crestele munţilor. Trupurile inversate, ale soacrei şi nevestei, l-au adus pe ginere pe marginea prăpastiei râului. Putea oare cineva să mă învinuiască pe mine? Mi-am pierdut cumpătul şi am început să strig „Nu tu eşti de vină, ci eu!", moment în care ea şi-a desfăcut pumnii şi cu degetele firave, ca nişte gheare de pui, a început să-şi sfâşie hainele. Nasturii au zburat cât colo, lăsându-i la vedere sutienul. Cerule! Era precum omul cu picioarele amputate, care s-a găsit să poarte pantofi. Îşi pusese sutien! Imaginea pieptului ei osos m-a făcut să-mi întorc privirea, dezgustat.

— Ajunge! Nu mai e cazul să ne chinuim! Chiar dacă ar fi să mori, mai e şi tatăl tău! am zis eu.

Ea s-a proptit cu palmele pe pământ şi s-a ridicat în capul oaselor. În ochi îi sclipea o lumină ameninţătoare.

— Tata v-ar fi paravan. El nu ştie altceva decât băutură, băutură şi iar băutură! Băutura îi tine loc de femeie. Dacă tata ar fi fost un om aşa cum se cade, mi-aş mai fi făcut eu atâtea griji?

— În viaţa mea n-am văzut o asemenea fiică, am spus eu, pierzându-mi răbdarea.

— De aceea, te rog să mă omori, a spus ea, îngenunchind şi lovind cu capul, întruna, podeaua de ciment. Îţi cad în genunchi şi te rog să te înduri de mine şi să mă omori. Domnule doctor, în bucătărie este un cuţit de inox nou-nouţ. Adu-l şi omoară-mă cu el! Te implor să mă omori.

A ridicat capul şi şi-a arcuit gâtul, care era lung şi subţire ca al unei găini jumulite de pene; avea o culoare vineţie, cu pielea aspră şi vreo trei aluniţe negre, iar venele albăstrui îi zvâcneau cu iuţeală.

Ochii îi erau pe jumătate daţi peste cap, gura căscată, fruntea îi era mânjită de praf şi mizerie, prin care se zăreau câteva picături de sânge; părul îi era răvăşit, de parcă ar fi avut un cuib de coţofene pe cap. Putea fi numită această arătare femeie? Totuşi, femeia aceasta era soţia mea şi, ca să spun adevărul golgoluţ, comportamentul ei mă înspăimânta, iar ce-i şi mai rău, după spaimă venea dezgustul. Tovarăşi, ce puteam face? Ea zâmbea batjocoritor, cu gura aia care arăta ca o tăietură într-un cauciuc şi zău că îmi era teamă să nu cumva s-o ia razna.

— Nevastă dragă, i-am zis eu, există o vorbă care spune că, odată ce doi oameni au format un cuplu, sentimentele dintre ei sunt mai adânci decât oceanul. Noi suntem împreună de atâţia ani, cum m-aş putea îndura să te omor? Mai degrabă aş omorî un pui de găină, mai cu seamă că am face după aceea o supă gustoasă pe care s-o mâncăm împreună, pe când aşa, dacă te omor pe tine, tot ce am să mai pot înghiţi va fi un glonţ. Doar că eu nu-s chiar atât de prost, să ştii!

Ea s-a frecat pe gât şi a spus cu voce blândă:

— Chiar n-ai să mă omori?

— Nu te omor, nu te omor!

— Eu zic s-o faci, a insistat ea, trasând cu degetul o linie orizontală pe gât, ca şi cum ar fi avut în mână cuţitul acela ascuţit şi iute ca vântul. Harş! a continuat ea, e de ajuns să tragi uite aşa, uşurel, şi venele de pe gâtul meu se deschid, lăsând sângele să ţâşnească repezit, ca din fântână. După o jumătate de oră, n-o să mai rămână din mine decât pielea transparentă. Şi atunci, a continuat ea, cu un zâmbet sinistru pe buze, ai să poţi să te bagi în aşternut cu vrăjitoarea aia bătrână, mâncătoare de bebeluşi.

A

— Împuţito! i-am strigat eu.

Tovarăşi, nu-i deloc uşor pentru un cărturar elegant şi rafinat ca mine să rostească asemenea vorbe mizerabile, dar pur şi simplu nevastă-mea asta m-a scos din minţi. Eram foarte ruşinat.

— Fir-ai a dracului! am ocărât-o eu. Cu ce drept îmi ceri să te omor? Ceva bun nu m-ai pune să fac, în schimb vii cu asemenea nenorociri la mine! Să te omoare cine o vrea, că eu n-am chef.

Furios, m-am dat la o parte. M-am gândit: „Păi, dacă nu-s în stare s-o scot la capăt cu tine, oare n-aş putea să scap altfel?" Am luat o sticlă de vin, „Armăsarul cu coama roşie" şi gâl-gâl! am dat-o pe gât. N-am uitat însă în timp ce înghiţeam, să-i urmăresc mişcările cu coada ochiului. Am văzut-o cum se ridică greoi şi porneşte surâzătoare spre bucătărie, simţind în clipa aceea o strângere de inimă, dar auzind cum curge apa de la robinet, m-am apropiat pe furiş şi am observat că îşi băgase capul sub jetul puternic de apă. Cu amândouă mâinile se ţinea de chiuveta soioasă, înclinându-şi trupul într-un unghi de 90 de grade. Din poziţia aceea, i se vedea fundul osos şi fără viaţă, cu fesele alea ofilite, care semănau cu două bucăţi de carne puse la uscat, în vânt, timp de vreo treizeci de ani. Nu era chip să fac vreo comparaţie cu fundul soacrei mele, bombat ca o minge bine umflată. În momentele acelea dramatice tocmai imaginea fundului bombat îmi sălta prin minte. Până la urmă, mi-am dat seama că gelozia soţiei mele nu era total nefondată. Jetul de apă curată ca neaua şi, fără îndoială, rece ca gheaţa îi cădea pe spinare şi apoi se împrăştia cu stropi mari albi, ce răsunau zgomotos. Părul ei arăta ca o scoarţă de palmier, îmbrăcată în spumă albă. Suspina sub apă, ca o găină care se îneacă ciugulind boabe. De acum îmi era teamă să nu cumva să răcească şi uite aşa, pe nesimţite, sufletul meu a fost inundat de sentimente de milă faţă de ea. Simţeam că am ajuns să comit o crimă cât se poate de gravă chinuind o femeie atât de slabă şi fără vlagă. M-am apropiat şi i-am

atins spatele – era foarte rece.

— Ajunge! Nu te mai chinui! Nu-i cazul să facem lucruri care îi îndurerează pe cei apropiaţi şi îi bucură pe duşmani! am spus eu.

Ea s-a îndreptat de spate cu repeziciune şi m-a ţintuit cu ochii ei roşii ca focul. N-a scos o vorbă preţ de câteva secunde, ceea ce m-a înspăimântat şi m-a făcut să mă dau în spate cu câţiva paşi. Am văzut-o imediat cum ia un cuţit lucios, tocmai cumpărat de la magazinul cu articole metalice, îşi desenează un semicerc în faţa pieptului, după care ţinteşte către gât şi apasă.

Fără să-mi mai pese de nimic, m-am repezit, am apucat-o de încheietură şi i-am smuls cuţitul din mână. Eram dezgustat de comportamentul ei.

— Netrebnico! Mă distrugi, nu-ţi dai seama?

Am înfipt cuţitul de vreo două degete în tocătorul de lemn, dar cu asemenea furie că ar fi trebuit să te opinteşti cu toate forţele ca să-l mai scoţi de acolo. Apoi, am izbit cu pumnul în peretele care a răsunat zdravăn, motiv pentru care vecinul de alături a strigat enervat:

— Ce faceţi acolo?

Eu eram furios ca un leopard care se învârtea închis în cuşcă.

— Nu mai suport toate mizeriile astea, am spus. Pur şi simplu nu mai pot, fir-ar să fie!

M-am plimbat încoace şi încolo de câteva zeci de ori, gândindu-mă întruna cum am să-mi duc eu viaţa cu ea mai departe. Obţinerea unui divorţ echivala cu o cerere la crematoriu.

— Să lămurim lucrurile! i-am zis eu. Să mergem şi să-i chemăm pe mama şi pe tatăl tău să rezolve chestia asta! Şi atunci ai să poţi s-o întrebi direct pe maică-ta dacă am avut ceva cu ea.

Ea s-a şters cu un prosop pe faţă şi a spus:

— Putem să mergem. Dacă voi, care aţi comis un incest, nu vă

temeţi, de ce m-aş teme eu?

— Cine refuză să meargă e o nenorocită de broască ţestoasă, am spus eu.

Aşa-i. Cine refuză să meargă e o nenorocită de broască ţestoasă.

Ne-am târât şovăielnici până la Universitatea Distileriei, iar pe drum ne-am intersectat cu coloana de maşini de la guvern, care mergeau să întâmpine oaspeţii străini. Pe motocicletele din fruntea coloanei erau doi poliţişti în uniforme noi, cu ochelari de soare lucioşi şi cu mănuşi albe. Noi am încetat a ne mai certa pentru câteva clipe şi am rămas încremeniţi lângă salcâmii de pe marginea drumului. Din canal răzbătea un miros greu de animale putrezite. Ea îşi înfipsese timid mâna rece ca gheaţa în braţul meu. Eu am privit dispreţuitor către coloana de maşini pentru oaspeţii străini, simţind un dezgust profund faţă de ghearele ei reci. Atunci i-am observat degetul mare de ia mână, mult prea mare, cu mizeria verzuie adunată pe sub unghie, însă nu mă înduram să-i desprind mâna de pe braţul meu, fiindcă aşa căuta ea protecţie, ca o persoană gata să se înece care se agaţă de un pai. „Fir-ai tu a naibii!” am ocărât-o eu în gând. O femeie bătrână şi cheală din mulţimea are se ferea din calea coloanei de maşini şi-a întors privirea către mine. Era îmbrăcată cu un pulover foarte larg, cu nasturi de plastic albi, mari, la piept. Simţeam o repulsie fizică faţă de nasturii aceia mari şi albi, o senzaţie care provenea din copilăria mea, când am suferit de oreion. Atunci, un doctor care mirosea cam tare şi care avea asemenea nasturi mari, albi, de plastic, la piept, m-a atins pe obraji cu degetele lui subţiri ca nişte tentacule, făcându-mă să vomit de silă. Femeia avea un cap mare, înfipt pe umeri, faţa buhăită şi dinţii gălbui. Când şi-a înclinat capul, a să mă privească mai bine, m-au cuprins frisoanele. M-am întors, cu gândul să mă îndepărtez, dar ea m-a urmat îndeaproape, alergând cu paşi mici. De fapt, era o

cunoştinţă de-a soţiei mele, pe care a prins-o de mâini cu afecţiune şi i le-a scuturat cu putere, în acelaşi timp lăsându-se cu pieptul în faţă până când aproape că s-au îmbrăţişat şi s-au pupat. Ai fi putut jura cade fapt ea era mama nevestei mele şi fireşte că m-am gândit ce glumă proastă era să spui că frumuseţea aia de soacră-mea a dat naştere unei arătări ca nevastă-mea. Mi-am continuat drumul singur către Universitatea Distileriei; voiam să merg şi să-mi întreb soacra dacă nu a luat-o pe fata ei de la vreun orfelinat sau dacă nu cumva la naştere i-a fost schimbată în maternitate de către asistente. Şi atunci, dacă se dovedea că nu-i era mamă de adevăratelea, eu ce-ar fi trebuit să fac?

Nevasta mea m-a ajuns din urmă, veselă nevoie mare. Chicotea, ca şi cum uitase că în urmă cu puţin timp încercase să-şi taie beregata cu cuţitul.

— Hei, doctore, ştii cine era bătrâna aia?

Eu am răspuns că nu.

— Este soacra domnului Hu, şeful Departamentului de Organizare de la Comitetul Municipal de Partid.

Eu am pufnit pe nas.

— Ce pufneşti aşa? a zis ea. Nu-i cazul să-i priveşti cu dispreţ pe ceilalţi şi nici nu-i cazul să-ţi imaginezi că numai tu eşti deştept în lumea asta. Chiar vreau să-ţi spun că în curând voi fi şefa secţiei Cultură şi viaţă, de la redacţie.

— Felicitări! i-am spus eu. Acum, dacă ai să fii şefa acestei secţii, sper să scrii un articol despre experienţa ta personală, cum faci tu tărăboi şi scene.

— Zici că eu fac tărăboi şi scene? a întrebat ea uluită. Eu sunt cea mai bună femeie din lume. Orice femeie, în locul meu, să afle că bărbatul ei îşi face de cap cu propria ei mamă, ar fi făcut un scandal monstru de multă vreme.

— Haide, grăbeşte-te! Să vină părinţii tăi şi să rezolve situaţia asta!

— Eşti chiar prost! a zis ea, parcă trezită brusc dintr-un vis. De ce aş merge eu cu tine, ca să te văd cum îţi faci ochi dulci cu destrăbălată aia bătrână? Sunt bărbaţi în lume câtă frunză şi câtă iarbă, aşa că nu-ţi duc eu grija. N-ai decât să te culci cu cine vrei, puţin îmi pasă.

Acestea fiind zise, s-a întors şi a plecat cu un aer nonşalant. Vântul toamnei scutura coroana copacilor, iar frunzele aurii pluteau uşor în cădere, tăcute. Nevasta mea străbătea poezia toamnei şi aveam sentimentul că între silueta ei întunecată şi noţiunea de delicateţe se ţesea o anumită legătură. În mod surprinzător, aerul ei detaşat părea că stârneşte în mine un vag regret, ca în faţa unei pierderi iremediabile. Numele ei este Frumoasa Yuan, aşadar Frumoasa Yuan şi frunzele toamnei în cădere alcătuiau împreună un poem liric, cu aceeaşi aromă ca Vinul Generalului Lei, produs la Distileria Zhangyu din Yantai. Am petrecut-o cu privirea, însă ea nu şi-a întors capul nici măcar pentru o clipă, ceea ce mă ducea cu gândul la expresia aceea – „înfăptuirea justiţiei fără nicio urmă de regret". De fapt, eu îmi doream să-şi fi întors capul să mă mai privească o dată, însă viitorul şef al secţiei Cultură şi viaţă, de la *Cotidianul Ţării Vinului* n-a schiţat nici cel mai mic gest, ci a plecat preocupată, probabil să-şi ocupe noua poziţie. Şefa Frumoasa Yuan. Şefa Yuan. Şefa.

Silueta ei s-a pierdut printre clădirile cu ziduri albe şi ţigle albăstrui, de pe Aleea Fructe de Mare. Un stol de porumbei pătaţi se avânta chiar de acolo înspre tării; pe cer pluteau trei baloane mari, galbene, care trăgeau după ele panglici roşii, cu caractere albe brodate pe ele. Un bărbat stătea încremenit în loc. Eram chiar eu, Li Yidou, doctorul în oenologie. Li Yidou, n-ai să-ţi pui capăt zilelor

sărind în Râul Liquan cel înspumat şi care împrăştie mireasma alcoolului. Cum să fac aşa ceva? Nervii mei sunt tăbăciţi ca o piele de vacă tratată cu sare şi mirabilit – oricât ai rupe din ea, tot nu se strică; oricât ai întinde-o, nu se sfâşie. Li Yidou, Li Yidou, cu capul sus şi pieptul scos înainte, a intrat în Universitatea Distileriei şi s-a oprit în faţa uşii soacrei lui.

Socotesc că se cuvine într-adevăr să fac unele lămuriri. Poate că eu percep lucrurile într-un anumit fel, acolo unde chiar nu există nimic, dar se prea poate ca o schimbare radicală să intervină în viaţa mea, nu încape nici cea mai mică îndoială. Pe uşă era lipit un bilet:

„În dimineaţa aceasta, cursul de gătit se va ţine în laboratorul Centrului Gurmanzilor".

Auzisem eu demult că soacra mea, cu talentul ei neobişnuit, era vedeta Institutului Culinar, dar în clasă nu o văzusem niciodată cu adevărat. Aşadar, am hotărât să particip la cursul soacra, un prilej cât se poate de nimerit pentru a-i admira personalitatea remarcabilă.

Am intrat pe portiţa din spate a Universităţii Distileriei, după care am ajuns în grădiniţa Institutului Culinar. Aroma alcoolului încă mai adăsta în aer, iar mirosul de carne îţi asalta şi el nările la tot pasul. În curte, nenumăraţi copaci ornamentali şi flori exotice stranii mă priveau pieziş cu frunzele lor asemenea unor ochişori tainici, pe mine, doctorul în oenologie, dar total ignorant când venea vorba de plante. Mai bine de zece gardieni îmbrăcaţi în uniforme bleumarin se plimbau agale prin campus, dar când m-au zărit au devenit vigilenţi dintr-odată, ca nişte câini de vânătoare care îşi ochiseră prada. Şi-au ciulit urechile care semănau nespus de bine cu nişte clătite micuţe şi subţiri şi se vedea limpede că mă adulmecau, însă mie nu-mi inspirau teamă câtuşi de puţin. Ştiam prea bine că în clipa în care aş fi amintit numele soacrei mele, instantaneu şi-ar fi revenit la starea de toropeală de odinioară. Campusul avea o

structură cam ciudată, foarte asemănătoare cu Grădina Guvernanţilor Nepricepuţi din Suzhou. O stâncă uriaşă, de culoarea ficatului de porc, stătea în mod cu totul de neînţeles chiar în mijlocul drumului, iar pe ea era o inscripţie cu vopsea galbenă – „Graţioasa Stâncă îndreptată către Cer”. După ce am obţinut permisiunea gardienilor să trec, am pornit-o agale până am dat de Centrul de Cercetări pentru Mâncăruri Speciale. Apoi, am depăşit balustradele acelea, una după alta, am trecut de clădirea superbă unde se creşteau copiii de carne, am trecut şi de colina artificială şi de fântână, de camera de dresaj pentru păsările exotice şi animalele ciudate, am intrat într-o grota întunecoasă, unde m-am învârtit puţin până am dat de un loc luminat. Aici era deja zonă interzisă. O domnişoară mi-a adus o uniformă şi mi-a cerut să-mi schimb hainele. „Oamenii voştri îl filmează pe conferenţiat, a spus ea. Era limpede că mă confundase cu vreun reporter de la televiziunea locală. Când mi-am pus pe cap boneta albă, de formă rotundă, mi-a venit un miros proaspăt de săpun. Chiar în clipa aceea, domnişoara m-a recunoscut. „Eu am fost colegă de şcoală cu soţia dumneavoastră, Frumoasa Yuan”, mi-a zis ea. „La vremea aceea, eu aveam note mult mai mari decât ea, însă acum ea a devenit un reporter celebru, iar eu am rămas o biată portăreasă”, a continuat ea cu amărăciune în glas, privindu-mă, totodată, cu ochi plini de ură, ca şi cum eu eram cel care îi curmase viitorul glorios. Am dat din cap, în semn de scuze, însă în clipa următoare pe chipul ei mohorât s-a ivit un aer de mândrie. „Eu am doi fii”, s-a lăudat ea, „şi amândoi sunt foarte deştepţi”. „Şi nu aveţi de gând să-i vindeţi Secţiei de Mâncăruri Speciale?” am întrebat eu pe un ton răutăcios. Pe dată s-a făcut vânătă la faţă de furie şi cum n-aveam deloc chef să mai văd încă o faţă vânătă, mi-am luat tălpăşiţa, îndreptându-mă cu paşi mari către laborator. O auzeam în urma mea, scrâşnind din

dinţi: „într-o bună zi, o să apară cineva care să vă aranjeze şi pe voi, canibalilor”.

Vorbele portăresei mi-au zguduit sufletul. Cine erau canibalii? Oare nu eram şi eu unul dintre ei? Mi-au venit în minte imediat vorbele demnitarilor din Ţara Vinului, atunci când, referindu-se la celebrele feluri de mâncare, au ţinut să precizeze: „Noi nu mâncăm oameni, ci nişte delicatese trecute printr-un proces special de preparare”. Creatorul acestor delicatese era chiar frumoasa mea soacră, care tocmai ţinea o prelegere în faţa studenţilor din laboratorul spaţios şi extrem de luminos. Era la catedră, scăldată în lumina lămpilor, unde îi distingeam foarte limpede faţa rotundă, netedă şi strălucitoare precum porţelanul cel mai fin.

Reporterii într-adevăr filmau, iar pe unul dintre ei, pe nume Qian, un tip cu o gură ţuguiată şi obraji de maimuţă, redactorul unei rubrici speciale, îl întâlnisem odinioară la o masă şi băusem împreună. Cu camera de filmare pe umăr, se foia dintr-o parte în alta a sălii, urmat îndeaproape de asistentul lui, un tip scund, palid şi gras, care ducea lămpile şi trăgea după el cablurile negre. La indicaţiile lui Qian, îndrepta luminile când pe faţa soacrei mele, când pe tocătorul din faţa ei, când pe studenţii care urmăreau prelegerea cu maximă atenţie. Mi-am ales un loc liber şi m-am aşezat, simţind cum lumina aceea blândă, revărsată de ochii ei căprui, a zăbovit pentru câteva secunde asupra mea. Uşor jenat, mi-am plecat capul.

Câteva cuvinte încrustate adânc pe catedră mi-au sărit în ochi: „Vreau să mă culc cu tine!” Parcă tot atâţia bolovani m-ar fi izbit în moalele capului, stârnind adevărate valuri. Simţeam o amorţeală în tot corpul; ca şi cum aş fi fost o broască supusa şocurilor electrice, toate membrele au început să-mi tremure, iar un punct anume, din miezul trupului meu, era foarte neliniştit… Vorbele soacrei mele,

rostite pe îndelete, plăcute, erau asemenea unei maree care se năpustea de undeva de departe, învăluindu-mă într-o curgere caldă şi stârnindu-mă pe şira spinării în valuri iuţi, tot mai iuţi…

— … Dragi studenţi, v-aţi gândit vreodată că, odată cu dezvoltarea rapidă generată de cele patru modernizări[43], precum şi cu îmbunătăţirea continuă a nivelului de trai al populaţiei, mâncatul nu mai este doar o problemă de satisfacere a nevoii de a ne sătura, ci este şi o nevoie de delectare estetică? Prin urmare, gătitul nu mai este doar o simplă tehnică, ci a devenit o arta rafinată. Un bucătar care corespunde standardelor trebuie să aibă mâini mai dibace şi mai sensibile chiar decât un chirurg, să aibă o percepţie mai acută a culorii decât un pictor, un nas mai fin decât un câine poliţist şi o limbă mai moale decât a unui şarpe. Un bucătar este întruparea tuturor artelor. În acelaşi timp, standardele gurmanzilor sunt din ce în ce mai înalte – vor gusturi rafinate, preţuiesc tot ce-i nou şi detestă ceea ce-i învechit; poftesc la ceva dimineaţa, dar se răzgândesc până seara. Nu-i deloc uşor să-i mulţumeşti la masă, însă noi se cuvine să ne străduim din răsputeri să găsim mereu ceva nou, ca să le satisfacem dorinţele. Aceasta are legătură cu prosperitatea Ţării Vinului şi, desigur, şi cu viitorul luminos al fiecăruia dintre noi. Înainte de a începe cursul de azi, aş vrea să vă recomand un fel de mâncare special şi foarte rar…

A luat pixul electronic şi a scris pe tabla magnetică nişte cuvinte cu o caligrafie superbă: „Ornitorinc înăbuşit”. Apoi, şi-a înclinat capul înspre studenţi, într-o parte, într-o manieră politicoasă şi fermecătoare, a pus deoparte pixul şi a apăsat pe un buton de sub catedră, moment în care un ecran de pânză a început să coboare

43 Cele patru modernizări reprezintă un concept lansat în anii ’80 în China, implicând modernizarea agriculturii, a industriei, a apărării naţionale, precum şi a ştiinţei şi tehnologiei.

încetişor. Parcă era un general care apăsa pe un buton pentru a scoate la iveală harta de luptă. În spatele ecranului se afla un bazin cu apă, unde înotau neliniştiţi nişte ornitorinci mici, cu blana lucioasă şi lame palmate.

— Acum am să vă dezvălui ingredientele şi metoda concretă de realizare, aşa că vă rog să luaţi notiţe, a continuat ea. Acest animal urât, odinioară, l-a făcut pe eruditul Engels, marele nostru conducător proletar, să se simtă stânjenit, fiindcă reprezintă un fenomen aberant în evoluţia speciilor – este singurul mamifer de pe pământ care face ouă. Ornitorincul este cu adevărat un animal exotic, aşa încât, atunci când îl gătim, trebuie să fim extraordinar de atenţi, ca să nu cumva să risipim o asemenea raritate din pricina unor greşeli de tehnică. Prin urmare, eu propun ca toată lumea, înainte de a pregăti ornitorincul, să exerseze pe broaşte. În continuare, am să vă prezint metoda concretă de preparare:

Se ia un ornitorinc, se omoară, după care se agaţă cu capul în jos, ca să i se scurgă tot sângele. Atenţie: folosiţi un cuţit de argint cu care îl înţepaţi sub cioc, astfel încât înţepătura să fie cât mai mică. După ce se scurge sângele, puneţi-l în apă fiarta la 75 grade Celsius, ca să i se desfacă blana. Apoi, cu mare băgare de seamă scoateţi măruntaiele, ficatul, inima, ouăle (dacă există aşa ceva). Aveţi grijă când scoateţi ficatul, ca nu cumva să spargeţi fierea, fiindcă altfel, carnea va deveni imposibil de mâncat. Când extrageri intestinele, să le întoarceţi pe dos şi să le spălaţi cu saramură. După aceea, spălaţi ciocul şi labele cu apă clocotită, frecaţi bine partea tare a ciocului şi pielea aspră de pe labe. Aveţi grijă ca pieliţa dintre degete să nu se strice cumva. După spălare, gătiţi măruntaiele în ulei încins, iar apoi îndesaţi-le în burta ornitorincului. Pentru sos, folosiţi sare, usturoi, felii subţiri de ghimbir, ardei iute, ulei de susan – ţineţi minte să nu cumva să puneţi glutamat de monosodiu – şi gătiţi-le uşor pe foc

mic până când capătă culoare brună şi răspândesc o aromă specifică. În general, ouăle şi măruntaiele se călesc în acelaşi timp, după care se îndeasă în burta ornitorincului. Dacă are ouă mari, deja formate, atunci ele se pot găti separat, ca un fel special de mâncare, urmându-se reţeta de preparare a broaştei ţestoase fripte.

După ce a prezentat reţeta pentru gătirea ornitorincului, ea şi-a dat părul pe spate, ca şi cum ar fi vrut să facă un anunţ important. Şi-a aţintit privirea asupra studenţilor şi fiecare în pane simţea cum privirea ei caldă îi atinge faţa. Nici eu nu eram scutit de senzaţiile acestea, având percepţia acută a capacităţii soacrei mele de a-mi atinge sufletul. Cu cea mai mare seriozitate, ea a spus:

— În continuare, vom prezenta metoda de preparare a bebeluşilor fripţi.

Instantaneu am simţit că parcă o daltă ruginită mi-a făcut o gaură în inimă, iar şuvoaie de lichid rece au pornit să-mi curgă prin piept, congelându-mi toate organele interne şi copleşindu-mi inima. Palmele îmi erau scăldate de sudoarea rece ca gheaţa. Toţi studenţii soacrei mele erau îmbujoraţi, cuprinşi brusc de o stare de surescitare ce le accelera ritmul inimii. Parcă erau un grup de studenţi la medicină, aflaţi pentru prima dată la disecţia organelor genitale omeneşti; cu toţii simulau dezinvoltura, dar oricât încercau să pară detaşaţi, nervozitatea li se dezvăluia pe deplin printr-o zvâcnire a muşchilor feţei sau printr-o tuse nefirească.

— Aceasta este mândria şi bucuria Institutului Culinar de la noi, a spus soacra mea. Este puţin probabil să oferim tuturor ocazia de a exersa direct, întrucât ingredientele necesare sunt greu de procurat, iar preţurile ridicate. De aceea, am să vă arăt întregul procedeu în detaliu, iar voi să mă urmăriţi cu atenţie, mai cu seamă fiindcă acasă puteţi încerca prepararea acestui fel de mâncare, folosind înlocuitori precum maimuţă sau purcel.

Mai întâi a subliniat cât se poate de clar faptul că inima unui bucătar trebuie să fie de oţel, căci lui nu-i este niciodată îngăduit să facă exces de emoţii.

— Bebeluşii pe care urmează să-i omorâm şi să-i gătim de fapt nu sunt fiinţe omeneşti, ci doar nişte micuţe animale cu formă umană care, pe baza unui contract mutual, cât se poate de strict, au fost produse pentru a satisface nevoile speciale de dezvoltare economică şi prosperitate ale Ţării Vinului. În esenţă, ei nu se deosebesc prin nimic de micuţii ornitorinci care se bălăcesc în bazinul de apă, aşteptând să fie sacrificaţi. Vă rog să vă liniştiţi şi să nu vă lăsaţi imaginaţia s-o ia razna. Trebuie să vă spuneţi de mii şi zeci de mii de ori în sinea voastră: Ei nu sunt fiinţe omeneşti, ci nişte mici animale cu formă umană.

Foarte relaxată, a luat o vergea de trestie folosită pe post de baghetă şi a izbit cu ea de câteva ori în marginea bazinului de apă, după care a repetat:

— În esenţă, nu e nicio diferenţă între ei şi ornitorinci.

Apoi, a înhăţat receptorul de pe perete şi a transmis un ordin, după care s-a adresat studenţilor:

— Desigur că acesta este un fel de mâncare faimos, care într-o bună zi va zgudui lumea, prin urmare nu putem tolera nici cea mai mică neglijenţă în procesul preparării lui. În generai vorbind, presiunea emoţională uriaşă pe care o suportă un animal înainte de a fi tăiat afectează cantitatea de glicogen din carne, ceea ce scade savoarea produsului finit. Aşadar, un măcelar cu experienţă preferă întotdeauna să curme viaţa animalului apelând la mişcări fulgerătoare, pentru că în felul acesta carnea va avea o calitate superioară. În comparaţie cu animalele domestice, copiii de carne sunt mult mai inteligenţi şi de aceea, pentru a păstra calitatea superioară a principalului ingredient din acest fel de mâncare,

trebuie să folosim orice mijloace pentru a-i menţine într-o stare de bucurie. Metoda tradiţională era de a-i lovi în moalele capului cu un ciomag, însă în felul acesta ţesuturile moi pot fi inundate în caz de hemoragie, ba chiar cutia craniană se poate sfărâmă şi acest lucru în mod neîndoielnic va afecta grav aspectul produsului finit. În ultimii ani, metoda loviturii cu ciomagul a fost eliminată treptat, fiind înlocuită cu metoda anestezierii cu etanol. La Universitatea Distileriei s-a obţinut recent, în urma cercetărilor, o băutură care este dulce şi plăcută la gust, dar care conţine o concentraţie mare de alcool, deci este perfectă pentru nevoile noastre. Experienţa ne-a demonstrat că prin omorârea copiilor de carne după anestezierea cu alcool, datorită faptului că alcoolul pătrunde în toate celulele, se reduce în mod eficient mirosul de lapte care ne dădea bătaie de cap înainte, la gătit. Mai mult, testele de laborator au arătat că, prin această metodă, valoarea nutritivă a acestui preparat a crescut inimaginabil de mult.

Din nou a luat receptorul de pe perete şi a spus:

— Aduceţi înăuntru.

Doar o propoziţie simplă a rostit soacra mea la microfon, iar după cinci minute, două tinere îmbrăcate cu halate albe, impecabile şi cu bonete pătrate pe cap, au adus în sală un băieţel de carne despuiat, aşezat pe un suport special creat. Femeile nu puteau fi considerate frumoase, însă nu asta era problema, ci faptul că feţele lor foarte albe îmi dădeau un sentiment de disconfort profund. Au pus suportul pe tocător, după care şi-au lăsat braţele în jos şi s-au dat într-o parte. Soacra mea s-a aplecat ca să inspecteze băieţelul de carne, pe care l-a împuns în piept cu degetul arătător, după care a încuviinţat din cap, mulţumită. S-a îndreptat de spate şi le-a amintit studenţilor încă o dată:

– Să nu cumva să pierdeţi din vedere vreo clipă că acesta este

doar un animăluţ cu formă umană!

Nici n-a apucat ea bine să-şi ducă vorbele la bun sfârşit, că micuţul animal cu formă umană s-a răsucit, stârnind strigătele de uimire ale studenţilor din sală. Toată lumea, inclusiv eu, credea că micuţul acela urma să se ridice în picioare. Noroc că nu a făcut-o, ci pur şi simplu s-a răsucit, lăsând să se audă în întreaga sală sforăiturile lui liniştite. Stătea cu faţa lui rotundă, bucălată şi rozalie întoarsă către studenţi. Evident, şi către mine. Astfel, am putut vedea limpede că era un băieţel frumos şi sănătos – avea părul negru ca pana corbului, genele lungi, un năsuc rotund ca o căpăţână de usturoi şi o guriţă roşie. Plescăia uşor din buze, ca şi cum în vis sugea o bomboană dulce. Eu eram căsătorit de trei ani cu nevasta mea şi încă nu aveam copii, dar tare mult îmi mai plăceau copiii şi poate că tocmai de aceea simţeam un imbold teribil să fug până la tocătorul din faţa sălii, să-l iau în braţe pe micuţ, să-i dezmierd faţa şi buricul, să-i ating cocoşelul şi să-i muşc picioruşele drăgălaşe, grăsuţe, cu multe pliuri la încheieturi. După feţele studenţilor, mai ales ale studentelor care priveau vrăjite, puteam să-mi dau seama că în clipa aceea simţeau o dragoste nesfârşită pentru puiul acela de om. Din această pricină, vocea soacrei mele, care devenise dintr-odată foarte rece, a răsunat în întreaga sală atât de straniu, acoperind sforăiturile micuţului.

— Vă spun cât se poate de limpede că trebuie să vă alungaţi din inimă orice fel de sentimente nesănătoase. Altfel, nu vom putea continua acest curs.

L-a apucat de braţ şi l-a întors cu 180 de grade, până când a ajuns cu faţa spre ornitorincii din bazinul de sticlă şi cu funduleţul către studenţi. Soacra mea l-a pocnit uşor şi a spus: „El nu este fiinţă omenească, nu este”.

Ca şi cum ar fi protestat la vorbele ei, micuţul a dat un vânt

răsunător, în totală neconcordanţă cu dimensiunile trupuşorului său mărunt. Studenţii încremeniseră şi s-au privit unii pe alţii vreme îndelungată, după care hohotele de râs au umplut sala. Soacra mea a încercat să fie serioasă, dar în cele din urmă a izbucnit şi ea în râs.

Apoi, a tot lovit cu palma în masă, străduindu-se să potolească râsetele publicului.

— Chestiile astea mici, a spus ea, ştiu tot felul de şmecherii.

Studenţii erau pe cale să râdă din nou, însă ea nu le-a mai îngăduit.

— Gata, încetaţi cu râsul! Aceasta este cea mai importantă lecţie a voastră în patru ani de colegiu. Atâta vreme cât veţi stăpâni tehnica preparării băieţeilor de carne, nu va trebui să vă mai faceţi vreodată griji, oriunde v-aţi duce în lumea asta. Nu toţi visaţi să plecaţi în străinătate? E de ajuns să cunoaşteţi acest fel de mâncare extraordinar – e ca şi cum aţi deţine o viză permanentă în buzunar. Îi veţi putea cuceri pe străini, indiferent dacă e vorba de yankei, de nemţi sau de oricare altă naţie.

Pesemne că vorbele ei şi-au atins scopul, căci ei au revenit la starea de concentrare de adineaori – fiecare a luat pixul într-o mână şi caietul în cealaltă, cu ochii aţintiţi asupra soacrei mele.

— Băieţelul de carne, a continuat ea, e cufundat într-un somn profund şi fericit, aşa că nu e câtuşi de puţin conştient de ceea ce facem noi şi, mai mult, nu poate protesta.

Le-a făcut semn să se apropie celor două femei în haine albe, care aşteptau indicaţiile în colţul sălii. Ele s-au grăbit s-o ajute să-l pună pe micuţ într-un suport special conceput, în formă de colivie, în care se afla o agăţătoare, legată de inelul suspendat deasupra mesei de lucru. Cu ajutorul celor două femei îmbrăcate în haine albe, suportul în formă de colivie a fost suspendat în aer. Înăuntru se afla băieţelul de carne despuiat; un picioruş îi atârna în afara suportului

– o imagine deosebit de drăgălaşă.

— Prima etapă este scurgerea sângelui, a spus soacra mea. Trebuie să vă spun că într-o vreme unii tovarăşi socoteau că, dacă nu se scurge sângele, carnea va arăta mai bine, iar valoarea nutritivă va fi mai ridicată. Teoria lor se baza în principal pe practica coreenilor de a nu curge sângele atunci când gătesc. Dunele, însă, după repetate teste şi comparaţii, noi am ajuns la concluzia că băieţeii de carne sunt mai gustoşi şi mai fragezi după ce s-a scurs sângele. Scopul acestei etape este foarte simplu: cu cât se scurge mai mult sânge, cu atât carnea va arăta mai bine. Când sângele nu se scurge în totalitate dintr-un băieţel, carnea capătă o culoare vineţie şi un iz greu. De aceea, vă recomand să trataţi cu toată seriozitatea această etapă.

Soacra mea s-a întins şi a apucat cu mâna stângă piciorușul care atârna din colivie. Băieţelul a mormăit ceva greu de desluşit, moment în care studenţii şi-au ciulit urechile, încercând să înţeleagă ceva. Soacra mea a continuat:

— Trebuie să alegem locul unde facem tăietura, pentru a realiza procedura complet. De regulă, adoptăm metoda tăierii la laba piciorului, unde se văd arterele, pe care le retezăm şi astfel asigurăm scurgerea masivă a sângelui.

Cum vorbea ea aşa, un cuţit în formă de frunză de salcie, cu luciri argintii, i-a apărut în mână, îndreptat spre piciorul băieţelului de carne… Eu degrabă am închis ochii şi parcă auzeam zbieratul micuţului din colivie, în timp ce în sală au răsunat izbiturile scaunelor. Studenţii păreau că se năpustesc afară, urlând. După ce am deschis ochii, am realizat că totul era în mintea mea. Băieţelul de carne nici nu plângea, nici nu ţipa. Tăietura deja fusese făcută, iar picăturile roşii de sânge, ca nişte nestemate, se scurgeau unele după altele într-un chip neobişnuit de frumos, grăbindu-se către

întâlnirea cu vasul de sticlă de sub picior. Sala se cufundase într-o linişte stranie. Toţi studenţii – fete şi băieţi deopotrivă – se holbau, cu privirea aţintită asupra piciorului băieţelului de carne şi asupra sângelui care se prelingea din el. La fel, şi camera de la televiziunea locală era fixată tot pe piciorul din care picura sângele, nespus de strălucitor în luminile revărsate de reflectoare. Treptat, am auzit respiraţia greoaie a studenţilor, profundă precum mareea de dimineaţă, dar şi susurul sângelui care se aduna în vasul de sticlă, asemenea unui pârâu ce se strecura pe văile adânci. Soacra mea a ţinut să precizeze:

— Într-o jumătate de oră o să se scurgă tot sângele din copilul de carne. În etapa a doua, trebuie să vă străduiţi pe cât posibil să scoateţi organele interne întregi. În etapa a treia, trebuie să scăpaţi de pilozitate, scufundându-l în apă fiartă la 70 de grade Celsius…

Chiar că nu mai am chef să descriu cursul de gătit al soacrei mele, care este şi plictisitor, şi îngrozitor de greţos în acelaşi timp. De vreme ce se lasă noaptea, mintea doctorului în oenologie, plină de idei minunate şi stârnită de alcool, s-ar cădea să născocească mai degrabă o povestire cu titlul *Cuibul de rândunică*, în loc să-şi irosească talentul cu un banchet pentru canibali.

Capitolul 7

1

Vorbele şoferiţei se împlântau în inima investigatorului precum un cuţit de oţel. El şi-a apăsat pieptul cu mâna, ca un adolescent lovit de fiorul iubirii, după care s-a aplecat, de parcă s-ar fi aflat în agonie. Vedea tălpile ei rozalii cum se freacă de covor în toate părţile, mai agile chiar decât mâinile. Inima îi era inundată de o pasiune tulburătoare.

— Curvă! a spus el printre dinţi, înainte de a se întoarce şi de a ieşi din încăpere.

— Unde crezi că te duci, afemeiatule? a auzit-o pe şoferiţă strigând în urma lui. Cine dracu te crezi tu, ca să terorizezi aşa o femeie?

El însă îşi continua drumul, cu paşi mari, spre ieşire. Un pahar de sticlă lucioasă i-a vâjâit pe lângă ureche şi s-a izbit de uşă, după care s-a prăbuşit pe podea. Când şi-a întors capul spre ea, a văzut-o cum rămăsese în loc, respirând greoi, cu ochii scăldaţi în lacrimi. În sufletul lui nenumărate sentimente şi emoţii se amestecau de-a valma şi, încercând să scape de nodul din gât, a îngăimat:

— Nu-mi închipuiam că eşti aşa de neruşinată încât să te culci cu un pitic. Ai făcut-o pentru bani cumva?

Ea a izbucnit în lacrimi şi suspine, însă la un moment dat a tras un strigăt atât de ascuţit, că până şi componentele metalice ale candelabrului au început să zornăie. Apoi, şi-a sfâşiat bluza şi a început să se lovească cu pumnii în piept, să se zgârie pe faţă cu unghiile, să-şi smulgă părul şi să se dea cu capul de peretele alb. În

acest acces de nebunie, a zbierat isteric, aproape asurzindu-l pe investigator.

— Pleacă… pleacă… pleacă de aici!

Investigatorul era îngrozitor de speriat. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva, încât avea senzaţia că Zeul Morţii îi freca nasul cu mâinile lui reci, cu gheare vopsite în roşu. Într-o clipă, urina şi-a urmat cursul în jos, pe cracul pantalonului, deşi ştia cât de urât şi neplăcut era acest lucru, însă numai această reacţie necontrolată l-a ajutat să nu se prăbuşească. Chiar şi aşa, a izbutit să resimtă bucuria de a fi scăpat de o imensă povară emoţională.

— Te rog, te rog să încetezi… o implora el.

Neimpresionată de rugăminţile lui sau de faptul că nu fusese în stare să-şi controleze urina, şoferiţa a continuat adevărata tortură la care se supunea. Ba mai mult, şi-a intensificat forţa cu care îşi izbea capul de pereţi – la fiecare lovitură peretele răsuna sec, în timp ce investigatorul se temea că în orice clipă femeia avea să-şi întindă creierii pe pereţi. În cele din urmă, s-a repezit şi a apucat-o pe după talie, dar ea s-a zbătut, ca să se elibereze. De astă dată însă, a schimbat tactica şi nu şi-a mai izbit capul de pereţi, ci a început să-şi muşte dosul palmei atât de violent, că nu i-a trebuit mult ca să-i dea sângele – muşca asemenea unui porc, cu forţă, fără milă, câtuşi de puţin prefăcut. Cuprins de disperare, dar şi de neputinţă, investigatorul a simţit cum i se înmoaie genunchii şi s-a prăbuşit la pământ, făcând temenele în faţa femeii:

— Draga mea, dacă îţi spun „draga mea”, e mai bine? Draga şi scumpa mea, nu lua în seamă toate prostiile pe care le rostesc eu, un om de nimic! mai bine să fii iertătoare şi înţeleaptă a un prim-ministru! Socoteşte că ai auzit doar nişte zgomote neruşinate, nu nişte vorbe neghioabe!

În mod surprinzător, această metodă a dat roade, pentru că ea a

încetat imediat să-şi mai muşte mâna, a închis ochii, a deschis gura mare şi a izbucnit în plâns ca un copil. Investigatorul s-a îndreptat de spate şi, cu gesturi teatrale, ca într-un film cu bandiţi, a început să-şi dea singur palme, în acelaşi timp ponegrindu-se fără milă:

— Nu merit numele de om. Sunt un animal, un netrebnic, un bandit, un huligan, un câine, un vierme din bălegar. Am să te lovesc, am să te omor în bătaie, nenorocitule!

Când şi-a articulat prima palmă peste faţă, a simţit din plin usturimea, însă apoi, după a patra sau a cincea palmă, n-a mai avut nicio senzaţie – nici durere, nici usturime, ci doar o vagă amorţeală. Încă vreo câteva palme şi nici amorţeala n-a mai fost perceptibilă, ci doar lipăitul palmei peste faţă îi mai amintea de ceea ce se întâmplă. Parcă ar fi plesnit carcasa unui porc sau fundul unei femei moarte. Şi a tot ţinut-o aşa, palmă după palmă, până când a ajuns să resimtă o oarecare plăcere din această răzbunare pe sine. La un moment dat, a încetat a se mai ocări singur, iar energia astfel conservată a fost transferată asupra palmei care lovea tot mai tare de fiecare dată. La fiecare contact cu pielea, lovitura răsuna mai profund. O vedea cum închide gura încetişor, până când s-a oprit din plâns şi a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui, ca vrăjită de acest spectacol incredibil. Investigatorul percepea de acum limpede starea de mulţumire care pusese stăpânire asupra lui. După încă câteva lovituri trase cu sete, s-a oprit. În clipa aceea, a auzit zgomot pe coridor.

— Domnişoară, mai eşti supărată pe mine? a întrebat el temător.

Ea stătea încremenită, cu ochii ţintuiţi în gol, cu gura deschisă şi o expresie a feţei care îi stârnea investigatorului fiori pe şira spinării; pur şi simplu, semăna cu o statuie înfricoşătoare. El s-a ridicat uşurel în picioare şi a început să rostească vorbe dulci, străduindu-se din răsputeri să-şi stăpânească furia, în timp ce se strecura către ieşire.

— Nu te mai supăra, te rog! În niciun caz nu mai pune la suflet vorbele mele pline de nerozie! Eu totdeauna am fost spurcat la vorbă. Gura asta m-a băgat tot timpul în necazuri şi nicicum n-am reuşit să mă îndrept.

Se sprijinea cu spinarea de uşă şi de acolo continua să-i spună:

— Te rog din suflet să mă ierţi. Chiar că nu meritai aşa ceva.

Cum se tot lăsa pe spate, ca să iasă mai repede de acolo, uşa a început să scârţâie tare.

— Sunt un om mizerabil, o lepădătură, o creatură imposibilă. Ştiu asta… Mi-e silă, mi-e foarte silă de mine însumi…

În timp ce mormăia aşa, se mai retrăgea câte un pic până ce aerul rece pe care l-a simţit în spinare i-a dat de înţeles că a ajuns deja afară. I-a mai aruncat o ultimă privire femeii înainte de a se strecura pe uşă, pentru a o lăsa să se închidă în urma lui. Odată despărţiţi de acea uşă, investigatorul a rupt-o la fugă spre capătul celălalt al culoarului fără să-i mai pese câtuşi de puţin de ea, doar că la mijlocul drumului i-a ieşit în faţă un bărbat micuţ, îmbrăcat foarte frumos, care se ţinea cu pas iute după o femeie ce lucra acolo. Alergând cât putea el de tare, investigatorul aproape că a sărit peste ei, ca să-i depăşească, ignorând ţipetele de spaimă ale femeii. Când a ajuns la capătul culoarului, a urmat drumul după colţ, unde a deschis o uşă soioasă. L-a izbit un amestec neobişnuit de mirosuri dinăuntru – dulce, acru, amar, iute şi s-a simţit împresurat de un abur fierbinte. În atmosfera aceea înceţoşată a reuşit să distingă nişte omuleţi care se tot agitau de colo până colo, ca nişte mici demoni. Unii, din câte putea să-şi dea seama, încrustau ceva; alţii smulgeau pene şi blană: alţii spălau vase, iar alţii amestecau ingredientele. La prima vedere, părea un haos de nedescris, dar, de fapt, totul era foarte bine rânduit. S-a împiedicat de ceva, iar când a privit în jos, a descoperit că era un şir de vreo patruzeci-cincizeci de penisuri de

măgar congelate. Pe dată şi-a amintit de felul acela de mâncare „Dragonul şi Pasărea Phoenix au noroc împreună” şi de banchetul la care se servea numai măgar. Câţiva bucătari micuţi s-au oprit din lucru, ca să-l examineze curioşi. Imediat, investigatorul s-a întors şi a luat-o la fugă, iar când a dat de scări, a pornit să urce, ţinându-se de balustradă. În momentul în care a auzit strigătul sfâşietor al unei femei, din nou a simţit că băşica udului dă drumul şi ultimilor stropi de urină pe care îi mai avea. În urma strigătului, s-a lăsat o linişte de mormânt şi un gând îngrozitor i-a străfulgerat prin minte. „S-o ia naiba!” Fără să se mai gândească nicio clipă la băieţii şi fetele îmbrăcaţi în culori vesele, care dansau graţios pe podeaua placată cu marmură roşie şi stricând în mod neruşinat ritmul superb al acelei muzici de dans, asemenea unui câine râios, strunit cu băţul, investigatorul a străbătut în goană sala principală a Cârciumii Yichi – fără putere de tăgadă un loc al desfrâului.

A fugit până a ajuns pe aleea întunecoasă şi abia acolo şi-a dat seama că cele două pitice gemene, care flancau intrarea, sloboziseră un ţipăt de spaimă atunci când a trecut pe lângă ele. S-a rezemat cu spatele de zid, ca să-şi tragă sufletul şi a întors capul către luminile strălucitoare de la crâşmă. Firmamentul iluminat cu neon îşi tot schimba culorile – când roşu, când verde, când galben. Abia atunci a realizat că stătea în ploaia rece, sprijinit de zidul de piatră rece ca gheaţa. „Numai zidurile care împrejmuiesc cimitirul probabil că mai sunt atât de reci”, s-a gândit el. După toate întâmplările care îl legaseră de Ţara Vinului, dacă în noaptea aceasta nu se chema că a scăpat din ghearele morţii, atunci cu siguranţă se chema că a scăpat din gura tigrului. Acordurile unei melodii superbe răzbăteau dinspre cârciumă şi pluteau, risipindu-se în noaptea adâncă. Ding Gou’er, cu urechile ciulite, încerca să surprindă acele acorduri şi, deodată, inima i-a fost cuprinsă de o tristeţe copleşitoare, iar câteva

lacrimi reci au prins a se prelinge pe obraji. Pentru o clipă, şi-a imaginat că este un mic prinţ îndurerat, însă nu era nicio prinţesă pe acolo, ca să-l salveze. Aerul era reavăn şi după durerea pe care o simţea în mâinile îngheţate ştia că temperatura scăzuse deja sub zero grade. Vremea din Ţara Vinului pe neaşteptate devenise nemilos de rece, încât picăturile de ploaie îngheţau pe drum, ba mai degrabă, în timp ce cădeau din cer, deveneau mici bobiţe de gheaţă care se sfărâmau imediat ce ajungeau pe pământ, dar numai pentru a se aduna laolaltă, alcătuind o pojghiţă zdravănă de gheaţă. În depărtare, o maşină solitară derapa în fel şi chip, pe drumul scăldat în lumina becurilor. Imaginea turmei de măgari negri care alergau pe Strada Măgarului i-a revenit în amintire asemenea unui vis străvechi. „Oare toate acestea se întâmplaseră aievea? Oare chiar exista o femeie atât de bizară precum şoferiţa? Oare chiar venise un investigator pe nume Ding Gou'er în Ţara Vinului pentru a cerceta un caz de canibalism asupra bebeluşilor? Oare chiar exista un om pe nume Ding Gou'er? Oare chiar eu sunt acela?" Pipăi zidul rece ca un sloi de gheaţă; lovi cu piciorul în pământ şi descoperi că era tare ca o stâncă; tuşi o dată şi simţi durere în piept. Tuşea lui s-a risipit în depărtare şi s-a pierdut în beznă. Toate acestea dovedeau că era aievea, iar sentimentul acela de împovărare nu voia să dispară, în pofida străduinţelor lui.

Simţea cum stropii îngheţaţi de ploaie îl izbeau peste obraji, ca şi cum l-ar fi zgâriat o pisicuţă cu ghearele, însă era o senzaţie cât se poate de plăcută. Se gândi că probabil era îmbujorat la fiţi iar acest gând îi aminti de scena neruşinată când se pălmuise de unul singur. Îi reveni amorţeala, apoi senzaţia de usturime. După acestea, a urmat chipul fioros al şoferiţei, care se legăna prin faţa lui; apoi chipul fioros a fost înlocuit de un chip drăgălaş care, la fel, se legăna şi nu mai voia să plece de acolo. După aceea, în faţa ochilor i-a

apărut imaginea şoferiţei alături de Yichi şi după ce sentimentele de furie şi gelozie se amestecau de-a valma, asemenea unui vin de proastă calitate, începeau să-i otrăvească sufletul încetul cu încetul. Avea mintea limpede şi îşi dădea seama că ceva îngrozitor se petrecuse: se îndrăgostise de femeia aceea, iar acum destinele lor erau legate unul de celălalt asemenea unei perechi de lăcuste legate cu un fir de aţă.

Investigatorul izbi cu pumnul în zidul cimitirului sau în piatra de mormânt a unui martir sau ce o fi fost acolo şi strigă: „Eşti o curvă! Eşti o curvă! O curvă de-adevăratelea! O curvă care se culcă cu bărbaţii pentru câţiva bănuţi!" Durerea pe care o simţea la mână îi făcea durerea din suflet să scadă în intensitate, aşa că izbi şi cu celălalt pumn în zidul de piatră. Apoi veni rândul capului.

O rază de lumină strălucitoare s-a oprit asupra lui, după care doi gardieni l-au chestionat pe un ton foarte sever:

— Ce faci aici?

El s-a întors încetişor şi şi-a dus mâna la ochi, ca să se protejeze de lumină. Deodată, a simţit cum îi înţepeneşte limba şi îşi pierde puterea de a mai rosti vreun cuvânt.

— Percheziţionează-l!

— Ce să percheziţionez? Nu vezi că-i nebun?

— N-ai voie să faci gălăgie! Ai înţeles?

— Du-te acasă, că dacă mai faci gălăgie va trebui să te săltăm.

După plecarea celor doi, investigatorul a rămas singur cu bezna care se răşchira în faţa ochilor lui. Îi era frig, îi era foame şi, una peste alta, îl mai durea şi capul de simţea că o să i se despice în două. Cu toată negura din jurul lui, a izbutit până la urmă să-şi revină în simţiri şi, ca prin ceaţă, interogatoriul la care fusese supus de gardieni i-a amintit de zilele lui glorioase de odinioară. „Cine sunt eu? Sunt Ding Gou'er, faimosul investigator de la Procuratura

Provinciei. Ding Gou'er este un om de vârstă mijlocie, care a umblat prin bordeluri şi care n-ar trebui s-o ia razna din pricina unei femei, amanta piticului. Cât de absurd este totul!" a mormăit el în timp ce îşi scotea batista, ca să-şi şteargă sângele de pe frunte. Sânge era şi în scuipatul lui. „De o fi să ajungă la urechile celor de la Procuratură isprăvile mele de aici, cu siguranţă că se vor tăvăli pe jos de râs." S-a pipăit la brâu şi, descoperind că obiectul acela metalic era la locul lui, a răsuflat uşurat. „Ar fi vremea să găsesc un hotel, să mănânc ceva, să mă odihnesc o noapte, iar mâine să mă apuc serios de treabă. Nu se poate să-mi scape din mână gaşca asta de neisprăviţii Şi-a impus să ţină drumul drept şi să nu-şi clintească privirea până când n-o să treacă de Cârciuma Yichi şi n-o să scape de nebunia de acolo.

Nici n-a apucat investigatorul s-o pornească bine pe aleea întunecată, când a tras o căzătură zdravănă pe spate, izbindu-se cu capul de pământ. În momentul în care a început să caute ceva de care să se proptească pentru a se ridica în picioare, a simţit cât era de rece şi de alunecos pe jos. S-a ridicat cătinel şi şi-a continuat drumul, cam împleticit, ce-i drept. Mersul era anevoios fiindcă aleea şerpuitoare era acoperită cu o pojghiţă zdravănă de gheaţă. În viaţa lui nu-i umblaseră picioarele pe aşa un drum. Când a întors capul să privească în urmă, luminile de la cârciumă i-au năvălit în ochi cu sălbăticie, ca o săgeată care-i străpungea inima. Asemenea unui animal nimerit de glonţul vânătorului, bărbatul s-a prăbuşit la pământ copleşit de gemete; flăcări albastre îi pârjoleau creierul, odată cu sângele fierbinte care îi năvălea în cap, ba avea senzaţia ca i se umflă ţeasta precum o minge care urma să plesnească dintr-o clipă într-alta. Din pricina durerii a deschis gura, cu gândul să urle, însă odată slobozit din gâtlej, urletul lui a pornit a se rostogoli prin pietrele de pe alee ca un car de apă, cu roţi mari de lemn. La rândul

său, trupul n-a putut opune rezistenţă şi s-a rostogolit şi el, mai întâi urmărind mişcarea roţilor de lemn; apoi s-a rostogolit în afara drumului, ca să scape de roţi, pentru ca din rostogolirea aceea nărăvaşă şase unească din nou cu roţile. Şi, cum urma el aşa răsucirea necontenită a roţilor de lemn, deodată s-a pierdut în contemplarea străzii, a zidurilor de piatră, a copacilor, a mulţimii de oameni, a clădirilor… totul se învârtea, se răsturna, se rotea Eră încetare. În timpul acestei rostogoliri, deodată a simţit că un obiect dur îl împunge la brâu, provocându-i o durere de nesuportat. Imediat şi-a amintit de pistol şi l-a scos. De îndată ce a atins mânerul care îi era atât de familiar, inima a început să-i bată de-a valma, căci gloria zilelor de odinioară îi revenea în faţa ochilor. „Ding Gou'er, cum e cu putinţă să fi decăzut atât de rău? Să ajungi să te prăvăleşti în noroi ca ultimul beţiv, să te transformi într-un morman de gunoi din pricina unei femei care s-a culcat cu un pitic… oare chiar merită? Câtuşi de puţin, câtuşi de puţin! Scoală-te, ridică-te în picioare şi poartă-te ca un bărbat demn!" în momentul în care s-a proptit cu palmele pe pământ, cu gândul să se salte de acolo, l-a cuprins o ameţeală groaznică. Avea o senzaţie limpede că luminile de la Cârciuma Yichi îşi exercitau din nou vraja asupra lui. De cum îşi îndrepta privirea într-acolo, o flacără verde nemiloasă îi pârjolea creierul şi îi înăbuşea lumina raţiunii. S-a forţat să nu mai privească înspre luminile acelea rele care îşi revărsau strălucirea numai peste droguri şi plăceri carnale. Păcatul invada cerul cu o forţă uriaşă, de nestăvilit, ca într-un vârtej imens, iar el era doar un fir de iarbă la marginea acestui vârtej. S-a împuns cu ţeava pistolului în coapsă, în speranţa că durerea aceea ascuţită va alunga dorinţele din mintea sa. Când a izbutit într-un târziu să se ridice în picioare, a pornit cu paşi mărunţi către inima întunecimii, icnind la fiecare mişcare.

Aleea cufundată în negură părea fără sfârşit. Nu existau lămpi care să lumineze, ci doar razele palide ale stelelor din tării dădeau contur zidurilor care străjuiau drumul de-o parte şi de alta. Stropii de ploaie, preschimbaţi din ce în ce mai mult în zăpadă, cădeau greoi în noapte, însoţiţi de un foşnet misterios, emoţionant, ce îi dădea de înţeles că dincolo de acele ziduri stăteau semeţi nenumăraţi pini şi chiparoşi verzi ca smaraldul, simbolizând nenumăraţii eroi care îşi duseseră traiul cândva în acest mic târg. De-a lungul veacurilor, mii şi zeci de mii de oameni îşi sacrificaseră viaţa pentru interesele poporului, înduraseră cele mai mari suferinţe şi atunci oare cei de acum mai aveau vreo durere de care să nu se poată dezbăra? Parafrazând astfel în minte o vorbă celebră de-a lui Mao, investigatorul simţea cum durerea din suflet i se mai ostoieşte. Luminile de la Cârciuma Yichi fuseseră deja înghiţite de clădirile înşirate una după alta, în timp ce aleea îngustă, strânsă între zidurile de piatră, fusese, la rândul ei, înghiţită de gândurile lui aiurite. Timpul trecea iremediabil; noaptea întunecată înainta prin ploaia care foşnea îngheţat; lătratul înfundat al unui câine sporea şi mai mult atmosfera misterioasă a acestui orăşel. Pe nesimţite, Ding a ieşit de pe aleea pietruită, întâmpinat de o lampă cu gaz, care sfârâia şi a pornit cu iuţeală înspre acea lampă, precum o molie atrasă de flacăra strălucitoare.

În bătaia luminii se profila o tarabă unde se vindea supă aburindă cu colţunaşi. A zărit, apoi, cărbunii care pâlpâiau în cuptor, cu lumini galben-aurii, a auzit lemnele care trosneau, muşcate de foc, a văzut scânteile care zburau în aer şi a simţit mirosul de fasole arsă. Oala cu supă bolborosea pe foc, răspândind o aromă ameţitoare. Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai mâncase, fiindcă maţele îi ghiorţăiau îngrozitor, iar picioarele i se înmuiaseră şi de-abia îl mai duceau. Mai mult, tot corpul îi era prins

de un tremur uşor, însoţit de sudoarea rece care i se ivise pe frunte. S-a prăbuşit în faţa tarabei cu supă cu colţunaşi.

Vânzătorul cel bătrân din spatele tarabei l-a tras de braţ, ca să-l ridice.

— Unchiule, aş vrea şi eu să mănânc nişte supă.

Bătrânul l-a aşezat pe un scăunel şi i-a dat un bol cu supă pe care investigatorul l-a înşfăcat grăbit. Fără să-i pese dacă supa e fierbinte sau e rece, a dat-o pe gât cu lăcomie, numai că, odată ce mâncarea i-a ajuns în stomacul gol, senzaţia de foame a devenit crâncenă. A înfulecat patru boluri pline ochi unul după altul, ca un hămesit şi parcă tot nu se sătura, dar când a privit în jos, către burtă, a înţeles că încă un pic şi supa ar fi făcut cale întoarsă.

— Mai mănânci? l-a întrebat vânzătorul cel bătrân.

— Nu mai vreau. Cât costă?

— Nu-i cazul să mă mai întrebi, i-a răspuns bătrânul, privindu-l cu milă. Dacă ţi-e la îndemână, dă-mi patru bănuţi, dacă nu, socoteşte că ţi-am făcut eu cinste.

Investigatorul se simţea îngrozitor de rănit în orgoliu şi atunci îşi imagină că ar avea în buzunar o bancnotă de o sută de *yuani* nouă-nouţă, cu marginile tăioase ca un cuţitaş şi că ar apuca-o cu vârfurile degetelor, făcând-o să foşnească uşor, şi ar arunca-o bătrânului vânzător, înainte de a-l săgeta cu privirea sa dispreţuitoare. Apoi, s-ar întoarce şi ar pleca fluierând, un fluierat tăios care ar spinteca noaptea adâncă şi astfel i-ar lăsa o amintire de neuitat pentru toată viaţa. Toate bune şi frumoase, doar că investigatorul n-avea niciun sfanţ în buzunar. Atunci când înfulecase holurile cu supă, îşi înfulecase deopotrivă stinghereala şi ruşinea. Colţunaşii îi veneau înapoi pe gât, dar numai ca să-i mestece mai bine şi să-i înghită la loc; abia acum le simţea gustul. Se gândea cu tristeţe că se transformase într-un animal care îşi regurgitează nutreţul şi deodată

îşi aminti furios de micul demon cu solzi care îi furase portofelul, ceasul, bricheta, legitimaţia şi aparatul de ras, îşi aminti de Jin Gangzuan, cel cu chipul unsuros, îşi aminti de şoferiţa cea bizară, îşi aminti de celebrul Yu Yichi. Gândul la acest pitic i-a adus, totodată, înaintea ochilor trupul voluptuos al şoferiţei şi astfel flacăra geloziei aprige s-a reaprins în sufletul lui. Grăbit, s-a smuls dinlăuntrul acelor amintiri primejdioase şi s-a întors la scena stingheritoare în care pur şi simplu devorase supa bietului om, fără să fie în stare să-i plătească. Pentru patru bănuţi amărâţi ajunsese să se comporte ca un cerşetor jalnic – un erou îngenuncheat de patru bănuţi. S-a căutat bine în buzunare, dar nici gând să găsească ceva. Chiloţii şi maioul încă atârnau de candelabrul şoferiţei, acolo unde-i lăsase când fugise mâncând pământul, numai să scape de urgie. Noaptea geroasă îi pătrundea în oase. Văzându-se fără cale de ieşire, a scos pistolul şi l-a pus uşurel într-un bol de ceramica albă cu flori albastre, de unde reflecta străluciri metalice.

— Unchiule, eu sunt investigator trimis de la Procuratura Provinciei, doar ca am dat peste nişte răufăcători care mi-au furat bunurile şi m-au lăsat numai cu pistolul ăsta care poate sta drept dovadă că nu sunt genul care mănâncă pe degeaba.

Bătrânul s-a aplecat speriat şi, luând cu ambele mâini bolul în care se afla pistolul, i-a spus:

— Ce om de ispravă! Ce om de ispravă! Este norocul meu că aţi ales să mâncaţi aici supa cu colţunaşi. Acum vă rog să vă luaţi chestia asta de aici, ca mă bagă în toţi sperieţii.

— Bătrâne, i s-a adresat investigatorul în timp ce îşi recupera pistolul, de vreme ce mi-ai cerut doar patru bănuţi, probabil că ţi-ai dat seama că sunt falit. Faptul că mi-ai dat să mănânc supă pe săturate, ştiind prea bine că n-am cu ce să-ţi plătesc, înseamnă că m-ai luat drept un neisprăvit care ţi-ar putea face rău, iar eu nu pot să

îndur aşa ceva. Uite cum facem: am să-ţi dau numele meu şi adresa, ca să mă cauţi la nevoie. Ai ceva de scris?

— Eu sunt un biet vânzător de supă cu colţunaşi, neştiutor de carte. De unde aş putea să am ceva de scris? a spus bătrânul. Şefule, bunule şef, din prima clipă mi-am dat seama că dumneavoastră sunteţi o persoană importantă, în misiune sub acoperire. Nu trebuie să-mi lăsaţi numele şi adresa. Tot ce vă cer este să-mi cruţaţi viaţa.

— Misiune sub acoperire? Pe dracu! Sunt omul cel mai lipsit de noroc din lume! Este inacceptabil să-ţi mănânc supa pe degeaba. Uite cum facem…

Investigatorul a apăsat pe butucul pistolului şi a scos un glonţ lucios pe care i l-a oferit bătrânului, spunându-i:

— Ţi-l las ca amintire.

Bătrânul îşi flutura mâna în semn de refuz.

— Nu trebuie, nu trebuie, a spus el. Şefule, ce înseamnă câteva boluri de supă? Norocul meu a fost să întâlnesc un om atât de bun şi drept ca dumneata, un noroc care o să ne fie de ajuns pentru trei generaţii de acum înainte. Nu trebuie, nu trebuie…

Investigatorul nu voia să-l lase să tremure la nesfârşit, aşa că l-a prins de mână şi i-a pus în palmă, cu forţa, un cartuş. A simţit în clipa aceea că palma bătrânului ardea ca focul.

Imediat a auzit în spatele lui un râs lugubru precum strigătul ascuţit al unei bufniţe cocoţate pe o piatră de mormânt. S-a speriat atât de tare încât şi-a tras capul între umeri şi iarăşi un jet de urină s-a pornit nestăvilit.

— Bun investigator, nimic de zis! a răsunat o voce de om bătrân. E limpede că e vorba de un condamnat care a evadat!

S-a întors speriat şi a observat că la poalele unui platan stătea un bărbat slab, îmbrăcat cu nişte haine militare ponosite. Ţinea cu amândouă mâinile o puşcă de vânătoare, iar alături de el un câine

lăţos, tigrat, şedea cuminte pe labele din dos. Ochii îi scânteiau de parcă lansau două fascicule laser, încât câinele îl speria pe investigator mai tare decât omul acela.

— Unchiule Qiu, v-am deranjat! a spus cu voce înceată bătrânul vânzător de supă.

— Liu al Patrulea, de câte ori ţi-am spus că n-ai voie să-ţi aşezi taraba aici? Dar tu te încăpăţânezi să vii tot aici!

— Unchiule Qiu, te-am mâniat, dar ce poate face un om sărman ca mine? Fata mea are nevoie de bani pentru şcoală şi n-am încotro. Pentru ea fac orice, dar nu îndrăznesc să mă duc la oraş, fiindcă acolo îmi dau amendă, dacă mă prind, iar amenda înseamnă banii pe jumătate de lună.

Unchiul Qiu a răsucit puşca în aer şi a strigat pe un ton aspru:

— Tu de acolo, aruncă pistolul imediat!

Ding Gou'er, ca un copil ascultător, a zvârlit pistolul la picioarele celui pe care bătrânul vânzător de supă îl numise „unchiul Qiu", iar apoi, încetişor, a ridicat braţele, în timp ce îl urmărea cu privirea cum ţine puşca doar cu o mână, pentru a avea liberă mâna cealaltă. Stătea cu picioarele uşor îndoite, într-o poziţie care lăsa de înţeles că este pregătit să tragă, în caz de nevoie. Slăbănogul unchi Qiu a studiat revolverul cu atenţie sporită înainte să se pronunţe pe un ton dispreţuitor: „O porcărie!" Ding Gou'er s-a gândit să profite de ocazie şi să-l linguşească, drept care a spus: „îmi dau seama că sunteţi expert în privinţa armelor". Faţa bătrânului s-a luminat pe dată. Cu voce ascuţită, dar răsunătoare a spus: „Chiar că ai nimerit-o! Am umblat cu cel puţin patruzeci-cincizeci de tipuri de arme la viaţa mea, de la puştile din Cehia la cele marca Hanyang, mitraliere ruseşti şi pistoale automate… asta ca să amintesc doar câteva. Dacă vine vorba de pistoale, am folosit Mauser german, pistol spaniol cu încărcător mare, pistol japonez «Carapace de broască», revolver

chinezesc şi vreo trei tipuri de puşti. Pistolul ăsta…" Odată ce a rostit aceste vorbe, a aruncat în aer pistolul lui Ding Gou'er, dar l-a prins de îndată, cu mişcări foarte agile, total surprinzătoare pentru vârsta lui. Avea un cap alungit, ochi mici, nas acvilin, sprâncene aproape inexistente şi mai deloc perciuni. Faţa-i ridată era negricioasă ca o scoarţă de copac prăjită în cuptor. „Pistolul ăsta", a reluat el pe un ton dispreţuitor, „este o jucărie pentru femei". Investigatorul i-a răspuns calm: „Pistolul ăsta ţinteşte foarte bine". Bătrânul l-a studiat cu mare atenţie şi a comentat cu un ton de expert: „Pe o distanţă de zece metri ţinteşte bine, într-adevăr, dar mai departe de atât, nu face doi bani". „Unchiule, dumneata le ştii pe ale dumitale", i-a dat replica Ding Gou'er. Bătrânul cel costeliv şi-a pus la brâu pistolul şi a pufnit pe nas, sfidător.

— Unchiul Qiu este revoluţionar veteran. El este şeful care se ocupă de Cimitirul Martirilor din Ţara Vinului, a sărit cu precizările vânzătorul de supă cu colţunaşi.

— Nu-i de mirare, i-a răspuns Ding Gou'er.

— Tu cu ce te ocupi? l-a iscodit bătrânul revoluţionar.

— Sunt investigator la Procuratura Provinciei.

— Să-ţi vedem documentele!

— Mi-au fost furate.

— Mie mi se pare ca arăţi a fugar.

— Aşa-i, arăt a fugar, dar nu sunt.

— Cum poţi să dovedeşti?

— Poţi să-i dai un telefon Secretarului de Partid pe municipiu, primarului, şefului Poliţiei, Procurorului General şi să-i întrebi dacă ştiu un investigator special pe nume Ding Gou'er.

— Investigator special? a întrebat bătrânul revoluţionar, hlizindu-se. Da' de unde s-au pricopsit cu aşa un investigator?

— O femeie m-a adus în halul ăsta, a spus Ding Gou'er. Ar fi vrut

ca aceasta să fie o autoironie, însă nu-şi imaginase că rostirea acestor vorbe îi va produce o durere copleşitoare în suflet. Neputincios, s-a lăsat pe vine în faţa tarabei cu supaşi, lovindu-se cu pumnii însângeraţi pe fruntea şi ea însângerata, a continuat cu o voce sfârşită:

— O femeie şi un pitic m-au adus în halul ăsta… Bătrânul revoluţionar s-a apropiat şi l-a îndemnat, în timp ce îl împungea cu ţeava puştii în spinare:

— Ridică-te odată!

Prin pânza de lacrimi care i se aşternuse pe ochi, Ding Gou'er privea capul negricios şi lunguieţ al bătrânului revoluţionar şi i se năzărea că vede un consătean sau pe şeful lui sau mai degrabă se imagina în postura fiului care îşi revede bucuros tatăl. Sub povara emoţiilor, a cuprins cu braţele picioarele bătrânului revoluţionar şi i-a spus, plângând:

— Domnule, sunt un nimic. Am fost nenorocit de o femeie… Bătrânul l-a înşfăcat de guler şi l-a săltat în sus. L-a privit cu ochi sfredelitori cam cât ţi-ar lua să tragi câteva fumuri dintr-o pipă, după care a scuipat pe jos, i-a aruncat revolverul la picioare şi i-a întors spatele, îndepărtându-se cu mers legănat, în deplină tăcere. La fel de tăcut îl urma şi câinele cu blana lui gălbuie şi umedă, care lucea în beznă ca un veşmânt împodobit cu perle.

Bătrânul vânzător de supă a pus glonţul cel lucios lângă pistol, iar apoi, grăbit, şi-a strâns taraba, a stins lampa **cu** gaz şi a luat-o din loc, la fel de tăcut.

Ding Gou'er rămăsese încremenit în bezna, urmărindu-l cu privirea pe bătrân până când tot ce mai putea zări era doar o lumină palidă, în depărtare, pâlpâind precum un foc demonic. Deasupra se întindea coroana uriaşă a platanului, care îl apăra de puzderia de picături de ploaie ce cădeau cu un freamăt uşor. Oamenii

dispăruseră şi, odată cu ei, şi lumina, iar acum, în liniştea adâncă a nopţii, foşnetul ploii prin crengile copacilor se amplifica şi mai mult. Bulversat, s-a ridicat în picioare, fără să uite însă să-şi ia şi pistolul de jos. Aerul reavăn devenise şi mai greu de suportat, făcându-l şi mai tare să resimtă o durere puternică în tot corpul. Era un biet străin într-un loc străin, împovărat de sentimentul că sfârşitul e pe-aproape.

Ochii ameninţători ai bătrânului revoluţionar ascundeau un gând rău, dar Ding Gou'er simţise nevoia să i se destăinuie. Ce forţă îl determinase, oare, într-un timp atât de scurt să se transforme dintr-un bărbat dur, capabil să îndure orice, într-un prăpădit nevrednic de nimic? Era posibil ca o femeie atât de banală să aibă o asemenea putere asupra lui? Aşa ceva nu era cu putinţă, deci nu era deloc cinstit ca toată responsabilitatea pentru ceea ce i se întâmplase să fie pusă în cârca ei. Se petrecea, totuşi, ceva misterios aici, iar bătrânul acela care patrula împreună cu câinele se afla chiar în miezul misterului. Cu siguranţă că în capul lui cel lunguieţ se adunase de-a lungul timpului o bogată înţelepciune, aşa că Ding Gou'er n-a mai stat pe gânduri şi s-a hotărât să pornească în căutarea bătrânului revoluţionar.

Şi-a pus în mişcare picioarele amorţite, îndreptându-se în direcţia în care îi pierduse din vedere pe bătrân şi pe câinele lui. Auzea în depărtare un tren cum trece pe pod, stârnind un zăngănit metalic ce sporea şi mai mult misterul nopţii adânci. Drumul şerpuia mai întâi, pentru ca apoi să urmeze pe o pantă abruptă care l-a determinat să se lase în jos şi să alunece la vale. Când şi-a ridicat privirea, a observat în apropiere câteva cărămizi stivuite; în bătaia luminii, şi-a dat seama că erau sparte, dar şi albicioase, ca şi cum peste ele s-ar fi aşternut o pojghiţă de zăpadă. După câţiva paşi, s-a trezit lângă o poartă laterală străveche. Lampa care ardea pe creasta zidului îşi

răsfira lumina peste poarta din fier forjat şi mai jos, peste placa de lemn vopsită în alb, pe care erau caligrafiate câteva caractere roşii, mari:

„Cimitirul Martirilor din Ţara Vinului". Ding Gou'er s-a repezit şi a apucat barele metalice ale porţii, ca un deţinut ce aşteaptă cu nerăbdare să treacă dincolo; din pricina frigului şi umezelii mâinile i se lipeau aşa de tare de bare încât ar fi fost cu putinţă în orice clipă să rămână fără un strat de piele. Dulăul gălbui s-a repezit spre el, dezlănţuindu-se cu un lătrat înfricoşător, însă n-a reuşit să-l înspăimânte atât de tare încât să-l gonească de acolo. Strigătele ascuţite ale bătrânului revoluţionar, care îşi făcuse deja apariţia în spatele porţii, pe dată au potolit furia câinelui, ţintuit locului instantaneu, cu capul plecat în jos, în tăcere. Bătrânul revoluţionar s-a înfăţişat în faţa lui Ding Gou'er cu puşca atârnată pe umăr; nasturii metalici de la veston aminteau de autoritatea sa de odinioară, pe când era comandant.

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat el cu asprime în glas.

Ding Gou'er şi-a tras nasul şi a spus pe un ton plângăcios:

— Şefule, eu chiar sunt investigator de la Procuratura Provinciei.

— Cu ce scop ai venit aici?

— Să fac investigaţii într-un dosar foarte important.

— Ce dosar?

— Un dosar cu o bandă de demnitari canibali din Ţara Vinului, care gătesc şi consumă bebeluşi.

— I-am omorât eu, a răspuns furios bătrânul revoluţionar.

— Vă rog să nu vă enervaţi. Daţi-mi voie să intru şi să vă explic pe îndelete!

Bătrânul revoluţionar a deschis o portiţă şi i-a spus:

— Strecoară-te pe aici!

Ding Gou'er a ezitat un pic, fiindcă a zărit nişte fire de păr gălbui

agăţate într-un colţ al portiţei.

— Intri, sau nu?

Ding Gou'er s-a aplecat şi a reuşit să intre astfel.

— Voi, ăştia burtoşi, nu vă comparaţi cu câinele meu are se strecoară pe aici!

Investigatorul l-a urmat pe bătrânul revoluţionar în sala de primire din stânga porţii, care i-a amintit dintr-odată de sala de la mina de cărbune Luoshan şi de paznicul cu părul ciufulit ca blana de câine.

Sala era bine luminată, iar pereţii erau văruiţi cu un alb strălucitor. Patul *kang* ocupa jumătate din cameră, iar la capăt era despărţit printr-un zid de un cuptor pe care se afla o oală. În întreaga încăpere plutea un miros de pin pe care cu siguranţă îl răspândeau buştenii ce ardeau mocnit în sobă.

Bătrânul revoluţionar şi-a desfăcut puşca de pe umăr şi a agăţat-o pe perete, după care a zis, frecându-şi mâinile:

— Marele meu privilegiu este că pot să dorm pe *kang*-ul încălzit. Apoi, privindu-l pe Ding Gou'er, a continuat: Nu crezi că merit şi eu atâta lucru după ce am fost revoluţionar timp de câteva zeci de ani şi m-am ales cu vreo şapte-opt cicatrici cât pumnul?

— Meritaţi, meritaţi pe deplin! i-a răspuns cu voce somnoroasă Ding Gou'er, deja copleşit de căldura din încăpere.

— Doar că nenorocitul ăla de Yu, şeful de secţie, mi-a cerut să ard lemn de salcâm în loc de lemn de pin! Cât am fost tânăr, am luptat în revoluţie şi chiar bărbăţia mi-am pierdut-o din cauza diavolilor japonezi, lucru care m-a afectat nespus, fiindcă am rămas fără urmaşi – fii şi nepoţi, aşa că ce mare scofală dacă ardeam şi eu nişte lemn de pin? Am ajuns la optzeci de ani. La urma urmei, câţi pini am să mai apuc eu să ard? Eu îţi spun că, şi dacă ar veni Regele Cerului pe pământ, tot n-ar reuşi să mă împiedice să ard lemn de

pin!

Bătrânul se înflăcăra şi mai tare, spunând aceste vorbe, încât la un moment dat începuse să-şi agite mâinile şi să facă spume în colţul gurii.

— Ce spuneai adineaori? ziceai că unii mănâncă bebeluşi? Sunt canibali? Nişte animale! Cine sunt ăştia? Mâine mă duc şi îi omor cu mâna mea! Întâi îi împuşc şi după aceea îi raportez. Cel mult o să fiu degradat. Eu am ucis sute de oameni la viaţa mea, cei mai mulţi dintre ei nişte răufăcători: trădători, contrarevoluţionari, agresori, dar acum am ajuns la bătrâneţe şi ar fi cazul să omor şi câţiva canibali!

Ding Gou'er simţea o mâncărime pe tot corpul, poate şi din pricina hainelor umede care răspândeau un miros puternic de cenuşă.

— Exact asta investighez eu acum, i-a spus el bătrânului revoluţionar.

— Investighezi pe dracu! i-a replicat bătrânul. Scoate-i tuia lumină şi eu îi omor pe toţi. Investighezi pe dracu!

— Bătrâne, acum trăim într-o societate cu un sistem sănătos de legi. Nu poţi să te duci şi să omori oamenii pur şi simplu, fără probe concludente!

— Atunci, du-te şi fa mai repede investigaţia aia, ce stai pe aici de pomană? Ce s-a întâmplat cu conştiinţa ta de clasă? Ce s-a întâmplat cu loialitatea ta pentru profesie? Duşmanul mănâncă oameni, iar tu te-ai aciuat aici, la căldurică! Fac pariu că eşti de-al lui Troţki! Eşti un burghez! Eşti un lacheu imperialist!

Avalanşa de invective pe care bătrânul revoluţionar a revărsat-o asupra lui a avut darul de a-l trezi din letargia în care căzuse, de parcă ar fi fost împroşcat cu sânge de câine. Brusc, o fierbinţeală i-a cuprins tot pieptul. Cu un rânjet pe buze, s-a despuiat în pielea

goală, lăsându-şi doar încălţările ponosite în picioare, s-a aşezat pe vine în faţa *kang* - ului şi a aţâţat focul, după care a mai vârât câţiva buşteni de pin. Simţea cum fumul albicios, parfumat, îi asaltează nările. Apoi, şi-a pus hainele pe un băţ la uscat lângă *kang* şi cum se uscau ele aşa, împrăştiau o duhoare ca de piele de măgar. Focul îl încinsese de-a binelea şi îi dădea ba mâncărime, ba durere, însă cu cât se scărpina mai tare cu atât se simţea mai bine.

— Nu cumva ai râie? i-a zis bătrânul revoluţionar. Eu am făcut râie odată, când am dormit în fân şi de la mine a luat tot plutonul. De atâta mâncărime, ne-am scărpinat până ne-a dat sângele. Scărpinatul n-ajuta la nimic, ne-am lămurit noi curând, că ni se părea că ne mănâncă şi măruntaiele pe dinăuntru. De acum ne scăzuse de tot forţa de a mai lupta şi ajunseserăm să pierdem oameni în bătălii. Atunci, Ma Shan, adjunctul de la trupa a opta, a găsit o soluţie: a cumpărat o legătură mare de ceapă, una de usturoi şi le-a zdrobit cu piatra, după care le-a amestecat cu sare şi oţet şi ne-a frecat pe tot corpul. Ustura îngrozitor, ne amorţise pielea, de parcă ne zgâria un câine cu ghearele, dar era o senzaţie atât de plăcută şi, mai cu seamă, toată scabia aia nenorocită s-a dus ca prin minune. Când te îmbolnăveşti, ar trebui să ai tratament gratuit. Eu mi-am pus capul în laţ şi am luptat pentru revoluţie, aşa că acum ar fi cazul să mă bucur şi eu de tratament gratuit…

Investigatorul simţea în vorbele bătrânului revoluţionar o doză de amărăciune şi nemulţumire. Tocmai ascultase o istorisire apăsătoare, înţesată cu multe potrivnicii, despre revoluţie. Dacă mai devreme tot ce-şi dorise el era să-şi deschidă sufletul în faţa bătrânului, până la urmă sfârşise prin a-i asculta nemulţumirile. Profund dezamăgit, investigatorul a înţeles atunci că nimeni nu poate fi salvatorul nimănui în lumea aceasta, căci fiecare îşi duce propriile necazuri în spinare – cel flămând tot flămând rămâne, aşa

cum şi cel însetat tot însetat rămâne. Şi-a scuturat hainele, a curăţat noroiul uscat de pe ele, după care s-a îmbrăcat. Hainele fierbinţi îi ardeau pielea, dar era o senzaţie care, în mod surprinzător, îl făcea să se simtă de parcă s-ar fi înălţat în zbor până la nori, doar că acum, cu trupul copleşit de plăcere, durerea sufletească revenea mai abitir şi aşa se face că înaintea ochilor i-a apărut imaginea limpede a şoferiţei tăvălindu-se în pat cu piticul crăcănat şi cu pieptul bombat. Era o imagine vie, ca desprinsă dintr-un tablou, după cum o văzuse el atunci când se uitase pe gaura cheii. Cu cât se gândea mai mult, cu atât imaginea devenea mai provocatoare. Şoferiţa avea pielea aurie, ca un ţipar-femelă, foarte alunecos, cu trupul acoperit de o peliculă uleioasă, care împrăştia un miros greu. Yu Yichi era ca un broscoi râios şi o frământa întruna cu ghearele lui scârboase. Fiecare orăcăit şi-l însoţea cu spume la gură… Inima lui Ding Gou'er fremăta precum frunza în bătaia vântului. Tare ar fi vrut să-şi poată scoate inima din piept şi s-o zdrobească în faţa ei fără milă. Curvă, curvă, o curvă mizerabilă! Parcă şi vedea în faţa ochilor cât se poate de clar cum investigatorul Ding Gou'er, impunător ca o statuie de marmură, doboară dintr-un Şut, cu pantoful de piele, uşa de culoare bej. În faţă i se dezvăluia un pat pe care stăteau uluiţi şoferiţa şi Yu Yichi – el se răsuceşte în pat ca un broscoi râios – burta-i e plină de pete roşii, urâte, tremură tot într-un colţ – cu pieptul bombat, cocoşat, crăcănat sau cu picioarele încrucişate, cu o căpăţână enormă, ochii albi, nasul coroiat, gura fără buze, cu dinţii galbeni şi rari; gura arată ca o gaură neagră din care iese o duhoare greu de suportat, are urechi mari, uscate, pielea aproape transparentă şi gălbejită, braţele subţiri şi lungi, ca de maimuţă, dar care de-abia dacă ajung la pământ; corpul îi e acoperit de păr, iar labele picioarelor cu mai multe degete decât e firesc. Şi mai era şi mădularul ăla ca de măgar, negru ca noaptea. Cum poţi să te culci

cu o asemenea arătare? Investigatorul, incapabil să-şi înfrâneze pornirile, a tras un strigăt slobozit din toţi rărunchii.

— Ce spui? Ce dracu spui? a bălmăjit unchiul Qiu, bătrânul revoluţionar, speriat.

Dulăul gălbejit a început să latre ameninţător.

Apoi, ea strigă speriată şi se acoperă în mare grabă cu pătura, aşa cum vezi mereu că fac iubiţii în filme. Ea tremură sub pătură şi de îndată el zăreşte trupul acela care-i era cunoscut de acum – voluptuos… bine legat… parfumat… Parcă zeci de mii de săgeţi îi străpung inima, stârnindu-i o durere crâncenă, aşa cum nu mai pătimise niciodată. O lumină albastră îi trece prin faţă; faţa lui are culoare metalică şi pare înţepenită, râde batjocoritor şi are pielea rece ca gheaţa. Ridică pistolul, pune degetul pe trăgaci, îl flutură uşor, îl răsuceşte elegant, după care ţinteşte şi poc! răsună o împuşcătură. Oglinda din spatele lui Yu Yichi se sparge, iar bucăţi lucioase cad pe jos zornăind – Yu Yichi zace nemişcat – investigatorul scoate pistolul şi se întoarce, fără sa scoată niciun cuvânt – să nu cumva să întorci capul – iese cu paşi mari din crâşma Yu Yichi – Iartă-mă, iartă-mă! se jeleşte ea în timp ce îngenunchează pe podea, învelită cu cearşaful – să nu cumva să întorci capul – el merge pe strada însorită din Ţara Vinului, cu mulţimea de oameni adunaţi şi de-o parte, şi de cealaltă a străzii, care se holbează la el cu priviri în care se întrezăreşte respectul, dar şi teama – sunt bărbaţi, femei, bătrâni, bătrâne, una dintre ele seamănă cu mama lui, cu lacrimi în ochi şi buze tremurânde. Copile, spune ea, copilaşul meu – o iată îmbrăcată cu rochie lungă, imaculată, cu plete aurii ce îi curg râuri pe umeri, îşi croieşte drum prin mulţime; ochii îi sunt înecaţi în lacrimi, umbriţi de genele dese şi arcuite, pieptul frumos conturat îi saltă la fiecare respiraţie, căci trebuie să-şi facă loc, ca să străbată mulţimea. Strigă cu vocea înlăcrimată: Ding Gou'er, Ding Gou'er –

dar Ding Gou'er nu întoarce capul şi nici măcar cu coada ochiului nu o priveşte, merge înainte hotărât, cu paşi apăsaţi şi răsunători; iese la lumina soarelui, în bătaia razelor multicolore, se îndepărtează şi în cele din urmă devine una cu soarele roşu, mare cât roata carului…

Bătrânul revoluţionar şi-a aşezat mâna puternică pe umărul lui Ding Gou'er. Investigatorul, care de acum era una cu soarele, tremura, dar parcă se străduia, totuşi, să-şi revină. Inima încă îi bătea în ritm alert, iar ochii îi erau împânziţi de lacrimile lui de erou.

— La dracu! Eşti cumva posedat de demoni? l-a întrebat bătrânul revoluţionar dispreţuitor.

Investigatorul şi-a şters grăbit lacrimile cu mâneca şi a chicotit uşor, cam stingherit.

După fanteziile tumultuoase, se simţea de parcă în pieptul lui ce ascundea atâta melancolie se configurau crăpături adânci, în timp ce creierul obosit îi devenea tot mai greoi; în urechi îi răsuna un bâzâit continuu.

— Arăţi de parcă ai fi făcut o nenorocită de răceală! i-a spus bătrânul revoluţionar. Ai o faţă ca un fund de maimuţă!

Bătrânul revoluţionar a scos dintr-o gaură de sub *kang* o sticlă de băutură, din ceramică albă, cu marca înscrisă cu culoare roşie.

— Îţi dau ceva ce o să-ţi vindece răceala asta păcătoasă, a spus el, fluturându-i sticla prin faţă. Bea, fiindcă omoară viruşii şi îţi scoate otrava din corp. Alcoolul este un leac bun care vindecă o sută de boli. În anul acela, când am traversat Râul Roşu de patru ori cu Mao Zedong şi am trecut de două ori prin satul Maotai, a trebuit să părăsesc plutonul, fiindcă m-am îmbolnăvit de malarie. Atunci m-am ascuns într-o distilerie, iar când au venit bandiţii albi, de la Guomindang şi au deschis focul, m-am speriat îngrozitor, dar mi-

am zis: „Bea! Asta te ajută să-ţi înăbuşi frica!" Gâl, gâl! Şi uite aşa am dat pe gât trei pahare, unul după altul, altminteri n-aş fi reuşit să mă calmez, să prind curaj şi să scap de tremurat. Apoi, am înşfăcat un ciomag, am ieşit din distilerie şi am omorât în bătaie vreo doi bandiţi albi, după care le-am luat puştile şi am ajuns din urmă trupele lui Mao Zedong. La vremea aceea, Mao Zedong, Zhu De, Zhou Enlai şi Wang Jiaxiang beau toţi Maotai. Când consuma alcool, Mao Zedong avea mintea ascuţită şi pe dată era capabilă să conceapă? nişte strategii minunate, altfel ar fi avut mari pierderi în rândul soldaţilor. Băutura asta – Maotai – a contribuit enorm la revoluţia chineză. Tu probabil că îţi închipui că Maotai a fost ales la întâmplare ca să fie băutură naţională, nu-i aşa? Nici vorbă, este comemorativă! Eu, după o viaţă de revoluţionar, ar trebui să fiu şi eu mare băutor, nu? Nemernicul de Yu, şeful de departament, vrea să-mi taie porţia de Maotai şi s-o înlocuiască cu nu ştiu ce băutură, Armăsarul cu coama roşie". Să-i dea bunică-sii aşa ceva!

Bătrânul revoluţionar a turnat băutura într-o cană de ceramică ciobită pe margine, a lăsat capul pe spate şi a dat totul pe gât dintr-o înghiţitură.

— Acum e rândul tău. E Maotai veritabil, bea până la ultima picătură!

Când a văzut ochii înlăcrimaţi ai lui Ding Gou'er, i-a spus dispreţuitor:

— Nu te încumeţi să bei? Numai trădătorii şi provocatorii n-au curajul să bea alcool, fiindcă le e teamă că se îmbată şi îşi dezleagă limba, divulgând cine ştie ce secrete. Eşti cumva trădător? Sau poate eşti vreun provocator? Nu eşti? Păi, dacă nu eşti, atunci de ce n-ai îndrăzneala să bei alcool?

Din nou şi-a lăsat capul pe spate şi a turnat băutura, care gâlgâia uşor, alunecându-i pe gât.

Dacă nu bei, eu n-am să te forţez, să ştii! Tu poate crezi că mie mi-a fost uşor să ajung să beau picătura asta de Maotai Păi, şeful de departament, Yu, mare adept al lui Troţki, nu mă slăbeşte cu privirea. Când coboară în zbor, o pasăre phoenix e mai nepricepută ca un pui, tot aşa cum tigrul care ajunge la câmpie este la mila câinilor.

Aroma băuturii îi stârnea lui Ding Gou'er o poftă de nestăpânit şi, iată, nu-i de mirare că emoţiile năvalnice compun momentele cele mai potrivite pentru beţie. De aceea, a întins mâna şi a înşfăcat cana de ceramică, a dus-o la gură, a tras aer în piept şi în clipa următoare i-a îngăduit băuturii să-i inunde stomacul, în faţa ochilor, un mănunchi de flori de lotus roz se deschideau, revărsându-şi lumina ce stârnea gânduri năstruşnice într-o mare înceţoşată. Era lumina băuturii Maotai, era spiritul băuturii Maotai, iar într-o secundă Ding a simţit că lumea devine incredibil de frumoasă, alături de Cer, alături de Pământ, alături de pomi, alături de zăpada neîntinată de pe culmile munţilor Himalaya. Tot hlizindu-se, bătrânul revoluţionar a înşfăcat cana de ceramică, pe care a umplut-o din nou, dar la auzul gâlgâitului stârnit de băutura care se revărsa în cană, investigatorul a simţit deodată cum urechile încep să-i vibreze şi gura i se umple de salivă.

Curând, a băgat de seamă că pe faţa bătrânului revoluţionar se aşternuse un aer de bunătate greu de descris. A întins mâna şi s-a auzit spunând:

— Dă-mi şi mie. Mai vreau să beau.

Bătrânul revoluţionar ţopăia în faţa lui sprinţar nevoie mare, ca un tinerel şi îi spunea:

— Nu-ţi mai dau, că nici mie nu mi-e deloc uşor să fac rost.

— Vreau să beau! a strigat el. Vreau să beau! Tu ai trezit şarpele lăcomiei în mine şi acum nu te mai înduri să-mi dai nici măcar un

strop?

Bătrânul revoluţionar a dus cana la gură, cu gândul să înghită băutura cât mai iute, însă Ding Gou'er, furibund, s-a repezit să-i smulgă cana, deşi bătrânul părea să-şi fi încleştat degetele pe toartă pentru veşnicie, l-a auzit dinţii scrâşnind, şi ei încleştaţi pe cană, după care a simţit cum lichidul răcoros i se prelinge pe mână. Cum se opintea el aşa, pe neaşteptate şi-a adus aminte de o figură pe care o învăţase cândva – îţi îndoi genunchiul şi, ridicându-l, îl înfigi în burta adversarului. Când bătrânul a slobozit un răcnet, cana a ajuns în mâna investigatorului, care, nerăbdător peste măsură, a dat pe gât toată licoarea, iar apoi a început să caute în jur sticla, însă aceasta zăcea răsturnată pe jos ca un tânăr căzut în război. L-a cuprins brusc dezolarea, de parcă el l-ar fi ucis pe bietul tânăr. Ar fi vrut să se aplece şi să ridice sticla aceea albă, legată cu cureluşă roşie – să ajute tânărul cel frumos să se pună pe picioare – însă, în mod cu totul inexplicabil, a căzut în genunchi, iar tânărul s-a rostogolit până în colţul camerei, unde s-a înălţat şi a început să crească în mare goană până a ajuns cam de un metru. El ştia că acela era spiritul băuturii – spiritul Maotai, rezemat de zid, în colţul camerei, râzând către investigator în bătaie de joc. Apoi, a sărit în picioare, cu gândul să se năpustească asupra spiritului care îi dădea de furcă, doar că n-a făcut altceva decât să se izbească aprig cu capul de perete.

Cuprins de senzaţia aceea fabuloasă că toată camera se învârte cu el, a simţit deodată cum o mână rece ca gheaţa îl prinde de păr şi fireşte că a bănuit a cui mână trebuie să fi fost. Îmboldit de durere, s-a ridicat în picioare, cu sentimentul că parcă tot trupul lui era o grămadă de maţe de porc, stivuite pe jos – reci, alunecoase, zbârcite, urât mirositoare, de te umpleau de greaţă - se zvârcolea, aşa cum era smuls şi tras, cu toate că ştia că, în momentul în care bătrânul revoluţionar îşi va retrage mâna, maţele de porc se vor prăbuşi la

pământ, ude, şiroinde.

Mâna cea mare s-a răsucit un pic, întorcându-l spre faţa prelungă, negricioasă a bătrânului revoluţionar, astfel că a putut vedea cum zâmbetul binevoitor de mai devreme se transformase într-un rânjet fosilizat. Deodată, i s-a părut că pe faţa bătrânului revoluţionar se întrezăreşte cruzimea conflictelor şi a luptei de clasă.

— Nenorocit de contrarevoluţionar ce eşti! Eu ţi-am dat băutură, şi tu cum m-ai răsplătit? M-ai lovit drept în ouă! Eşti mai rău decât un câine netrebnic! Dacă i-aş fi dat de băut unui câine, s-ar fi gudurat pe lângă mine şi ar fi dat din coadă, drept mulţumire.

Şi spunând acestea, bătrânul l-a scuipat drept în ochi, ceea ce l-a făcut să simtă atât usturime cât şi o durere apăsătoare. A deschis gura să ţipe, dar în clipa aceea două gheare mari i s-au înfipt în umeri. În momentul următor câinele l-a prins cu labele de gât, înţepându-l cu blana aspră şi atunci, involuntar, şi-a tras capul între umeri, aşa cum face o broască atunci când primejdia e pe aproape. Simţea respiraţia fierbinte a câinelui asupra lui, aducătoare de iz acru, greţos. Dintr-odată, i-a revenit senzaţia vârtoasă că nu-i decât o grămadă de maţe de porc încâlcite, în timp ce teama a început din nou să-i ardă sufletul. Câinii înfulecă maţele de porc aşa cum copiii sorbecăie tăiţei. Îngrozit, a slobozit un urlet, chiar înainte ca în faţa ochilor să se aştearnă bezna.

Câtă vreme să fi trecut investigatorului îi era greu de spus, socotind că a fost orbit de câine, însă la un moment dat raza de lumină s-a întors asupra lui. Se răsfira treptat aşa cum soarele străpunge norii şi apoi – zbang! – toate priveliştile de la recepţia Cimitirului Martirilor i s-au năpustit violent în faţa ochilor. L-a văzut pe bătrânul revoluţionar în bătaia luminii revărsate de lampă cum îşi curăţa meticulos, serios, atent puşca, asemenea unui tată care îşi îmbăiază unicul fiu. Dulăul tărcat stătea întins în voie în faţa

cuptorului, cu botul alungit sprijinit pe o grămadă de vreascuri de pin. Cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor galben-roşietice din cuptor părea cufundat în gânduri, ca un profesor de filosofie de la universitate. La ce se gândea el oare? Investigatorul era fascinat de starea meditativă a câinelui cu privirea pierdută în flăcările din cuptor. Şi el, la rândul său, îl privea pierdut pe câine şi treptat tabloul strălucitor din mintea câinelui – unul pe care nu-l văzuse în viaţa lui – a început să prindă contur în propria-i minte. Un tablou aparte, impresionant, însoţit de o muzică precum curgerea norilor pe cer. Ding era nespus de emoţionat; îşi simţea nasul de parcă tocmai ar fi fost pocnit de un pumn aprig – îl durea, îl ustura şi, pe nesimţite, lacrimile s-au pornit la vale pe obraji.

— Din câte bag de seamă, eşti fără speranţă! i-a spus bătrânul revoluţionar, aruncându-i o privire. „Împrăştiem sământa tigrilor şi lupilor te miri pe unde şi nu ne alegem decât cu nişte ciurucuri."

Investigatorul şi-a şters ochii cu mâneca şi i-a răspuns cu tonul unui om profund nedreptăţit:

— Unchiule, eu am căzut în mâinile unei femei…

Bătrânul revoluţionar i-a aruncat o privire plină de dezamăgire, după care s-a îmbrăcat cu un palton greoi, şi-a pus puşca pe umăr şi a rostit chemarea:

— Câine, hai să patrulăm şi să-l lăsăm pe prăpăditul ăsta să-şi înece amarul în lacrimi!

Dulăul s-a ridicat alene, l-a privit pe investigator cu compasiune, după care şi-a urmat stăpânul afară. Uşa, trasă de balamaua cu arc, a pocnit zgomotos, dar nu înainte de a lăsa o pală de aer rece şi umed să se strecoare înăuntru, stârnindu-i un tremur uşor. Copleşit de singurătate şi spaimă, investigatorul a strigat:

— Aşteaptă-mă!

Imediat, a tras de uşă şi a pornit în urma lor.

Lumina becului de la uşă îi transforma în nişte siluete înceţoşate. Ploaia îngheţată se cernea mai departe pe pământ şi poate şi pentru că noaptea se adâncea, cădea cu foşnet mai limpede şi mai înteţit, ca şi cum nenumărate animăluţe fremătau prin preajmă. Bătrânul revoluţionar se îndrepta spre inima cimitirului, către negura cea mai adâncă. Câinele îl urma îndeaproape, el îl urma pe câine. La început, lumina de la uşă i-a îngăduit să deslușească, de-o parte şi de alta a cărării pietruite, înguste, chiparoşii tăiaţi în chip de pagodă, dar după câteva clipe totul a fost înghiţit de bezna grea. Abia acum înţelegea şi el cât de adâncă este întunecimea, neputincios să-şi mai zărească nici măcar degetele de la mână. Cu cât noaptea devenea mai grea, cu atât ploaia îngheţată răsuna mai tare prin crengile copacilor; răsunetul acela haotic, precipitat îi tulbura sufletul şi îi dădea senzaţia de gol nesfârşit, dar numai zgomotele şi mirosul îl mai încredinţau de existenţa bătrânului revoluţionar şi a dulăului galben. Bezna era atât de apăsătoare încât putea zdrobi un om. Investigatorul era cuprins de spaimă, căci acum simţea în nări mirosul mormintelor martirilor, aflate printre pinii cei verzi şi chiparoşii de culoarea smaraldului. Toţi copacii aceia i se arătau în chip de bărbaţi întunecaţi ce nutreau gânduri rele, ţinându-se pe după umeri, unii lângă alţii, cu rânjete ticăloase pe buze şi planuri mârşave în minte. La picioarele lor, spiritele martirilor îşi dormeau somnul cel de veci în mormintele acoperite de iarba uscată. Spaima i-a spulberat pe dată toată mahmureala. Instinctiv, şi-a căutat la brâu pistolul şi, cum dibuia după el, şi-a simţit palmele scăldate de o sudoare rece. Un ţipăt ascuţit a străpuns negura, urmat de un fâlfâit iute de aripi. A bănuit că era vreo pasăre, dar care anume nu-i era cu putinţă să spună. O bufniţă, poate. Bătrânul revoluţionar a tuşit, câinele a lătrat şi el, iar aceste zgomote au avut darul de a-l face pe investigator să se simtă relaxat,

căci ele însemnau o legătură de netăgăduit cu lumea aceasta. A tuşit şi el tare, ostentativ, de parcă voia să se audă el însuşi foarte clar. Cu siguranţă că bătrânul revoluţionar râdea de el în beznă, s-a gândit el, şi probabil că şi dulăul ăla cu înfăţişare de filosof meditativ chicotea amuzat. Îi vedea ochii care străfulgerau lumini verzi şi, dacă n-ar fi ştiut limpede că este câine, ar fi jurat că-i un lup.

A început să tuşească necontrolat, dar la un moment dat o lumină puternică aproape că l-a orbit. Şi-a acoperit ochii cu palmele şi când tocmai se pregătea să deschidă gura, ca să protesteze, fasciculul de lumină şi-a schimbat direcţia, fixându-şi strălucirea asupra unei pietre albe de mormânt. Cuvintele gravate pe ea păreau să fi fost de curând vopsite în roşu aprins. Vederea lor l-a şocat atât de tare, încât nu mai pricepea o iotă, mai cu seamă că acea culoare roşie pur şi simplu îi întuneca privirea. Lumina a pierit la fel de neaşteptat precum se ivise, însă el tot mai zărea steluţe de foc licărindu-i prin faţa ochilor, iar creierul îi era scăldat în culoarea roşie, aceeaşi culoare pe care o văzuse la buştenii de pin incandescenţi din soba aflată în săliţa de la cimitir. Îl auzea pe bătrânul revoluţionar cum suflă greu undeva în faţa lui. Foşnetul îngheţat al ploii a contenit brusc şi o bufnitură violentă, ca şi cum s-ar fi despicat pământul, s-a auzit în apropierea sa, făcându-l să tresară speriat. Nu înţelegea ce provocase explozia aceea, dar nici nu avea vreme să-şi bată capul cu asemenea lucruri. Cel mai important era faptul că, din clipa în care lumina aceea a revărsat strălucire peste piatra de mormânt, un val uriaş de curaj i-a pătruns în trup şi a alungat gelozia asemănătoare cu licoarea bolii, răutatea asemenea licorii văduvei, neliniştea şi tulburarea asemenea licorii iubirii – toate s-au preschimbat în sudoare acră şi urină urât mirositoare. Apoi, vodca, însufleţită precum un armăsar semeţ care străbate în galop stepele kazache, devine el, iar coniacul, aspru şi îndrăzneţ, cu o undă de fineţe în

toată asprimea aceea, cu mult spirit de aventură, cu multă îndrăzneală, ca un toreador spaniol dependent de luptele cu tauri, devine el. Ca şi cum ar fi luat o gură de ardei roşu, ar fi muşcat o ceapă verde, ar fi mestecat o căpăţână de usturoi cu coaja purpurie, ar fi înfulecat dintr-o bucata uscată de ghimbir, ar fi înghiţit un borcan de piper negru, el se simţea ca un foc înteţit cu ulei, ca florile din brocart, cu spiritul înălţat precum coada cocoşului – adevăratul cocktail – în timp ce îşi ridica minunatul pistol de serviciu „69", creat cu aceeaşi dragoste ca şi cea mai rafinată *grappa;* mergea cu paşi mari tot înainte, cu un aer ameninţător, de parcă într-o clipă ar fi putut să se întoarcă la Cârciuma Yichi, unde ar fi deschis uşa albă ca jadul dintr-un şut, ar fi ridicat pistolul, ar fi ţintit înspre şoferiţa care stătea pe genunchii piticului Yichi şi poc! poc!, două capete ar fi zburat. Secvenţele acestea s-au desfăşurat precum faimoasa „Băutura cuţitului": puternică şi plină de vigoare, cu o aromă în amestec de dulce şi acru, aluneca uşor pe gât, ca atunci când lama ascuţită a cuţitului trece prin frânghia de cânepă încurcată.

2

Frate Yidou,

Am primit ultima ta scrisoare şi povestea *Lecţia de gătit.* În privinţa vizitei în Ţara Vinului, deja am avut o primă discuţie cu şeful meu care nu este prea dornic să-mi îngăduie o permisie (ţin să-ţi reamintesc că eu sunt militar). În plus, tocmai am fost promovat de la căpitan la maior (am pierdut două stele, dar am câştigat o linie, doar că mi-ar fi plăcut mai mult să am trei stele şi o linie, aşadar se poate spune că nu-s prea încântat de această achiziţie). Motivul ar fi că se impune să mă duc la companie şi să mănânc, să locuiesc şi să

fac pregătire alături de soldaţi, în aşa fel încât să fiu în stare să scriu reportaje care să reflecte viaţa soldaţilor în noua etapă. Dacă mă deplasez în provincie, atunci se cuvine să descriu ce îmi iese în cale acolo, ceea ce face ca lucrurile să se complice teribil, cu toată zarva aceasta care s-a creat în jurul faptelor petrecute în Ţara Vinului în ultimii ani. Eu nu sunt gata să renunţ la această deplasare, aşa că am să mă străduiesc în continuare. Sunt multe scuze plauzibile pe care le-aş putea invoca.

Primul Festival al Licorii Maimuţei, din Ţara Vinului, trebuie cu siguranţă să fie un eveniment de succes, interesant. Va fi un prilej de distracţie pentru toată lumea, când aroma băuturii se va răspândi cu iuţeală şi va împânzi totul; sper ca trupul meu dolofan să-şi facă şi el apariţia printre toţi acei alcoolici care o să umble brambura, cu capul greu şi mersul uşor.

Am ajuns într-un impas cu romanul meu. Investigatorul acela diabolic de la Procuratură, mă înfruntă la tot pasul, iar eu nu ştiu de n-ar fi mai bine să-l las să se sinucidă trăgându-şi un glonţ în cap sau să moară doborât de băutură. În capitolul precedent, iarăşi l-am lăsat să se îmbete şi, fiindcă nu puteam scăpa de frământările dureroase ale creaţiei, m-am îmbătat şi eu, însă, în loc să cunosc desfătarea clipelor de nemurire, am experimentat viziunea Iadului. Peisajul de acolo este absolut înfiorător.

Am petrecut o noapte întreagă să citesc *Lecţia de gătit* (am parcurs-o chiar de mai multe ori) şi descopăr că tot mai anevoioase sunt comentariile pe care trebuie să le fac asupra poveştii tale, dar dacă sunt silit să spun ceva, atunci probabil că am să repet ceea ce am mai spus şi altădată, şi anume că nu are un stil unitar, că prea e totul pus grămadă, după bunul plac, şi nici personajele nu sunt bine conturate. Şi dacă ar fi să mai caut vreun cusur, fireşte că nu m-aş opri aici. De aceea, aş vrea să discut cu tine o problemă pe care am

mai abordat-o şi cu alte ocazii: mai bine ai păstra tăcerea decât să aşterni pe hârtie toate grozăviile. Cu toate acestea, după cum mi-ai adresat rugămintea, am făcut un drum special la revista *Literatura poporului.* Zhou Bao şi ceilalţi lipseau din redacţie, aşa că le-am lăsat un bilet pe masă. Depinde de norocul tău dacă va fi publicată povestirea sau nu, însă din câte bag eu de seamă, din propria-mi experienţă, va fi greu ca o asemenea lucrare să vadă lumina tiparului. Chiar dacă nu ne-am întâlnit faţă în faţă niciodată, totuşi eu socotesc că suntem prieteni, astfel că pot să-mi iau libertatea de a ţi-o spune direct.

Sunt ferm convins că poţi să scrii o povestire de foarte bună calitate şi care să se conformeze standardelor de publicare ale revistei. E doar o chestiune de timp. Mai devreme sau mai târziu povestea ta va fi publicată, deci nu-i cazul să fii dezamăgit sau deprimat.

După socotelile mele, cu totul mi-ai trimis şase povestiri pe care să le promovez, printre care şi *Eroul Yichi*. Dacă voi avea prilejul să merg în Ţara Vinului, am să mă duc să recuperez manuscrisul de la redacţia revistei, ca să ţi-l pot înapoia. Trimiterea prin poştă nu este sigură deloc şi, în plus, stârneşte multă bătaie de cap. Ori de câte ori merg la poştă, sunt într-o stare de tensiune timp de câteva zile, creată de vederea acelor feţe încremenite ale domnilor şi doamnelor de la ghişeu, care parcă ar fi gata să înhaţe un spion sau să percheziţioneze vreun individ pregătit să pună bombe. De fiecare dată îţi dau un sentiment de vinovăţie, ca şi cum ai avea de gând să expediezi un colet burduşit de manifeste contrarevoluţionare.

Nu-ţi face griji dacă nu găseşti *întâmplări ciudate din Ţara Vinului!* Multe asemenea povestiri stranii au apărut în ultimii ani, o sumedenie dintre ele fiind născocite la întâmplare şi, prin urmare, lipsite de orice valoare.

Îţi doresc să ai scrieri spornice!
Mo Yan

3

Domnule profesor Mo Yan,
Bună ziua!

Mărturisesc că sunt copleşit de bucurie aflând că există speranţa să veniţi în Ţara Vinului. Cu nerăbdare aştept vizita dumneavoastră, după cum spune cântecul: „Aştept luna, aştept stelele/ Aştept de după munţi să răsară soarele”. Eu am câţiva foşti colegi de şcoală, care în prezent lucrează la Comitetul Municipal de Partid şi la Guvern (nu au nişte slujbe de rând, ci, dimpotrivă, sunt unele mai importante decât celelalte), aşa ca, dacă aveţi nevoie de scrisoare de invitaţie sau de vreo dovadă anume din partea acestor instituţii, eu pot să-i rog de îndată a vă ajute. Chinezii, în funcţii de conducere, preţuiesc cel mai mult ştampilele oficiale şi mă gândesc că nici cei din armată nu fac excepţie.

În privinţa povestirilor, recunosc că sunt cu adevărat întristat şi deprimat. Ba chiar am obiecţii la adresa lui Zhou Bao şi Li Xiaobao, fiindcă mi-au ţinut atâta vreme manuscrisele, fără ca măcar să-mi fi trimis o scrisoare, ceea ce arată cât de puţin îi preţuiesc ei pe ceilalţi semeni. Desigur că sunt foarte ocupaţi şi, dacă ar fi să scrie câte o scrisoare fiecărui autor, n-ar mai avea timp de nimic altceva. Eu înţeleg acest lucru perfect, doar că aceasta nu mă determină să fiu mai puţin supărat. „Dacă n-o fac de dragul călugărului, atunci s-o facă de dragul lui Buddha” – ştiţi cum este vorba aceea, mai ales că eu am fost recomandat de domnia voastră. Bineînţeles că sunt

perfect conştient de faptul că aceasta este o stare deloc sănătoasă şi deloc profitabilă pentru procesul creaţiei literare, însă eu mă străduiesc să lupt împotriva unei asemenea stări. Eu sunt genul de om care „nu renunţă decât după ce a văzut Fluviul Galben” sau care „nu poate fi socotit bărbat adevărat decât dacă a ajuns la Marele Zid”. Aşadar, dragul meu profesor, voi continua să scriu, indiferent de opreliştile care îmi sunt puse în cale.

Toată lumea la noi în şcoală este prinsă până peste cap cu pregătirile pentru Festivalul Licorii Maimuţei. Cei de la departament mi-au repartizat o sarcină, şi anume să fac o baza de alcool, folosind băutura pentru boală din depozitul nostru, şi să distilez o licoare specială pentru vânzare la festivalul respectiv. Dacă voi izbuti, atunci voi fi răsplătit cu un mare premiu în bani, un lucru foarte important pentru mine, însă evident că nu-mi voi abandona povestirile de dragul banilor. Voi continua să scriu, iar o zecime din efortul meu va fi dedicat prelucrării băuturii pentru boală, în timp ce restul va rămâne pentru romanele mele.

Vă trimit ultima mea creaţie, *Cuibul de rândunică*, pe care vă rog s-o analizaţi cât se poate de critic. Am făcut o analiza a creaţiei mele precedente şi am ajuns la concluzia că motivul pentru care povestirile mele se publică atât de greu este reprezentat de implicaţiile la nivel de societate. De aceea, în povestirea *Cuibul de rândunică* am înlăturat această greşeală; prin urmare, am creat o povestire care se detaşează de politică şi de viaţa capitalei, dar dacă nici de astă dată nu voi avea sorţi de izbânda, atunci înseamnă că „Cerul m-a părăsit cu totul”.

Vă doresc să aveţi parte de multă linişte,

Al dumneavoastră discipol,
Li Yidou

4

CUIBUL DE RÂNDUNICĂ

Cum se face că soacra mea nu îmbătrâneşte niciodată şi nu-şi pierde frumuseţea câtuşi de puţin, că are sâni generoşi şi fundul bombat, în pofida faptului că e trecută de şaizeci de ani? Cum se face că abdomenul ei este plat, fără pic de depunere de grăsime, cu o elasticitate asemănătoare celui mai rafinat oţel? Cum se face că are chipul neted precum luna în mijlocul toamnei, cu tenul de culoarea florilor de primăvară, fără pic de rid în colţul ochilor, iar dinţii îi sunt albi şi curaţi, fără nici cel mai mic cusur? De ce pielea ei este moale şi fină ca netezimea unui jad preţios? De ce are buzele roşii ca focul, iar gura ei răspândeşte o aromă de carne friptă, stârnindu-ţi dorinţa unui sărut aprig? De ce nu se îmbolnăveşte niciodată şi nu are niciun semn de menopauză?

Ca ginere al ei, probabil că n-ar trebui să întrec măsura în halul ăsta, dar eu sunt un materialist convins şi din această postură n-am nici cea mai mică temere, aşa că ceea ce trebuie spus am să spun pe şleau. Aş vrea să precizez faptul că soacra mea, deşi e trecută de şaizeci de ani, dacă politica ar permite acest lucru şi dacă ea însăşi şi-ar dori, ar putea să-mi dăruiască multe cumnate şi mulţi cumnaţi. De ce soacra mea foarte rar trage vânturi, iar atunci când o face, în mod cu totul întâmplător, în loc să miroasă urât, răspândeşte o aromă de castane caramelizate? În general, în burta unei femei frumoase se ascund mirosuri grele, încât nu-i de mirare că frumuseţea unei femei este o chestiune de suprafaţă. În schimb, soacra mea nu numai pe dinafară este frumoasă, dar şi pe dinăuntru este aromată şi apetisantă. Toate aceste semne de întrebare m-au

prins precum acul de pescuit care se agaţă de peştele balon scăpat în apele primejdioase. Îmi stârnesc o suferinţă atât de mare, probabil la fel de mare ca plictiseala pe care v-o stârnesc eu dumneavoastră, dragi cititori. Poate că vă spuneţi în sinea dumneavoastră: „Li Yidou ăsta vrea să-şi amaneteze soacra!" Dragii mei prieteni, eu n-am de gând să-mi amanetez soacra, ci vreau s-o supun studiului. Cercetarea mea va fi pentru binele omenirii şi poate va reprezenta un uriaş profit, chiar dacă, probabil, o voi supăra foarte tare.

Pentru început, mă gândesc că dacă soacra mea este precum un Sherry Oloroso, şi anume o băutură frumoasă, cu o culoare uniformă, cu un buchet distinct şi foarte bogat, corpolentă, dar totuşi cu o aromă dulceagă, mătăsoasă, numai bună pentru păstrare îndelungată, şi nu precum o băutură rustică, făcută din cartofi dulci, de o culoare tulbure, cu miros puturos, acru, fără inspiraţie şi de duzină, cu gust aproape asemănător cu un insecticid, atunci motivul cel mai important este acela că ea s-a născut într-o familie de culegători de cuiburi de rândunică.

Potrivit tehnicii narative la modă în momentul de faţa, putem spune că povestea noastră e pe cale să înceapă. Înainte de a pătrunde în această poveste care îmi aparţine mie, dar îţi aparţine şi ţie, cititorule, te rog să-mi permiţi ca mai întâi să-ţi fac o pregătire de specialitate ce nu va dura mai mult de trei minute, căci numai aşa vom putea evita anumite piedici în lectură. Eu plănuiam să scriu o poveste pe care s-o poţi citi într-un minut jumătate, iar în minutul şi jumătate rămas să poţi medita asupra poveştii, aşa că să le lăsăm naibii de formule de genul „De îndată ce vulpea a început să se gândească, tigrul a izbucnit în râs" sau „Cerul nu poate fi împiedicat să trimită grindina pe pământ, aşa cum mama ta nu

poate fi împiedicată să se mărite"[44]. Lăsaţi-i să râdă, fiindcă dacă sute de milioane de oameni vor muri de râs, atunci nu va mai fi nevoie de nicio planificare familială, iar soacra mea va putea să-şi folosească pe deplin organele încă viguroase pentru a-mi mai dărui nişte cumnăţei sau nişte cumnăţele. Bine! Gata cu trăncăneala, gata cu trăncăneala! Îţi aud strigătele de furie şi văd că ţi-ai pierdut răbdarea, de parcă ai fi alcoolul produs în Mongolia Interioară. Semeni atât de mult cu o sticlă de rachiu de sorg de 60 de grade, produs la Harbin, din cel care te ameţeşte imediat.

Collocalia vestita, din clasa păsărilor, familia rândunicii de ploaie. Corpul ei măsoară aproximativ 18 cm lungime, cu penaj negru sau maro, care are un luciu albăstrui. Aripile sunt lungi şi ascuţite la vârf, picioarele scurte şi roz, cu patru gheare îndreptate înainte. Se adună în stol şi sunt insectivore. Îşi construiesc cuibul în peşteri. Masculul secretă o salivă care, odată solidificată, se transformă în „cuib de rândunică".

Collocalia restita trăieşte în Thailanda, în Filipine, în India, Malaysia şi în insulele pustii de-a lungul coastei maritime a provinciilor Guangdong şi Fujian. În fiecare an, la începutul lunii iunie, rândunelele îşi fac cuibul, ca să scoată pui. Înainte de aceasta, rândunica şi rândunelul se împerechează în zbor, iar după consumarea acestui moment, rândunelul se prinde cu ghearele de stânca şi, clătinându-şi capul înainte şi înapoi, asemenea unui vierme care întinde firul de mătase, secretă saliva în fire transparente, lipicioase, ce se prind de peretele stâncii, pentru ca mai târziu să se solidifice, transformându-se în cuib de rândunică. Cei care au asistat la acest fenomen spun că pe tot parcursul rândunelul nici nu doarme, nici nu mănâncă, ci doar îşi clatină

44 Acestea sunt fraze celebre rostite de către Mao Zedong.

capul de zeci de mii de ori, într-un proces anevoios, care îl solicită mult mai mult decât dacă ar scuipa sânge. Cuibul astfel plămădit nu are pic de impuritate, căci acolo este A numai saliva bietei păsări. Fără impurităţi, translucid şi armonios, deţine calităţi ce justifică numele care i-a fost dat – „cuibul alb" sau „cuibul demnitarului". După ce cuibul este cules de către oameni, rândunelul îl construieşte pe al doilea, însă de astă dată nu mai are atât de multă salivă şi, prin urmare, este nevoit să mai amestece ceva puf şi pene, ca să-l scoată la liman. Din pricină că se sforţează din toate puterile, în saliva sa se amestecă şi sânge, astfel încât cuibul clădit nu mai are aceeaşi calitate, fiind numit „cuibul cu pene" sau „cuibul cu sânge". Dacă şi acesta este cules, rândunelul n-are încotro şi îl construieşte şi pe al treilea, care însă nu mai are nicio valoare nutritivă întrucât este făcut din alge şi foarte puţină salivă.

Când am văzut-o pe soacra mea pentru prima dată, se străduia să îndepărteze cu un ac de argint toate impurităţile de pe un cuib scufundat în apă alcalinizată – sângele, penele şi ierburile de mare. Acum ştim că acela era un „cuib cu sânge". Soacra mea îşi ţuguia buzele şi bombănea ca un ornitorinc nervos: „Ia uite, ia uite, de unde să fie ăsta un cuib de rândunică? E numai o adunătură de pene, un cuib de coţofene sau de ciori bătrâne". „Calmează-te! Linişteşte-te odată!" i-a spus profesorul meu, Yuan Shuangyu, după care a sorbit un pic din băutura pe care o preparase el însuşi, un amestec cu un buchet elegant, nobil, de orhidee. „Anul acesta, totul a ajuns să fie contrafăcut. Până şi rândunelele au învăţat şmecheria. După părerea mea, peste vreo zece mii de ani, dacă oamenii vor mai exista, rândunelele n-o să mai fie în stare să-şi construiască cuibul decât cu rahat de câine." Cuibul de rândunele tremura în palmele ei, în timp ce ea îl privea uimită pe soţul ei, viitorul meu socru. Nu-mi puteam imagina cum un lucru atât de mizerabil precum rahatul sau

chiar creierul de câine putea sa se transforme în ceva mai preţios decât aurul. Oare chiar era aici un mister nedesluşit, precum spuneţi voi? Socrul meu studia cu luciditate obiectul pe care îl ţinea ea în căuşul palmelor. „Tu în afară de băutură nu te pricepi la nimic", i-a spus ea. Apoi, îmbujorată până în vârful urechilor, a azvârlit cuibul pe jos şi a plecat nu se ştie unde, ca o vijelie. Era prima dată când mergeam în vizită la socrii mei. Nevasta mea spunea că mama ei era pregătită să ne facă o demonstraţie de virtuozitate culinară, însă eu am fost uluit şi jenat, totodată, s-o văd cum aruncă pe jos cuibul şi pleacă. „Nu vă îngrijoraţi! O să vină înapoi! a spus bătrânul. Ea este expertă în cuiburi de rândunică, tot atât de pricepută cum sunt eu într-ale băuturii, deci se poate spune că amândoi suntem nişte aşi, fiecare pe domeniul lui."

Exact cum prevăzuse socrul meu, ea s-a întors curând. A curăţat cuibul de impurităţi şi ne-a făcut o supă din el. Socrul meu şi soţia mea au refuzat amândoi băutura; el a spus că supa mirosea a găinaţ de pui, iar ea a spus că avea gust de sânge şi, prin urmare, era o supă nemiloasă, plină de cruzime, emblematica pentru faptul că omul este sursa tuturor relelor. Soţia mea, a cărei inimă este plină de iubire, tocmai făcuse cerere de înscriere în Asociaţia Internaţională pentru Protecţia Animalelor, de la Bonn. Soacra mea mi-a spus: „Tinere Li, nu-i lua în seamă pe proştii ăştia! Aşa-numita lor dragoste pentru oameni este o minciună sfruntată. Confucius spunea că un bărbat trebuie să stea departe de bucătărie, însă el la nicio masă nu s-a putut lipsi de sosul de carne. Şi mai spunea că la mâncare trebuie întotdeauna să fii pretenţios, iar carnea să fie aleasă cu grijă. Când accepta discipoli, Confucius le cerea zece pachete de carne uscată în locul taxei de studiu. Dacă ei nu beau, noi bem", a spus soacra mea. „Noi, chinezii, mâncăm cuiburi de rândunică de mii de ani. Este cel mai preţios tonic din lume. Nu îi subestima

valoarea nutritivă doar pentru că arată urât, fiindcă ajută la creşterea şi dezvoltarea unui copil mic, îi menţine unei femei înfăţişarea tânără, iar unui bătrân îi prelungeşte viaţa. De curând, profesorul He Guoli, de la Universitatea Chineză din Hong Kong, a descoperit un ingredient în cuibul de rândunică, ce poate preveni şi vindeca SIDA. Dacă ea ar consuma cuib de rândunică", a spus soacra mea, arătând spre soţia mea, „n-ar mai arata în halul ăsta". Soţia mea i-a replicat furioasă: „Prefer să arăt aşa decât să mănânc porcăriile astea.44 Apoi, holbându-se la mine, a spus: „Ia zi tu, e bun?" Eu nu îndrăzneam să aduc vreo ofensă nici uneia, nici celeilalte, aşa că am mormăit: „Păi, ce să zic? Ce să zic? Ha, ha, ha... Soţia mea a spus: „Eşti tare alunecos!" Soacra mea mi-a mai turnat un polonic de supă din cuib de rândunică în bolul din faţa mea, după care i-a aruncat o privire provocatoare fiicei sale. „O să aveţi coşmaruri", a continuat soţia mea. „Ce coşmaruri?" a întrebat-o mama ei. „O să visaţi cum stoluri de rândunele vă ciugulesc creierul", i-a răspuns fata. „Tinere Li", mi s-a adresat soacra „tu ai grijă şi mănâncă supa, n-o lua în seamă pe fata asta, că e nebună. Ieri a mâncat un crab mare. De ce oare nu se teme că pe dată crabii o s-o prindă de nas cu cleştii lor? Când eram mică, îi uram de moarte pe cei care culegeau cuiburile de rândunică, dar după ce m-am mutat la oraş mi-am dat seama că ura mea n-avea niciun temei. Acum, tot mai mulţi oameni s-au nărăvit la minunăţii dintr-astea, pentru că sunt foarte mulţi bogătani, însă dacă ai bani nu înseamnă cavei avea parte de un «cuib al demnitarului» de prim rang. Marfa de calitate superioară provine din Thailanda, şi anume «Cuibul-tribut siamez», însă aşa ceva numai demnitarii de rang înalt au prilejul să mănânce. Într-un orăşel mic ca al nostru, nu putem spera decât la un asemenea «cuib cu sânge». Şi chiar şi aşa un kilogram ajunge la vreo opt mii de *yuani,* ceea ce pentru omul de rând este de neatins", mi-a spus

soacra pe un ton grav, ostentativ. „Deşi cuibul de rândunică este atât de grozav, sincer vorbind, prostia asta nu-i deloc gustoasă. Eu prefer mai degrabă carne de porc friptă, ca să-mi fac pofta.”

Soacra mea a continuat cu stăruinţă să-mi facă educaţia în privinţa cuibului de rândunică. După ce mi-a explicat valoarea nutritivă, a început să discute despre modul de preparare, ceea ce recunosc că nu mă interesa câtuşi de puţin. De interes pentru mine era povestea culegătorilor de cuiburi de rândunică, povestea familiei ei, povestea ei.

Soacra mea s-a născut într-o familie care se îndeletnicea cu culesul cuiburilor de rândunică. Încă de când era în burta mamei, auzise ciripitul plin de durere al rândunicilor şi se bucurase de valoarea nutritivă a cuiburilor acestora. Mama ei era o femeie lacomă, care a devenit şi mai lacomă după ce a rămas însărcinată. Adeseori mânca pe furiş, fără ştiinţa soţului ei, din aceste cuiburi şi niciodată n-a fost descoperită, pentru că avea o pricepere aparte să fure mâncare. Soacra mea spune că mama ei căpătase prin naşcare nişte dinţi mai rezistenţi decât oţelul, care ar fi putut sfâşia până şi cel mai uscat cuib de rândunele. Ea nu fura niciodată un cuib întreg, căci soţul ei ţinea socoteala cuiburilor, ci cu mare abilitate rodea o bucăţică de pe fundul fiecărui cuib, de acolo unde cuţitul lăsase urma de tăietură, însă muşca atât de fin, mai ceva ca un cuţit, fără să lase nici cel mai mărunt semn. Soacra mea spunea că mama ei fura numai „cuiburile demnitarului”, de cea mai bună calitate, fiindcă acestea aveau cea mai mare valoare nutritivă, nefiind uscate prin expunerea la foc. Ea mai spunea că orice produs valoros, trecut printr-un proces de prelucrare, îşi pierdea în mare măsură valoarea nutritivă. Tot ea preciza că orice progres are preţul lui, iar dacă oamenii au inventat gătitul, atunci au făcut-o pentru a-şi delecta papilele gustative, însă şi-au sacrificat, astfel, firea bravă şi curajul.

Motivul pentru care eschimoşii care trăiesc la Polul Nord sunt atât de viguroşi şi au o mare capacitate de a îndura frigul extrem este în mod incontestabil legat de faptul că ei consumă carne crudă de focă. Mama soacrei mele a mâncat nenumărate cuiburi de rândunică crude şi de aceea soacra mea are o sănătate de fier; încă de la naştere a avut părul negru ca smoala, pielea rozalie, vocea de băiat, răsunătoare, şi patru dinţi în gură. Tatăl ei, ca un om superstiţios ce era, socotea că un bebeluş născut cu dinţi în gură va aduce ghinion familiei, drept care a aruncat-o pe soacra mea în bălăriile de pe lângă casă. Era miezul iernii şi deşi în Guangdong iarna nu e aspră, totuşi în nopţile din decembrie frigul îţi pătrunde în oase mintenaş. Soacra mea a supravieţuit dormind toată noaptea în bălăriile îngheţate, fapt ce l-a impresionat atât de tare pe tatăl ei, încât a luat-o înapoi în casă.

După cum povesteşte soacra mea, mama ei era o femeie frumoasă, pe când tatăl ei avea genele dese şi lungi, ochii înfundaţi în cap, un nas turtit, buzele subţiri şi un smoc de păr pe bărbia ascuţită. Din pricina orelor petrecute cocoţat pe stânci ca să culeagă cuiburile de rândunică, tatăl ei era foarte slab şi îmbătrânit, dar mama ei, care zi de zi lua pe ascuns cuiburile şi rodea câte o părticică din ele, avea o piele rozalie, un ten curat, ca un nufăr în luna iunie, din care răsar picăturile de rouă. Când soacra mea avea un an, mama ei a fugit în Hong Kong cu un comerciant de cuiburi de rândunică, abandonându-şi fata în grija tatălui. Soacra mea povesteşte că, după fuga mamei, tatăl ei îi fierbea în fiecare zi câte un cuib de rândunică şi-i dădea să mănânce, deci se poate spune că a crescut cu hrană aleasă. Soacra mea spune că atunci când a rămas însărcinată cu soţia mea n-a mai avut un asemenea privilegiu, fiindcă tocmai atunci era perioada dificilă de la începutul anilor ’60 şi aşa se face că soţia mea s-a născut atât de urâtă, ca o maimuţă

negricioasă. Înfăţişarea ei s-ar fi schimbat dacă ar fi mâncat cuiburi de rândunică mai apoi, dar soţia mea a refuzat să facă acest lucru. Cu toate acestea, eu ştiu că, şi dacă ar fi dorit, n-ar fi fost deloc uşor; ea era de puţin timp director la Centrul pentru Mâncăruri Speciale din cadrul Institutului Culinar şi înainte de a deţine această funcţie nu ar fi putut procura aşa ceva. Cuibul de calitate inferioară pe care mi-l oferise mie să-l mănânc nu era procurat pe cale obişnuită, ci prin tot felul de tertipuri, aşa că îmi dădeam seama de aici cât de mult mă îndrăgea, mai mult decât propria mea soţie. Mă căsătorisem cu acea femeie în parte fiindcă tatăl ei era un profesor care mă trata foarte bine, iar motivul principal pentru care nu divorţasem de ea era faptul că o îndrăgeam nespus pe soacra mea.

Aceasta, mâncând supă de cuiburi şi pui de rândunele, devenise un copil puternic şi sănătos. La vârsta de patru ani, avea înălţimea şi inteligenţa unui copil de zece ani şi este convinsă că totul se datorează dietei cu rândunici. Ea mai spune că într-o anumită măsură a fost crescută cu saliva preţioasă a rânduneilor, de vreme ce propria ei mamă s-a temut s-o alăpteze din pricina celor patru dinţi cu care se născuse. „Ce mamifer e în stare să Iacă aşa ceva?” spunea ea cu multă nemulţumire în glas. De aceea, susţinea că omul este cel mai crud şi cel mai nemilos mamifer, căci numai omul refuză să-şi alăpteze puiul.

Familia soacrei mele locuia într-un colţ îndepărtat de pe coasta de sud-est. În zilele senine, de pe malul mării se vedeau insulele umbroase, înţesate cu vegetaţia de un verde metalic, unde se aflau nişte grote, în stâncile abrupte, cu nenumărate cuiburi de rândunică. Cei mai mulţi dintre săteni erau pescari şi numai tatăl soacrei mele şi cei şase unchi trăiau din culesul.

cuiburilor de rândunele, îndeletnicire pe care o moşteniseră din moşi-strămoşi, o ocupaţie primejdioasă, dar foarte profitabilă, pe

care oamenii obişnuiţi nu o îmbrăţişau. De aceea am spus eu mai devreme că soacra mea provine dintr-o familie de culegători de cuiburi de rândunică.

Soacra mea spune că tatăl şi unchii ei erau toţi nişte zdrahoni de bărbaţi, cu trupul numai fibră, fără pic de grăsime, cu un nivel ridicat de proteină în sânge, iar muşchii lor parcă erau o împletitură de sfoară. Oricine are asemenea muşchi în mod firesc este extrem de puternic şi agil, mai ceva ca maimuţele cele mai viguroase. Tatăl ei a crescut două maimuţe, pe care ea le numea „dascălii" tatălui ei. În anotimpurile în care nu puteau merge la cules de cuiburi, tatăl şi unchii ei erau nevoiţi să trăiască din agoniseala de pe urma cuiburilor de anul trecut, dar nu se necăjeau, fiindcă în felul acesta aveau răgazul necesar să facă pregătiri pentru următorul sezon de cules. În fiecare zi le duceau pe maimuţe pe munte, unde le puneau să se caţere pe stanei, în copaci, după care tot ceea ce făceau ei era să le imite. Soacra mea spune că nişte culegători de cuiburi de rândunică din Peninsula Malaysia au încercat să instruiască maimuţe pentru cules, însă n-au prea reuşit, pentru că acest animal are o fire schimbătoare, lucru care în mod neîndoielnic ar fi afectat recoltarea. Soacra mea spune că tatăl ei la şaizeci şi ceva de ani era agil ca o rândunică şi putea să se cocoaţe pe bambusul cel mai lunecos precum cea mai experimentată maimuţă. Într-un cuvânt, toţi cei din familia soacrei mele, datorită genelor moştenite, dar şi datorită antrenamentului constant, erau maeştri la căţăratul pe stânci. Ea mai spune că cel mai remarcabil căţărător era unchiul ei cel mai tânăr, care, asemenea unei şopârle, se putea agăţa cu mâinile goale, fără niciun instrument ajutător, pe stânci de zeci de metri înălţime, în căutarea cuiburilor. Ea susţine că aproape că a uitat cum arătau ceilalţi unchi, însă de acesta îşi aduce aminte foarte bine: avea trupul acoperit cu un strat de solzi, ca o piele îmbătrânită, o faţă

uscăţivă, cu ochi albaştri, înfundaţi, în care se reflectau străluciri de melancolie.

Soacra mea povesteşte că avea şapte ani în vara în care i-a însoţit pe tatăl şi unchii ei la cules de cuiburi pe insulă. Au pornit într-acolo cu o barcă dublă, din lemn de pin, unsă cu ulei de platan, care răspândea un iz de pădure deasă. În ziua aceea, bătea vântul dinspre sud-est, stârnind valuri înspumate şi nărăvaşe, iar pe plajă, nisipul alb lucea sub mângâierea razelor de soare. Soacra mea spune că ea adeseori se trezea din vis cu strălucirea aceea albă, orbitoare, în minte, ba mai mult, în Ţara Vinului fiind, în crucea nopţii, când stătea lungită în pat, auzea uneori valurile Mării Chinei de Sud şi simţea în nări mirosul apei. În ziua aceea, tatăl ei, cu pipa în gură, le dădea indicaţii fraţilor lui mai mici cum să încarce pe barcă hrană, apă de băut şi prăjine de bambus verde. La sfârşit, unul dintre unchii ei a adus un taur gras de căpăstru, pe care îl trăgea de un corn cu o panglică roşie. Avea ochii injectaţi şi spume la bot, ca un animal furibund. Copiii din satul de pescari au venit în fugă să vadă barca culegătorilor de cuiburi cum porneşte la drum. Mulţi dintre ei erau partenerii de joacă ai soacrei mele: Rândunica de Mare, Izvorul Valului, Focă… Era acolo o bătrână care stătea pe o stâncă, la intrarea în sat şi striga în gura mare: „Focă, Micuţule Focă, hai acasă!" La această chemare, un băiat s-a îndepărtat şovăielnic de ceilalţi copii, dar înainte de a pleca, i-a spus soacrei mele:

„Fată-Rândunică, poţi să-mi prinzi şi mie o păsăruică? Dă-mi tu una vie, iar eu am să-ţi dau în schimb un glob de sticlă". Şi, spunându-i acestea, a răsucit în palme globul în aşa fel încât să-l facă să lucească. Am fost surprins să aflu cu acest prilej că numele de răsfăţ al soacrei mele era „Fata-Rândunică". Cerule! Avea acelaşi nume ca şi nevasta lui Karl Marx." Soacra mea a ţinut că precizeze: „Copilul acela, Micuţul Focă, acum a ajuns mare comandant

militar". Tonul ei trist lăsa să se înţeleagă o anume nemulţumire faţă de socrul meu. „Ce-i aşa nemaipomenit la un comandant militar?" a întrebat nevasta mea. „Tata e profesor la universitate, specialist în distilarea băuturilor şi nu-i cu nimic mai prejos decât cel mai mărunt comandant!" Soacra mea m-a privit şi mi-a spus pe un ton dojenitor: „Ea întotdeauna îi ţine partea lui taică-su, desigur, împotriva mea". „Aşa sunt fetele, îşi iubesc taţii mai mult", am comentat eu. Nevasta mea mi-a aruncat o privire plină de ură. „În ziua aceea, când am plecat cu barca la culesul cuiburilor de rândunică, momentele cele mai incitante au fost atunci când am încercat să urcăm taurul în barcă", a continuat soacra mea.

„Taurii sunt foarte inteligenţi", a spus ea. „Sunt inteligenţi fiindcă n-au fost jugăniţi. Ei ştiu ce-i aşteaptă după ce sunt uraţi pe barcă şi de aceea, atunci când se apropie de mal, li se înroşesc ochii, suflă greu, îşi smucesc capul în toate părţile, ca să sape de căpăstru. Aşa s-a întâmplat şi atunci, mai să-i răstoarne pe unchii mei." Soacra mea ne-a povestit mai departe că la sosiră pe insulă se afla o placă de lemn îngustă, care servea drept podeţ între barcă şi stânca de pe mal. „Podeţul era ridicat în aer şi înclinat, iar dedesubt era numai apă tulbure. Copitele taurului s-au oprit la capătul podeţului; era limpede că animalul nu mai voia să înainteze. Unchiul meu îl trăgea de sfoară ca un copil care trage de mama, dornic să fie alăptat, până când inelul din nasul taurului aproape că a fost smuls, stârnindu-i acestuia o durere insuportabilă. Dar el stătea cu copitele bine înfipte în pământ şi nu voia să se clintească nici mort. Chiar de i-ar fi smuls nasul, ce mai conta?" Soacra mea a povestit apoi că unchii ei s-au îngrămădit cu toţii, împingându-l cu toată forţa, însă oricât s-au opintit, taurul n-a vrut nici în ruptul capului să se urce pe barcă, ci, dimpotrivă, a lovit furios cu copita de l-a lăsat schilodit pe unul dintre unchii soacrei mele.

Unchiul cel mic nu numai că era cel mai puternic dintre toţi, dar era şi cel mai inteligent, aşa că a luat o sfoară din mâna fratelui mai mare şi a plimbat taurul pe malul mării, vorbindu-i continuu în tot acest răstimp. Amândoi şi-au lăsat urmele paşilor pe nisip. Apoi, unchiul şi-a scos cămaşa şi i-a acoperit capul taurului, ca să-l tragă mai uşor, numai că, atunci când au ajuns pe podeţ, placa de lemn s-a îndoit ca un arc. Animalul ştia că merge pe un drum primejdios, fiindcă păşea încetişor, temător, de parcă ar fi fost o capră de munte, venită de la circ, care mergea pe sârmă. În cele din urmă, a izbutit să urce animalul, au urcat şi oamenii, după care placa a fost aruncată cât colo. Unchiul cel tânăr a descoperit capul taurului şi şi-a pus cămaşa pe el, în timp ce taurul tremura din toate încheieturile, iar copitele care loveau podeaua răsunau ca o tânguire fără margini. Treptat, pe măsură ce se depărtau de uscat, insula li se arăta tot mai aproape, deşi era cufundată în ceaţă. Cu toţii aveau senzaţia că acolo se află nişte munţi miraculoşi, ba chiar şi un pavilion de jad.

Soacra mea spune că, ajunşi la destinaţie, tatăl şi unchii ei au aruncat ancora, iar cel mai tânăr dintre ei a coborât taurul de pe barcă. Pe chipurile tuturor se aşternuse o expresie gravă şi misterioasă. De îndată ce au pus piciorul pe insula pustie, năpădită de ciulini, taurul cel nărăvaş dintr-odată a devenit ascultător ca un mieluşel. Ochii nu-i mai erau injectaţi, ci dimpotrivă aveau o culoare albastră profundă, precum culoarea mării. Acum ochii lui semănau cu ochii unchiului cel mic al soacrei mele.

Soacra mea spune că atunci când au ajuns pe insulă deja se lăsase amurgul. Razele roşietice ale soarelui licăreau pe luciul mării, iar stoluri de păsări se înălţau de pe insulă şi pluteau în zbor, slobozind ţipete asurzitoare. Au dormit pe insulă în aer liber şi de abia dacă au scos o vorbă cât a fost noaptea de lungă. A doua zi, dis-de-dimineaţă, după ce au mâncat câte ceva, tatăl ei i-a îndemnat pe toţi:

„Haideţi la treabă!” Şi aşa a început misteriosul şi primejdiosul cules al cuiburilor de rândunică.

Pe insula aceea erau nenumărate peşteri întunecoase. Soacra mea spune că tatăl ei a aşezat un altar în faţa unei asemenea peşteri, a aprins bani de hârtie, a făcut câteva plecăciuni şi apoi a zis răspicat: „Omorâţi animalul de sacrificiu!” Toţi cei şase fraţi s-au repezit şi au doborât taurul la pământ. În mod neobişnuit, animalul acela vânjos n-a opus niciun fel de rezistenţă, ci mai degrabă se poate spune că s-a lăsat singur să cadă la pământ. Stătea cuminte, întins pe jos, cu grumazul viguros proptit pe o piatră, cu căpăţâna masivă şi coarnele acelea de culoarea oţelului, de parcă ar fi fost toate sudate laolaltă – grumaz, căpăţână, coarne. După felul în care stătea întins acolo părea cade bunăvoie şi-a acceptat soarta de animal sacrificat pentru Zeul Peşterii. Soacra mea susţine că a avut o vagă senzaţie că acele cuiburi de rândunică erau proprietatea particulară a zeului respectiv, iar tatăl şi unchii ei îi ofereau la schimb, prin sacrificiu, o namilă de taur. De vreme ce zeul era în stare să mănânce un animal de asemenea dimensiuni, trebuie că era un monstru fioros. Soacra mea a ţinut să precizeze că numai gândul acesta era îndeajuns ca să simtă o spaimă în suflet. După ce au doborât taurul la pământ, unchii ei s-au dat într-o parte şi atunci l-a văzut pe tatăl ei cum scoate un topor lucios de la brâu, îl apuca bine cu amândouă mâinile şi se îndreaptă hotărât către animal. Inima ei, ce părea că este prinsă în strânsoarea unei mâini uriaşe, aproape că se oprea în loc după fiecare bătaie. În timp ce tatăl ei mormăia ceva, o licărire de spaimă se zărea în ochii taurului, ochi negri ca smoala. Deodată, ea s-a simţit copleşită de compasiunea faţă de tatăl ei, dar şi faţă de bietul taur, căci avea senzaţia că bărbatul cel slab ca o maimuţă şi animalul care stătea întins în tăcere cu grumazul pe piatră erau deopotrivă demni de milă; nici ucigaşul şi nici cel sacrificat nu-şi

acceptau soarta de bunăvoie, ci mai degrabă erau mânaţi de o forţă ce se afla mai presus decât ei. La un moment dat, soacra mea, văzând gura aceea uriaşă a peşterii, auzind zgomotele stranii care răzbăteau dinlăuntrul ei, simţind aerul înfiorător pe care gura peşterii îl arunca în afară, a fost însufleţită de gândul că ceea ce îi înfricoşa atât pe tatăl ei cât şi pe animal era zeul din peşteră. L-a văzut pe taur cum închide bine ochii, în aşa fel încât pleoapele strânse să devină o linie continuă. O muscă verde a poposit la colţul ochiului umed şi a început să ciugulească ceva, dar greu de spus ce anume. Soacra mea s-a simţit cuprinsă de o enervare crâncenă la vederea muştei, încât dintr-odată a început s-o mănânce coada ochiului, însă taurul nu se clintea câtuşi de puţin, era ca o stană de piatră. Tatăl soacrei mele s-a apropiat de el şi a privit în jur cu ochi pierduţi, de parcă era în transă. La ce se gândea el oare? Soacra mea a spus ca de fapt el nu vedea nimic, iar faptul că privea în jur era o dovadă a faptului că mintea îi era goală. N-a trecut mult şi bărbatul a înşfăcat toporul cu mâna stângă, a scuipat în palma dreaptă, după care a prins toporul cu mâna dreaptă şi a scuipat şi în palma stângă. În cele din urmă, a apucat toporul cu amândouă mâinile şi s-a proptit mai bine pe picioare. A tras aer adânc în piept şi şi-a oprit respiraţia pentru o clipă; faţa îi era adumbrită, ochii îi erau holbaţi. A ridicat toporul deasupra capului, după care a izbit cu putere. Soacra mea a auzit toporul cum despică ţeasta animalului, cu un sunet înfundat. Tatăl ei a eliberat aerul din piept şi a rămas încremenit în loc; părea atât de vlăguit, ca şi cum întreg trupul lui urma să se desfacă în bucăţele. A stat acolo multă vreme, după care s-a aplecat, ca să smulgă toporul din ţeasta taurului. Acesta a slobozit un urlet înfundat şi a mai încercat de câteva ori, zadarnic, să-şi ridice capul, dar aşa ceva nu mai era cu putinţă, căci ligamentele de la gât îi fuseseră secţionate. Apoi, diferite părţi din

trupul lui au început să zvâcnească unele după altele, în mod vădit necontrolate de creier. Tatăl soacrei mele a mai ridicat toporul şi a lovit cu sălbăticie, mărind despicătura de pe grumaz. La fiecare izbitură, striga „Hei-hei! u, iar precizia loviturii făcea ca de fiecare dată tăietura să fie tot mai adânca. În cele din urmă, de acolo sângele negru a ţâşnit şi într-o clipă mirosul puternic de sânge fierbinte a izbit-o pe soacra mea. Mâinile tatălui ei erau mânjite şi ea îşi dădea seama cât de alunecos era toporul după cum îşi ştergea bărbatul mâinile cu smocuri de iarbă, însă odată ce toporul s-a implântat şi mai tare, sângele l-a împroşcat şi pe faţă. Din gâtlejul secţionat se auzea un gâlgâit înfundat de sânge care năvălea înspumat. Soacra mea, cu mâinile în jurul gâtului, şi-a întors capul, căci nu mai putea îndura să vadă un asemenea spectacol, însă în momentul în care a privit din nou către animal l-a văzut pe tatăl ei care se căznea să desprindă căpăţâna de trup. Cum nu-i era deloc uşor, a zvârlit toporul, a apucat cu ambele mâini coarnele de culoare metalică şi a târât căpăţâna până la altarul din faţa peşterii. Ceea ce o nedumerea pe soacra mea erau ochii taurului care înainte de sacrificiu fuseseră bine închişi, pe când acum erau larg deschişi. Aveau aceeaşi culoare albastră ca marea, în care se reflectau imaginile oamenilor din jur. Soacra mea spune că după ce a aşezat căpăţâna pe altar, tatăl ei s-a dat câţiva paşi înapoi şi, mormăind ceva de neînţeles, a îngenuncheat şi a făcut câteva temenele în faţa peşterii. Şi unchii ei l-au urmat cu aceleaşi gesturi către peşteră.

După ce s-a încheiat sacrificiul, tatăl şi unchii soacrei mele au intrat în peşteră cu toată recuzita, lăsând-o pe ea afară, casă păzească barca şi uneltele. Soacra mea spune că intrarea lor în peşteră a fost precum o piatră care se pierde în mare, urmată de o linişte desăvârşită. Înspăimântată de faptul că era nevoită să vadă căpăţâna taurului, cu ochii ieşiţi din orbite şi trupul din care încă

mai gâlgâia sângele, soacra mea a rămas cu privirea aţintită în zare, acolo unde cerul se unea cu marea. Zona de uscat se pierdea dincolo de mare. Pe deasupra insulei pluteau în zbor multe specii de păsări mari, cărora nu le ştia numele. Nu după multă vreme, câţiva şobolani graşi s-au strecurat, chiţăind, prin crăpăturile dintre stânci şi s-au repezit asupra taurului care zăcea acolo. Soacra mea a încercat să-i gonească, dar fără sorţi de izbândă, căci ei au sărit vreo jumătate de metru în înălţime şi apoi şi-au îndreptat atacul asupra ei, care la vremea aceea era doar o biată fetiţă. De îndată ce le-a simţit ghearele pe piept, a luat-o la fugă spre peşteră, însoţindu-şi fuga cu urlete de spaimă.

Şi-a tot strigat tatăl şi unchii până s-a trezit deja în întunecimea peşterii. Pe neaşteptate, s-a făcut lumină, căci şapte torţe aprinse, strălucitoare, s-au ivit deasupra capului ei. Soacra mea spune că, în perioadele în care nu culegea cuiburi de rândunică, tatăl ei confecţiona torţe din lemn de brad îmbibat cu grăsime. Unele aveau aproape un metru lungime, cu un mâner foarte subţire, care putea fi ţinut şi în gură. Soacra mea susţine că, după ce s-au aprins torţele, ea imediat s-a oprit din plâns, ca şi cum o forţă misterioasă ar fi gâtuit-o. În comparaţie cu munca istovitoare în care erau angrenaţi tatăl şi unchii, micile ei temeri chiar că nu meritau atâta zarvă.

Era o peşteră uriaşă, înaltă de vreo şaizeci de metri şi lată de optzeci, însă această evaluare o face acum soacra mea, ca adult, bazându-se pe amintirile de pe vremea când era copil. Cât de lungă era peştera nu-i este cu putinţă să spună cu exactitate. Se auzea undeva un susur de apă, dar şi apă care picura din tavan şi deodată a simţit cum adie un vânticel răcoros. Ea a ridicat privirea către torţele care ardeau în înaltul peşterii şi astfel a văzut cum lumina lor se răsfira pe chipurile tatălui şi unchilor ei. Mai ales chipul unchiului cel tânăr, scăldat de lumina torţelor, căpătase o lucire de

ambră, atât de emoţionantă şi atât de greu de dat uitării, aşa cum se întâmplă cu şampania Vedova, după care îţi rămâne în gură un gust minunat, ales. Ţinând torţa între dinţi, el stătea cu trupul lipit de o crăpătură în stâncă; la un moment dat, a întins cuţitul înspre ceva alb, translucid – acela era cuibul de rândunică.

Soacra mea spune că atunci când a intrat în peşteră primul lucru care i-a atras atenţia nu a fost nici vreo torţă de pin, bine îmbibată cu grăsime şi care era suspendată undeva sus, deasupra capului ei, nici chipul fermecător al unchiului cel tânăr, strălucind în lumina torţei, ci rândunelele care zburau haotic prin toată peştera. Speriate de torţele aprinse, ieşiseră din cuib, dar nu se încumetau să se îndepărteze prea mult. Stolurile acelea se agitau care încotro, semănând cu nişte flori strălucitoare, împrăştiate pe culmile muntoase sau poate mai degrabă cu nişte fluturi ce se roteau în cercuri ameţitoare. Soacra mea spune că în ciripitul lor ascuţit precum sângele care picura cu foşnet se simţeau furia şi amărăciunea. Tata, cocoţat pe o prăjină de bambus deasupra capului ei, a reuşit destul de iute să ajungă pe peretele opus, unde se aflau peste zece cuiburi abia închegate. Avea o cârpă albă legată în jurul capului, iar când şi-a ridicat faţa, soacra mea i-a zărit nările mari, care fremătau; chipul lui înflăcărat îl făcea să semene cu un purcel fript. Bărbatul a întins cuţitul cu mâner alb şi dintr-o lovitură a izbutit să desprindă cuibul, pe care l-a prins în mână din zbor şi l-a pus într-un săculeţ agăţat la brâu. În acelaşi timp însă, la picioarele soacrei mele au picat nişte chestii negre, stârnind ecoul la atingerea pământului. Ea a bâjbâit după ele şi, când le-a dibuit, şi-a dat seama că erau nişte coji de ouă, mânjite de albuş şi gălbenuş. Soacra mea a fost tare mâhnită de descoperirea făcută, dar şi mai mâhnită era văzându-şi tatăl ei că îşi riscă viaţa doar ca să culeagă cuiburile de rândunică, suspendat la câteva zeci de metri înălţime, bizuindu-se

doar pe câteva prăjine fragile de bambus. Rândunelele se repezeau în stol către torţa tatălui ei, parcă vrând s-o stingă, pentru a-şi proteja cuiburile şi urmaşii, dar în ultima clipă se îndepărtau, atunci când simţeau căldura ameninţătoare a focului. Aripile lor căpătau reflexii albăstrui la lumina flăcării. Soacra mea spune că tatăl ei nu lua în seamă câtuşi de puţin hărţuiala la care îl supuneau rândunicile şi, chiar dacă aripile lor l-ar fi plesnit peste cap, el nu-şi muta privirea de pe cuiburile agăţate pe stânci, ci, dimpotrivă, apelând la o metodă cât se poate de precisă şi de hotărâtă, le smulgea fără să mai stea pe gânduri.

Abia când făcliile erau pe cale să se stingă, tatăl şi unchii s-au îndurat să se dea jos de pe prăjinile de bambus, sprijinindu-se de pereţii peşterii. S-au adunat laolaltă şi au aprins alte torţe, după care au răsturnat cuiburile aflate în săculeţe, unul peste altul, pe o bucată de pânză albă. Soacra mea spune că, de regulă, tatăl ei culegea cuiburi numai cât ardea o torţă, iar pentru celelalte trei torţe îi lăsa pe fraţii lui mai mici, însă el nu stătea degeaba, ci rămânea acolo să păzească toate cuiburile adunate, ca nu cumva să vină şobolanii şi să le mănânce. În tot acest răstimp, de fapt îşi odihnea trupul vlăguit. Au fost cu toţii şi surprinşi, şi încântaţi atunci când a apărut soacra mea. Tatăl ei a dojenit-o pentru că intrase în peşteră, însă ea i-a răspuns că spaima pe care a simţit-o afară a făcut-o să nu mai ţină seama de nimic şi să se năpustească înăuntru. Soacra mea spune că de îndată ce a rostit cuvântul „spaimă, tata s-a schimbat la faţă instantaneu şi i-a croit o palmă peste obraz. Abia apoi a aflat soacra mea că în peşteră nu-i era îngăduit nimănui să folosească cuvinte precum „cădere”, „alunecare”, „moarte”, „spaimă”, căci ele erau aducătoare de nenorocire. Odată ce şi-a încasat pedeapsa pentru că nesocotise o lege nescrisă atât de importantă, fetiţa a început să plângă, însă unchiul cel tânăr i-a spus: „Nu mai plânge, Fată-

Rândunică! Am să-ţi prind eu o rândunică mai târziu”.

Apoi, fiecare a fumat câte o pipă, şi-au şters sudoarea de pe corp cu săculeţii de la brâu, şi-au pus torţele între dinţi şi au intrat din nou în adâncul peşterii. Tatăl i-a spus soacrei mele: Acum că tot ai venit, stai şi păzeşte cuiburile, cât mă mai duc eu preţ de o torţă să culeg cuiburi”. De regulă, ei culegeau în fiecare zi cât timp ardeau patru torţe.

Soacra mea spune că tatăl ei a plecat cu torţa între dinţi. Ea a văzut cum pe jos curgea o apă prin care înotau şerpi micuţi şi care era plină de bucăţi de bambus şi crengi putrezite, iar pietrele erau acoperite cu găinaţ de rândunică. Îi urmărea cu privirea pe unchiul cel tânăr, de vreme ce acesta îi promisese că-i va aduce o rândunică vie. L-a văzut cum s-a cocoţat pe câteva prăjine de bambus verde şi apoi, ca şi cum ar fi zburat, s-a ridicat la mai bine de zece metri. Găsind acolo o crăpătură în perete, şi-a fixat picioarele bine, după care s-a aplecat şi a ridicat prăjina, ca s-o înfigă în crăpătură şi să-şi creeze astfel un sprijin. Apoi, iarăşi a ridicat altă prăjină, pe care a aşezat-o pieziş, peste alta, şi încă una, astfel încât cele trei prăjine formaseră o punte de-a dreptul înfricoşătoare. Unchiul cel tânăr a păşit pe construcţia aceea extrem de fragilă şi s-a apropiat de tavanul arcuit al peşterii, unde pe o stalactită în formă de ciupercă erau peste zece cuiburi albe extrem de mari. În vreme ce în celelalte locuri rândunelele se îndepărtau speriate la apropierea oamenilor, aici ele stăteau liniştite, probabil pentru că ştiau prea bine că acolo cuiburile lor se aflau într-o deplină siguranţă. Dintr-un cuib s-au ivit două capete de rândunele, după care s-au mai zărit multe altele, agăţate pe stalactita aceea; îşi mişcau cu iuţeală capetele, purtând firul imaculat, transparent, cu care împleteau minunăţiile de cuiburi. Pesemne că nu băgaseră de seamă cum unchiul cel tânăr stătea cu mâinile şi picioarele prinse pe stânca rece şi alunecoasă, ca

o şopârlă înspăimântătoare, ce se apropia din ce în ce mai mult de ele. Soacra mea spune că, la fel, rândunelele stăteau cu ghearele bine prinse de stâncă, străduindu-se din răsputeri să-şi clădească fiecare cuibul. Ciocurile lor scurte erau ca nişte suveici iscusite care teşeau cu iuţeală pe suprafaţa arcuită. După ce trăgeau o vreme firul lucios, îşi strângeau trupuşorul, băteau din aripi, îşi scuturau coada şi scoteau saliva preţioasă, pe care mai întâi o ţineau în cioc, pentru ca apoi să tragă din nou firul lucios. Într-o clipă, ajunse în aer, firele acelea se cristalizau într-un minunat cuib ca de jad alb, translucid. Soacra mea spune că modul în care îşi construiesc rândunelele cuibul din propria salivă reprezintă o privelişte rar întâlnită în natură, însă marilor demnitari şi personajelor importante le este peste putinţă să înţeleagă toată cazna păsărelelor şi, mai mult, n-au cum să bănuiască măcar cât de greu le este culegătorilor să adune cuiburile. De aceea, nici nu ştiau să preţuiască asemenea rarităţi.

Unchiul cel tânăr aproape că atârna cu capul în jos, agăţat pe partea mai groasă a stalactitei. Era de neimaginat cum era în stare să se ţină prins doar cu picioarele pe suprafaţa aceea nespus de alunecoasă. Torţa era şi ea suspendată, cu flacăra arzând puternic deasupra capului său, iar săculeţul de la brâu atârna într-o parte, ca un steag năpăstuit să stea în ploaie. Evident că nu-şi putea deschide gura ca să vorbească, însă poziţia nespus de incomodă în care se afla îl împiedica să îndese în săculeţ cuiburile adunate. Soacra mea spune că tatăl ei coborâse deja de pe perete şi acum, cu torţa în mână, privea în sus către fratele mai mic, al cărui destin stătea aninat de tavanul peşterii. Era pregătit în orice clipă să sară, ca să prindă în cădere cuiburile retezate de fratele lui mai mic.

Soacra mea susţine că începând din ziua aceea n-a mai văzut niciodată cuiburi atât de mari. Fără îndoială că acelea erau cuiburi ancestrale. Ea a mai precizat că rândunelele au obiceiul de a-şi face

cuibul pe un loc folosit odinioară şi e de ajuns să găsească urmele sau cuibul vechi nestricat, ca să-şi construiască acolo unul nou. Abia acestea devin apoi cuiburi fără impurităţi, de calitatea cea mai bună.

Unchiul cel tânăr a întins mâna în care ţinea o lamă ascuţită, cu trei tăişuri. Se lungise înfricoşător de mult, încât semăna cu un şarpe. Soacra mea spune că a văzut picături de sudoare strălucitoare ca nişte diamante, care îi cădeau din păr, chiar de pe vârful firelor de păr. Lama cuţitului abia dacă atingea marginea cuibului uriaş, dar până la urmă a reuşit să-l atingă, a reuşit! 1 nu s-a mulţumit cu atât, ci s-a mai lungit un pic, pentru ca lama să taie la baza cuibului, unduindu-se într-o mişcare de du-te-vino. Sudoarea îi picura de pe cap întruna. Pe neaşteptate, din cuib s-au ivit rândunelele cele mari, care s-au avântat în zbor cu mult curaj şi au început să-l lovească peste faţă nemiloase, într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Soacra mea spune că probabil cuibul era bine lipit pe piatră, mai ales că se afla de multă vreme acolo şi poate chiar se pietrificase, de aceea sarcina tânărului unchi era nespus de dificilă. Ignorând complet dezlănţuirea nebună a rândunelelor, el îşi păstra calmul şi fermitatea mâinii, strângea din dinţi, închidea ochii şi încerca să reziste. Îşi muşcase atât de rău buzele, în încordarea aceea teribilă, încât simţea gustul sângelui.

Soacra mea spune că, Cerule!, parcă au trecut câteva sute de ani până când cuibul acelor rândunele uriaşe s-a desprins în cele din urmă; încă o tăietură şi cădea jos ca o enormă bucată de jad alb.

„Unchiule, mai străduieşte-te un pic!” a strigat soacra mea fără să vrea, stârnită de toată tensiunea momentului. În urma strigătului ei, unchiul s-a avântat şi mai tare, făcând cuibul acela alb să se desprindă de stâncă, să se răsucească, să plutească în cădere, iar în cele din urmă să aterizeze la picioarele soacrei mele şi ale tatălui ei. Dimpreună cu cuibul a căzut însă şi unchiul cel tânăr şi dibaci,

înzestrat cu o pricepere ieşită din comun. Am mai spus mai devreme că el putea să cadă de la zece metri şi ceva fără să se rănească, dar de astă dată s-a prăbuşit de la o înălţime mult prea mare şi mai ales dintr-o poziţie care nu-i era deloc favorabilă. Într-o clipă, creierii i s-au împrăştiat peste cuibul de rândunică proaspăt desprins de pe peretele de piatră. Torţa mai pâlpâia când a ajuns jos, dar, întâlnind pârâiaşul de pe pământ, s-a stins şi ea numaidecât.

Soacra mea spune că şi tatăl ei a murit căzând de pe stâncă, la cinci ani după moartea fratelui său cel mic. Cu toate acestea, culesul cuiburilor de rândunică nu a încetat odată cu aceste evenimente nefericite. Era imposibil ca ea să moştenească îndeletnicirea tatălui şi nici nu-şi dorea să trăiască pe spinarea unchilor ei, aşa că, într-o zi toridă de vară, a luat cuibul acela pătat de sângele unchiului ei şi a pornit într-o călătorie îndelungată. În anul acela, împlinea paisprezece ani.

Soacra mea susţine că în mod normal nu era cu putinţă ca ea să devină vreodată o bucătăreasă renumită, deţinătoarea talentului de a pregăti cuiburi de rândunică, întrucât de fiecare dată când se apuca de curăţat cuiburile de impurităţi, îi reveneau în faţa ochilor scenele acelea înfricoşătoare şi emoţionante în acelaşi timp. Gătea fiecare cuib cu regrete nesfârşite în inimă, fiindcă ştia câtă durere şi câtă suferinţă se ascund în spatele lui – durerea şi suferinţa rândunelelor, dar şi ale oamenilor deopotrivă. Astfel a căpătat ea o experienţă nepreţuită în privinţa cuiburilor de rândunică. Cu toate acestea, în adâncul inimii nu se simţea deloc împăcată, căci legătura dintre cuiburi şi creierul omului o nelinişte a. Acest disconfort însă s-a spulberat ca fumul în momentul în care a aflat modalitatea de a găti şi de a consuma băieţei în Ţara Vinului.

Neliniştită peste măsură, soacra mea mi-a spus că cererea de cuiburi de rândunică în China continentală a crescut odată cu

începutul anilor ’90, dar culesul acestor cuiburi nu mai este o îndeletnicire în China de Sud. Acum, culegătorii au echipamente moderne, cum ar fi lifturile hidraulice, care le dau un sentiment de relaxare, mai ales că nu mai există primejdii câtuşi de puţin. Doar că acum nu numai cuiburile sunt distruse, ci şi rândunelele sunt ucise în procesul de culegere. China aproape că nu mai are cuiburi de cules. În aceste condiţii, pentru a răspunde solicitărilor consumatorilor, chinezii sunt nevoiţi să importe o cantitate mare din diverse ţări din Asia de Sud-Est şi aşa se justifică preţul care a crescut ameţitor; în Hong Kong, de pildă, un kilogram costă 2 500 de *yuani* şi probabil că preţul va continua să crească. Acest lucru a stârnit o adevărată nebunie în rândul culegătorilor. Odinioară, tatăl şi unchii soacrei mele culegeau o dată pe an, însă acum, în Thailanda, culesul se face de patru ori pe an. „Peste vreo douăzeci de ani, copiii nu vor mai şti cum arată un cuib de rândunică”, a spus soacra mea cu tristeţe în timp ce termina de mâncat supa din bol.

„De fapt, chiar şi în zilele noastre, nu cred că sunt mai mult de o mie de copii care au avut şansa de a gusta vreodată cuib de rândunică. Cât de mult contează acest lucru pentru omul de rând e greu de spus, aşa că la ce bun să ne frământăm noi pentru aşa ceva?” i-am răspuns eu.

Capitolul 8

1

Dragă frăţioare Li Yidou,

Am primit povestea, dar şi scrisoarea ta.

După ce am citit *Cuibul de rândunică*, m-au asaltat fel şi fel de gânduri. Când eram mic, bunicul îmi povestea că oamenii avuţi, când mănâncă, au masa plină de bunătăţi care mai de care: copite de cămilă, labe de urs, creier de maimuţă, cuib de rândunică şi nenumărate alte bunătăţi. Eu am văzut cămile la viaţa mea şi n-am nicio îndoială că acele copite grase sunt foarte gustoase, doar că n-am avut niciodată norocul să pun gura pe aşa ceva. Odată, în copilărie, am mâncat nişte copite de cal, pe care le tăiase pe furiş fratele al doilea de la un cal mort, la brigada de producţie. Evident că n-am avut parte de un bucătar renumit care să ni le gătească, drept care mama le-a fiert în apă cu sare. Nu era cine ştie ce carne pe ele, dar m-am săturat numai cu zeama. Se vede treaba că supa asta de copite de cal mi-a lăsat o impresie profundă, greu de şters din amintire până în zilele noastre, altfel nu se explică de ce de fiecare dată când mă întâlnesc cu fraţii mei de Anul Nou îmi amintesc episodul acela, ca şi cum încă aş simţi un gust minunat pe limbă. Se întâmpla în 1960, în vremurile de foamete cruntă, dar iată că amintirile nu m-au părăsit până în ziua de azi, ci sunt încă foarte vii în mintea mea. Cât despre labele de urs, în urmă cu doi ani, un întreprinzător m-a invitat la masă la el acasă. Ultimul fel de mâncare pus pe masă a fost anunţat cu mare fast – un platou cu ceva negru şi

lucios în mijloc. „Aceasta este o labă de urs, adusă special pentru această masă tocmai din Heilongjiang[45].” Înviorat brusc, am apucat cu beţişoarele o bucăţică şi am băgat-o în gură, savurând-o pe îndelete. Mi s-a părut că era cleioasă, fără vreun miros sau gust anume, cam în genul tendoanelor de la picioarele de porc, însă i-am spus întruna gazdei că este o minunăţie. Întreprinzătorul a gustat şi el un pic, după care a spus: „Nu s-a umflat bine!” şi l-a criticat pe bucătar că nu ştie să pregătească mâncarea. Chiar că nu pricepeam ce vrea să spună cu vorba asta, dar îmi era jenă să încerc să aflu mai multe. După o vreme, am întrebat un prieten care a lucrat la un restaurant din Beijing şi abia atunci am înţeles ce voia să spună cu umflatul. El m-a lămurit că ceea ce mâncasem eu era labă de urs uscată, care trebuia ţinută în apă mai întâi, ca să se umfle. Dacă ar fi fost o labă proaspătă, nu s-ar fi preparat astfel, ci ar fi trebuit să se facă o groapă pe fundul căreia să se aşeze o piatră de calcar, peste care să se pună laba de urs, acoperită tot cu piatră de calcar. Peste toate acestea se toarnă apă caldă, iar în momentul în care se încălzeşte suficient, laba se desface şi i se pot scoate ţepii. El a mai spus că, dacă vrei să mănânci labă de urs, trebuie să ai răbdare, fiindcă este cu atât mai gustoasă cu cât este mai moale. Dacă ai de gând să mănânci la cină aşa ceva, atunci trebuie să începi s-o fierbi din zori de zi. Este prea mare bătaia de cap! Din spusele bunicului, ursul hibernează iarna, drept care, atunci când îi este foame, îşi suge laba. Aşadar, a spune că laba de urs este o comoară nu prea se justifică, fiindcă se pierde mult din savoarea ei în acest proces de preparare. Cât despre creierul de maimuţă, eu îmi imaginam că într-adevăr este vorba de creier de maimuţă, însă cineva mi-a spus că nici gând de aşa ceva, ci că ar fi o ciupercă de copac. Mărturisesc că

45 Provincie din nord-estul Chinei.

eu n-am mâncat niciodată aşa ceva, însă am luat pastile „Ciuperca-creier de maimuţă” când eram bolnav de stomac. Mai zilele trecute, un domn de la o fabrică farmaceutică, pe care l-am întâlnit în tren, mi-a dezvăluit faptul că nu se folosesc atâtea ciuperci „Creier de maimuţă”, cum s-ar putea crede. Uneori mai amestecă în preparatele medicamentoase şi ciuperci „urechi de lemn” sau hribi. Vorbele lui m-au speriat pur şi simplu, fiindcă nu mi-aş fi imaginat că până şi medicamentele sunt contrafăcute. Păi dacă nici în medicamente nu mai poţi avea încredere, atunci ce mai este autentic?

Ultimul lucru despre care doresc să discut cu tine este povestea legată de cuiburile de rândunică. Eu n-am văzut aşa ceva şi nici n-am mâncat vreodată. În romanul *Visul din Pavilionul Roşu*[46], am citit despre Lin Daiyu, care era bolnavă de plămâni şi mânca mai mereu supă din cuiburi de rândunică, ceea ce înseamnă că este ceva foarte bun pe care omul de rând nu şi-l poate permite, însă nu mi-am putut imagina că este un lucru atât de scump. Cei mai mulţi dintre noi muncesc jumătate de viaţă şi tot nu câştigă îndeajuns pentru a putea cumpăra câteva kilograme de cuiburi de rândunică. După ce am citit povestirea ta, mărturisesc că nici prin gând nu-mi trece să mănânc aşa ceva, în primul rând din pricina preţului, şi în al doilea rând din pricina cruzimii implicate. Eu nu sunt unul dintre „rânduniştii” aceia prefăcuţi, dar simt o durere nespusă în suflet doar gândindu-mă la bietele rândunele care îşi clădesc cuibul cu propria salivă şi cu propriul sânge. Eu mă situez cam la acelaşi nivel cu „nevasta” din povestea domniei tale. Mă cam îndoiesc de faptul că acele cuiburi de rândunică sunt atât de mistice precum spune

46 *Visul din Pavilionul Roşu* este unul dintre cele patru mari romane clasice chineze, fiind scris de către Cao Xueqin, la mijlocul sec. XVIII.

„soacra” din poveste. Celor din Hong Kong le place să mănânce cuiburi de rândunică, dar cei mai mulţi oameni pe care îi vezi pe stradă sunt mici de înălţime şi slăbănogi. În Shandong, noi, mâncăm clătite cu cartofi dulci şi ceapă şi cu toate acestea găseşti cu uşurinţă oameni înalţi, iar cât despre femei, chiar dacă nu toate sunt frumoase, totuşi poţi întâlni la tot pasul femei care să-ţi atragă atenţia cu înfăţişarea lor plăcută. Se vede limpede că valoarea nutritivă a acelei şmecherii e departe până şi de valoarea nutritivă a cartofilor dulci. Să cheltuieşti atâţia bani ca să mănânci mizeria aceea mi se pare a fi o prostie nemăsurată. În ultimii ani, şi mai ales după ce am citit povestirea ta, am descoperit că chinezii îşi frământă mintea oricât numai să aibă parte de te miri ce lucruri exotice. Nu cred că e cazul să spunem că majoritatea celor care au condiţii să-şi răsfeţe papilele gustative nu scot bani din buzunarul propriu, în timp ce oamenii de rând ajung să se sature mâncând ce le este la îndemână. Trăim într-o epoca a mâncării şi băuturii, iar micii birocraţi din povestirea domniei tale sunt mai îngâmfaţi decât ibovnica lui Liu Wencai[47], moşierul cel tiranic din Chengdu, care se ospăta cu labe de raţă. Asemenea mâncare a devenit ceva obişnuit mai târziu. Acum câţiva ani, cineva a publicat nişte articole într-un ziar, care satirizau obiceiurile culinare, însă acum nici aşa ceva nu mai vedem.

Dar să revenim la subiect! Povestirea ta, *Cuibul de rândunică* „are conotaţii politice prea puternice, aşa că eu socotesc că cel mai potrivit ar fi mai întâi să scapi de revolta care te animă şi după aceea să o rescrii. Culesul de cuiburi de rândunică – această îndeletnicire străveche şi primejdioasă, învăluită în mister şi legendă – ar putea

47 Liu Wencai (1887–1949) a fost un moşier din provincia Sichuan, etichetat în perioada Revoluţiei Culturale ca un personaj reprezentativ pentru categoria moşierilor abuzivi care îi exploatau pe ţărani.

constitui o poveste foarte frumoasă. Insist: mai mult accent pe mister şi legendă.

Şeful meu a fost în principal de acord cu deplasarea mea în Ţara Vinului, însă nu pot să plec până când nu am scos la liman planul romanului meu. Mi-am fixat bine în memorie primul vostru Festival al Licorii Maimuţei şi în niciun caz n-am să-l ratez.

Îţi trimit manuscrisul prin poşta specială şi te rog să-mi dai de ştire când îl primeşti.

Spor la scris!

Mo Yan

2

Dragă domnule profesor Mo Yan,

Am primit scrisoarea domniei voastre şi manuscrisul trimis prin poşta rapidă. Chiar nu ar fi trebuit să cheltuiţi atâţia bani, fiindcă mă gândesc că ar fi ajuns şi printr-o expediere recomandată. Nu era nicio problemă dacă ajungea mai târziu cu câteva zile, mai ales că eu tocmai scriu o poveste nouă, cu titlul „Zâna Băuturii" şi pentru moment n-am nici cel mai mic gând de a modifica povestirea *Cuibul de rândunică.*

Aţi fost atât de înduioşat citind-o şi, mai mult, această poveste v-a trezit amintiri din copilărie, din vremurile când aţi mâncat fiertura cu copite de cal. De aceea, chiar dacă „Cuibul de rândunică" nu s-ar mai publica niciodată, pot spune că deja şi-a atins scopul: dacă n-ar fi fost ea, oare mi-aţi fi putut scrie vreodată o scrisoare atât de lungă?

După cum spuneaţi, valoarea nutritivă a cuiburilor de rândunică

a fost cu mult supraevaluată şi mă gândesc că putem spune că este vorba de o secreţie a păsării, bogată în proteine. Nu are nici pe departe vreo proprietate magică, fiindcă dacă aşa ar fi fost, în câteva zile, patru-cinci oameni ar fi descoperit nemurirea. Eu am mâncat aşa ceva o singură dată şi este exact cum am relatat în povestire. Când o să veniţi în Ţara Vinului, am să aranjez cumva ca să gustaţi un pic. Nu mâncatul în sine este important, ci experienţa ca atare.

Mă voi strădui să-mi controlez revolta de acum înainte. În situaţia dată, nimeni nu are form de a se opune tendinţelor ne buneşti, iar când reflectezi mai serios la ceea ce a ajuns societatea noastră îţi dai seama că fiecare dintre noi este răspunzător. Eu am avut o muncă uşoară, şi anume să gust băuturile renumite din întreaga lume, cele mai multe fiind cam tot atât de scumpe cât cuibul de rândunică. Mă tem că oamenii de rând nici măcar nu au văzut cum arată băuturi rafinate precum vinurile franţuzeşti Gevrey-Cambertin şi Romanée-Conti, vinurile nemţeşti de Lay şi Doktor sau vinurile italieneşti Barbaresco, Lacrima Christi şi rachiul *grappa* – toate sunt băuturi nobile, adevărate licori divine. Domnule profesor, veniţi mai repede! S-ar putea să nu fiu eu cine ştie ce priceput cu laudele, dar cu siguranţă mă voi îngriji să vă ofer vinuri de soi. Nu trebuie să vă jenaţi. Mai bine să bem noi doi decât demnitarii aceia lacomi şi corupţi.

Aş avea atâtea să vă povestesc, dar de vreme ce veţi veni în Ţara Vinului curând, am să-mi domolesc nerăbdarea până când vom avea prilejul de a discuta faţă în faţă.

Vă trimit ultima mea povestire – *Licoarea Maimuţei*, cu rugămintea să vă exprimaţi părerile critice fără rezerve. Iniţial, mă gândeam s-o fac mai lungă, dar de câteva zile mă simt fără vlagă, drept care am hotărât s-o închei aşa cum era. Nu este nevoie să-mi returnaţi manuscrisul prin poştă, fiindcă puteţi să mi-l aduceţi când veniţi

aici. Eu am să-mi iau liber o zi, după care am să încep o nuvelă, iar apoi am să mai revizuiesc „Cuibul de rândunica.

Vă doresc toate cele bune.

Li Yidou,
Discipolul dumneavoastră

3

LICOAREA MAIMUŢEI

Licoarea Maimuţei se mai numeşte şi Licoarea Yuan. Dar oare cine a distilat-o pentru prima dată? Nimeni altul decât Yuan Shuangyu, socrul meu, profesor la Universitatea Distileriei din oraşul Ţara Vinului. Dacă spunem că oraşul Ţara Vinului este o perlă strălucitoare de pe harta măreţei noastre patrii, atunci această universitate este o perlă strălucitoare a oraşului, iar socrul meu este şi el o perlă strălucitoare a universităţii – cea mai strălucitoare dintre toate, aş îndrăzni să spun. Să pot fi studentul unui asemenea profesor şi, mai mult, să-i fiu şi ginere reprezintă o mare onoare pentru mine. Atâţia oameni mă invidiază şi tânjesc la norocul meu. Când i-am dat titlu povestirii, am ezitat vreme îndelungată, incapabil să mă hotărăsc dacă să-i spun „Licoarea Maimuţei” sau „Licoarea Yuan”. M-am tot gândit, până când m-am hotărât pentru prima variantă, chiar dacă sună cam sălbatic. Socrul meu este un om erudit, cu un caracter ales. În căutarea Licorii Maimuţei, a fost dispus să trăiască printre maimuţele Muntele Maimuţa Albă, unde s-a hrănit cu aer şi a dormit sub cerul liber, pe iarba scăldată de rouă, bătut de ploaie şi de vânt, însă în cele din urmă a cunoscut gustul izbânzii.

Ca să înţeleagă mai bine şi cititorii care nu sunt băutori de alcool cât de vaste sunt cunoştinţele socrului meu, am să inserez aici şi un material de acum câţiva ani, de la un curs despre „Originea băuturii”.

La vremea aceea, eu eram un student buimac şi ignorant, care provenea dintr-o familie de ţărani scăpătaţi şi tocmai intra în templul sacru al băuturii, fără să ştie mai nimic. Atunci când socrul meu a urcat pe podiumul din amfiteatru, cu multă eleganţă, îmbrăcat într-un costum alb şi cu un baston în mână, m-am gândit în sinea mea că băutura este doar un lichid condimentat şi atât. Ce ar mai fi putut acest bătrânel să ne împărtăşească pe tema asta? Cum stătea în faţa catedrei, socrul meu a început să râdă înainte de a spune orice, după care a extras. De la piept o sticluţă, i-a scos dopul şi a luat o înghiţitură. Apoi, a plescăit încântat şi a spus: „Dragi studenţi, ce credeţi că am băut eu?” „Apă de la robinet”, a spus cineva. „Apă fiartă”, a comentat altcineva. „Un lichid transparent” a fost alt răspuns.

Alcool”, a zis un altul. Eu ştiam sigur că e alcool, fiindcă îi simţeam mirosul, însă am spus în şoaptă: „Urină.11 „Bun!” Socrul meu a lovit uşor cu palma în catedră şi a continuat: „Cine a spus alcool să se ridice în picioare”. O fată cu părul împletit într-o coadă groasă s-a ridicat în picioare, îmbujorată toată. I-a aruncat o privire socrului meu, după care şi-a plecat capul şi a început să se joace cu vârful cozii împletite – un obicei al fetelor care îşi purtau părul împletit, probabil învăţat de prin filme. „De unde ştii că-i alcool?” a întrebat socrul meu. „Mi-a mirosit a alcool”, a răspuns fata cu o voce aproape imperceptibilă. „Cum de ai un miros atât de fin?” a continuat s-o interogheze socrul meu. Fata se îmbujorase toată, de parcă obrajii îi luaseră foc. „Ei, ce zici?” „Zilele acestea, mirosul mi s-a ascuţit…” a răspuns ea cu voce şi mai şoptită. Socrul meu s-a

lovit cu palma peste frunte şi, ca şi cum ar fi avut o iluminare neaşteptată, a spus: „Bine. Am priceput. Stai jos!” Oare ce pricepuse el? Ştii tu cumva? Eu abia mai târziu m-am dumirit, când mi-a spus el că fetele, în perioada ciclului menstrual, au mirosul mai fin, dar şi o imaginaţie mai bogată. De aceea, numeroase descoperiri importante ale umanităţii se leagă strâns de ciclul menstrual al femeilor. „Studentul care a pus «urină» să se ridice în picioare!” a spus socrul meu pe un ton grav. Mie îmi ţiuiau urechile şi am început să văd steluţe aurii în faţa ochilor, de parcă tocmai primisem o bâtă în moalele capului. Nu mi-aş fi imaginat că moşul ăsta avea auzul atât de bun. „Hai, ridică-te în picioare! Nu te sfii!” a spus el. Stinghereala mea deja atrăgea atenţia tuturor colegilor, inclusiv a fetei cu coada împletită, căreia îi venise ciclul în zilele acelea. Numele ei era Jin Manii, un nume tipic pentru o ţipă făcută să fie agent secret. Am să povestesc altă dată ce s-a întâmplat între mine şi ea. Mai târziu, a devenit masteranda socrului meu. Mi-am zis: „Fir-ar să fie! Gura asta spurcată a mea iar m-a băgat în belea! Li Yidou, Li Yidou, ce te-au învăţat părinţii pe tine înainte să pleci de acasă? Nu ţi-au spus să vorbeşti mai puţin şi să asculţi mai mult? Şi tu ce-ai făcut? Nici cu un plasture lipit pe gură nu eşti în stare să taci. Aşa i se întâmplă şi ciocănitoarei – tot din cauza ciocului ei moare în scorbura din copac”. M-am ridicat în picioare, îngrozitor de jenat, că nici nu îndrăzneam să ridic ochii din pământ. „Cum te cheamă?” „Li Yidou.” „Nu-i de mirare că ai o imaginaţie aşa de bogată, de vreme ce eşti reîncarnarea Zeului Băuturii.” Toată clasa a izbucnit în râs. El a potolit hohotele, făcându-le semn studenţilor cu mâna, a luat o gură de băutură, a plescăit din nou şi a spus: „Ia loc, Li Yidou! Sincer vorbind, îmi place foarte mult de tine. Nu eşti un tip obişnuit”.

Complet bulversat, m-am aşezat pe scaun, în acelaşi timp

privindu-l pe socrul meu cum pune dopul la sticlă, după care o agită cu putere şi o ridică în bătaia luminii strălucitoare pentru a-i admira bulele stârnite. Apoi, a spus cu o intonaţie suavă: „Dragi studenţi, aceasta este o licoare sacră, este un lichid indispensabil pentru viaţa oamenilor. În vremurile noastre de deschidere şi reforme, are un rol din ce în ce mai mare. Nu exagerez deloc spunând că fără acest lichid revitalizarea Ţării Vinului ar fi doar vorbă goală. Alcoolul este lumina soarelui, este aerul, este sângele. Alcoolul este muzica, este pictura, este baletul, este poezia. Cel care îl distilează este marele maestru care cumulează toate aceste arte. Sper ca dintre voi să se ridice într-o bună zi cel care va reuşi să câştige faimă pentru ţara noastră, obţinând o medalie de aur la Târgul Internaţional de la Barcelona. De curând am auzit că unii ne dispreţuiesc profesia, considerând că fabricarea băuturilor alcoolice nu are niciun viitor. Dragi studenţi, pot să vă spun că, dacă va fi ca într-o bună zi Pământul să cunoască extincţia, moleculele de alcool tot vor pluti prin univers.

În aplauzele noastre furtunoase, socrul meu a ridicat sticluţa de băutură, cu o expresie solemnă, chiar divină, pe chip, exact expresia aceea luminoasă specifică eroilor din filme. Eram atât de ruşinat de faptul că socotisem în mod cu totul batjocoritor lichidul acela cât se poate de onorabil urină, chiar dacă mai devreme sau mai târziu tot urină ajungea.

Originile acestui lichid divin au rămas un mister până în zilele noastre. Socrul meu a spus că de-a lungul mileniilor alcoolul s-a acumulat până a format Fluviul Galben şi Fluviul Cel Lung, dar, cu toate acestea, tot nu-i putem identifica începuturile. Putem doar să facem speculaţii. În analiza spectrului universului, astronomii chinezi au descoperit o vastă cantitate de molecule de alcool în spaţiu, iar de curând o americancă, astronaut, a detectat, în mod cu

totul neaşteptat, un miros puternic de alcool în naveta cu care se afla în spaţiu, ba mai mult a avut o oarecare stare euforică, de parcă s-ar fi îmbătat puţin. Acum vă întreb, oare de unde veneau acele particule de alcool? De unde venea mirosul pe care l-a detectat femeia astronaut? De pe altă planetă? Nu cumva se răspândise mirosul de aici, de la noi, din Ţara Vinului? Dragi studenţi, desfaceri aripile imaginaţiei şi lăsaţi-vă purtaţi în zbor!"

Socrul meu a continuat: „Strămoşii noştri atribuie zeilor descoperirea băuturii şi au născocit, de-a lungul veacurilor, nenumărate povestiri frumoase şi emoţionante în acest sens. Vă rog să citiţi materialul pe care vi l-am oferit.

Vechii egipteni credeau că băutura a fost descoperită de către Osiris, protectorul morţilor. Băutura era folosită ca ofrandă pentru strămoşi, ca să-i facă să uite de suflet şi să le dea aripi cu care să zboare până în Paradis. Noi, cei vii, am simţit adeseori această senzaţie de zbor atunci când ne-am îmbătat, aşa că putem afirma fără putinţă de tăgadă că esenţa băuturii este chiar spiritul zborului. Vechii mesopotamieni au pus laurii pe creştetul lui Noe, recunoscându-l drept primul strămoş al producătoribr de băutură. Ei spuneau că acesta nu numai că a făcut omenirea să renască după Potop, dar le-a şi dăruit oamenilor o băutură aleasă, care să-i ajute să se ferească de dezastre. Mesopotamienii chiar au stabilit unde se află locul în care Noe a fabricat acea băutură, şi anume Erevan.

Grecii antici au şi ei un zeu al băuturii, pe nume Dionysos, aşezat la loc de cinste între zeii şi zeiţele din Olimp. El simbolizează extazul dezlănţuit, înlăturarea tuturor încătuşărilor şi eliberarea spiritului.

Religiile care s-au întemeiat pe baza unei bogate spiritualităţi împărtăşesc viziuni diferite despre originea băuturii. Budismul şi islamismul privesc băutura cu mare înverşunare, socotind-o sursa tuturor relelor. Pe de altă parte, creştinismul consideră că băutura este sângele lui Isus, întruparea sacrificiului său pentru salvarea lumii. Creştinii socotesc

că, dacă beau vin, pot să stabilească o legătură cu Dumnezeu, pot să comunice direct cu El. Religia tratează băutură ca pe un spirit, ceea ce, trebuie să recunoaştem, reprezintă o evaluare profundă, chiar dacă noi ştim foarte bine că băutura este materie, însă eu vă avertizez că acela care priveşte băutura doar ca materie cu greu va putea deveni un adevărat artist. Băutura este spirituală, iar această credinţă îşi regăseşte urmele în limbile a numeroase popoare. De pildă, în engleză băuturile tari se numesc spirits în franceză băuturile ce au o concentraţie mare de alcool se numesc „spiritueux". Aşadar, toate aceste cuvinte au etimonul „spirit", însă noi, până la urmă, suntem materialişti fi evidenţiem faptul că băutura este spirituală doar pentru că dorim să ne lăsăm mintea să prindă aripi şi să se înalţe. Atunci când mintea noastră oboseşte de atâta zbor şi se întoarce pe pământ, tot trebuie să caute originile băuturii în vraful de documente străvechi. Aceasta este într-adevăr o muncă ce oferă bucurie enormă. Cele mai vechi texte religioase şi scrierile literare străvechi — Vedele *– vorbesc de două băuturi alcoolice Soma şi Baoma, folosite în ceremoniile de sacrificii. În Vechiul Testament se aminteşte de mai multe ori despre „vinul acru" şi „vinul dulce". Pe materialele cu caracter divinator*[48] *din China se consemnează: Această băutură… pentru Dajia… pentru Ding", ceea ce vrea să însemne că băutura este folosită drept ofrandă pentru defuncţii Dajia şi Ding. În textele oraculare, mai apare un semn care se citeşte „chang", pe care Ban Gu*[49]*, din dinastia Han, în lucrarea* Comentariul Tigrului Alb, *îl interpretează astfel: „Chang este o băutură în care se*

48 Este vorba despre inscripţiile de pe carapacea de broască ţestoasă şi omoplaţi de vită – materiale folosite pentru divinaţie. Acestea sunt primele semne grafice care indică prezenţa unui sistem de scriere.

49 Ban Gu (32–92) este istoric şi poet din dinastia Han, cunoscut mai ales pentru istoria dinastiei Han *(Han shu)* pe care a compilat-o, dar şi pentru poemele în proză *(fu).*

amestecă aromele tuturor plantelor". Aşadar, Chang este o băutură rafinată. Chang înseamnă neînfrânat, bucuros, mulţumit, liber, neoprit; înseamnă să ai acces liber, să fie bucurie după pofta inimii, vorbă nestăvilită, trecere liberă, gândire liberă, băut liber… Băutura reprezintă acest tărâm al libertăţii. Cea mai timpurie consemnare scrisă referitoare la băutură, descoperită în lume până în prezent, este pe un dop scos la iveală dintr-un mormânt preistoric din Egipt, pe care este înscris limpede sigiliul podgoriei lui Ramses al III-lea (1198–1166î.Hr.).

Permiteţi-mi să vă mai ofer câteva exemple ale consemnărilor timpurii referitoare la băutură. De pildă, cuvântul li *din chineză face trimitere la o băutură dulce; cuvântul* bojah *din limba hindi indică o băutură făcută din substanţe extrase din cereale; in limba unui trib din Etiopia, cuvântul* bosa *denumeşte o băutură făcută din orz.* Cervisia *din galeza veche,* pior, eolo *din scandinava veche,* bere *din anglo-saxona veche sunt cuvinte care în limbile respective fac referire la bere. Laptele de iapă fermentat este numit* koumiss *de către populaţiile nomade din stepele mongole şi* mazoun *de către mesopotamieni. Băutura cu miere era numită* melikaton *de către grecii vechi şi* chouchen *de către celţi, în timp ce în Roma antică era numită* aqua mulsa. *Scandinavii vechi ofereau băutura cu miere drept dar de nuntă şi iată cum s-a format expresia „luna de miere" folosită în întreaga lume. Asemenea consemnări scrise există în toate culturile străvechi ale lumii, însă, dat fiind spaţiul limitat, nu putem aici să le amintim pe toate.*

Acest citat masiv din cursul socrului meu cu siguranţă că v-a plictisit îngrozitor şi de aceea vă rog respectuos să mă scuzaţi.

Şi pe mine mă plictiseşte de moarte, dar n-am avut încotro, a trebuit să-l citesc. Vă rog să mă mai răbdaţi un pic şi voi termina pe dată. Din păcate, nu putem decât să ne întoarcem tocmai în secolul X î.Hr. Pentru a stabili originile alcoolului pe baza textelor scrise. Este absolut corect să deducem astfel că aceste origini se află în

trecutul îndepărtat, înainte de zorii istoriei omenirii, fapt dovedit de numeroasele descoperiri arheologice. Printre acestea se numără tripodul din lut, folosit pentru vin, care a fost scos la iveală în situl arheologic de la Longshan[50], vasele pentru vin *zun* şi *jia,* cu o lucrătură minunată, de la Da Wenkou, ritualurile în care ofranda adusă zeilor consta în carafe cu vin, ilustrate în frescele din peştera Altamira din Spania şi multe altele. Toate sunt dovezi ale faptului că producerea alcoolului are o istorie ce depăşeşte zece mii de ani.

„Dragi studenţi”, a spus socrul meu, „vinul este un compus organic, care se poate produce în mod natural, ca una dintre cele mai ingenioase creaţii ale Naturii. Se produce cu zahăr transformat în alcool sub efectul enzimelor, la care se mai adaugă câteva ingrediente. În lumea naturală plantele care conţin zahăr sunt atât de multe, încât este imposibil să se epuizeze vreodată. Fructele cu un conţinut mare de zahăr, precum strugurii, pot fi uşor descompuse de enzime. Dacă o grămadă de struguri este dusa de vânt, apă, păsări sau animale într-un loc adâncit şi umed, o cantitate de apă şi temperatura adecvată pot activa enzimele din coaja strugurelui în aşa fel încât zeama fructului să se transforme într-o licoare dulceagă. În China există o vorbă care spune că «Maimuţa face vinul», idee întărită şi de textul străvechi *Discuţii nocturne la Penglon*g[51] în care se consemnează că: «Pe Muntele Huang erau multe maimuţe. Primăvara şi vara ele adunau flori *şi* fructe, pe care le puneau într-un loc adâncit, între pietre, unde amestecul fermenta,

50 Longshan este situl arheologic unde au fost descoperite dovezi ale existenţei culturii neolitice care poartă acelaşi nume (3000–2000 î.Hr.), din zona de pe cursul mijlociu şi inferior al Fluviului Galben.

51 Acesta este un capitol dintr-o lucrare ce îi aparţine lui Li Rihua (1565–1635), cărturar din dinastia Ming, pe nume Li Rihua.

transformându-se în vin. Aroma lui se răspândea peste tot, astfel încât putea fi detectată de la o sută de paşi depărtare». În «Însemnări răzleţe din Guang de Apus», capitol din cartea *Antologia lucrurilor mărunte*[52], se spune: «Pe munţii din prefectura Pingle, din Guang de Apus, trăiesc nenumărate maimuţe pricepute să culeagă flori bune pentru fermentare. Tăietorii de lemne care umblă pe aceşti munţi, când le dibuiesc lăcaşurile, se aleg cu ceva vin de acolo, un vin aromat şi delicios, pe care l-au numit Vinul Maimuţei». Dacă maimuţele ştiu cum să culeagă o varietate de fructe şi să le pună între pietre, într-o adâncitură, ca să fermenteze şi să se transforme în vin, oare strămoşii noştri să nu fi deţinut asemenea secrete? Şi în alte ţări există poveşti similare cu această poveste despre maimuţele pricepute să facă vin. De pildă, în Franţa producătorii de vin, în general, consideră că păsările îşi adună fructe în cuib, dar incidente neprevăzute le împiedică uneori să le mănânce, drept care, odată cu trecerea timpului, cuiburile lor devin containere pentru fermentarea băuturii. În mod neîndoielnic, oamenii trebuie să fi Fost inspiraţi de păsări şi de animale în producerea băuturii. Apariţia naturală a vinului trebuie să se fi petrecut în acelaşi timp cu apariţia plantelor cu un anumit conţinut de zahăr şi de aceea spunem că de pe vremea când omul încă nu exista, planeta era deja învăluită în aroma alcoolului.

Atunci, când au început oamenii să producă vinul? Răspunsul la această întrebare priveşte momentul în care omul a descoperit vinul în natură. Unii dintre cei mai curajoşi oameni sau cei care mureau de sete au băut licoarea aflată în adâncitura dintre pietre sau în cuiburile păsărilor, iar de îndată ce au gustat acest elixir miraculos

---

52 *Antologia lucrurilor mărunte (Qing bai lei chao)* este o cronică a scriitorului Xu Ke (1869–1928).

au fost copleşiţi de o stare de mare frenezie. Prin urmare, s-au grăbit cu toţii să mai scormonească printre pietre şi în cuiburile păsărilor, în căutarea bucuriei. Motivaţia de a produce vinul a apărut abia atunci când au băut tot ceea ce se putea bea şi fireşte că ceea ce a urmat a fost imitaţia – oamenii le-au imitat pe maimuţe, aruncând fructele în adânciturile dintre pietre, dar nu întotdeauna le-a ieşit aşa cum se aşteptau. Uneori, fructele se uscau sau pur şi simplu putrezeau. De multe ori, oamenii încetau să mai înveţe metodele de fabricare a vinului de la maimuţe, însă forţa irezistibilă de seducţie pe care o exercita această licoare asupra lor îi îndemna să-şi recapete curajul şi s-o ia de la capăt cu experimentele. Şi tot aşa, din încercare în încercare, s-a născut o băutură de fructe cu ajutorul Naturii. Cuprinşi de extaz, oamenii au dansat despuiaţi în jurul focului, în peşterile lor. Apoi, au învăţat în acelaşi timp să producă vinul, să cultive plantele, să domesticească „animalele. Când cerealele au ajuns să înlocuiască peştele şi carnea care constituiau hrana principală, au apărut şi experimentele în privinţa fermentării cerealelor. Motivaţia pentru aceste experimente se prea poate să fi apărut în mod accidental, dar se poate la fel de bine să fi fost şi o revelaţie venită de la Dumnezeu. Când prima picătură de băutură s-a format din aburul acumulat în vasul de lut, oamenii au întors o nouă pagină a istoriei, iar acesta a fost începutul unei perioade glorioase a civilizaţiei", a spus socrul meu, după care a anunţat solemn: „Cursul a luat sfârşit".

Acum, că se terminase ora, el a dat pe gât ce mai rămăsese în sticluţă, a plescăit zgomotos de câteva ori, după care a îndesat sticluţa la piept, şi-a luat mapa sub braţ şi, aruncându-mi o privire parşivă, dar plină de înţeles, a ieşit din clasă, cu capul dat pe spate, pieptul scos în faţă şi privirea aţintită tot înainte.

Patru ani mai târziu, am absolvit facultatea şi am dat examen

pentru a deveni masterandul socrului meu. Tema disertaţiei mele era „Romanele realismului magic din America Latină şi fabricarea alcoolului”. Lucrarea s-a bucurat de o puternică apreciere din partea socrului meu, iar susţinerea în şedinţa publică a fost încununată de mult succes. Mai mult, a fost recomandată la *Revista Universităţii Distileriei*, unde a fost publicată sub forma unui studiu de înaltă ţinută academică. Imediat după aceea, socrul meu m-a acceptat ca doctorand al său, iar domeniul de cercetare ales de mine privea manifestarea intensă a emoţiilor fabricantului de băutură în procesul fizic şi chimic al distilării şi influenţa acestora asupra gustului general al licorii. Socrul meu a apreciat în mod deosebit această direcţie de cercetare, considerând că alegerea mea aducea o perspectivă nouă, semnificativă şi extrem de interesantă totodată. Mi-a propus să nu mă reped să scriu, ci mai degrabă să petrec un an în bibliotecă, unde să citesc cărţile relevante şi să adun materiale bibliografice.

Am urmat învăţămintele socrului meu şi m-am cufundat în studiu la biblioteca din oraşul Ţara Vinului. Într-o zi, am descoperit acolo o cane bizară – *întâmplări ciudate din Ţara Vinului*, în care se afla un articol care mi-a stârnit interesul. De îndată i l-am recomandat socrului meu, fără să mă gândesc nicio clipă cât de profund îl va afecta, determinându-l chiar să plece pe Muntele Maimuţa Albă, ca să trăiască printre maimuţe. Am să redau aici întreaga poveste. Dacă vă puteţi îngădui un mic răgaz ca s-o citiţi, foarte bine; în caz contrar, săriţi peste ea.

În Ţara Vinului trăia un bătrân pe nume Sun, care dăduse în patima băuturii. Cum era înzestrat de la natură cu o mare capacitate de a bea alcool, de fiecare dată când trăgea câte o beţie era în stare să înghită vedre de vin fiară să păţească nimic. Cândva avusese zece hectare de pământ

mănos, casă cu zece încăperi, acoperită cu ţiglă, însă toate s-au dus pe apa sâmbetei din pricina băuturii. Nevasta lui, pe numele de familie Liu, l-a părăsit, luându-şi şi copiii cu ea, şi şi-a întemeiat o nouă familie. Bătrânul ajunsese să umble pe străzi, cu părul răvăşit, cu faţa soioasă, cu hainele ponosite, ca un adevărat cerşetor. Când întâlnea pe cineva care cumpărase vin, pe dată îngenunchea în faţa lui şi cerea de băut, făcând plecăciuni cu capul la pământ până când începea să-i sângereze fruntea. Era de-a dreptul jalnic. Într-o bună zi, pe neaşteptate, i s-a ivit în faţă un bătrân cărunt, dar cu chipul tânăr, care a grăit către el: „La vreo sută de li *spre sud-est se află un munte numit Maimuţa Albă, cu pădure bogată, în adâncul căreia se găsesc heleştee pline cu vin. De ce nu te duci acolo, că să bei după placul inimii? N-ar fi oare mai potrivit pentru tine decât să cerşeşti pe aici toată ziua?" La auzul acestor vorbe, bătrânul Sun a făcut o plecăciune şi, fiară să mai adreseze vreo mulţumire, a fugit valvârtej. Trei zile mai târziu, a ajuns la poalele muntelui şi, ridicând privirea, a zărit o pădure deasă, dar nici urmă de vreo cărare, aşa ci a urcat mai mult agăţându-se de liane şi de rădăcinile copacilor, încetul cu încetul s-a afundat în pădure, unde copaci seculari îşi uneau coroanele, astfel încât razelor de soare nu le era cu putinţă şi pătrundă acolo. Viţa sălbatică atârna încâlcită, iar strigătele pisărilor veneau în valuri. Deodată, un animal uriaş i-a tăiat calea. Era mare cât un bivol, cu privirea sfredelitoare şi răgetul precum un tunet care stârnea tremuratul copacilor şi plantelor. Înspăimântat, Sun a încercat să fugă, însă a căzut într-o prăpastie adâncă. A rămas acolo agăţat în vârful unui copac, încredinţat că îşi va găsi sfârşitul cât de curând. Pe dată însă un damf de vin i-a împresurat nările, înviorându-l. A coborât din copac şi, urmând mirosul, a ajuns într-un loc înţesat de arbuşti, unde flori neobişnuite şi fructe rare atârnau de vârful crengilor. O maimuţă albă a înşfăcat un ciorchine de fructe de culoare purpurie, asemenea agatei, şi a zbughit-o imediat. Bătrânul a pornit pe urmele ei şi a ajuns într-un spaţiu deschis, unde a zărit o stâncă uriaşă, de vreo treizeci de metri lăţime, cu o*

scobitură în mijloc, ce părea foarte adâncă. Când maimuţica a aruncat fructele înăuntru, în urmă s-a auzit un răsunet ca de ţigle ciobite. De îndată, mirosul de vin a început să răzbată în valuri dintr-acolo ţi, când s-a apropiat ca să privească mai bine, a observat că în scobitura aceea se afla un vin minunat. O mulţime de maimuţe au venit degrabă cu frunze mari în mâini, îndoite la margini ca nişte farfurii micuţe, cu care au scos vin din scobitură. N-a trecut multă vreme că maimuţele au început să se clatine pe picioare, să-ţi arate dinţii şi să-ţi arunce priviri languroase, într-un chip foarte amuzant. Bătrânul s-a apropiat grăbit, însă maimuţele s-au retras câţiva păţi şi s-au pornit să ţipe cu furie. El nu le-a luat în seamă, ci s-a repezit către stâncă, ţi-a vârât capul în scobitură şi a început să soarbă licoarea cu poftă, ca o balenă. Nu s-a ridicat de acolo vreme îndelungată, iar când s-a îndurat să se desprindă, într-un târziu, a simţit că toate măruntaiele îi erau curăţate, gura îi era copleşită de o aromă minunată, iar el plutea asemenea unui nemuritor. Apoi, a imitat maimuţele îmbătate, ţopăind şi strigând în fel şi chip. Liota de maimuţe l-a urmat şi din clipa aceea au ajuns să se înţeleagă minunat. De aici înainte, bătrânul Sun a rămas în apropierea stâncii; când îl cuprindea oboseala, se culca acolo, iar când se trezea, continua să bea. Uneori, chiar se juca împreună cu maimuţele şi era atât de fericit, încât nici nu-i trecea prin cap să se mai întoarcă de unde venise. Toţi sătenii spuneau că bătrânul Sun a murit şi depănau adeseori poveşti despre el, pe care le ştiau până şi copiii. După câteva zeci de ani, un tăietor de lemne a intrat în pădure şi l-a întâlnit pe Sun pe care l-a luat drept o zeitate a muntelui, căci avea părul alb, chipul tânăr şi era nespus de vioi. De îndată, bărbatul a îngenuncheat şi a început să facă temenele în faţa lui Sun. Acesta l-a cercetat cu atenţie şi l-a întrebat: „Numele tău este Sanxian?" Tăietorul de lemne i-a răspuns: „Da". Sun a continuat, spunându-i: „Eu sunt tatăl tău Pe vremea când era copil, tăietorul de lemne aflase că tatăl lui fusese un beţiv care se lăsase păcălit să plece pe munte, unde de al fel şi murise. Acum era de-a dreptul

înspăimântat la gândul că își reîntâlnise tatăl. Bătrânul i-a povestit despre aventurile sale şi apoi i-a vorbit pe îndelete despre întâmplări de pe vremea când era acasă, alături de familie. În cele din urmă, crezare spuselor lui, tăietorul de lemne l-a invitat pe bătrân să se întoarcă acasă, astfel încât să-i poată purta de grijă. Sun însă i-a răspuns râzând: „De unde să ai tu acasă un heleşteu cu vin, din care să beau eu pe săturate ori de câte ori am chef T Apoi, l-a rugat pe băiat să-l aştepte, după care s-a căţărat pe liane, în copaci, cu mare agilitate, ca o maimuţă. S-a întors cu un tub de bambus, la capetele căruia erau îndesate flori purpurii. I l-a oferit fiului, spunându-i: „înăuntru e Licoarea Maimuţei. Dacă ai s-o bei, ai să devii mai sănătos şi ai să-ţi păstrezi tinereţea Băiatul s-a întors cu tubul de bambus acasă, iar când l-a desfăcut şi a turnat conţinutul într-un lighean, a observat că era de o culoare albastru închis, cu un buchet puternic şi bogat, fără egal în lume. Ca fiu mânat de pietate filială, tăietorul de lemne a pus lichidul într-o sticlă pe care i-a oferit-o socrului său. Acesta, la rândul lui, a dat sticla mai departe maestrului său, un nobil pe nume Liu. Când a văzut vinul, Liu a fost nespus de surprins şi a tot întrebat despre provenienţa lui. Socrul tăietorului de lemne a spus ce aflase de la ginerele lui, iar când domnul Liu a raportat totul la guvernatorul provinciei, acesta a trimis zeci de oameni în căutare pe munte. După câteva luni, tot ce au găsit au fost copaci crescuţi unul lângă altul şi arbuşti plini de spini şi până la urmă au fost nevoiţi să se întoarcă acasă dezamăgiţi.

După ce am citit povestea, am avut sentimentul că am pus mâna pe o comoară nepreţuită, aşa că degrabă am făcut o copie pe care i-am oferit-o socrului meu. Într-o seară, acum vreo trei ani, când m-am dus în vizită la socrii mei, i-am găsit certându-se la masă. Afară se pornise o furtună teribilă, cu fulgere şi tunete. Fulgerele albastre izbeau în fereastră ca nişte bice lungi, nemiloase, făcând geamul să zăngăne cu putere. Eu am scuturat din ap, ca să mai scap de

picăturile de ploaie care îmi adăstau în păr. Mă durea şaua nasului din pricina grindinei care mă izbise pe drum necruţătoare, iar ochii îmi lăcrimau din belşug. Soacra mea m-a privit şi a spus furioasă:

— O fiică măritată este precum apa vărsată din căldare. Rezolvă-ţi singur problemele! Aici nu e tribunalul civil.

Bănuiam că e o neînţelegere la mijloc şi când tocmai mă pregăteam să-i explic cum stau lucrurile, am fost întrerupt de un strănut zdravăn. În mijlocul spasmelor nazale care mă cuprinseseră, am auzit-o pe soacra mea mormăind:

— Nu cumva şi tu eşti unul dintre bărbaţii ăia care iau băutura drept nevastă? Oare…

La momentul acela, chiar că nu pricepeam o iotă din ce voia să spună, însă acum fireşte că m-am dumirit şi lucrurile mi se arată limpede în faţa ochilor. Atunci, doar am văzut-o cum mormăie şi cum se înroşeşte toată la faţă, parcă mânată de o ură adâncă ce-i copleşise inima. Părea că mi se adresează mie, însă ochii ei – încremeniţi, cu privirea fixă, îngheţaţi şi reci precum ochii unui şarpe – erau aţintiţi asupra socrului meu. Nu mai văzusem în viaţa mea o asemenea privire; şi acum, când îmi amintesc, un fior rece îmi străbate inima.

Socrul meu stătea la masă, păstrându-şi aerul de profesor universitar. Sub mângâierea blândă a luminii răsfirate de lampă, părul lui cărunt semăna cu firele de mătase fină, dar de fiecare dată când încăperea se lumina din pricina fulgerelor albastre semăna mai degrabă cu tăiţeii de soia, cu reflexe verzui, reci. El nu o lua în seamă pe femeie, ci îşi vedea mai departe de băutura lui. Avea în faţă o sticlă de şampanie italienească Vedova, cu un lichid auriu, asemănător cu pieptul alunecos şi cald al unei fete occidentale; bulele fine se ridicau uşor, susurând aşa cum numai o fată occidentală ştie s-o facă. Aroma de fructe era rafinată, plăcută şi

înviorătoare. Cu cât miroseai mai mult această licoare, cu atât gustul era mai prelung, ceva fără egal într-adevăr. Să-ţi poţi încânta ochii cu o asemenea băutură însemna o bucurie mai presus de plăcerea pe care ţi-ar fi provocat-o admirarea unei fete occidentale dezbrăcate; să-ţi poţi încânta nasul însemna o bucurie mai mare decât cea pe care ţi-ar fi provocat-o sărutul unei fete occidentale; să-ţi poţi încânta papilele cu această licoare…

Cu o mână mângâia sticla aceea lucioasă ca jadul, iar cu mâna cealaltă umbla după un pahar cu picior. Degetele lui lungi şi subţiri alunecau blând pe pahar, pe sticlă. La un moment dat a ridicat paharul la nivelul ochilor, lăsând lumina lămpii să se reverse peste lichidul de culoare blândă. A admirat conţinutul paharului cu o oarecare nerăbdare în privire, a dus paharul la nas şi a mirosit un pic, după care şi-a ţinut respiraţia pentru o clipă şi apoi a deschis gura cu o expresie de mulţumire pe faţă.

A sorbit uşor din pahar, dar numai un strop, atât cât să-şi înmoaie buzele şi vârful limbii. Ochii îi scânteiau de încântare. Pe dată a golit paharul dintr-o înghiţitură mare şi, cu respiraţia tăiată, a ţinut băutura în gură, fără s-o înghită. Cum stătea el aşa, cu fălcile umflate, părea că are o faţă neobişnuit de rotundă, dar cu o bărbie foarte ascuţită. Surprins, am observat că n-avea niciun fir de barbă şi nici măcar perciuni, ceea ce îţi dădea senzaţia că aceea nu era gura unui bărbat, şi nici bărbia. El şi-a plimbat lichidul prin gură, ceea ce fără îndoială îi dădea o senzaţie minunată. Îi apăruseră nişte pete roşii pe faţă, ca şi cum nu şi-ar fi întins bine fardul roşu. Faptul că ţinea lichidul acela atâta timp în gură îmi stârnea reacţii fizice, creându-mi senzaţia că îmi gâlgâie apa în urechi. Dincolo de fereastră a scăpărat un fulger care a inundat întreaga încăpere cu o lumină verde. Abia în tremurul acesta verde a înghiţit şi el băutura, pe care eu pur şi simplu o vedeam cum coboară pe gât. După aceea,

şi-a lins buzele; avea ochii umezi, de parcă tocmai plânsese. Îl mai văzusem că bea în clasă şi nu găsisem nimic neobişnuit atunci, însă acasă devenea sentimental, iar acest lucru mi se părea cu totul neobişnuit. Gesturile socrului meu care mângâia paharul şi admira lichidul m-au făcut să mă gândesc, în mod cu totul de neînţeles, la homosexuali. Chiar dacă eu n-am văzut în viaţa mea homosexuali, îmi imaginam că gesturile bărbaţilor, atunci când erau singuri, departe de privirile celorlalţi, trebuie să fi fost asemănătoare cu gesturile socrului meu faţă de sticlă, pahar şi lichid.

— Dezgustător! a răbufnit soacra mea pe neaşteptate, aruncând beţişoarele la întâmplare pe masă, după care s-a ridicat şi a plecat în dormitor, unde a închis bine uşa.

Eu mă simţeam nespus de stânjenit. La momentul acela chiar nu pricepeam ce o dezgusta aşa de tare, acum însă mi-am dat seama în chipul cel mai firesc cu putinţă de mersul lucrurilor.

Buna dispoziţie a socrului meu se spulberase. S-a ridicat în picioare, cu mâinile sprijinite de marginea mesei. A privit pierdut încăperea verde, fără să se clintească multă vreme, însă expresia de pe faţa lui continua să se schimbe cu repeziciune, de la deznădejde la durere, iar mai apoi la furie. Expresia de deznădejde a fost însoţită de un căscat prelung; a pus dopul la loc, după care s-a aşezat pe canapeaua de lângă perete, de parcă era carcasa unui om, nicidecum un om în carne şi oase. Dintr-odată mi se părea că bătrânul era vrednic de toată mila şi aş fi vrut să-l consoleze, însă chiar nu ştiam cum. Apoi, mi-am amintit de documentul ciudat care se afla în servieta mea şi de motivul acestei vizite, aşa că l-am scos degrabă şi i l-am dat. Nu îmi formasem obiceiul de a-i spune „tată”, ci întotdeauna mă adresam cu formula „domnule profesor”, ceea ce pe nevasta mea o deranja, dar, din fericire, socrului meu nu-i păsa de lucrul acesta. După părerea lui, faptul că mă adresam aşa era

mult mai natural, mai plăcut, ba chiar spunea că i se pare ipocrit şi greţos ca ginerele să-şi numească socrul „tată”. I-am turnat o ceaşcă de ceai, dar am constatat de îndată că apa era doar călduţă şi de aceea frunzele pluteau la suprafaţă şi nici gând să se facă infuzia cuvenită. Ştiam că pe el nu-l interesa deloc ceaiul, aşa încât, până la urmă, n-avea nicio importanţă dacă apa era hartă sau nu. A pus palma peste capacul ceştii, ca un gest prin care îmi mulţumea că îl servisem, iar apoi m-a întrebat cu jumătate de gură:

— Iar v-aţi certat? Păi, certaţi-vă! Certaţi-vă! Continuaţi să vă certaţi!

Din vorbele lui am simţit cât de mult îl înduioşau relaţiile existente în familiile celor două generaţii. O tristeţe profundă învăluia micuţa sufragerie. Eu i-am oferit copia poveştii şi i-am spus:

— Domnule profesor, azi am găsit acest articol la bibliotecă. E foarte interesant şi de aceea vi l-am adus ca să vă aruncaţi o privire asupra lui.

Îmi dădeam seama cu uşurinţă că nu avea nici cel mai mic interes faţă de articol şi cu atât mai mult faţă de mine, ginerele lui. După toate aparenţele, era mai degrabă nerăbdător să plec de acolo, ca să zacă mai departe pe canapea, cufundat în gustul prelung al şampaniei italieneşti Vedova. Numai politeţea îl făcea să nu mă gonească şi tot numai din politeţe a întins o mână molatică, asemenea mâinii unui bărbat ce îşi urma întru totul dorinţele sexuale, şi a luat hârtia pe care i-am întins-o.

— Domnule profesor, am ţinut eu să-i precizez, este un articol despre cum fac maimuţele vin şi, mai mult, este vorba despre exemplarele de pe Muntele Maimuţa Albă, nu departe de Ţara Vinului.

La auzul vorbelor mele, a ridicat hârtia lipsit de chef şi a trecut cu o privire leneşă peste text – ochii îi păreau a fi două cicade care se

foiau pe creanga unui copac. Dacă ar fi continuat astfel, aş fi fost deznădăjduit peste măsură şi atunci aş fi spus că nu-l înţeleg deloc, dar eu l-am înţeles, căci ştiam că acest articol îi va stârni interesul şi îi va bucura inima. Voiam să-i aduc încântarea în suflet, şi nu pentru ca să profit eu cu ceva, ci pentru că îmi era din ce în ce mai limpede că în adâncul sufletului acestui bătrânel se ascundea un mic animal inocent, cu blana lucioasă, cu botul scurt şi urechile mari, cu nasul de un roşu aprins, cu picioare scurte, un animal care nu era nici pisică, dar nici câine. Animalul acesta micuţ mă atrăgea ca şi cum mi-ar fi fost frate geamăn. Fireşte că aceste senzaţii erau absurde, neîntemeiate, stranii. După cum mă aşteptam, ochii i-au scăpărat, iar trupul lui inert s-a înviorat brusc, căci surescitarea se dezvăluia prin culoarea roşie care îi cuprinsese urechile şi degetele tremurânde. Îmi părea că văd animăluţul acela cum sare din trupul lui, cum face tumbe la un metru deasupra capului, alunecând pe nişte fire ca de mătase – sare, ţopăie, alunecă, pluteşte. Eram cu adevărat bucuros, cu adevărat încântat, cu adevărat fericit, cu adevărat exuberant.

Din nou a trecut iute cu privirea peste foile acelea, după care a închis ochii, în timp ce degetele lui băteau în mod inconştient pe ele, stârnindu-le foşnetul uscat.

— M-am hotărât! a spus el în clipa în care a deschis ochii.

— Ce v-aţi hotărât?

— Eşti de atâţia ani în preajma mea şi tot nu eşti în stare să ghiceşti ce m-am hotărât?

— Studentul domniei voastre are prea puţin har, nu deţine decât o brumă de cunoştinţe superficiale şi de aceea nu poate pătrunde profunzimea gândurilor voastre.

— Clişee! Numai clişee! a spus el întristat. Vreau să merg pe Muntele Maimuţei Albe în căutarea Licorii Maimuţei.

În timp ce un val de emoţii, contopite cu multă nelinişte, năvălea din subconştientul meu, am simţit că o poveste îndelung aşteptată era pe cale să se săvârşească. Viaţa mea liniştită ca o apă moartă era şi ea pe cale să fie stârnită de o tulburare fără margini. O poveste fascinantă, croită pentru petrecerile cu băutură, urma cât de curând să se răspândească peste tot în Ţara Vinului şi să cufunde acest oraş, Universitatea Distileriei, ba chiar şi pe mine personal într-o atmosferă romantică alcătuită prin amestecul literaturii culte cu literatura populară. Şi toate acestea erau rezultatul descoperirii pe care o făcusem eu accidental în Biblioteca Municipală. Socrul meu era pe cale să plece pe Muntele Maimuţei Albe în căutarea Licorii Maimuţei, iar cohorte de curioşi urmau să plece în căutarea lui.

— Domnule profesor, am spus eu, ştiţi că articolul acesta într-o bună măsură este invenţia unor cărturari care nu prea au cu ce să se îndeletnicească. Ar trebui s-o tratăm ca pe o fantezie căreia nu-i putem da crezare.

El deja sărise de pe canapea, vioi, ca un soldat care porneşte în forţă către câmpul de luptă.

— Deja am luat hotărârea, aşa că nu-ţi mai răci gura de pomană!

— Domnule profesor, într-o chestiune de o asemenea importantă ar trebui să vă sfătuiţi cu soţia dumneavoastră.

El mi-a aruncat o privire rece şi a răspuns:

— Ea n-are nicio legătură cu mine.

Şi-a scos ceasul şi ochelarii şi a pornit spre uşă, ca şi cum ar fi plecat la culcare. A deschis uşa fără cea mai mică urmă de şovăială şi cu aceeaşi atitudine a trântit-o în urma lui. Această placă subţire de lemn ne trimitea dintr-odată în două lumi diferite.

Foşnetul vântului, susurul ploii, lumina fulgerului şi aerul reavăn al nopţii ploioase care s-au strecurat înăuntru atunci când a deschis uşa s-au spulberat ca prin vis în clipa în care uşa s-a trântit în urma

lui. Rămăsesem în loc ca prostit, ascultând răsunetul paşilor săi târşâiţi pe nisipul de pe scările de ciment şi foşnetul foilor, zgomote care se stingeau încet-încet, pe măsură ce el se îndepărta. Odată cu plecarea socrului meu, încăperea devenise dezolant de goală, chiar dacă eu, înalt cum sunt, stăteam încremenit în mijlocul ei. Cumva aveam sentimentul că nu mai contez ca om, că sunt mai puţin însemnat până şi decât un stâlp de ciment. Totul se petrecuse atât de repede încât părea o iluzie, dar nu despre iluzii era vorba aici, căci mărturie a realităţii stăteau ceasul şi ochelarii, întinşi pe măsuţa de cafea, încă păstrând căldura atingerii lui. Cele două foi de hârtie pe care i le dădusem ceva mai devreme erau tot pe canapeaua unde le pusese; şi sticla şi paharul pe care le mângâiase stăteau stinghere pe masă. Filamentul lămpii cu neon ţârâia, în timp ce un ceas demodat de pe perete continua să marcheze trecerea timpului: tic-tac, tic-tac. Deşi ne despărţea doar uşa, o auzeam pe soacra mea cum şuiera încetişor în camera alăturată. Cu siguranţă că era întinsă pe pat, cu faţa lipită de braţul îndoit, respirând zgomotos, ca atunci când o ţărăncuţă tânără sorbecăie terciul fierbinte.

M-am gândit vreme îndelungata şi am hotărât că trebuie să dau totul în vileag. Prin urmare, mai întâi am încercat uşa cătinel, după care am ciocănit cu putere. Între ciocăniturile în uşă, o auzeam cum suspină şi apoi cum îşi suflă nasul. Dar oare unde îşi sufla nasul? Gândul acesta complet nesemnificativ se încăpăţâna să mi se învârtă prin cap, ca o muscă nesuferită de care nu mai poţi să scapi. Mi-am dat seama pe dată că înţelesese foarte bine ce se petrecea dincolo de încăperea ei, însă eu tot am spus pe un ton nefiresc:

— A plecat… A spus că se duce pe Muntele Maimuţei Albe în căutarea Licorii Maimuţei…

Ea şi-a suflat nasul din nou. Oare unde şi-l sufla? Plânsul a încetat, iar în locul lui se auzea un suspin ca un foşnet, care mă ajuta

aproape să o văd cum se ridică de pe pat şi stă încremenită în loc, privind către uşă. Sau poate că privea înspre peretele pe care atârna fotografia lor de la căsătorie, pe care o admirasem eu atât de mult. Prinsă într-o ramă de lemn negru, cu ornamente, arăta precum portretul strămoşilor, ce urma să fie transmis din generaţie în generaţie. La momentul când fusese realizată, socrul meu încă era un tinerel chipeş, cu colţurile gurii lăsate uşor în jos, ceea ce-i dădea un aer amuzant, dar şi interesant totodată. Părul îi era împărţit în două de o cărare pe mijloc – o linie albă, asemenea unei cicatrici lăsate de lama unui cuţit tăios care îi despicase capul în două. Stătea cu gâtul înclinat chiar deasupra capului soacrei mele, iar bărbia lui proeminentă se afla la doar trei centimetri de părul ei pieptănat neted – o postură ce simboliza autoritatea şi dragostea soţului. Sub apăsarea acestor elemente indispensabile, soacra mea îşi dezvăluia chipul rotund, cu sprâncene groase, cu nasul micuţ şi gura fermă, plină de vitalitate. La vremea aceea, soacra mea arăta cumva ca un bărbat îmbrăcat în haine femeieşti, căci chipul ei încă păstra trăsăturile descendenţilor săi, culegătorii de cuiburi de rândunică, neînfricaţi în faţa tuturor vicisitudinilor şi capabili să se caţere pe orice stâncă abruptă. Imaginea ei de atunci contrastează puternic cu înfăţişarea de astăzi – languroasă, răsfăţată, strălucitoare asemenea concubinei imperiale Yang Guifei[53]. De ce devenise aşa? Şi cum era posibil ca ea şi soţul ei să fi dat viaţă unei fiice atât de urâte care putea face de râs cu brio întreaga naţie chineză? Puteai spune că mama era sculptată în fildeş, pe când fiica era plămădită din lutul cel mai ordinar. Eram încredinţat că mai devreme sau mai târziu aveam să aflu răspunsul. Rama fotografiei nu mai fusese curăţată de

53 Yang Guifei (719–756) a fost concubina favorită a împăratului Xuanzong, din dinastia Tang, celebră pentru frumuseţea ei. Este considerată una dintre cele Patru Frumuseţi ale Chinei imperiale.

multă vreme, după praful prins în pânzele fine ţesute de nişte neisprăviţi de păianjeni de-a lungul timpului. Oare ce era în mintea soacrei mele, cum stătea ea aşa, cu privirea încremenită asupra acestei relicve istorice? Poate că rememora clipele fericite de odinioară? Dar eu habar n-aveam dacă ei avuseseră vreodată parte de aşa ceva. Conform teoriei mele, orice cuplu care a reuşit să reziste mai multe decenii este format din persoane calme, în deplin control al propriilor emoţii. Asemenea persoane sunt capabile să experimenteze o fericire precum amurgul – lentă, ambiguă, acră, lipicioasă. Este o fericire precum depunerile de sedimente de pe fundul butoiului de vin. Cei care divorţează după trei zile sunt precum armăsarii cu coama roşie – emoţiile lor ard precum focul năprasnic, îndeajuns pentru a lumina tot ceea ce este în jurul lor şi a pârjoli totul. Este soarele arzător din miezul zilei, este furtuna tropicală, este sabia cea tăioasă, este băutura cea ameţitoare, este pensula deasă şi culoarea pregnantă. O astfel de căsătorie reprezintă bogăţia spirituală a omenirii. Prin comparaţie, căsătoria amintită mai devreme este ca o înnămolire lipicioasă, care amorţeşte capacitatea oamenilor de a se ilumina şi care încetineşte procesul evoluţiei istorice. De aceea, am respins bănuielile mele iniţiale: privirea ei încremenită asupra fotografiei nu trăda amintirea clipelor fericite, ci e foarte probabil că ceea ce îi revenea ei în minte era comportamentul necioplit al socrului meu, care o dezgustase profund. Faptele au dovedit curând cât de bine o nimerisem.

Am mai bătut o dată la uşă, spunând:

— … Ce credeţi că ar trebui să facem? Să mergem după el, sau să raportăm conducerii şcolii?

A urmat o tăcere profundă timp de un minut, o tăcere absolută, ba chiar şi respiraţia ei se oprise, ceea ce mă neliniştea nespus de mult. Deodată, ea a tras un urlet asurzitor, ascuţit ca o ţeapă de

bambus, total nepotrivit cu vârsta, statutul, eleganţa şi demnitatea cu care mă obişnuise. Nepotrivirea aceasta a produs un efect cutremurător, care mă înspăimânta de-a dreptul. Mă temeam ca nu cumva să se spânzure de vreun cui din perete, goală-goluţă, ca o lebădă friptă la cuptor. Sau poate că alegea chiar cuiul de care era agăţată fotografia lor? Sau poate cel de care atârna calendarul? Sau poate cel pentru pălării? Două dintre aceste cuie erau prea subţiri, iar celălalt era şi subţire şi scurt şi n-ar fi fost cu putinţă să susţină trupul gingaş, cu pielea albă ca zăpada, al soacrei mele, aşa că îmi făceam griji degeaba, însă strigătul ei răsunător chiar îmi dădea fiori pe şira spinării şi mă gândeam că singurul mod în care puteam să-i închid gura era să bat în uşă mai departe.

Între bătăile în uşă încercam să-i explic situaţia şi s-o consolez. În acele momente, soacra mea era ca un ghem încurcat din păr de cămilă şi de aceea era esenţial s-o consolez cu răbdare, bătăi ritmice în uşă şi cu vorbe domoale precum băutura de ierburi Wujia, care are un efect liniştitor şi ajută la circulaţia sângelui. Şi mai exact ce i-am spus? Păi, probabil că am spus ceva de genul: „Socrul meu de ani de zile îşi doreşte să fugă într-o noapte pe Muntele Maimuţei Albe. El este în stare să-şi sacrifice viaţa pentru băutură”. I-am mai spus că plecarea lui nu avea nicio legătură cu ea. Apoi, i-am spus că e foarte probabil ca el să găsească Licoarea Maimuţei, ceea ce va fi o imensă contribuţie pentru omenire, o sporire a deja bogatei culturi a vinului, o nouă pagină pentru tehnica producerii alcoolului, o întărire a gloriei naţiunii noastre, împlinirea unei aspiraţii măreţe a naţiunii şi, în cele din urmă, mărirea profitului pentru Ţara Vinului. Am adăugat că „Dacă nu intri în vizuina tigrului, n-ai cum să pui mâna pe puiul lui”. Aşadar, dacă nu urci pe Muntele Maimuţei, n-ai cum să găseşti Licoarea Maimuţei. Mai mult decât atât, indiferent dacă găseşte acest vin sau nu, socrul meu cu siguranţă se va întoarce

acasă şi va trăi până la adânci bătrâneţi alături de ea.

— Cui îi pasă dacă se întoarce sau nu? Să nu mai vină înapoi! Îmi face greaţă să-l mai văd aici. Sper să-i rămână oasele pe Muntele Maimuţei Albe. Sper să se transforme într-o maimuţă păroasă.

Vorbele ei îmi făceau părul măciucă; simţeam cum sudoarea rece îmi ieşea prin toţi porii. Până atunci, doar intuisem vag lipsa de armonie a vieţii lor de cuplu şi faptul că existau anumite fricţiuni între ei, însă sub nicio formă nu-mi imaginasem că ura pe care o simţea soacra mea faţă de el era mai profundă decât ura unui ţăran sărac pentru moşier, decât ura muncitorului un capitalist. Prin urmare, credinţa că „Ura de clasă e mai puternică şi decât Muntele Tai” pe dată s-a prăbuşit. Ca ura unui om faţă de altcineva să ajungă la un asemenea nivel Iară îndoială că era o manifestare a frumuseţii, o contribuţie măreaţă pentru omenire. Ura aceasta semăna cu un mac purpuriu, otrăvitor ce înflorea în mlaştina sentimentelor umane; atâta vreme cât nu-l atingi şi nu-l înghiţi, există ca o formă de frumuseţe, înzestrată cu o forţă de atracţie pe care nicio altă floare, oricât de blândă şi prietenoasă ar fi, nu o deţine.

Apoi, a început să-i contabilizeze socrului meu toate faptele rele – fiecare cuvânt, fiecare sunet era scăldat în lacrimi şi sânge.

— Poţi oare să-l numeşti om? a spus ea. Poţi să-l numeşti bărbat? De zeci de ani, tratează băutura ca pe o femeie. El este cel care a instituit moda nefastă de a compara o femeie frumoasă cu o băutură aleasă şi de aceea băutul alcoolului a luat locul contactului sexual. Şi-a dedicat toată dorinţa sexuală băuturii, sticlei de băutură, paharului… Domnule doctor Li, de fapt eu nu sunt soacra ta. N-am născut niciodată – cum aş fi putut oare? Nevasta ta este un copil abandonat pe care eu l-am adunat din lada de gunoi.

Adevărul ieşea la iveală! Am oftat prelung, ca şi cum o povară apăsătoare mi-ar fi fost luată de pe inimă.

— Tu eşti un om inteligent, doctore, şi nisipul din ochi nu te împiedică să vezi. Ea nu este fiica mea biologică, lucru de care trebuie să-ţi fi dat seama de mult. Tocmai de aceea cred că putem deveni buni prieteni şi pot să-ţi împărtăşesc toate gândurile mele. Doctore, sunt şi eu femeie, nu sunt un leu de piatră de la poarta Palatului Imperial, nu sunt nicio giruetă de pe coama acoperişului, ba mai mult, cu siguranţă nu sunt un vierme asexuat, de joasă speţă. Am dorinţele unei femei, dar eu nu am avut parte de împlinirea lor… Nimeni nu ştie durerea pe care o simt…

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce nu aţi divorţat de el?

— Sunt un om slab şi mă tem de ocara celorlalţi…

— Cât de absurd! am comentat eu.

— Da, este absurd, dar zilele absurde s-au încheiat. Doctore, ţie pot să-ţi explic de ce nu am divorţat de el – pentru că el a creat special pentru mine o băutură din ierburi, foarte puternică, pe care a numit-o „Ximen Qing". După ce o bei, ai tot felul de halucinaţii minunate, chiar mai grozave decât sexul însuşi…

Detectam o timiditate dulce în vocea ei.

— Dar, de când ai apărut în faţa mea, puterea miraculoasă a acestei băuturi a dispărut pe neaşteptate…

Eu nu-mi mai doream să bat în uşă.

— Femeia aceasta care, asemenea unei labe de urs cufundată în tot felul de arome, a fiert mocnit zeci de ani la foc mic acum în sfârşit este pregătită. Împrăştie o aromă îmbietoare. Oare tu nu o simţi, dragul meu doctor?

Uşa camerei s-a deschis larg şi aroma îmbietoare a labei de urs gătite s-a rostogolit în valuri. Eu am apucat strâns tocul uşii, ca un om care este pe cale să se înece şi în ultima clipă se agaţă de marginea bărcii salvatoare.

4

După ce piticul cel negricios a fost împuşcat, trupul i-a săltat în sus, ca şi cum se pregătea să-şi ia zborul, însă glonţul cel fierbinte cu iuţeală i-a afectat sistemul nervos central, făcându-i membrele să zvâcnească cuprinse de spasme. Acest lucru spunea limpede că nu mai era capabil să invoce acele puteri misterioase, descrise în povestirea *Eroul Yichi* a doctorului oenolog, în care el se înălţa în aer şi rămânea lipit de tavan ca o şopârlă uriaşă. Dimpotrivă, după ce s-a zvârcolit câţiva centimetri în aer, a căzut în poala şoferiţei şi apoi a aterizat pe podea. Ding Gou'er l-a văzut cum se zbătea să-şi întindă trupul; toţi muşchii i se încordaseră, tremurând precum firul de înaltă tensiune la vreme de furtună. Creierul însângerat împroşcase podeaua de stejar lustruit. Apoi, un picior a început să-i zvâcnească puternic de parcă era gâtul unui cocoş retezat de lama cuţitului; trupul lui, cu totul, se răsucea sub forţa spasmelor, trasând cercuri largi. După mai bine de zece asemenea răsuciri, picioarele n-au mai lovit podeaua şi iată ce a urmat: spasmele au încetat, însă piticul a început să tremure violent. Mai întâi, întreg trupul lui a tremurat, aproape cu foşnet, însă după o vreme tremuratul a început să se localizeze în anumite părţi – vibraţia aceea se transmitea pe grupe de muşchi aşa cum îi vedem pe microbişti că fee în tribune, atunci când imită mişcarea unui val. Tremuratul a început de la vârful piciorului stâng, apoi s-a transmis la gamba stângă şi a urcat pe coapsă, a ajuns la şold în partea stângă şi la umărul stâng; de acolo, s-a transmis la umărul drept, apoi a coborât în jos spre şold, coapsă, gambă şi până la vârful piciorului drept. De acolo, tremurul a schimbat direcţia şi s-a îndreptat din nou spre punctul de plecare. A trecut multă vreme până când, într-un final, mişcarea a încetat. Atunci, Ding Gou'er l-a auzit pe pitic cum suflă o dată adânc, după

care trupul lui răşchirat a rămas inert pe podea. Aşa mort cum era semăna cu un aligator negru cufundat într-o mlaştină. În timp ce piticul îşi dădea duhul, Ding Gou'er n-a scăpat-o din ochi pe şoferiţă. În clipa în care piticul a alunecat de pe genunchii ei dezgoliţi, femeia s-a lăsat pe spate pe patul acela cu arcuri, acoperit cu un cearşaf imaculat, pe care se găseau perne cu forme ciudate, umplute cu fulgi de gâscă. Odată ce capul ei a atins pernele mari, cu tiv înflorat, de culoare roz, câţiva fulgi nărăvaşi s-au ridicat în aer într-o plutire uşoară. Zăcea acolo, cu picioarele desfăcute, atârnate pe marginea patului, cu faţa în sus – o poziţie care îi stârnea investigatorului simţămintele înăbuşite în inimă. Rememorând scenele pasionale pe care le trăise alături de ea, Ding Gou'er a simţit o gelozie înfiorătoare şi, deşi şi-a muşcat cu putere buzele, focul cumplit din inimă s-a transformat într-o durere apăsătoare care l-a făcut să elibereze un urlet ca de animal rănit de lovitura glonţului. A tras un şut trupului inert al piticului şi a rămas în picioare lângă şoferiţă, cu pistolul încă fumegând în mână. Trupul ei îi stârnea din nou amestecul acela de iubire şi ură pe care îl tăinuia în adâncul inimii. Spera ca ea să fie moartă, dar şi mai mult spera ca ea doar să fi leşinat de frică. Când i-a ridicat capul, a zărit printre buzele ei moi, dar rigide, uşor întredeschise, o sclipire palidă a dinţilor frumoşi ca nişte scoici perfecte. Scenele din acea dimineaţă târzie de toamnă de la mina de cărbune Luoshan i-au revenit pe neaşteptate în Faţa ochilor: buzele ei s-au lipit de buzele lui reci, moi, stranii, ca nişte ghemotoace de bumbac… acolo, între ochii ei, a zărit el un orificiu negru, de mărimea unei boabe de mazăre, mărginit de o pilitură metalică fină, care ştia bine că provenea de la glonţ. El s-a clătinat pe picioare şi din nou a simţit cum un lichid cu gust fetid se ridică din stomac. În clipa în care s-a prăbuşit în genunchi lângă ea, sângele i-a ţâşnit pe gură direct pe abdomenul ei, pictându-l într-o

culoare roşie aprinsă.

— Am omorât-o! s-a gândit el, cuprins de spaimă.

A întins mâna şi a pipăit cu degetul arătător gaura lăsată de glonţ între sprâncenele ei. Simţea fierbinţeala puternică pe care o elibera orificiul acela, iar pielea jupuită aproape că îl zgâria. Parcă era o senzaţie familiară şi, străduindu-se să găsească un sprijin în amintirile sale, în cele din urmă a realizat că aceea era senzaţia din copilărie, când dibuia cu vârful limbii un dinte care abia îi răsărise în gură. Apoi, imediat şi-a amintit cum îşi certase propriul fiu când a descoperit că făcea acelaşi lucru – feţişoara aceea rotundă, cu ochi mari; un băieţel care, indiferent cât de curat se îmbrăca, tot arăta soios, cu un ghiozdan mare în spate, cu o cravată roşie legată aiurea la gât, cu o nuieluşă de salcie în mână, venise în faţa lui, împingându-şi cu vârful limbii un dinte care abia se mai ţinea. Investigatorul i-a tras o palmă peste cap, însă băiatul l-a pocnit cu nuiaua peste picioare şi i-a strigat, enervat: „Răule! De ce mă loveşti în cap? Nu ştii că din cauza unei lovituri ca asta oamenii se prostesc?” Avea un aer foarte serios, cum stătea el aşa, cu capul înclinat într-o parte şi cu ochii mijiţi. Investigatorul i-a răspuns râzând: „Prost mai eşti! Loviturile în cap nu prostesc pe nimeni, dar dacă dai cu limba peste dinţi, fii sigur că o să crească strâmbi!” O nostalgie puternică i-a stârnit o fierbinţeală cumplită în suflet. De îndată şi-a retras degetul de pe fruntea femeii, iar ochii i s-au înecat în lacrimi. A rostit în şoaptă numele copilului, după care s-a izbit cu pumnul în cap cu sălbăticie.

— Nenorocitule! a strigat el. Ding Gou’er, nenorocitule, cum ai putut să faci aşa ceva?

Băieţelul îl privea dezgustat, însă deodată s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat. Picioruşele lui durdulii se mişcau cu repeziciune şi într-o clipă băiatul a dispărut în marea de maşini.

Crima este un lucru extrem de grav, se gândea el, iar pedeapsa capitală este inevitabilă, însă tare şi-ar fi dorit ca înainte de moarte să-şi mai vadă o dată fiul. Deodată, gândul i-a zburat la capitala provinciei, care, în clipele acelea, i se părea atât de îndepărtată, de parcă ar fi fost pe altă planetă.

Şi-a luat pistolul, care nu mai avea decât un glonţ, şi a ieşit în fugă pe poarta Cârciumii Yichi. Cele două pitice postate de-o parte şi de cealaltă a uşii l-au apucat de haină atunci când a trecut pe lângă ele, însă investigatorul le-a îndepărtat şi, fără să se teamă vreo clipă de moarte, s-a strecurat printre maşinile care curgeau una după alta. A auzit în jurul lui scârţâit de frâne, ba chiar a avut senzaţia că una dintre maşini l-a izbit în coapsă, însă nici că i-a păsat, ci şi-a continuat drumul până a ajuns pe aleea pietonală. Auzea zarvă mare şi strigăte dinspre uşa restaurantului. Cum alerga pe aleea acoperită cu un covor de frunze uscate, şi-a dat seama că era deja dimineaţa devreme, iar cerul, care în zori fusese limpede, se adumbrise acum cu norii însângeraţi. Ploaia aceea îngheţată care căzuse toată noaptea transformase străzile într-un patinoar. Crenguţele plecate ale copacilor se înfrumuseţaseră cu stratul de gheaţă aşternut. I se părea că într-o clipă ajunsese pe străduţa pietruită, atât de familiară lui. Un abur lăptos se ridica din şanţul de la marginea drumului, în care pluteau tot felul de bunătăţi, precum carne de pe căpăţâna de porc, chiftele prăjite, carapace de broască ţestoasă, creveţi prăjiţi, picioare de porc în sos. Câţiva bătrâni zdrenţăroşi pescuiau minunăţiile acestea cu plase legate la capătul unor beţe lungi. Erau unsuroşi la gură şi îmbujoraţi, ceea ce reprezenta dovada cea mai grăitoare, se gândi el, pentru valoarea nutritivă a hranei adunate din gunoi. Dezgustaţi, câţiva biciclişti s-au strâmbat şi apoi au strigat speriaţi, unii vrednici de toată mila, căci s-au trezit că îşi pierd echilibrul şi ajung în şanţul îngust, de la

marginea drumului. Trupurile şi bicicletele lor au tulburat liniştea apei, stârnind în aer duhoarea cerealelor fermentate şi a cadavrelor de animale. Mirosul pestilenţial aproape că i-a dat o stare de voma. S-a sprijinit de zid, dar tot s-a dezechilibrat şi a căzut. A auzit strigăte în urma lui, iar după ce s-a adunat de pe jos şi a întors capul, a zărit o mulţime de oameni care se agitau în toate părţile, însă niciunul nu a luat-o pe urmele lui. Şi-a continuat drumul, de data aceasta ceva mai domol, simţind bătăile puternice ale inimii, gata să-i spargă pieptul. Dincolo de zidul de piatră se afla Cimitirul Martirilor, unde pinii veşnic verzi, cu formă de pagodă, îşi dezvăluiau coroana pe jumătate albă – semn al unei purităţi extreme.

În timp ce fugea, se gândea: „Oare de ce trebuie să fug? Cerul îşi răsfiră plasa deasă asupra mea; eu fug, dar unde o să-mi găsesc scăparea?" Cu toate acestea, picioarele îl purtau în fugă mai departe. A zărit acel ginko uriaş, la poalele căruia bătrânul vindea supă cu colţunaşi. Stătea ţintuit locului, aşijderea copacului. Aburul supei, ce se strecura din coşurile cu colţunaşi, se ridica în fuior, oferindu-i chipului său înfăţişarea urâtă, ca de lună plină învăluită de norii deşi. Ca prin vis şi-a amintit că bătrânul acela probabil stătea acolo încă ţinând în mână cartuşul de cupru dat în schimbul supei cu colţunaşi cu care îşi ostoise foamea. S-a gândit că poate s-ar fi cuvenit să-şi recupereze cartuşul, însă în timpul acesta a simţit cum din stomac i se ridică gustul de supă de carne cu ceapă verde; la începutul iernii, ceapa verde era tare gustoasă, dar şi foarte scumpă. Şi-a mai amintit apoi cum odinioară mergea de mână cu nevasta lui la piaţa din capitala provinciei, să cumpere legume. Acolo, vânzătorii de legume veniţi din suburbii stăteau ciuciţi în spatele tarabelor şi mâncau pe înfundate din pâiniţele reci; pe dinţi le rămâneau lipite firicele de ceapă verde. L-a văzut pe bătrân cum

desface palma şi îi arată cartuşul acela frumos; pe faţa învăluită în ceaţă s-a aşternut o expresie ca şi cum ar fi cerut îndurare. El ar fi vrut să se lămurească din ce pricină avea această expresie, însă lătratul câinelui i-a întrerupt firul gândurilor. Câinele dungat ca un tigru părea a fi o arătare care se ivise în faţa lui fără nici cel mai mic zgomot, deşi lătratul lui părea să vină de departe, rostogolindu-se peste vârfurile copacilor şi buruienilor. Pe măsură ce se apropia, părea tot mai stins. L-a văzut, apoi, pe câine cum şi-a plecat capul greoi într-un mod cu totul neobişnuit – a deschis gura mare, însă n-a mai scos niciun zgomot, ca şi cum s-ar fi cufundat într-un somn adânc. Scăldate de razele soarelui roşiatic de dimineaţă, frunzele răzleţe de pe crengile acelui ginko uriaş aşterneau umbre palide, asemenea unei reţele dese, peste trupul câinelui galben. Îşi dădea seama din privirea lui că acesta nu avea niciun fel de duşmănie faţă de el, căci lătratul nu-i era ameninţător, ci mai degrabă era ca un semnal sau un îndemn prietenesc. El a mormăit ceva către vânzătorul cel bătrân, dar, de îndată ce a deschis gura să vorbească, o pală de vânt i-a purtat vorbele în zbor. De aceea, atunci când bătrânul l-a rugat să repete ceea ce tocmai spusese, el s-a bâlbâit buimac:

— Trebuie să-mi găsesc fiul!

A dat din cap către câinele cel galben, după care s-a îndepărtat de el şi s-a dus în spatele copacului. Acolo l-a văzut pe bătrânul paznic de la Cimitirul Martirilor, care stătea lipit de trunchiul copacului, cu puşca la piept, dar îndreptată spre coroană. Aceeaşi privire şi în cazul bătrânului – un îndemn sau un semn făcut cu prietenie. El a făcut o plecăciune în faţa bătrânului, plin de recunoştinţă, iar apoi a rupt-o la fugă tot înainte, către zona cu clădiri reci şi pustii. În spatele lui a răsunat o împuşcătură care i-a speriat atât de tare încât s-a aruncat la pământ, iar apoi s-a rostogolit într-o parte, ca să se

ascundă îndărătul tufelor de trandafiri cu frunze degerate. A urmat o altă împuşcătură, însă de astă dată a întors capul şi a văzut o pasăre mare şi neagră cum cade din înalt, ca o piatră zvârlită cu putere. Frunzele acelui ginko uriaş tremurau, ba câteva frunze galbene îşi urmau căderea lină, în bătaia razelor roşietice ale soarelui. Totul era încărcat de poezie, precum muzica în miez de toamnă. Bătrânul paznic de la cimitir stătea nemişcat, lipit de copac, şi privea fumul ce ieşea pe ţeava puştii sale. Câinele cel vărgat a dat un ocol copacului, cu pasărea vânată în bot, a pus-o jos şi apoi s-a ghemuit la picioarele stăpânului. În ochi i se reflectau razele soarelui ca nişte bobiţe de aur.

Înainte de a intra în zona de clădiri, a traversat un părculeţ dezolant, unde câţiva bătrâni îşi scoseseră coliviile cu păsărele, iar câţiva copii săreau coarda. A ascuns pistolul la brâu şi a trecut pe lângă ei, cu aerul unui om care n-avea nici cea mai mică grijă pe lume. Când a ajuns la complexul de clădiri, şi-a dat seama că făcuse o greşeală foarte mare, şi anume nimerise la talciocul de dimineaţă. Pe tarabe se găseau frumos aşezate orologii şi ceasuri de mână vechi, insigne cu Mao Zedong şi busturi din ghips ale aceluiaşi personaj, la modă în timpul Revoluţiei Culturale, dar şi câteva gramofoane foarte vechi, precum şi multe alte fleacuri, dar niciun cumpărător nu se arăta pe acolo. Vânzătorii urmăreau cu privirea avidă fiecare trecător pe care îl zăreau, în speranţa că în sfârşit vor avea parte de un cumpărător. Deodată, a avut senzaţia că totul era o capcană în care fusese ademenit, iar vânzătorii erau poliţişti sub acoperire. După o experienţă de o viaţă, Ding Gou'er cu cât privea mai mult scena aceea, cu atât era mai convins de faptul că aceia nu erau nici pe departe vânzători. S-a retras grăbit după un plop alb, ca să observe mai bine toate mişcările. Vreo şapte-opt tineri, băieţi şi fete, şi-au făcut apariţia din spatele blocurilor, iar după privirile şi

gesturile lor investigatorul a conchis că erau o gaşcă pusă pe comiterea vreunei infracţiuni. Căpetenia lor era o fată care mergea în mijloc, îmbrăcată cu o haină gri, care îi ajungea până la genunchi, cu o şapcă roşie pe cap şi un colier făcut din monede din aramă, specifice dinastiei Qing[54]. Cum era foarte aproape de el – încă puţin şi l-ar fi strivit – investigatorul i-a observat ridurile de pe gât şi a simţit că respiraţia ei avea un miros acru, de tutun străin. Ding Gou'er o cerceta cu atenţie şi n-a mai durat mult până când a început să bage de seamă că trăsăturile şoferiţei se conturau treptat pe chipul acestei fete necunoscute, de parcă era o cicadă care ieşea la iveală din coconul subţire. Mai mult, a văzut cum dintre ochii ei, din gaura aceea perfect rotundă, se ivise un firicel de sânge de culoare trandafirie, care se prelingea pe coama nasului, pe mijlocul gurii şi tot aşa, în jos, până la buric, împărţindu-i trupul în două jumătăţi egale. Din burtă îi răzbătea un ghiorăit de maţe. Investigatorul a tras un ţipăt de spaimă, s-a întors şi a rupt-o la fugă, dar, oricât ar fi alergat, tot nu reuşea să iasă din talcioc, în cele din urmă, s-a oprit în faţa unei tarabe, pretinzând că este un cumpărător interesat de vechiturile ruginite de acolo, dar numaidecât a avut senzaţia că în spatele lui fata aceea împărţită în două jumătăţi îşi înfăşură trupul în hârtie verde. Fata se mişca foarte repede: la început, îi vedea mâinile cu mănuşi de culoare crem cum alunecă iute, dar nu după multă vreme mâinile au devenit nişte umbre gălbui care au fost iute înghiţite de panglicile acelea verzi, asemenea unor alge proaspete. Verdele era atât de profund, un verde neobişnuit, care depăşea limitele vitalităţii debordante. Apoi, panglicile de hârtie au început să se mişte singure şi în câteva clipe au împachetat-o strâns din cap până-n picioare. El a simţit un fior de gheaţă, însă şi-a impus să se

54 Qing (1644–1911) este ultima dinastie din istoria Chinei.

poarte degajat – a luat un revolver cu ornamente frumoase şi a încercat să-i răsucească butoiaşul ruginit, dar fără succes. Atunci, l-a întrebat pe vânzător: „Ai cumva oţet vechi de Shanxi?” Răspunsul a fost negativ. Investigatorul a oftat, dezamăgit. „Pari a fi specialist, dar de fapt eşti un diletant”, a comentat vânzătorul. „Nu am oţet vechi de Shanxi, dar am oţet alb coreean, care scoate rugina de o sută de ori mai bine.” Ding Gou’er a văzut cum îşi vâră mâna lui albă şi firavă la piept şi începe să caute ceva, după care a observat că avea acolo două sticluţe prinse în pieptarul roşu. Sticluţele erau de culoare verde, mată, cam tot aşa cum sunt sticlele în care vin îmbuteliate foarte multe băuturi străine. Sticla aceea verde, mată, nu prea arăta a sticlă, deşi nu încăpea nicio îndoială că ar fi fost altceva. Poate că de aceea era atât de scumpă. Pornind de la această frază care îi venise în gând, a mers mai departe cu deducţiile şi a formulat o altă frază minunată: „Deşi e limpede că pe platou se afla un băieţel adevărat, totuşi, parcă nu era un băieţel şi cu siguranţă că de aceea era atât de scump. Pe de altă parte, dacă spunem că în mod cert pe platou nu era un băieţel adevărat, totuşi, parcă era de-adevăratelea, aşa că acea chestie care nu era băieţel era foarte preţioasă”. Mâna vânzătorului a scos din pieptar o sticluţă, pe care erau imprimate nişte litere contorsionate. El nu înţelegea nimic, dar orgoliul l-a determinat să spună cu un aer afectat: „Este ori whisky, ori brandy!”, de parcă limbile străine nu mai constituiau un mister pentru el. „Uite oţetul coreean pe care îl căutai”, a spus vânzătorul. Ding a luat sticluţa şi, când şi-a ridicat privirea, i s-a părut că vânzătorul semăna foarte bine cu şeful acela căruia îi oferise ţigări chinezeşti. L-a privit mai bine şi, totuşi, parcă nu semănau. Când vânzătorul i-a zâmbit, a observat că avea nişte dinţi mici şi lucioşi, care îi dădeau un aer cam infantil. A desfăcut dopul sticlei, moment în care spuma albă a răbufnit în afară. „Cum se face că oţetul ăsta e

la fel ca berea?” La auzul acestei întrebări, vânzătorul i-a spus: „Oare în lumea asta numai berea poate să facă spumă?” Investigatorul s-a gândit ce s-a gândit şi a spus: „Crabii nu sunt bere şi totuşi fac spumă, aşa că tu ai dreptate, iar eu am greşit”. După aceea, a turnat nişte lichid peste butoiaşul revolverului, lăsând mirosul puternic de alcool să-i invadeze nările. Înecat în spumă, pistolul a început să trosnească, exact ca un crab mare şi verzui, însă când a vrut să-l apuce mai bine, a simţit că ceva îl ciupeşte rău de deget, de parcă l-ar fi înţepat un scorpion. „Ştiai că traficul cu arme reprezintă o infracţiune?” l-a întrebat el cu voce tare. „Tu crezi că eu sunt cu adevărat traficant?” Şi cu astea fiind zise, a băgat mâna şi a scos hamul pe care apoi l-a învârtit în aer. Suportul de piele a căzut, iar în clipa aceea o pereche de cătuşe americane, inoxidabile, lucioase s-au dezvăluit privirii. Pe dată, vânzătorul s-a transformat într-un poliţist tipic, cu sprâncene stufoase, cu ochii mari, nasul proeminent şi favoriţi, care l-a înşfăcat de mână şi dintr-o mişcare, poc-trosc, i-a legat mâna de mâna sa cu cătuşele. „Acum suntem legaţi de încheieturile mâinilor, ca să nu mai fugi. Doar dacă nu cumva ai forţă cât nouă vite sau doi tigri, ca să mă cari pe umăr.” Disperarea i-a dat forţe nebănuite lui Ding Gou’er, drept care l-a ridicat pe poliţistul cel voinic şi l-a aruncat pe umăr, de parcă n-ar fi fost mai greu decât un om decupat din hârtie. De acum, spuma dispăruse, lăsând la iveală un revolver argintiu, fără pic de rugină. Cu aceeaşi uşurinţă, Ding Gou’er s-a aplecat şi l-a luat în mână. Îi simţea mânerul cu încheietura mâinii, iar palma îi capta căldura. „Ce minunăţie de pistol!” l-a auzit el pe vânzător spunând, cu un oftat, de pe umărul lui, unde stătea cocoţat. Scuturându-se cu toată vigoarea, investigatorul l-a aruncat pe poliţist de pe umăr, izbindu-l de un zid năpădit de iedera care crescuse de-a valma, încâlcită, de parcă era un model decorativ. Pe alocuri, frumuseţea sporea datorită

frunzelor roşii. L-a văzut pe poliţist cum se izbeşte de zid cu încetinitorul şi cade lat chiar în faţa lui. Cătuşele se întinseseră ca nişte bucăţi de cauciuc, dar tot mai legau laolaltă mâinile celor doi bărbaţi. „Astea sunt cătuşe americane", a spus poliţistul. „Nici prin cap să nu-ţi treacă gândul că ai putea să le vii de hac." Ding Gou'er era tot mai panicat, aşa că a izbit ţeava revolverului de cătuşele lucioase, aproape transparente, ceea ce a făcut arma să se descarce. Din pricina reculului, braţul i-a zvâcnit puternic, cât pe ce să-i zboare revolverul din mână. A privit în jos şi a observat că pe mână strânsoarea era aceeaşi, iar cătuşele neatinse. A mai încercat de câteva ori, dar tot cu acelaşi rezultat. Poliţistul a scos din buzunar, cu mâna liberă, un pachet de ţigări şi o brichetă. Ţigările erau americane, bricheta – japoneză, toate de foarte bună calitate. „Voi, cei din Ţara Vinului, aveţi un nivel de trai ridicat", a spus Ding Gou'er. Poliţistul i-a răspuns zâmbind batjocoritor: „în ultimul an, cei curajoşi au devenit mai lacomi, iar cei fricoşi au ajuns muritori de foame. Bancnotele zboară prin aer peste tot. Chestia este dacă ai curajul să le înşfaci sau nu". „Atunci", a continuat Ding Gou'er, „e adevărat că voi, în Ţara Vinului, gătiţi şi mâncaţi copii." „Şi ce mare chestie e asta?" a venit replica poliţistului ca un trăsnet. „Şi tu ai mâncat?" „Dar ce, tu n-ai mâncat până acum? u i-a răspuns poliţistul tot cu o întrebare. „Ceea ce am mâncat eu era un simulacru de băieţel, făcut din tot felul de chestii", a spus Ding Gou'er.» Şi de unde ştiai că nu-i adevărat? Dacă-i pe-aşa, atunci cum se face că Procuratura a trimis un tâmpit ca tine aici?" a continuat poliţistul cu întrebările. „Frăţioare", i s-a adresat Ding Gou'er, „nu-ţi ascund nimic, dar zilele acestea am căzut în mrejele unei femei." „Ştiu. Şi ai omorât-o, ceea ce reprezintă o infracţiune foarte gravă: omucidere", i-a replicat poliţistul. „Sunt conştient de acest lucru, dar aş vrea să mă duc în capitala provinciei, să-mi mai văd fiul o

dată, înainte de a mă preda." „Ăsta este doar un pretext. Numai părinte să nu fii! Bine, te las să pleci", a spus poliţistul, după care a aplecat capul şi, dintr-o muşcătură, a deschis cătuşele de la mâini. Cătuşele acelea, care au rezistat în faţa glonţului, acum, sub muşcătura lui, se dovedeau a fi ca nişte tăiţei bine gătiţi. „Frăţioare", a continuat poliţistul, „deja eşti căutat în tot oraşul, dar vor să te prindă viu. Îţi dai seama că îmi asum un mare risc lăsându-te să pleci, dar am şi eu un băiat şi îţi înţeleg sentimentele, aşa că am să te las liber." „Frăţioare, Ding Gou'er nici când o să ajungă la Cele Nouă Izvoare[55] n-o să uite bunătatea ta", a spus investigatorul, făcând plecăciuni adânci.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, a rupt-o la fugă, iar când a trecut pe lângă o poartă mare, a observat că în curte erau înghesuite o mulţime de limuzine luxoase şi câteva persoane, îmbrăcate la patru ace, care tocmai se urcau în maşini. Simţind că situaţia nu era deloc favorabilă, s-a grăbit să intre pe o alee îngustă, unde a dat peste o fetiţă care repara nişte pantofi. Stătea acolo cu privirea pierdută, de parcă era cufundată în gânduri. Din spatele unui banner colorat, agăţat deasupra intrării într-un mic restaurant, a ieşit o femeie corpolentă care, aţinându-i calea, i s-a adresat: „Haide, intră un pic aici ca să mănânci ceva, să bei. Facem reducere 20 pentru orice produs". Femeia se trăsese lângă el, cu un chip ce dezvăluia o cordialitate rar întâlnită. „Nu vreau să mănânc nimic şi nici nu vreau să beau", i-a răspuns Ding Gou'er. Femeia însă l-a tras de braţ, îndemnându-l: „Bine, bine! Nu mănânci, nu bei, dar poţi să stai puţin, ca să-ţi mai dezmorţeşti picioarele". Înfuriat, Ding Gou'er a împins-o, încercând să scape de ea. Femeia a căzut la pământ şi a început să se jelească: „Frate, vino degrabă! Derbedeul ăsta a dat în

55 Cele Nouă Izvoare semnifică lumea morţilor.

mine!” Ding a încercat să facă un salt, ca să treacă peste femeia prăbuşită, însă aceasta şi-a încolăcit braţele în jurul picioarelor lui şi nu a mai vrut să-i dea drumul. Atunci, el s-a lăsat cu toată greutatea asupra ei, iar în momentul în care s-a ridicat în picioare, i-a tras un şut cu sete, făcând-o să se chircească de durere, cu mâinile pe burtă. În clipa aceea, a văzut un bărbat cât muntele cum iese din restaurant ţopăind, cu o sticlă de băutură în mâna stângă şi un cuţit de tăiat legume în mâna dreaptă. Era de rău, aşa că a rupt-o la fugă sau cam aşa i se părea lui, că se mişcă precum apa curgătoare, fiindcă alerga relaxat şi frumos, fără să gâfâie sau să-i bată inima cu repeziciune. După ceva timp, s-a uitat în urma lui şi a observat că bărbatul acela renunţase să-l mai urmărească, iar acum se uşura lângă un stâlp de beton. Abia atunci a simţit cum îl cuprinde oboseala; inima îi bătea cu putere, în timp ce trupul îi era scăldat de o sudoare rece. Îşi simţea picioarele moi, incapabile să se mai urnească din loc.

Mirosul nu l-a înşelat câtuşi de puţin pe investigatorul cel lipsit de noroc, căci imediat s-a apropiat de o tarabă pe trei roţi, unde vânzătorul tocmai frigea clătite, iar o femeie, cel mai probabil mama lui, stătea lângă el şi încasa banii de la clienţi. Era atât de flămând încât simţea că-i ajunge stomacul în gât, dar n-avea un sfanţ la el şi nu putea cumpăra nimic. Deodată, a apărut o motocicletă militară, de culoare verde, care s-a oprit lângă taraba ambulantă. Investigatorul era tare speriat şi, exact când se pregătea să se îndepărteze, l-a auzit pe sergentul din maşină spunând: „Hei, şefii, fă-mi şi mie două clătite! La auzul acestor vorbe, investigatorul a răsuflat uşurat.

El i-a studiat cu atenţie pe cei doi soldaţi: unul era mai înalt, cu ochii mari şi sprâncenele stufoase, iar celălalt, mai scund, avea trăsături mai delicate. S-au aşezat în jurul tarabei şi au început să trăncănească numai prostii împreună cu vânzătorul. După ce s-au

fript, clătitele au fost unse cu pastă de ardei iute, aşa fierbinţi-aburinde cum erau. Cei doi şi-au răsucit clătitele şi le tot pasau dintr-o mână în alta, ca să mai înlăture fierbinţeala; s-au pus pe mâncat cu multă poftă, dar fiindcă erau fierbinţi, tot trăgeau aer pe gură, să mai ostoiască usturimea. N-a trecut multă vreme până când cei doi au mâncat trei clătite. Soldatul cel mic de înălţime a scos o sticluţă din buzunarul paltonului şi l-a întrebat pe cel înalt: „Bei o gură?" Soldatul cel înalt a răspuns, hlizindu-se: „S-ar putea să beau şi eu ceva". Imediat, investigatorul l-a văzut cum prinde cu buzele gura acelei sticle minunate şi drăgălaşe şi dă pe gât o înghiţitură zdravănă; apoi, trage aer în piept, satisfăcut şi plescăie din buze foarte zgomotos. „O băutură pe cinste! O băutură pe cinste!" Soldatul cel scund a luat sticla, şi-a dat capul pe spate şi a tras şi el o duşcă. Avea ochii întredeschişi, de parcă trăia un moment de maximă intensitate. Apoi, şi-a continuat spusele: „Chiar că e grozav! A naibii băutură, e mai bună ca toate!" Soldatul cel lungan s-a dus la motocicletă şi a scos la iveală două cepe, cărora le-a curăţat frunzele uscate, iar pe una i-a oferit-o însoţitorului său. „Mănâncă!" l-a îndemnat el, „Asta e ceapă autentica, din Shandong." „Am ardei iute", a fost replica soldatului cel scund şi, acestea fiind zise, a scos din buzunar câţiva ardei roşii iuţi. Apoi, a exclamat cu mândrie: „E ardei autentic din Hunan. Vrei şi tu? Nu eşti revoluţionar dacă nu mănânci ardei iute, iar dacă nu eşti revoluţionar înseamnă că eşti contrarevoluţionar." „Doar dacă mănânci ceapă eşti revoluţionar!" a venit replica lunganului. Şi tot vorbind aşa, cei doi soldaţi au cam pierdut măsura şi au început să se îndrepte unul către celălalt, furioşi. Unul flutura în mână firul de ceapă, iar celălalt învârtea ardeiul de codiţă. Lunganul l-a pocnit pe cel scund cu ceapa în cap, în timp ce acesta, la rândul lui, i-a îndesat un ardei iute în gură. Vânzătorul de la taraba de clătite a venit degrabă, ca să-i împace,

spunându-le: „Tovarăşi, tovarăşi, nu vă mai bateţi! După părerea mea, amândoi sunteţi destul de revoluţionari". Cei doi s-au despărţit, cu nişte feţe furioase. În timpul acesta, vânzătorul se prăpădea de râs. Şi lui Ding Gou'er i se părea nespus de amuzant, drept care a izbucnit şi el în râs. Atunci, mama vânzătorului s-a apropiat de el şi l-a luat la întrebări: „De ce râzi? Mie mi se pare că nu eşti deloc un om bun!" Ding Gou'er s-a grăbit să-i răspundă: „Sunt om bun. Categoric sunt om bun". „Păi, aşa râde un om bun?"

Dintr-o răsucire de mână, femeia a scos la iveală o oglindă micuţă şi rotundă, de parcă ar fi prins-o de undeva, din aer, şi i-a dat-o lui Ding. „Uită-te şi tu să vezi cum arăţi!" Când s-a privit în oglindă, a avut un şoc văzând că şi el, între ochi, avea o gaură sângerândă, lăsată de un glonţ şi nu i-a fost deloc greu să observe cum glonţul cel lucios se mişca printre circumvoluţiunile creierului său. Nu şi-a putut controla spaima şi a aruncat pe jos oglinda, ca şi cum ar fi aruncat o bucată de oţel încins. Când a atins pământul, oglinda s-a rostogolit de câteva ori pe muchie, proiectându-şi petele de lumină strălucitoare pe zidul de un roşu şters, pe care erau scrise nişte caractere mari. La o privire mai atentă, a băgat de seamă că era un slogan: „Eliminaţi răul pricinuit de alcool şi sex!" înţelegând aproape instantaneu noima acestor cuvinte, s-a apropiat de zid şi a pus mâna pe caracterele pictate; degetele îl ardeau, de parcă atinseseră o bucată de oţel incandescent. Când a întors capul, a văzut că cei doi soldaţi dispăruseră şi acelaşi lucru se întâmplase şi cu vânzătorul şi mama lui. Doar motocicleta mai rămăsese acolo stingheră. S-a apropiat şi a descoperit că în ataşul motocicletei se afla o sticlă. A luat-o şi a agitat-o un pic, admirând dansul bulelor micuţe ca nişte periuţe în lichidul de culoarea jadului, pesemne făcut din boabe de fasole verde. A adulmecat mirosul puternic pe care îl emana sticla, deşi era închisă. A scos grăbit dopul şi, de

îndată ce a dus sticla lucioasă la gura sa înfierbântată, un sentiment de relaxare nesfârşită a pus stăpânire pe el. Lichidul verzui aluneca pe gât precum un lubrifiant nestăvilit, stârnindu-i stomacului său zvâcniri de bucurie, de parcă era un şcolar cu un buchet de flori în mână. Simţea cum capătă puteri exact aşa cum se întâmplă cu mlădiţele stropite de ploaia răcoroasă în vreme de arşiţă. Pe nesimţite a isprăvit băutura. A privit cu regret sticla goală înainte de a o arunca, după care a încălecat pe şaua motocicletei, a apucat bine coarnele ghidonului şi a răsucit cheia. În clipa aceea, a simţit cum motocicleta freamătă, ca un armăsar care pufăie pe nări, loveşte pământul cu copitele şi îşi scutură coama, nerăbdător să pornească la drum. În momentul în care a eliberat frâna, motocicleta s-a repezit pe drum, clătinându-se la început, pentru ca mai apoi să gonească însoţită de un uruit puternic. Părea că motocicleta pe care încălecase ştia singură unde trebuie să-l ducă, aşa că nu era nevoie s-o conducă câtuşi de puţin. Tot ce trebuia să facă era să stea pe şa şi să se ţină bine, ca să nu se răstoarne. Uruitul motocicletei devenise un nechezat impetuos; calul îi încălzea picioarele cu burta lui caldă, iar mirosul puternic al sudorii lui îi împresura nările. Lăsau în urmă maşinile strălucitoare una după alta, în timp ce maşinile de pe sensul celălalt, maşinile cu faruri orbitoare se trăgeau într-o parte înspăimântate. Parcă mergea pe un spărgător de gheaţă care despica banchiza în două sau pe un vapor cu abur care înfrunta valurile în plin, creându-i senzaţii cu adevărat îmbătătoare. În mai multe rânduri a fost sigur că se vor izbi de celelalte maşini, ba chiar le-a auzit lansând nişte semnale de spaimă, însă dezastrul era evitat de fiecare dată în ultima clipă. Ca şi cum s-ar fi strecurat prin urechile acului, obiectele acelea legănate se dădeau într-o parte şi în cealaltă, de parcă ar fi fost un jeleu moale, pe care putea să-l taie pe din două, croindu-şi drum mai departe, călare pe armăsarul lui. În faţa ochilor

i-a apărut un râu, însă nu se zărea niciun pod, ci doar apa învolburată, jos, în râpa adâncă, arunca în aer picăturile reci, înspumate. A tras de ghidon, însă motocicleta n-a avut încotro decât să se ridice în aer; deodată, s-a simţit uşor ca o foaie de hârtie, suflat de pala puternică de vânt; steluţe enorme, nenumărate scânteiau în jurul său, atât de aproape încât, dacă ar fi întins mâna, le-ar fi prins din zbor. „Oare nu aceasta este senzaţia când ai ajuns în Ceruri?” se întreba el. „Şi dacă am ajuns acolo se cheamă că am devenit nemuritor?” Cum se străduia el aşa, în căutarea răspunsurilor la frământările sale, avea sentimentul că lucruri care odinioară îi păruseră imposibil de împlinit, acum îi erau la îndemână fără să mai întâmpine nici cea mai mică oprelişte. Apoi, a văzut cum o roată a zburat, tot învârtindu-se, de sub motocicletă, apoi încă una şi încă una. A tras un strigăt de groază, care s-a ridicat peste vârful copacilor, aşa cum trece pala de vânt, scuturându-le coroana. Apoi, el a aterizat pe pământ, în timp ce motocicleta fără roţi a ajuns printre crengile unui copac. Câteva veveriţe speriate s-au apucat numaidecât să roadă ce mai rămăsese din ea. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că veveriţele au nişte colţi atât de ascuţiţi şi duri, capabili să străpungă metalul de parcă ar fi fost un lemn putred. Şi-a mişcat picioarele şi a constatat cu bucurie că şi le mişca la fel ca înainte, fără să fi suferit vreo rană. Apoi, s-a ridicat în picioare şi a privit uluit în jur. Copacii se ridicau maiestuoşi către cer, cu nenumărate liane atârnate de ei, pe care se înghesuiau flori purpurii, atât de mari şi de frumoase, încât păreau mai degrabă confecţionate din hârtie. Lianele erau doldora de ciorchini de fructe, asemenea strugurilor, purpurii şi galbeni, care prin prospeţimea şi forma lor perfectă dădeau senzaţia că sunt mai degrabă sculptate în jad, nicidecum adevărate. Boabele cu coaja transparentă stăteau gata să plesnească din pricina miezului dulce; neîndoielnic, aici sălăşluia materia

primă pentru vin. Ca prin ceaţă şi-a amintit că parcă şoferiţa sau poate o altă femeie frumoasă al cărei nume nu şi-l amintea acum i-a povestit cum că un profesor cu părul cărunt trăia pe munte, unde împreună cu maimuţele făcea cel mai bun vin din lume. Vinul acesta avea pielea mai frumoasă decât pielea unei vedete de la Hollywood, avea ochii mai fermecători decât ochii unui înger şi buzele mai apetisante decât buzele rujate ale unei regine… Acela pur şi simplu nu putea fi socotit vin, ci creaţia zeilor, născută din inspiraţie divină. Pe neaşteptate, a zărit, strecurat printre frunze, un fascicul strălucitor de lumină, învăluit de aburul alb prin care se tot agitau nenumărate maimuţe: unele rânjeau sau se strâmbau, altele scormoneau prin blana suratelor, în căutare de ceva insecte. Un mascul puternic, cu sprâncenele cărunte, ceea ce îi dădea înfăţişarea unei maimuţe bătrâne, a luat o frunză, a răsucit-o şi a suflat prin ea. La unison, celelalte maimuţe s-au înşiruit pe trei rânduri, ca o imitaţie comică a oamenilor care stau la coadă, privind când în dreapta, când în stânga, de parcă ar fi încercat să se alinieze mai bine. „Ce amuzant!" se gândi investigatorul.

Era caraghios modul în care se încolonaseră: cu genunchii îndoiţi, aduşi de spate, cu capul scos în faţă. Nu aşa se stă într-o coloană, dar la urma urmei erau nişte biete maimuţe, aşa că nu poţi ridica pretenţii prea mari. Oamenilor le trebuie un antrenament de vreo şase luni, ca să ajungă să aibă o postură cum se cuvinte, iar acest lucru presupune să le fie legate picioarele cu sfoară, să le fie pusă o placă de lemn la mijloc, să doarmă noaptea fără pernă. „Nu putem avea pretenţii prea mari de la nişte maimuţe", s-a gândit el. Coada lor ridicată seamănă cu un ciomag. Multe din crengile doldora de fructe erau proptite cu beţe, ca nu cumva să se frângă de atâta greutate. Şi omul, când ajunge bătrân, se sprijină în baston, dar tot aşa se întâmplă şi cu maimuţele. În Beijing, este o alee care se

numeşte Bastonul din faţă, ceea ce înseamnă că trebuie să existe şi una numită Bastonul din spate. Păi, dacă aleile au nevoie de bastoane, să se proptească în faţă şi în spate, atunci ce se întâmplă cu maimuţele? Ele se sprijină numai în spate, iar când se urcă în copac, îşi expun fundul în văzul tuturor. La îndemnul unei maimuţe bătrâne, toate celelalte au rupt rândul şi s-au căţărat pe liane, balansându-se în toate părţile în timp ce culegeau strugurii aceia mari, roşii şi verzi, cu boabe cât mingea de ping-pong. El îşi lingea buzele şi saliva. Ar fi întins mâna să culeagă şi el, dar nu ajungea. Maimuţele îşi puneau strugurii pe cap şi îi cărau până la un puţ, unde îi aruncau înăuntru. Din fundul puţului răsuna ecoul înfundat al strugurilor trântiţi unii peste alţii, iar parfumul licorii alcoolizate, plăcut ca o femeie frumoasă, se ridica în chip de aburi îmbătători. Investigatorul şi-a întins gâtul, ca să vadă ce se află în puţul acela şi tare surprins a fost când a zărit luna aurie reflectată pe fundul puţului, ca într-o oglindă. Maimuţele se atârnau cu câte un braţ de liane, una lângă alta, întocmai după cum le vedem în poveşti. Era o imagine minunată, cu maimuţele acelea drăgălaşe, cu înfăţişare neobişnuită. „Ce bine ar fi fost să fi avut o cameră foto, ca să pozez fiinţele astea ci udate!” se gândea el. „Fără îndoială că aş fi făcut nişte poze care ar fi zguduit lumea fotografică şi aş fi avut şansa să iau marele premiu internaţional de un milion de dolari, pe care l-aş fi schimbat în opt milioane de *yuani.* Mi-ar fi ajuns să beau şi şi mănânc pe săturate pentru tot restul zilelor, să-mi trimit băiatul la facultate şi să am bani pentru el când o fi să se însoare.” Băiatului îi crescuseră deja dinţii, dar avea o strungăreaţă mare care îi dădea o înfăţişare de fetişcană prostuţă. În mod cu totul neaşteptat, maimuţele au intrat în puţ rând pe rând, stricând reflecţia lunii în apă. Razele aurii zburau în toate părţile. Din adâncul puţului răsuna un foşnet lipicios, ori de câte ori maimuţele se propteau de pereţii

puţului, parcă tapetaţi cu sirop, pe care crescuseră un muşchi verde şi o ciupercă de culoare roşcat-aurie. Un cocor cu creasta roşie a coborât în zbor şi a luat în cioc una dintre ciuperci, după care a bătut din aripi şi s-a ridicat până la lună. Fără îndoială că se pornise să ducă ciuperca în dar lui Chang'e, Zeiţa Lunii. Acolo, pe nisipul auriu şi moale, erau urme de paşi lăsate de astronauţii americani, care vor dăinui cinci sute de mii de ani, căci ei erau precum nişte spectre încă prezente în acel loc. Reflecţia luminii soarelui pe lună este prea puternică pentru ca ochii oamenilor s-o îndure. Un bărbat stătea în bătaia razelor de lună şi desigur că părul lui avea culoarea argintie. Nu avea barbă, era îmbrăcat în zdrenţe, iar faţa îi era plină de răni. Ducea un butoiaş de lemn într-o mână şi un tâlv în cealaltă. Scotea vin cu tâlvul din butoiaş, îl ridica sus, după care îl turna încetişor, iar şiroiul de lichid devenea o fâşie de culoarea mierii, translucidă. Fâşia aceea, odată ajunsă pe pământ, devenea vâscoasă, de parcă era o gumă proaspăt turnată. Îi părea de-a dreptul delicios şi tare şi-ar fi dorit să guste. Se gândea să întrebe: „Sunteţi cumva profesorul de la Universitatea Distileriei, cel despre care se crede că nu e tocmai cu minţile la locul lor?" El a răspuns: „Eu sunt Regele Lear al Chinei, stând sub razele fermecătoare ale lunii. Regele Lear stătea în ploaie şi furtună şi blestema Cerul şi Pământul, în vreme ce eu stau sub razele lunii şi preamăresc omenirea. Legendele străvechi mai devreme sau mai târziu devin realitate. Vinul este cea mai mare descoperire a omenirii Fără el, n-ar fi existat Biblia, n-ar fi existat piramidele egiptene, n-ar fi existat Marele Zid, n-ar fi existat muzica, n-ar fi existat fortăreţele, n-ar fi existat scările de acces la fortăreţele celorlalţi, n-ar fi existat berbecele de spart porţile fortăreţelor şi nici fisiunea nucleară, n-ar fi existat somonul cel mare din Râul Wusuli, dar nici migraţia peştilor sau a păsărilor. Fetusul detectează damful de alcool în burta mamei, iar din pielea de aligator se face cel mai

bun burduf de vin. Romanele de arte marţiale au inspirat profund artişti producători de alcool. Şi atunci de ce se lamenta poetul Qu Yuan[56]? se lamenta fiindcă nu avea vin de băut. Traficul şi consumul de droguri în provincia Yunnan reprezintă un fenomen ce nu poate fi stăvilit, iar motivul este tocmai lipsa alcoolului de bună calitate. Cao Cao[57] a interzis producerea alcoolului pentru a face economie la cereale – iată un exemplu perfect de om inteligent care a ştiut să ia măsuri stupide. Poate cineva să interzică alcoolul? A interzice alcoolul este ca şi cum ai interzice contactele sexuale, cerând, totodată, o creştere a populaţiei – un lucru imposibil de realizat în aceste condiţii. Este mai greu să scapi de băutură decât să scapi de forţa gravitaţională; ziua în" care un măr va cădea în sus este ziua în care alcoolul va putea fi interzis. Craterele de pe lună arată exact ca nişte superbe păhăruţe de vin, Colosseumul roman ar putea fi foarte bine transformat într-o pivniţă pentru fermentarea băuturii. Vinul din prună acră, Verde Frunză de Bambus, Roşul Cărturarului Imperial, Aroma Pătrunzătoare, Primăvara însorită, împăratul Beat, Satul Migdalilor, Albul de Lotus… toate acestea sunt vinuri de soi, dar alăturate Licorii Maimuţei, sunt total diferite unele de altele, întocmai ca noaptea şi ziua. Un neghiob spunea că poţi îmbunătăţi calitatea alcoolului dacă îl amesteci cu urină. Aceasta este doar o ilustrare a forţei imaginaţiei. În Japonia, tratarea durerilor cu urină a

---

56 Qu Yuan (343–278 î.Hr.) este unul dintre cei mai mari poeţi ai Chinei, care a slujit şi ca ministru în timpul Regatelor Combatante. Este cunoscut ca un mare patriot, care s-a sinucis, protestând astfel faţă de corupţia din regatul său natal – statul Chu. El este autorul volumului de versuri *Poeme din statul Chu (Chu Ci).*

57 Cao Cao (155–220) a fost un puternic conducător militar de la sfârşitul dinastiei Han de Răsărit, care a întemeiat statul Wei, din timpul perioadei celor Trei Regate.

devenit o practică frecventă, căci se spune că dacă bei un pahar de urină dimineaţa devreme, poţi preveni o sută de boli. Li Shizhen spunea că urina de copil poate scădea febra şi fără îndoială că avea argumente pentru acest lucru. Adevăraţii băutori nu au nevoie să mănânce atunci când consumă alcool, aşa că Jin Gangzuan şi ai lui au dovedit cât de puţin se pricep la băutură atunci când au hotărât că trebuie să gătească bebeluşi…

Capitolul 9

1

Dragă domnule Mo Yan,

Bună ziua!

Dacă nu mă înşel, până în prezent v-am trimis opt povestiri, dar nu am primit încă nici cel mai mic semn din partea stimabililor editori ai revistei *Literatura poporului.* După părerea mea, este total nepotrivit să fii atât de indiferent faţă de un tânăr literat. De vreme ce au deschis o asemenea prăvălie, ar trebui să-i trateze mai bine pe cei care contribuie cu manuscrise. După cum se spune în popor, „Treizeci de ani râul curge spre răsărit, treizeci de ani curge spre apus", „Cerul se răsuceşte şi pământul se roteşte; eu urc, tu cobori", „Să se întâlnească doi munţi este imposibil, dar să se întâlnească doi oameni este cât se poate de uşor". Cine ştie, poate că într-o bună zi Zhou Bao şi Li Xiaobao se vor trezi în bătaia puştii mele! Domnule profesor, de azi înainte eu refuz să mai trimit materiale pentru revista *Literatura poporului.* Om fi noi săraci, dar nu ne lipseşte voinţa, iar revistele sunt la tot pasul, aşa că ce rost are să mă spânzur de copac? Ce părere aveţi?

Pregătirile pentru prima ediţie a Festivalului Licoarea Maimuţei în linii generale sunt gata; eu am făcut deja un plan pentru revigorarea rezervelor noastre de vin destinate tratării bolilor. Am dus o mostră la Grupul Municipal de Control al Calităţii Băuturilor Alcoolice. După ce au plimbat vinul prin gură, câţiva specialişti au apreciat că este un vin cu un gust deosebit, comparabil cu o

preafrumoasă fată, delicată şi copleşită de melancolie.

Asociaţia Municipală pentru Denumirea Băuturilor Alcoolice a stabilit ca numele acestei băuturi să fie „Xi Shi cea bolnavă”[58] dar în opinia mea, nu este un nume adecvat, căci cuvântul „bolnav” este de rău augur, cu o forţă ce poate adumbri sufletul consumatorilor, ceea ce cu siguranţă va afecta şi vânzările. De aceea, eu propun ca numele „Xi Shi cea bolnavă” să fie înlocuit de numele „Xi Shi cea încruntată”[59] sau „Daiyu îngroapă florile”[60].

În felul acesta, în denumirile respective sunt prezente numele unor fete frumoase şi bolnăvicioase, însă exprimarea se face cu mai multă căldură, este mai afectuoasă şi stârneşte simpatie. Dar cei de la Asociaţia Municipală pentru Denumirea Băuturilor Alcoolice sunt geloşi şi conservatori totodată, aşa că nu au cedat în privinţa numelui „Xi Shi cea bolnavă” şi au vrut să-l păstreze cu orice preţ. În aceste condiţii, mi-am pierdut răbdarea, drept care, cu sticla de băutură în mână, m-am dus în vizită la secretarul primarului, care a fost atât de impresionat de vinul pe care i l-am oferit în dar şi de spiritul meu neînduplecat încât m-a dus la doamna primar. Aceasta mi-a ascultat relatarea, iar apoi a căscat ochii mari, s-a încruntat şi a

58 Xi Shi, care a trăit în sec. VI î.Hr., este considerată a fi una dintre cele patru mari frumuseţi feminine din China clasică.

59 Se face aluzie aici la faptul că odată, fiindcă o durea inima, Xi Shi se apăsa cu mâna pe piept, încruntându-se uşor, însă toată lumea o găsea că este foarte frumoasă şi aşa. Geloasă pe ea pentru atenţia pe care o primea din partea tuturor, o fată din sat, pe nume Dong Shi, a început să o imite, însă efectul a fost exact invers, căci toată lumea fugea de ea, socotind-o foarte urâtă.

60 Se face aluzie la episodul în care Lin Daiyu, un personaj feminin extrem de sensibil din romanul *Visul din Pavilionul Roşu*, îngropa florile, suferind nespus pentru faptul că se ofiliseră.

lovit cu palma în masă, ridicându-se în picioare. Din nou a lovit cu palma în masă şi s-a aşezat pe scaun, a luat telefonul şi a strigat în receptor, până când preşedintele Asociaţiei Municipale pentru Denumirea Băuturilor Alcoolice a răspuns, moment în care s-a năpustit asupra lui cu forţa justiţiei, cu hotărâre şi putere, chiar dacă astfel Muntele Tai s-ar fi prăbuşit, chiar dacă muşuroiul de furnici s-ar fi inundat cu apă fiartă, chiar dacă stupul de albine ar fi luat foc, chiar dacă ar fi zgândărit cineva ascunzătoarea scorpionului. Deşi nu-l vedeam pe interlocutorul ei de la celălalt capăt al firului, în linii mari mi-l puteam imagina: preşedintele Asociaţiei Municipale pentru Denumirea Băuturilor Alcoolice stătea pe jos, cu picioarele încrucişate; fruntea îi era plină de broboane de sudoare mici cât nişte bobiţe de fasole. Doamna primar m-a copleşit cu laudele, zicându-mi că eforturile pe care le-am depus pentru prima ediţie a Festivalului Licorii Maimuţei au fost şi în folosul Ţării Vinului. Apoi, m-a întrebat cu o voce blândă despre situaţia mea familială şi profesională, precum şi despre hobby-urile mele şi despre relaţiile cu profesorii şi prietenii. Mă simţeam ca pe aripile vântului de primăvară, aşa că i-am dezvăluit totul, fără rezerve. S-a arătat foarte preocupată de situaţia domniei voastre, domnule profesor, şi v-a lansat prin intermediul meu invitaţia de a participa la festival. Când a venit vorba de cheltuielile de transport, cazare şi masă, doamna primar a pufnit pe nas şi a spus că, dacă ar fi s-o spună cinstit, numai drojdia de pe fundul sticlelor de băutură din Ţara Vinului e de ajuns ca să asigure traiul pentru zece Mo Yan.

Domnule profesor Mo Yan, am hotărât să vă cedez dumneavoastră dreptul de a stabili denumirile noilor băuturi. „Xi Shi cea încruntată” şi „Daiyu îngroapă florile” sunt nume alese de dumneavoastră, doar dacă nu cumva aţi putea veni cu nume şi mai frumoase. Doamna primar a promis că o să vă răsplătească cu o mie

de yuani pentru fiecare cuvânt, ca drepturi de autor. În plus, vă roagă să scrieţi nişte reclame pentru acest vin, în aşa fel încât să-l putem promova în *prime time* la postul central de televiziune atât pe plan naţional cât şi internaţional. Prin urmare, textul acestei reclame este extrem de important; el trebuie să fie amuzant, dar şi plin de viaţă, ca şi cum fiecare telespectator s-ar întâlni de adevăratelea cu Lin Daiyu sau cu Xi Shi: cu sprâncenele încruntate, mâna care apasă pe piept, o sapă aruncată pe umăr, guriţa ca o cireaşă, ea merge fredonând şi legănându-se ca o salcie în bătaia vântului blând. Cine s-ar îndura să nu cumpere aşa ceva? În special tinerii şi tinerele care tânjesc după iubire, cei care suferă din dragoste pierdută, precum şi cei cu nervii mai fragili, care au un anumit gust literar, care şi-ar amaneta şi pantalonii de pe ei doar să poată să-l cumpere, să-l bea, să-l admire, să-l folosească pentru a-şi vindeca suferinţele provocate de iubire sau să-l ia drept un obuz îmbrăcat în zahăr numai bun de lansat ca un atac material cu tonalităţi psihologice sau ca un stimul psihologic cu tonalităţi materiale, doar ca să-şi atingă scopul. Sub îndrumarea reclamei, sentimentale şi impresionante, gustul acestui vin de boală se va transforma într-un gust al iubirii, capabil să stârnească obsesii fascinante şi va anestezia inimile sensibile ale hoardelor de fete şi băieţi, mici burghezi, care se modelează după personajele din romanele siropoase atât de îndrăgite. Acestea le oferă idealuri, speranţe, putere şi îi împiedică să-şi caute sfârşitul din pricini sentimentale. Vinul acesta va deveni vinul iubirii, care va zgudui lumea; dacă are vreun cusur, cât de mărunt, atunci acesta se va preschimba într-o minunată calitate şi astfel oamenii vor fi fascinaţi. Domnule profesor, este foarte adevărat că multe gusturi au fost astfel formate, nu sunt înnăscute, dar eu ştiu prea bine ca nimeni nu îndrăzneşte să spună că este rău ceva despre care toţi ceilalţi susţin că-i bun. Gustul maselor este atotputernic, el face

jocurile, aşa cum se întâmplă cu directorul Organizaţiei Municipale de Partid în raport cu cadrele de partid aflate la baza ierarhiei – dacă el îţi spune că eşti bine, atunci eşti bine, chiar dacă ţi-e râu, iar dacă îţi spune că ţi-e rău, atunci aşa simţi şi tu, indiferent de starea ta. În plus, băutul alcoolului, ca şi mâncatul, reprezintă un obicei care poate deveni obsesie: tot timpul îţi doreşti ceva nou şi îţi displace ceea ce e vechi, eşti gata întotdeauna să rişti şi cauţi ceva care să te stârnească. Multe din aşa-numitele delicatese sunt rezultatul anti-tradiţionalismului şi dispreţului pentru reguli. Când cineva se satură să tot mănânce tofu alb şi aromat, la un moment dat caută tofu puturos, crud, cu mucegai pe el; când se satură de mâncat carne de porc proaspătă, gustoasă, atunci ajunge să mănânce larvele din carnea stricată. Urmând această logică, atunci când cineva se satură de băut licoarea cu aromă de ambrozie şi jad, caută gusturi amare, iuţi, acre, fade pentru a stârni papilele gustative şi a ferici limba. De aceea, atâta vreme cât noi vom conduce, nu vor exista băuturi care să nu aibă căutare. Sper ca atunci când vă veţi scrie romanul să vă faceţi vreme ca să includeţi şi aceste lucruri. Cum mi-a fost dat să aud comentariile laudative ale doamnei primar din oraşul nostru, cu siguranţă că veţi fi răsplătit din belşug. Aţi putea chiar să câştigaţi mult mai mult într-o lună cu aceste texte modeste pentru reclame decât dacă v-aţi căzni să scrieţi un roman timp de vreo şase luni…

În ultima vreme, am fost foarte ocupat cu ideea măreaţă pe care a aruncat-o în treacăt doamna primar atunci când a discutat cu mine, şi anume ca eu să adun un grup de oameni pricepuţi care să elaboreze Legea Băuturii. Desigur că aceasta ar trebui să cuprindă regulile de bază ce trebuie respectate atunci când bem şi să acopere toate situaţiile. Nu exagerez deloc atunci când spun că, dacă va avea succes, vom deschide o nouă eră a băuturii, în care se va croi o cale

luminoasă pentru o mie de ani, cu lumina care se va răsfira peste capul a zece mii de generaţii. Aceasta este o creaţie istorică şi de aceea, vă invit cu cea mai mare căldură să faceţi parte din grupul de redactare a Legii Băuturii. Chiar dacă nu puteţi participa la scrierea concretă, veţi putea să vă asumaţi rolul de consilier principal. Sper să nu-mi refuzaţi oferta.

Totodată, sper că mă veţi ierta pentru stilul dezlânat şi amestecat în care am scris această scrisoare, căci motivul este, desigur, băutura. Vă trimit o poveste pe care am scris-o aseară, pe când eram ameţit şi vă invit cu tot respectul pe care vi-l port să vă exprimaţi părerile critice. Rămâne la aprecierea dumneavoastră dacă să trimit această lucrare spre publicare sau nu. Am scris-o pe când eram în căutarea numărului norocos. Întotdeauna am avut un sentiment de veneraţie pentru cifra 9 şi de aceea, această lucrare, intitulată *Oraşul Vinului*, este a noua povestire din seria celor scrise de mine şi mi-aş dori să strălucească precum o stea nouă care să-mi lumineze trecutul întunecat, dar şi drumul bolovănos ce se aşterne în faţa mea.

Aştept sosirea dumneavoastră, aştept sosirea. Dragul meu profesor, munţii de aici vă aşteaptă, apele de aici vă aşteaptă, dar şi tinerii, tinerele care sunt ca nişte boboci de floare. Aceştia simt deja în gură aroma unei muzici celeste…

Cu deosebit respect, vă doresc linişte şi pace,
Al dumneavoastră învăţăcel,

Li Yidou

2

ORAŞUL VINULUI

Chiar dacă ai merge cu avionul, cu vaporul, cu cămila sau măgarul, ba chiar călare pe o scroafa, de oriunde ai porni de pe planetă tot la noi vei ajunge, în Oraşul Vinului. Toate drumurile duc la Roma şi toate apele curg spre acest oraş. Sunt multe locuri pitoreşti în lume, dar nu multe întrec în frumuseţe Oraşul Vinului. De fapt, a spune „nu multe” e o formulare care stârneşte confuzii, aşa că aş zice mai degrabă „niciunul”. Locuitorii oraşului nostru sunt nişte oameni direcţi, exact ca nişte proiectile, doar că proiectilele mai au nişte trasee spiralate înlăuntrul lor, pe când oamenii aceştia de la gură până la rect au un traseu direct, fără niciun fel de răsuceli. Aşa este natura lor. Ca să spun mai limpede, Oraşul Vinului este chiar capitala Ţării Vinului şi sper ca explicaţia mea să nu creeze vreo neînţelegere.

Damful de alcool pe care îl răspândeşte Ţara Vinului în toate zările poate fi detectat de la o sută de *li* distanţă şi până şi cei care stau foarte prost cu mirosul tot îl adulmecă de la vreo cincizeci de *li.* Să nu mă acuzaţi de vreo vrăjitorie, căci eu nu fac altceva decât să descriu realitatea, şi anume în momentele când avioanele Boeing trec peste Ţara Vinului, involuntar fac nişte volute, într-un mod foarte inocent şi vioi, foarte romantic, cuprinse de o beţie neaşteptată, de parcă ar fi avioane utilitare, folosite pentru însămânţare, însă întotdeauna securitatea zborului este garantată. Tovarăşi, domnilor, doamnelor, prieteni, nu trebuie să fiţi neliniştiţi, pentru că atunci când staţi în avion sunteţi ca nişte căţeluşi inocenţi, vioi, care par să se fi îmbăiat. Aroma aceea minunată, exotică este ca o invitaţie de a cunoaşte cel mai grozav miros din lume, zburând pe deasupra Ţării Vinului.

Guvernul municipal şi sediul Partidului se află în centrul Oraşului Vinului. Un cazan mare de băutură, de culoare albă,

tronează în curtea sediului Partidului, în timp ce în curtea guvernului municipal se găseşte o platformă mare pentru băutură. Nu mă suspectaţi că ar fi vorba de vreo ironie aici, fiindcă departe de mine aşa ceva. De când cu epoca reformei şi deschiderii, în vederea îmbunătăţirii vieţii oamenilor, cei din comitetele de partid şi birourile guvernamentale de peste tot şi-au bătut capul ca să găsească soluţii pentru a adapta realităţile concrete la spiritul de la nivel central, pentru a crea numeroase strategii şi metode, cum ar fi: Cine stă la munte să trăiască din ce-i oferă muntele; cei ce stau pe lângă un curs de apă să se descurce cu ce le oferă apa; cei care au pane de peisaje pitoreşti să-şi dezvolte turismul; cei care au tutun să fabrice ţigări… După ce planurile acestea s-au tot învârtit şi răsucit timp de câteva decenii, au apărut Oraşul Fantomă, Capitala Ţigării, Oraşul Artificiilor… Ţara Vinului are o trăsătură proprie: vinul este mult şi este bun, aşa încât Comitetul de Partid şi guvernul local au pus mâna pe vin, au înfiinţat o Universitate a Distileriei, au deschis un Muzeu al Băuturii, au extins douăsprezece distilerii mai vechi şi au construit trei distilerii gigantice, în care se utilizează cea mai rafinată metodă de distilare din întreaga lume. Băutura este motorul tuturor activităţilor, aşa încât am impulsionat dezvoltarea unor servicii speciale, o industrie a restaurantelor, creşterea păsărilor şi animalelor exotice… Acum, mirosul de băutură pluteşte peste tot şi se poate spune că în fiecare casă se află o mică distilerie. Sunt mii de restaurante unde luminile stau aprinse de dimineaţă până a doua zi dimineaţa, învăluind clinchetul de pahare. Cele mai rafinate băuturi şi cele mai delicioase mâncăruri din Ţara Vinului au atras puhoaie de turişti, gurmanzi şi băutori împătimiţi, atât din ţară cât şi de peste hotare, pe care nu-i interesează decât să vină ca să mănânce şi să bea pe săturate. Desigur că cei mai importanţi vizitatori sunt distribuitorii de băutură, care poartă băuturile noastre minunate şi

renumele nostru peste tot în lume. Băuturile de soi se duc şi odată cu plecarea lor ne vin şi dolarii. În ultimii ani. Ţara Vinului a ajuns să plătească anual la stat impozite de sute de milioane de *yuani*, o c*ontribuţ*ie uriaşă pentru naţiune, iar în timpul acesta nivelul de trai al oamenilor de aici s-a ridicat considerabil. Cu mult timp în urmă s-a observat un mic reviriment, iar acum ne îndreptăm către un reviriment mediu şi vrem să atingem un reviriment major, adică să ne îmbogăţim. Ce înseamnă acest lucru? Acesta este comunismul! Acum că a venit vorba, dragi cititori, cred că v-aţi lămurit ce semnificaţie deosebită are faptul că guvernul local şi comitetul municipal de partid au construit un cazan uriaş şi o platformă uriaşă.

Stimaţi cititori, acum că am isprăvit toată această sporovăială, să revenim la povestea noastră şi să mă întorc în Oraşul Vinului. Cât timp domniile voastre vă veţi bucura privirea cu culoarea minunatului vin din Ţara Vinului, vă veţi încânta nasul cu mirosul lui şi îl veţi degusta cu mare plăcere, ascultaţi-mă cum vă povestesc despre băutură. Totodată, bucuraţi-vă de cântecele de băutură interpretate de frumoasele noastre fete. Bucuraţi-vă după pofta inimii şi nu vă formalizaţi! Când prietenii beau împreună, o mie de pahare nu sunt de ajuns, dar când nu sunt pe aceeaşi lungime de undă, nu sunt în stare să lege două cuvinte. Rastelul din faţa dumneavoastră este plin cu cele mai rafinate băuturi din Ţara Vinului, iar pe masa din spatele lui sunt numai delicatese. Vă invit pe fiecare să mâncaţi şi să beţi cât poftiţi şi cât vă este necesar, căci totul este pe gratis. În calitate de director executiv al Comitetului Pregătitor al Conferinţei de Publicitate Media, am intenţionat să cer de la fiecare câte o taxă pentru mâncare în valoare de cinci *mao*[61], dar

61 Subdiviziune monetară. Zece *mao* sunt echivalenţi cu un *yuan.*

doamna primar a spus că suma aceasta este echivalentul ipocrit al monumentului prostituatei, că nu tace nici cât o mătărângă de măgar, aşa că la ce bun să mai strâng eu banii ăştia? În plus, cu toţii sunteţi înalţi oaspeţi care astăzi au venit de departe şi de aceea, dacă v-am fi perceput taxă, ar fi râs toată lumea de noi până le cădeau dinţii, iar acest lucru ar fi dus doar la îmbogăţirea dentiştilor. În treacăt fie spus, grupul de intervenţie ştiinţifico-tehnică de la spitalul stomatologic al Ţării Vinului a realizat recent un material pentru plombarea dinţilor care nu se uzează niciodată, aşa încât, dacă este cineva printre domniile voastre care are vreo problemă cu dinţii, să se trateze aici, unde nu costă niciun sfanţ. Materialul folosit este rezistent la frig, la căldură, la gustul acru sau dulce; vă ajută să mestecaţi orice şi mâncarea nu vă intră printre dinţi. Dar să revenim la subiectul nostru! Aici la noi, în Ţara Vinului, oamenii produc băutură de cel puţin trei mii de ani, după cum ne spun nenumăratele descoperiri arheologice. Vă rog să urmăriţi materialul video; sub locul acesta numit Dâmbul Luminii Lunii zac ruinele unui oraş antic, de unde au fost scoase la iveală peste trei mii de obiecte. Jumătate dintre acestea sunt vase pentru băutură: iată că avem aici un pocal, o carafa, o urnă pentru băutură, un bol, un butoiaş, ba chiar şi un tripod folosit pentru băutură. Tot ce trebuie să fie se află la locul lui. Specialiştii au demonstrat că acest sit datează de acum 3 300 de ani, ceea ce înseamnă de la sfârşitul dinastiei Shang[62]. Încă din vremuri imemoriale, acesta era un loc unde paharele se ciocneau zgomotos, iar aroma băuturii rafinate plutea în aer.

Acum, o tendinţă nocivă a început să-şi facă simţită prezenţa în Ţara Vinului, şi anume fiecare îşi doreşte să-şi facă o piele de tigru

62 Dinastia Shang a existat între sec. XVI-XI î.Hr.

din propriul steag. Dacă tu spui că l-ai îmbătat pe Marele Yu[63] cu vinul tău, atunci spun şi eu că l-am îmbătat pe împăratul Kang Xi[64] cu vinul meu; dacă vinul tău a doborât-o pe concubina Yang Guifei, atunci şi vinul meu l-a amorţit pe Han Wudi[65]… şi tot aşa, creându-se o tradiţie absurdă în care unii fac rău altora. Aici, în Ţara Vinului, căutăm adevărul în fapte şi aducem dovezi. Prieteni, priviţi, vă rog, această placă din teracotă. Nu-i o placă obişnuită, ci este o parte dintr-o pictură din dinastia Han, scoasă la iveală aici, la noi, în Ţara Vinului. Pictura ilustrează fabricarea alcoolului şi cu mare bucurie putem observa faptul că încă din acele vremuri îndepărtate exista o diviziune a muncii şi un spirit de colaborare deplină în procesul de fabricaţie. În partea de sus a picturii se află o femeie cu un vas rotund în mâna stângă, pe care îl ţine deasupra butoiului de băutură, în timp ce cu mâna dreaptă învârte lichidul de răcire din vas… desenul acesta descrie foarte viu procesul fabricaţiei alcoolului de acum mii de ani şi corespunde întru totul descrierii făcute de Mo Yan, mentorul meu, în capitolul „Rachiu de sorg”, din romanul *Sorgul roşu.* Vă rog să priviţi şi cea de-a doua placă, numită „Prăvălia de vin”: prăvălia dă la stradă, cu oalele de vin ticsite una lângă alta, cârciumarul stă în spatele tejghelei; din partea stângă se apropie cu mare zor doi clienţi. Să mai privim şi cea de-a treia placă,

63 Marele Yu (Da Yu) a fost un împărat legendar din sec. XXI î.Hr., despre care se spune că a întemeiat dinastia Xia.

64 Kang Xi (1654–1722) a fost unul dintre cei mai remarcabili împăraţi ai Chinei. A guvernat timp de 61 de ani, fiind împăratul cu cea mai îndelungată domnie din istoria Chinei.

65 Împăratul Wudi (156–87 î.Hr.) a fost unul dintre cei mai importanţi împăraţi ai dinastiei Han şi cel care până la guvernarea lui Kang Xi, din dinastia Qing, a avut cea mai îndelungată domnie (54 de ani).

intitulată „Ospăţul”. Desenul prezintă şapte persoane – trei în centru şi câte două de-a stânga şi de-a dreapta – un ospăţ în toată legea. Paharele şi carafele stau aliniate în faţa platourilor doldora de mâncare. Mesenii ridică paharele, apucă farfuriile şi se îndeamnă unii pe alţii să mănânce, cam tot aşa cum facem şi în zilele noastre. Dar să isprăvim cu toată trăncăneala asta! Aceste trei plăci reprezintă o dovadă fermă şi cât se poate de profundă pentru faptul că în Oraşul Vinului îşi are originea cultura băuturii, proprie naţiei chineze, ceea ce spulberă toate bârfele ţesute în jurul istoriei băuturilor alcoolice – sfărâmă Sticla Regele Yu, înlătură Paharul Tiranul Xiang Yu[66]. Concubina Yang Guifei a plecat să se mărite chiar din Ţara Vinului şi se spune că, de fiecare dată când se ducea la izvoarele termale să-şi cureţe sulemeneala de pe faţă, turna în bazinul de apă un butoiaş de rachiu de sorg produs în Ţara Vinului. Altfel cum ar fi fost cu putinţă ca pielea ei să fie atât de strălucitoare, iar spiritul ei, ca un măr pădureţ care aduce ploaia de primăvară? Împăratul Gaozu[67] din dinastia Han, tot fiu al Ţării Vinului, a fost lipsit de laptele mamei sale când era mic şi atunci tatăl lui a găsit soluţia salvatoare: i-a turnat băutură pe gât. În aceste condiţii, cum să se poată compara cineva care a crescut hrănit fiind cu băuturi tari cu un copil crescut cu laptele matern? Voi, mincinoşilor şi lăudăroşilor, vărsaţi-vă degrabă băuturile în râu! Băutura Oraşului Vinului este băutură istorică, iar clasicele culturii Han sunt îmbibate cu ea.

Tovarăşi, mincinoşii au omis nişte cunoştinţe obişnuite, şi anume că băuturile distilate au apărut pentru prima oară în epoca Han, în

66 Xiang Yu este un tiran care a trăit în perioada 232–202 î.Hr.

67 Împăratul Gaozu (247–195 î.Hr.) este întemeietorul dinastiei Han, (206 î.Hr. — 202 d.Hr.) una dintre cele mai înfloritoare perioade dinastice din istoria Chinei.

timp ce primele băuturi fermentate au apărut chiar din vremea Marelui Yu. Desenele de pe plăcile de teracotă din timpul acestei dinastii demonstrează că revoluţia care s-a petrecut în istoria producerii băuturii a izbucnit chiar aici, în Ţara Vinului.

Prieteni, tot aşa cum apa curge zi şi noapte în Râul Băuturii Dulci, tot astfel băutura rafinată din Ţara Vinului curge neîntrerupt de multă vreme, intrând în etapa maturizării. În anii de început ai dinastiei Qing, a apărut o distilerie pe nume „Marea Binecuvântare”, precum şi primul vin renumit din Oraşul Vinului, numit „Marele Cânt al Norilor şi Ploii”.

Legenda spune că în timpul domniei împăratului Shunzhi[68] din dinastia Qing, trăia un cârciumar, al cărui nume era Yuan, iar prenume Sanliu, adică Yuan Trei-Şase. El a început prin a vinde băutură, dar apoi, după o vreme, a deschis o distilerie. A izbutit să asimileze tehnicile tradiţionale folosite în distileriile din Ţara Vinului la acea vreme şi aspira să devină celebru în acest domeniu, doar că neşansa a făcut ca el să cadă bolnav şi să moară de tânăr. Abia stră-strănepotul său i-a putut împlini dorinţa. În timpul domniei împăratului Qian Long[69], din dinastia Qing, acesta, pe nume Yuan Jiuwu, adică Yuan Nouă-Cinci, preluând experienţa strămoşilor săi şi bazându-se pe o cunoaştere mult mai bogată a pieţei, a deschis o prăvălie pe strada Fântâna Fiicei, lângă Templul Zeiţei, de dincolo de Poarta Răsăriteană a Oraşului Vinului.

Umbla vorba pe atunci cum că sub Templul Zeiţei se află ochiul mării, iar dacă acesta era tulburat, atunci întreg Oraşul Vinului ar fi devenit totuna cu marea. Ca să împiedice revărsările de ape,

68 Shunzhi (1638–1661) a fost primul împărat al dinastiei Qing, fiind pus să guverneze la vârsta de cinci ani sub regenţă.

69 Împăratul Qian Long (1711–1799) a domnit în perioada 1735–1796

oamenii au adunat bani pentru a înălţa un templu, după care au ridicat o zeiţă din aur şi au pus-o deasupra ochiului mării. Templul Zeiţei era învăluit în filmul beţişoarelor arse acolo, mai cu seamă în cea de-a opta zi a celei de-a patra luni după calendarul lunar. În acea zi, cu prilejul aprinderii beţişoarelor era multă animaţie în templu – tinere femei veneau în cârduri, urmate îndeaproape de tot felul de derbedei, care se amestecau printre ele doar ca să le pipăie sânii şi să le ciupească de fund, stârnindu-le strigăte ascuţite. Locul acesta, într-adevăr era o comoară pentru cei care vindeau şi cumpărau băutură, bucurându-se de un *fengshui* perfect. Prin urmare, Yuan Jiuwu a cumpărat o bucată de pământ lângă templu şi a înfiinţat o prăvălie numită „Binecuvântare şi Frumuseţe", iar lângă Fântâna Fiicei a construit o distilerie.

Această fântână, aflată la o distanţă de un *li* faţă de Templul Zeiţei, era alimentată cu apă care venea din Râul Băutura Dulce şi care, după ce trecea prin filtrarea naturală efectuată de nisip şi stânci, ţâşnea purificată, limpede şi rece ca gheaţa. De aceea, a căpătat numele „Cea Dintâi Fântână". Legenda spune că odinioară o preafrumoasă fată s-a înecat în această fântână, iar după moarte s-a preschimbat într-un nor care a învăluit fântâna vreme de mai mulţi ani. Stră-strănepotul lui Yuan nu a uitat faptul că Fântâna Fiicei fusese cândva sursa unei ape minunate pentru vinul „Preafrumoşii paşi" drept care el nu doar că a devenit un maestru al preparării băuturii rafinate, ci a şi ajuns să aibă o viziune profundă, specifică marilor oameni. La prăvălia „Binecuvântare şi Frumuseţe" se folosea apă din Fântâna Fiicei şi iată cum a luat naştere o băutură nouă – „Preafrumoşii paşi", dar nu numai pentru că „apa este pentru băutură precum sângele pentru trup", ci şi pentru faptul că „Zeii sunt sufletul băuturii". Or din toate acestea se poate desprinde cu uşurinţă bogăţia unei culturi cu o vastă istorie.

Fireşte că ambiţia nemaipomenită, tehnica extraordinară şi apa limpede din fântână au condus către un început neobişnuit. Imediat ce şi-a făcut apariţia în lume, „Marele Cânt al Norilor şi Ploii” a înregistrat un mare succes. La prăvălia „Binecuvântare şi Frumuseţe” era vânzoleală mare – salahori de tot felul, cărturari de soi, bătrâni nepricepuţi, derbedei făcuseră potecă bătută până la intrare. Un poet pe nume Li Sandou (Li Trei-Măsuri) a scris un poem care elogiază vinul „Nori şi ploaie”:

În Templul Zeiţei primăvara-i ferecată,
Apa cea parfumată din fântână în aburi se transformă,
Cât de plăcut îşi arată chipul frumoasa fată!
Şi totuşi băutura bună te duce pe culmi îmbelşugate.

Apa îi este strai de îmbrăcat, norii îi sunt chip de purtat,
Liu Ling zace despuiat, în beţie-i adânc cufundat.
După ce nori şi ploaie a băut, la ce-i mai face visul trebuinţă?
Mai bună viaţa i se arată decât pe muntele Song cu a sa drăguţă.

Cu toate că poemul acesta e marcat de o oarecare vulgaritate, el reuşeşte într-un mod admirabil să surprindă farmecul unic al vinului „Nori şi ploaie”.

Acolo, în faţa Templului Zeiţei, la prăvălia „Binecuvântare şi Frumuseţe”, băutorii se pot trezi cu uşurinţă faţă în faţă cu te miri ce licori, prinşi între prăvălia din faţă şi distileria din spate. Pelerinii care vin la Templul Zeiţei văd de departe firmamentul auriu pe care sunt înscrise caracterele negre, realizate în stilul „ierbos”, într-o manieră lejeră, dar totuşi elegantă, de către maestrul Jin Broasca-Păroasă, un caligraf celebru în întreaga ţară. Pe rulourile aflate de-o parte şi de cealaltă a uşii, o învăţată strălucită – doamna Ma Kuni – a

scris nişte versuri, după cum urmează:

Când intri aici, sprâncenele-s încruntate şi simţămintele amestecate.

Când ieşi pe poartă, ţii în palmele făcute căuş o inimă cu iubire încărcată.

Prăvălia era amenajată foarte frumos, elegant – o adevărată reflectare a căldurii şi blândeţii. În mijloc atârna o stampă cu o pictură în tuş colorat, realizată de unul dintre cei mai renumiţi artişti din Ţara Vinului, doamna Meng. Pictura o întruchipează pe concubina Yang Guifei beată, cu hainele în~dezordine, scoţând la iveală goliciunea trupului, mai ales sfârcurile roşii ca nişte cireşe. Cei care veneau aici să bea găseau plăcere şi prilej de delectare a privirii.

Recipientele pentru băutură din această prăvălie erau unice în întreg Oraşul Vinului, de pildă, carafa avea forma unui picior de femeie, cu capacitate de una, două sau opt uncii, după placul clienţilor. Ţinând în mână carafa – picior, savurând gustul băuturii, plăcerea care îi copleşea pe clienţi era de neînchipuit. Câtă frumuseţe! Câtă încântare! Frumuseţe şi încântare fără seamăn!

Băutura bună, prăvălia elegantă, renumele măreţ au stârnit nenumărate poveşti stranii şi amuzante, cum nu mai există nicăieri în lume.

Legenda povesteşte că într-o noapte geroasă din timpul domniei împăratului Qian Long din dinastia Qing, printre fulgii de zăpadă rostogoliţi în zborul lor către pământul acoperit de o pătură albă de zăpadă, când negustorul tocmai se pregătea să încuie uşa şi să plece la culcare, la prăvălia „Binecuvântare şi Frumuseţe” a poposit un om cu lampionul în mână, ivit din negura nopţii. A intrat în prăvălie cu hainele acoperite de un strat gros de zăpadă şi a spus că o

doamnă de o frumuseţe desăvârşită pofteşte să bea vinul „Nori şi Ploaie"; de aceea înfruntase el viscolul, tocmai pentru a cumpăra aşa ceva. Se întâmplă însă că în ziua aceea la prăvălie vânzările fuseseră fabuloase, drept care nu era cu putinţă ca dorinţa frumoasei doamne să poată fi împlinită. Negustorul n-a avut încotro decât să-şi exprime în mod repetat regretele şi scuzele, totodată, dar omul n-a vrut să plece nici în ruptul capului. Confruntat cu o asemenea situaţie, negustorul s-a lăsat impresionat de dorinţa aprigă şi de rugăminţi, aşa că l-a trimis pe băiatul de prăvălie la beci, să aducă ceva vin, orice soi. Numai că atunci când s-a deschis uşa beciului, damful parfumat de alcool a năvălit înăuntru, făcându-l pe bietul om să-şi piardă cumpătul. Nerăbdător, s-a repezit în beci, cu lampionul agăţat de băţul cocoţat pe umăr. Când a încercat să-i aţină calea, băiatul de prăvălie, din neatenţie a atins lampionul, care numaidecât a luat foc, fiind confecţionat din hârtie şi pe dată beciul s-a aprins, stârnind un incendiu fără seamăn. În toate părţile curgea băutura înflăcărată. După ce au luat foc şi prăvălia „Binecuvântare şi Frumuseţe", şi beciul, râuri de băutură asemenea unor dragoni de foc, albaştri, strălucitori, s-au prelins către Templul Zeiţei, transformându-l în ruine. Dragi cititori, să nu uitaţi că în noaptea aceea ninsese abundent, aşa încât peste tot părea că jadul cel mai fin fusese mărunţit şi răsfirat peste pământ. Şuvoaiele de foc albăstrui curgeau însă nemiloase, dând strălucire cerului şi pământului şi pârjolind totul în calea lor. Peisajul era de o frumuseţe greu de descris în cuvinte. După ce a trecut prăpădul, pricina incendiului şi întreaga desfăşurare a evenimentelor au dat naştere unor povestiri învăluite în mister. De aceea, atunci când s-a reconstruit prăvălia „Binecuvântare şi Frumuseţe", renumele căpătat a stârnit o creştere fără precedent a vânzărilor. Nu mai încape îndoială că marele incendiu i-a făcut prăvăliei o reclamă neaşteptată.

Vinul „Nori şi Ploaie 4 era nu doar o băutură dulce şi aromată, ci era pur şi simplu un adevărat deliciu. Într-un an, la sfârşitul primăverii, un ucenic care lucra la distilerie a deschis un coş, cu gândul să scoată nişte băutură cu tâlvul, dar din neatenţie a vărsat totul pe jos. Într-o clipă, damful puternic s-a răspândit în toate zările, aşa încât băieţii şi fetele care treceau pe drum s-au trezit că le lăcrimează ochii, se îmbujorează la faţă şi rămân locului, într-o stare de ameţeală incredibilă. Stolurile de păsări care treceau în zbor pe acolo şi-au pierdut şi ele direcţia, ameţite, iar după puţină vreme au căzut toate la pământ. Peştii se cufundau în apă, gâştele sălbatice picau din cer. Spiritul era răvăşit, sufletul era vrăjit. O mie de emoţii năvăleau, zeci de mii de moravuri uşoare se stârneau. Un poem spune astfel:

O cupă din băutura Norilor şi Ploii gâtlejul îl înmuia,
Zeci de mii de privelişti în faţa ochilor se aşterneau.
Băutura numai în Cer locul şi-l mai poate afla,
De câte ori cineva din lumea omenească o poate gusta?

Dragi oaspeţi, dragi prieteni, am spus deja foarte multe lucruri despre atributele vinului „Nori şi Ploaie”. Tot ceea ce ar trebui să mai adaug este faptul că socrul meu, profesorul Yuan Shuangyu, de la Universitatea Distileriei, face pane din a şasea generaţie de strănepoţi ai domnului Yuan Jiuwu, creatorul acestei băuturi. Ca profesor la acest colegiu, el, cu multă generozitate, a împărtăşit şi celorlalţi secretele reţetelor transmise în familie din generaţie în generaţie. Sub conducerea sa, prin grija şi îndrumarea Comitetului de partid şi a guvernului local, noi, cei din Ţara Vinului, am încălecat pe armăsarul reformei şi deschiderii şi, într-o scurtă perioadă de numai zece anişori, pe baza pe care am moştenit-o am

creat peste zece noi băuturi comparabile cu Vinul Norilor şi Ploii, unele dintre ele fiind chiar mai bune. Aşa sunt, de pildă, mărci precum „Muşuroi de furnici verzi”, „Armăsarul cu coama roşie” sau „Dragoste la prima vedere”, „Nori în flăcări”, „Ximen Qing” şi „Lin Daiyu îngroapă florile”… dar şi mai însufleţitor este faptul că socrul meu, profesorul Yuan, singur, a plecat pe Muntele Maimuţa Albă. Avea părul răvăşit, faţa soioasă. S-a împrietenit cu maimuţele, a învăţat de ia animalele sălbatice, a asimilat înţelepciunea maimuţelor, a moştenit tradiţia strămoşilor, a luat lecţii de la necunoscuţi, făcând ca trecutul să fie în slujba prezentului, ca lucrurile străine să fie în slujba Chinei, iar maimuţele – în slujba omului. În felul acesta, într-un final, a dobândit succesul şi şi-a asigurat un loc important în lume cu Licoarea Maimuţei.

Acest vin va fi promovat într-un cadru solemn la Primul Festival al Licorii Maimuţei!

Două mii de uncii de aur se obţin uşor, pe când o picătură din Licoarea Maimuţei se dobândeşte cu greu!

Prieteni, nu ezitaţi nicio clipă şi veniţi degrabă în Ţara Vinului!

Nu rataţi această ocazie!

3

Frăţioare Yidou,

Am primit manuscrisul tău.

Taman bine venise la mine un prieten care lucrează la editură, aşa că am profitat de ocazie şi i-am arătat *Oraşul Vinului*. După ce a isprăvit de citit, a izbit cu palma în masă şi a strigat: „Asta va fi o lovitură de piaţă!” El spunea că dacă ai putea să dezvolţi povestea aceasta şi să ajungi la vreo 70–80 de mii de caractere, să adaugi nişte

ilustraţii şi fotografii, atunci o vei putea publica sub forma unei cărţi. Editura lor va repartiza un număr cărţii şi se va ocupa de munca redacţională. Oraşul vostru însă va trebui să vină cu o subvenţie şi să garanteze achiziţionarea a o sută de mii de exemplare. El a mai spus că de vreme ce tot trebuie să pregătiţi materiale promoţionale pentru prima ediţie a Festivalului Licorii Maimuţei, de ce nu aţi include şi nişte exemplare din această carte ilustrată? În felul acesta, participanţii vor avea câte un exemplar din care vor ajunge să cunoască istoria Ţării Vinului. Ar fi un material la îndemâna tuturor, uşor de citit, care poate fi păstrat şi care, în plus, are şi o valoare promoţională. Mie mi se pare că este o idee minunată, aşa că ai putea să te sfătuieşti cu doamna primar. Ca să scoateţi cartea aceasta, probabil că aveţi nevoie de vreo cincizeci de mii de *yuani* pe care să-i daţi editurii Bănuiesc că pentru Ţara Vinului suma asta este o nimica toată, nu-i aşa? Te rog să mă anunţi de îndată ce aţi hotărât ceva. Prietenul meu este foarte interesat, iar înainte să plece, i-am dat adresa ta, aşa că s-ar putea să ia legătura direct cu tine.

În ceea ce priveşte numele vinului vostru, precum şi participarea la grupul de elaborare a Legii Băuturii, de vreme ce se întrevăd mari beneficii, eu unul nu văd motive de falsă modestie, aşa încât accept invitaţia voastră. De îndată ce voi termina de scris ultima parte a romanului la care lucrez acum, voi face o vizită în Ţara Vinului. Discutăm atunci detaliile legate de aceste chestiuni.

Mult spor să aveţi cu ceea ce scrieţi!

Mo Yan

................oh, oh, oh! Numai ce gândurile lui Ding Gou'er s-au întors la Jin Gangzuan şi la bebeluşii aceia care, după ce erau mâncaţi, ajungeau în toaletă, că un sentiment al responsabilităţii personale, precum şi un sentiment al dreptăţii au început să-i lumineze, mai ceva ca Steaua Polară, mintea ce bâjbâia în beznă. În momentul acela, a simţit o durere insuportabilă în urechi şi în vârful nasului, de parcă l-ar fi nimerit deodată mii de săgeţi ascuţite şi otrăvite. În mod instinctiv, s-a ridicat în picioare – cerul se învârtea, pământul se răsucea, iar el avea capul cât un coş de răchită. Cu greu a reuşit să-şi ridice pleoapele umflate şi imediat a zărit vreo patru-cinci umbre cum se depărtau de el, după care s-a auzit o bufnitură înfundată. În acelaşi timp, i-a ajuns la urechi şi un ciripit ascuţit. Să fi fost vreo pasăre rară? Sau vreun animal sălbatic? Investigatorului i-a zburat gândul la cocoşul-de-munte sau vreun iepure sălbatic sau poate un dragon zburător, o veveriţă – toate erau mâncăruri servite pe platou, la masă, în Ţara Vinului. Pe fundalul tulbure care se teşea în faţa lui au lucit deodată nişte ochi verzi ca smaraldul. S-a sforţat să-şi rotească ochii lucioşi, scăldaţi de lacrimile din care răzbătea un iz de băutură ieftină. Şi i-a şters cu dosul palmei, făcând ca imaginea să i se limpezească încetul cu încetul şi primul lucru pe care l-a văzut a fost o grămadă de vreo şapte-opt şobolani, de culoare cenuşie, care îşi îndreptaseră asupra lui ochii negri, sticloşi, ce îţi provocau silă. Stomacul investigatorului s-a zvârcolit la vederea lor, dar mai ales când a luat aminte mai bine la boturile lor ascuţite, cu mustăţile ţepoase, la burţile cărnoase şi lăsate, la cozile lungi şi subţiri; nu i-a trebuit mult până să deschidă gura şi să lepede mâncarea exotică pe care o consumase şi bunătatea de băutură. Se simţea de parcă un cuţit cu lama tăioasă îi despicase gâtul, iar nasul îl durea, căci era ceva acolo care îi bloca nările. Apoi, o puşcă strălucitoare, cu ţeava lungă, atârnată pieziş pe perete, i-a atras

atenţia şi l-a scos din bezna în care se afundase. Pe dată, în minte i-au venit imaginile cu fuga lui nebunească de mai devreme, cu bătrânul ciudat, ca un spectru, care vindea clandestin supa cu colţunaşi şi bătrânul revoluţionar care păzea Cimitirul Martirilor. Fără să vrea, se gândea la spiritul înflăcărat al băuturii Maotai, la panglica roşie de la brâu şi dulăul cu blana aurie, înfricoşător peste măsură… Mintea îi lucra nărăvaşă, cu mare repeziciune, dar gândurile îi erau atât de încâlcite, de parcă sute de flori se deschideau odată. Totul părea ca într-un vis, dar nu tocmai. Amintirea voluptuoasei şoferiţe i-a făcut pe neaşteptate inima să bată cu repeziciune, exact în clipa în care un şobolan i-a sărit pe umăr, iar apoi, cu agilitatea unui animal de pradă, l-a muşcat de gât, trezindu-l la realitate. Întreg trupul i s-a zgâlţâit, de parcă era cuprins de frisoane şi numaidecât l-a îndepărtat pe şobolan. Involuntar, a tras un ţipăt, dar imaginea din faţa sa l-a curmat imediat, căci pe kang *băt*rânul revoluţionar stătea întins pe spate, cu gura căscată şi privirea încremenită şi cu o mulţime de şobolani peste el. Nasul şi urechile îi erau mâncate de şobolanii cei flămânzi (sau poate nici nu erau flămânzi). Nici buze nu mai avea, aşa încât gingiile se dezvăluiau cu uşurinţă. Gura, care altădată rostise atâtea vorbe de duh, era acum nespus de dizgraţioasă; craniul bătrânului revoluţionar, devastat de lighioane, arăta groaznic. De acum, şobolanii, cuprinşi de frenezie, îi rodeau mâinile bietului bătrân; oasele mâinilor care odinioară fuseseră atât de pricepute în a mânui puşca sau bâta, arătau ca nişte crengi de salcie decojite. Investigatorul îi era recunoscător bătrânului revoluţionar, acest personaj încăpăţânat care îi venise în ajutor atunci când avusese cel mai mult nevoie de acest lucru. Cu gesturi ce trădau faptul că era istovit peste măsură, s-a repezit să alunge şobolanii, dar a fost uluit să constate că ochii şobolanilor îşi schimbau culoarea cu mare

iuţeală – de la negru ca smoala treceau la roz-pal, apoi la verde închis. Speriat, investigatorul s-a tot retras până când s-a lipit de zid, forţat să rămână în loc. De acolo îi privea pe şobolani cum îşi dezvăluie colţii, îşi zbârlesc mustăţile şi holbează ochii, pentru ca apoi să se alinieze unul lângă altul, alcătuind o unitate de luptă, pregătită să atace în orice clipă. Cum stătea el aşa, lipit de zid, a simţit puşca agăţată în cui împungându-l în spinare şi atunci, făcând dovada unei prezenţe de spirit deosebite, s-a întors de îndată şi a înşfăcat-o. Cu degetul arătător fixat pe trăgaci, ca şi cum s-ar fi confruntat cu o trupă duşmană, investigatorul a strigat:

— Stai pe loc! Dacă te mişti, te omor!

Şobolanii se priveau unii pe alţii şi se foiau întruna, parcă în bătaie de joc. Atunci, investigatorul a răbufnit de furie şi i-a înjurat printre dinţi:

— Fir-aţi ai dracului de şobolani! O să vedeţi voi cu cine aveţi de-a face!

Nici n-a apucat bine să rostească aceste cuvinte că o explozie puternică a răsunat în încăpere, asemenea unui tunet. O lumină orbitoare a fost urmată de nori de fum care se rostogoleau spre tavan şi, odată cu împrăştierea lor, investigatorul a constatat cu satisfacţie că şobolanii fuseseră spulberaţi dintr-o singură lovitură; cei care supravieţuiseră îşi blestemau neamul şoricesc că nu îi zămislise cu încă vreo patru picioare, să poată fugi mai repede – alergau pe grinzile încăperii, pe pereţi şi dispăreau fără urmă. Investigatorul a constatat speriat ca odată cu împuşcătura care îl scăpase de şobolani şi faţa bătrânului revoluţionar fusese găurită, semănând de acum cu o sită. Cu puşca în braţe, rezemat de zid, simţea cum i se înmuiaseră picioarele de spaimă. S-a lăsat uşor în jos până a ajuns pe podea, în timp ce inima îi bătea în agonie. Nu mai încăpea nicio îndoială că bătrânul revoluţionar murise sub

asaltul şobolanilor, însă acum cine ar mai fi crezut acest lucru, văzându-i faţa ciuruită? Toţi se vor grăbi să tragă concluzia că mai întâi a fost împuşcat şi abia după aceea a fost desfigurat de şobolani. Ding Gou'er, Ding Gou'er, şi de-ar fi să te arunci în Changjiang, tot n-ai să mai speli tu ruşinea asta! Changjiang e chiar mai murdar decât Fluviul Galben. „Când îşi face apariţia un înţelept, Fluviul Galben se limpezeşte. Mii de familii agaţă la poartă lampioane făcute din bostani. Ce fel de lampioane? Din bostani, din pepeni, din dovleci. Ce lampioane? Ce lampioane? Lampioane făcute din castraveţi, din tărtăcuţe, din tigve." Cântecul copilăriei răsuna de departe, într-un mod misterios, în urechile investigatorului, aflat în stare de şoc. Cântecul se apropia tot mai mult şi se limpezea, devenind tot mai sonor până când s-a transformat într-un cor compus din voci răsunătoare, impresionante, care păreau să plutească în aer asemenea norilor şi curgerii de apă. Şi acolo, în faţa acelui cor ce număra mai bine de o sută de suflete, nimeni altul decât fiul său, pe care nu-l mai văzuse de atâta amar de vreme, îndeplinea rolul de dirijor. Băiatul purta haine albe ca zăpada şi pantaloni albaştri ca cerul, ceea ce îl făcea să arate precum un nor alb, pufos, plutind în văzduhul nesfârşit sau precum un pescăruş pe valurile mării albastre înspumate. Lacrimi tulburi, asemenea alcoolului fierbinte, i se prelingeau din ochi, scăldându-i obrajii şi colţurile gurii. S-a ridicat în picioare şi a întins mâna spre copil, însă năzdrăvanul acela alb-albastru s-a îndepărtat încetişor, iar imaginea copilului a fost înlocuită de dezastrul creat de către el şi şobolani – un caz de omucidere (chiar dacă era fals, greu de descris) care va zgudui Ţara Vinului din temelii.

Atras de expresia fermecătoare de pe chipul fiului său, investigatorul a ieşit din clădirea de la poarta Cimitirului Martirilor, unde a dat cu ochii de dulăul tigrat, cu înfăţişarea aceea care îi

făcuse părul măciucă. Zăcea tolănit la poalele unui plop verde, pe o parte, cu labele rigide; după toate aparenţele părea otrăvit, căci un firicel de sânge i se prelinsese pe la colţul botului. Îngrozit, investigatorul s-a aplecat şi s-a strecurat pe portiţa pentru câine. Nu era nici ţipenie pe drumul asfaltat, plin de gropi; numai un stâlp de beton însingurat stătea la marginea drumului, proiectând o umbră alungită pe drum. Razele însângerate ale soarelui la apus străluceau pe faţa investigatorului. A stat multă vreme acolo adâncit în gânduri, însă fără ca aceste gânduri să fie bine conturate, limpezi.

Uruitul trenului care traversa Ţara Vinului l-a inspirat însă pentru acţiune. Pornind pe drum, ca prin vis a realizat că se îndrepta spre gară, doar că s-a trezit curând în faţă cu un râu scăldat de razele aurii ale soarelui care îi bloca trecerea. Imaginea râului era fabuloasă, cu bărci colorate, ce alunecau pe luciul apei, parcă spre a se contopi cu soarele. Într-una din bărci se afla o pereche de îndrăgostiţi, fără îndoială erau îndrăgostiţi, fiindcă numai ei pot sta ţinându-se de gât, cu privirile aţintite tot înainte şi cufundaţi în tăcere. La coada bărcii, o femeie scundă de înălţime, cu haine în stil străvechi, se legăna odată cu vâsla care agita apa ce părea glazurată în nuanţe multicolore. În acelaşi timp, stârnea damful puternic de alcool şi duhoarea leşurilor putrezite care împânziseră râul. După părerea investigatorului, strădania ei avea ceva artificial, ca şi cum nu pe apa râului vâslea, ci undeva într-un spectacol în plină desfăşurare pe o scenă. A trecut o barcă, apoi încă una, alunecând uşor, după care alta şi alta. Toate bărcile purtau perechi de îndrăgostiţi şi toate femeile care vâsleau făceau aceleaşi mişcări artificiale. Investigatorul era ferm convins că atât călătorii cât şi femeile care vâsleau veneau de la o şcoală anume, unde fuseseră instruiţi cu multă rigoare. Apoi, pe nesimţite a pornit în urma bărcuţelor încolonate, însoţindu-le de pe mal, pe drumul pietruit cu

dale de ciment octogonale. Era miezul toamnei, la vremea când frunzele copacilor se cam aşternuseră pe pământ, aşa că puţinele frunze rămase pe crengi arătau de parcă ar fi fost foiţe decupate în aur – frumoase şi preţioase. Pe măsură ce mergea tot mai mult alături de bărcile de pe râu, Ding Gou'er simţea cum o stare de împăcare pune stăpânire pe inima lui, făcându-l să dea uitării toate treburile lumeşti. Unii oameni se îndreptau spre soarele aflat la răsărit; el se îndrepta spre soarele aflat la apus.

La cotul râului, apele se lăţeau şi mai mult. La ferestrele multor clădiri vechi, roşietice, se zăreau lămpile deja aprinse. Una după alta, bărcile acostau, iar perechile de îndrăgostiţi coborau pe mal şi treptat se pierdeau pe străzile forfotitoare ale oraşului. De îndată ce a păşit acolo, în urma lor, investigatorul a avut senzaţia că pătrunsese într-o atmosferă falsă, neobişnuită, de lume străveche. Trecătorii arătau ca umbrele unor demoni. Plutirea lor fără destinaţie îl făcea să se simtă uşor ca fulgul, ba mai mult, i se părea că nici măcar nu atingea pământul cu picioarele.

Într-un târziu, i-a urmat pe oameni în Templul Zeiţei, unde a zărit mai multe femei frumoase care se prosternau în faţa unei statui aurii, cu chipul rozaliu şi buzele roşii ca focul. Stăteau toate în genunchi, cu fundul proptit pe călcâie. El privea fascinat tocurile ascuţite ale acelor femei şi le-a tot privit aşa multă vreme, gândindu-se numai la găurile pe care trebuie că le lăsau în pământ pe unde treceau. Un călugăr mititel, ras în cap, stătea ascuns după un stâlp, cu o praştie în mână. Când şi când mai trăgea cu cocoloaşe de pământ lutos în fundurile femeilor. De fiecare dată le nimerea, iar femeile protestau de acolo, de jos, cum stăteau ele în genunchi. La fiecare ţipăt, călugărul îşi împreuna palmele, închidea ochii şi recita din incantaţiile budiste. Investigatorul tare ar fi vrut să ştie ce era în mintea acelui călugăr, aşa că s-a apropiat şi i-a tras un bobârnac în

scăfârlie. Strigătul slobozit de acesta însă i-a dezvăluit vocea unei fete. Pe neaşteptate, a fost înconjurat de vreo zece oameni care strigau la el şi îl acuzau de huliganism şi de comportament necuviincios faţă de călugăriţă, scenă care îl făcea să se simtă de parcă era personajul Ah Q din nuvela scriitorului Lu Xun.[70] Niciuna, nici două, a fost înşfăcat de ceafa de către un poliţist, care l-a şi scos din templu, iar când l-a aruncat pe scări, i-a mai tras şi un şut în fund. Din îmbrânceala aceea, investigatorul s-a trezit în patru labe, dar s-a izbit cu gura de scări atât de tare, încât şi-a spart buza, a rămas fără un dinte şi i s-a umplut gura de sânge.

După această ispravă, a trecut pe un pod arcuit, de unde a putut admira pe luciul apei scânteierile lampioanelor aprinse. Pe apă plutea când şi când câte o luntre mare de pe care răsunau cântece de tot soiul. Era o atmosferă fabuloasă ce îl ducea cu gândul la o procesiune a zeităţilor în toiul nopţii.

Mai târziu, a intrat într-o cârciumă unde mai bine de zece oameni şedeau adunaţi în jurul unei mese. Cu toţii purtau pălării cu boruri largi şi se ospătau cu peşte şi alcool. Aromele puternice i-au umplut nările, făcându-l să saliveze şi numai de ruşine nu s-a dus să cerşească ceva de mâncat şi de băut, căci altfel tare îl îmboldea pofta. N-a trecut însă multă vreme şi chiar că a cedat în faţa dorinţei sau poate că l-a răzbit foamea, aşa că a pândit un moment favorabil şi s-a repezit asupra mesei cu lăcomie, ca un tigru flămând. A înşfăcat o sticlă de băutură, a smuls un peşte, după care a rupt-o la

---

70 Ah Q este personajul principal din nuvela „Adevărata poveste a lui Ah Q”, publicată de Lu Xun în 1923 în volumul *Chemarea la arme* (*Na han*). Nuvela are o semnificaţie aparte, întrucât este prima lucrare literară scrisă în chineza vernaculară după Mişcarea de la 4 mai 1919. Ah Q era ferm convins de victoriile sale spirituale, chiar şi atunci când pierdea, el întruchipând mentalitatea unor chinezi de a se autoamăgi, chiar în cele mai evidente condiţii de umilinţă şi eşec.

fugă. Ajunsese departe de acum şi tot mai auzea în spate hărmălaie în urma sa.

Apoi, s-a ascuns la umbra unui zid ca să-şi bea licoarea şi să-şi înfulece peştele, dar nu i-a luat mult, căci a isprăvit repede totul – nici măcar oasele n-au mai rămas din peşte, iar băutura s-a dus pe gât până la ultima picătură.

Mai târziu, a pornit să se plimbe alene, ca să admire puzderia de stele reflectate în apă şi luna uriaşă, roşie, ca un bebeluş cu părul de aur, care tocmai ieşea de la îmbăiat. Pleoscăitul apei se auzea tot mai limpede şi, privind cu atenţie, a băgat de seamă că zgomotele acelea veneau dinspre barca de agrement uriaşă care se apropia încetişor. În bătaia luminii care se revărsa din cabină, se zăreau câteva tinere costumate în stil antic, care cântau, dansau, ba unele chiar băteau darabana şi suflau în fluiere. În cabină, peste zece tinere şi tineri frumos îmbrăcaţi stăteau în jurul unei mese şi jucau jocul de ghicit cu degetele, pe care mulţi au obiceiul să-l joacă la băutură. Cu toţii se ospătau din mâncărurile exotice şi băuturile rafinate aşezate în faţa lor. Mai bine spus, se îmbuibau – şi femeile, şi bărbaţii deopotrivă. Alte vremuri, alte stiluri! O femeie cu buzele roşii stătea cu capul plecat asupra farfuriei şi mânca asemenea unei scroafe. Numai privind-o, investigatorul simţea cum îl ia ameţeala. Pe măsură ce barca de agrement se apropia, el vedea mai limpede personajele şi le simţea mai pregnant duhoarea. Printre ei a observat şi multe feţe cunoscute, cum ar fi Jin Gangzuan, şoferiţa, Yu Yichi, directorul Wang, secretarul Li… ba chiar şi o faţă ce semăna izbitor cu a sa. Toţi bunii săi prieteni, iubitele şi duşmanii deopotrivă, păreau să ia parte la acest festin canibalic. De ce spunem un festin canibalic? Pentru că piesa de rezistenţă, aşezată în mijlocul unui platou aurit, era un băieţel durduliu, unsuros şi parfumat, cu o faţă scăldată de zâmbet.

— Vino încoace, dragul meu Ding Gou’er, vino încoace!

Investigatorul a auzit vocea obraznică, dar încântător de blândă a şoferi tei, ba mai mult, a zărit-o făcându-i semn cu mânuţa ei albă, săltată deasupra capului. În spatele ei, măreţul Jin Gangzuan, aplecat, îi şoptea ceva la ureche lui Yu Yichi. Pe chipul lui Jin se aşternuse un zâmbet batjocoritor, la care Yu Yichi îi răspundea cu un zâmbet complice.

— Eu protestez! a strigat Ding Gou’er, în timp ce, adunându-şi ultimele forţe, s-a repezit spre barca de agrement. Pe drum, însă, a căzut într-o latrină plină cu zoaie în care fermentau mâncarea şi băutura regurgitate de cei din Ţara Vinului, dar şi excrementele lor, printre care pluteau şi alte mizerii uşor de imaginat, cum ar fi, de pildă, prezervativele umflate. Aici era teritoriul fertil pentru toate bacteriile şi microorganismele purtătoare de microbi, paradisul muştelor şi raiul viermilor. Investigatorul simţea ca nu acesta trebuie să-i fie sălaşul şi de aceea, pe când aproape că terciul acela mizerabil îi ajunsese la gură, a început să urle din răsputeri: „Protestez! Protestez!” Mizeria însă n-a prididit să se ridice şi să-i astupe gura, în timp ce forţa de atracţie a pământului îl trăgea în jos, în pofida protestelor sale disperate. După câteva secunde, idealurile, dreptatea, respectul, onoarea, iubirea şi multe alte lucruri sfinte l-au urmat pe investigatorul special, cel atât de greu încercat, în drumul lin, dar sigur către străfundurile latrinei?!

Capitolul 10

1

Dragul meu frate Yidou,

Am făcut deja rezervarea la trenul care va pleca spre Ţara Vinului pe 27 septembrie. Voi ajunge acolo la ora 2:30, noaptea, pe data de 29. Ştiu ca este o oră groaznică, dar acesta este singurul tren cu care pot merge, aşa că n-am încotro decât să te pun la cazne.

Am citit *Licoarea Maimuţei* şi mi-au venit în cap multe idei, dar am să-ţi le spun mai în amănunt când o fi să ne vedem.

Cu cele mai bune urări,
Mo Yan

2

Cum stătea întins pe patul din cuşetă – un pat destul de tare – cu siguranţă la clasa a doua, rotofei, ciufulit, cu ochii mijiţi, cu gura strâmbă, pe Mo Yan cel între două vârste nu-l lua somnul deloc. Odată cu sosirea nopţii, luminile din plafonul cuşetei s-au stins şi doar nişte spoturi din podea au mai rămas să săgeteze împrejur câte o lumină palidă. Ştiam că mă asemăn cu acest Mo Yan în multe privinţe, dar îmi era limpede şi că există multe contradicţii între noi doi. Eu sunt pagurul, iar Mo Yan îmi este carapacea; el este protecţia mea împotriva furtunii, în timp ce eu sunt ca o blană de câine pe care ţi-o arunci pe spinare când e vreme rea sau ca o mască purtată

când vine vorba de sedus femeile din familii bune. Uneori chiar socoteam că Mo Yan ăsta e o mare pacoste, însă din câte bag de seamă cu greu aş fi putut să mă dezbar de el, cam tot aşa cum un pagur cu greu poate să se desprindă de propria-i carapace. În beznă mă puteam descotorosi de el, dar numai pentru o vreme. Îl vedeam cum se lăţise molatic pe patul îngust, aflat la mijloc. Îşi tot sucea căpăţâna pe perna bătută, căci anii îndelungaţi cât a trudit ca scriitor, cu capul aplecat peste foaia de hârtie, i-au adus ceva vertebre strâmbe care acum îi dădeau dureri şi fi făceau cam ţeapăn uneori. Adevărul este că Mo Yan ăsta mă dezgustă profund, în momentul de faţă, prin cap i se perindă tot felul de evenimente stranii, cum rar ţi-e dat să întâlneşti: maimuţe care prepară băutură şi pescuiesc luna; investigatorul care se luptă cu piticul; rândunici cu coada aurie care îşi construiesc cuibul din salivă; piticul care dansează pe burta dezgolită a unei femei superbe; doctorul oenolog care îşi face de cap cu soacra; reporteriţa care îi fotografiază pe bebeluşii prăjiţi; plata pentru manuscris, plecări în străinătate; înjurături adresate unora… Ce bucurii mai poate avea cineva a cărui minte este înţesată de asemenea trăsnăi?

— Următoarea staţie – Ţara Vinului! Următoarea staţie – Ţara Vinului! a anunţat o femeie-conductor slăbănoagă şi plăpândă în timp ce trecea pe culoar legănându-se şi lovind cu palma peste snopul de bilete. Următoarea staţie – Ţara Vinului! Călătorii fără bilet să poftească degrabă la mine!

Într-o clipă, m-am contopit cu Mo Yan într-un singur trup. El s-a ridicat în capul oaselor pe patul de la mijloc, ceea ce înseamnă că şi eu m-am ridicat. Mă simţeam balonat, aveam gâtul înţepenit, respiram greoi şi aveam un gust groaznic în gură. Mo Yan ăsta e aşa de murdar că e tare greu de suportat. L-am văzut cum îşi scoate o plăcuţă metalică din jacheta gri pe care o poartă de atâţia ani şi o dă

în schimbul biletului, după care se dă jos de pe pat, cam neîndemânatic, şi cu picioarele lui puturoase îşi caută pantofii, tot puturoşi şi ei. Labele picioarelor par a fi doi paguri în căutarea carapacelor.

A tuşit de două ori, după care şi-a învelit grăbit cana murdară într-o cârpă soioasă, cu care se ştergea şi pe faţă şi pe picioare. Apoi, şi-a vârât cana în rucsac şi s-a aşezat în fund, dar privirea i-a rămas aţintită preţ de câteva minute bune asupra pletelor femeii de pe patul de jos – agent de vânzări la o fabrică de medicamente – care respira greu. Mo Yan s-a dat jos din pat şi a pornit împiedicat către uşa cuşetei.

Când am coborât din tren, am observat picăturile albe ale ploii de toamnă cum dansau în bătaia luminii difuze ce se răsfira de la lămpile de pe drum. Peronul era gol, am putea spune, dacă e să nu-i luăm în seamă pe cei câţiva bărbaţi îmbrăcaţi cu paltoane albastre, care mergeau cu pas şovăielnic. Conductorii se retrăgeau grăbiţi şi tăcuţi în vagoane, ca nişte puicuţe care mai trecuseră peste o noapte lungă. Trenul stătea liniştit, de parcă ar fi fost pustiu, însă gâlgâitul apei, undeva în spatele lui, lăsa de înţeles că tocmai se făcea alimentarea cu apă. În faţă, proiectoarele străluceau orbitor, în timp ce pe lateral, un om îmbrăcat în uniformă lovea uşor cu un ciocănel în roţile trenului, ca o ciocănitoare apatică. Vagoanele, ude de sus până jos, suflau greu, pregătite să pornească spre locuri îndepărtate. Sub lumina proiectoarelor, şi calea ferată lucea puternic, din pricina apei care o scălda. Pesemne că plouase vreme îndelungată, însă eu, în tren fiind, nici că am băgat de seamă.

Nu mi-aş fi imaginat că gara din Ţara Vinului poate fi atât de liniştită, cu ploaia măruntă de toamnă, cu luminile strălucitoare, calde, aurii, cu calea ferată lucind de udă ce era. Vremea se cam răcise în această perioadă şi de aceea aerul reavăn venea în valuri

necruţătoare. Pe sub calea ferată se aflau pasaje întunecoase, pentru traversare. Gara aceasta chiar că este învăluită în mister, întocmai ca în romanele poliţiste. Tare îmi mai place!… Când Ding Gou'er a trecut prin pasaj, a simţit în nări o aromă apetisantă de bebeluşi prăjiţi. Pe chipul rotofei al micuţului se prelingea grăsimea de culoare stacojie, lucioasă, iar la colţurile gurii îi zăbovea un zâmbet enigmatic, greu de desluşit… Am petrecut cu privirea trenul care se îndepărta cu un uruit sfâşietor şi abia după ce, la un viraj, au dispărut luminile roşii din coada trenului, abia după ce s-a apropiat tot mai mult duduitul trenului care venea de departe, ca o iluzie răsfirată, mi-am luat bagajul şi am rupt-o la fugă prin tunelul subteran, slab luminat de becurile palide. Sub tălpi, drumul îmi părea denivelat. Aveam o valiză cu rotile, aşa că am pus-o jos, ca s-o trag după mine, însă zgomotul produs mi se părea insuportabil, şi atunci n-am avut încotro decât s-o ridic şi s-o car în spinare. În tunelul acela nespus de lung ecoul paşilor mei se amplifica, dându-mi sentimentul că şi eu, la rândul meu, sunt gol pe dinăuntru… Experienţa lui Ding Gou'er în Ţara Vinului ar trebui legată strâns de tunelul acesta subteran. Trebuie că este undeva pe aici o piaţă secretă unde se comercializează băieţei; ar trebui să fie acolo o droaie de beţivi, prostituate, cerşetori şi câini pe jumătate turbaţi. De acolo se alesese el cu indicii importante… Unicitatea scenei reprezintă un factor important pentru succesul unui roman. Romancierii de prim rang întotdeauna îşi pun personajele să se mişte într-o atmosferă care se schimbă necontenit, fiindcă astfel nu numai că se ascund neajunsurile romancierului, dar este şi stimulat entuziasmul cititorilor faţă de lectură. Prins în mrejele gândurilor sale, Mo Yan a schimbat direcţia şi, pe neaşteptate, a dat cu ochii de un bătrân ghemuit într-un colţ, cu o pătură ponosită aruncată neglijent pe umeri. Alături avea o sticlă de băutură verde. Pe mine

mă încerca un sentiment de uşurare, căci până şi cerşetorii din Ţara Vinului au alcool la îndemână. Li Yidou, doctorul oenolog, a scris atâtea povestiri şi toate au legătură cu băutura. Oare de ce n-o fi scris şi povestiri despre cerşetori? Unul care cerşeşte băutură nu vrea nici bani, nici mâncare. Tot ce-ţi cere este băutura, iar odată ce s-a îmbătat, dansează şi cântă, trăind liber ca o zeitate. Li Yidou, ciudăţenia asta de om, mă întreb cum o fi? Sunt nevoit să recunosc faptul că el mi-a transformat radical toate povestirile, una câte una. Ding Gou'er al meu ar fi trebuit să fie un agent special cu puteri supranaturale, un om strălucit, cu un har extraordinar. Eu deja nu mai pot continua povestea lui Ding Gou'er şi de aceea am venit în Ţara Vinului: să-mi caut inspiraţia şi să născocesc pentru investigatorul meu special un sfârşit mai de soi decât să se înece într-o latrină publică.

Apropiindu-se de ieşire, Mo Yan l-a zărit pe Li Yidou, doctor oenolog şi romancier anonim, identificându-l în mod instinctiv după înălţime şi faţa colţuroasă, ascuţita. S-a îndreptat de îndată spre ochii aceia mari, cu privire ameninţătoare.

Bărbatul a întins o mână uscăţivă peste balustradă şi a spus:

— Dacă nu mă înşel, dumneavoastră sunteţi domnul profesor Mo Yan.

Mo Yan i-a strâns mâna rece ca gheaţa şi a răspuns:

— Îmi pare rău că ţi-am dat atâta bătaie de cap, Li Yidou!

Angajata care controla biletele l-a îndemnat pe Mo Yan să scoată mai repede biletele.

— Ce să vă arate? a strigat Li Yidou. Voi ştiţi cine este domnia sa? Este creatorul romanului după care s-a făcut filmul *Sorgul roşu,* iar acum este înaltul oaspete al Comitetului de Partid şi al guvernului local.

Controloarea de bilete a înlemnit, după care i-a aruncat o privire

prelungă lui Mo Yan. Acesta se simţea cam jenat, aşa că a scos grăbit biletul, dar Li Yidou l-a tras peste balustradă şi a spus:

— N-o luaţi în seamă!

Li Yidou i-a luat rucsacul lui Mo Yan şi şi l-a pus pe umăr. Trebuie că avea 1,80 m înălţime, cam cu un cap mai înalt decât Mo Yan, însă acesta găsea pricină de mândrie în faptul că Li Yidou era mai slab decât el cu cel puţin douăzeci şi cinci de kilograme.

— Domnule, a spus Li Yidou pe un ton călduros, de îndată ce am primit scrisoarea dumneavoastră, am comunicat vestea cea bună la Comitetul Municipal de Partid, iar secretarul Hu, de acolo, a spus: „Este bine-venit! Este cât se poate de bine-venit!" Mărturisesc că eu am venit astă-noapte aici cu maşina, ca să vă întâmpin.

— Dar cred că eu m-am exprimat cât se poate de clar în scrisoarea mea, spunând că ajung în zorii zilei de 29.

— Mie mi-a fost teamă ca nu cumva să sosiţi mai devreme, i-a replicat Li Yidou, şi să vă treziţi singur într-un oraş necunoscut, aşa că am preferat să fac eu un drum în plus, decât să vă las să mă aşteptaţi.

— V-am pus la cazne prea mari, i-a răspuns Mo Yan râzând.

— Iniţial, autorităţile municipale ar fi vrut să-l trimită pe deputatul Jin Gangzuan, dar eu le-am spus că Mo Yan îmi e prieten apropiat şi că nu-i cazul să ne formalizăm, drept care am venit eu să vă întâmpin.

Am pornit înspre o limuzină elegantă din parcarea scăldată în lumina generoasă a stâlpilor de iluminat. Ploaia aşternută pe limuzină o făcea să strălucească, dându-i un aer de şi mai mare eleganţă.

— Directorul general Yu este în maşină, a precizat Li Yidou. Maşina aceasta aparţine restaurantului lor.

— Care director general Yu?

— Yu Yichi, desigur.

Mo Yan a simţit o puternică strângere de inimă, în timp ce nenumărate descrieri ale lui Yu Yichi i-au trecut fulgerător prin minte. Dacă piticul, care n-avea nicio legătură cu investigatorul, ar fi murit în mod surprinzător în visul acestuia, lucrurile ar fi evoluat până într-acolo încât duhurile şi demonii ar fi condus toate ostilităţile. „Aş putea foarte bine să folosesc şi povestea *Însemnările investigatorului,* ca să mai încălzesc un pic atmosfera”, s-a gândit el.

— Directorul general Yu Yichi a insistat să vină, a comentat Li Yidou. Voia să aibă el plăcerea de a vă întâmpina primul, pentru că el ştie să fie un camarad adevărat. Domnule, vă rog să nu-l judecaţi numai după înfăţişare. Este genul de om care ştie să-ţi răspundă înzecit la gesturile de curtoazie.

Cum vorbeau ei aşa, s-a deschis portiera şi din maşină a coborât un bărbat a cărui înălţime în mod categoric nu depăşea un metru. Mic de înălţime, dar bine legat, şi îmbrăcat elegant, chiar că semăna cu un burghez educat.

— Mo Yan, băiete, ai venit până la urmă! a rostit el de îndată ce a coborât din maşină, cu o voce răguşită, dar de o veselie molipsitoare.

Apoi, s-a repezit la cel căruia tocmai i se adresase şi i-a strâns mâna cu putere, aşa cum faci cu un vechi prieten, după o despărţire îndelungată. În timp ce îi strângea mânuţa nervoasă, Mo Yan a fost cuprins de remuşcări, la gândul că în roman îl lăsase pe Ding Gou’er să-l ucidă pe acest om. Oare de ce a trebuit neapărat să-l omoare? Un omuleţ aşa de haios, drăgălaş ca o jucărioară întoarsă cu cheia! Şi ce dacă făcuse dragoste cu şoferiţa? N-ar fi trebuit să-i îngăduie moartea, ci ar fi trebuit să-l lase să-i devină prieten lui Ding Gou’er şi să deslușească împreună cazul cu mâncătorii de bebeluşi.

Yu Yichi a deschis portiera pentru ca Mo Yan să se urce în maşină şi, de îndată ce s-a aşezat lângă el, i-a spus, răspândind în jur respiraţia sa impregnată de mirosul de alcool.

— Doctorul oenolog vorbeşte toată ziua de tine. Tipul ăsta te venerează mai ceva ca pe un zeu, însă acum, că stau în faţa ta, îmi dau seama că nu eşti atât de frumos precum te descrie el, ci, dimpotrivă, arăţi ca un traficant de băutură ieftină şi proastă.

Atins de asprimea vorbelor sale, Mo Yan i-a răspuns pe un ton sarcastic.

— De aceea sunt şanse mari ca într-o bună zi să devin prieten la cataramă cu directorul general Yu.

Yu Yichi a pufnit în râs ca un copil. Când s-a potolit, într-un final, a spus:

— Asta chiar e bună! O pocitanie şi un pitic să se împrietenească! Hai, porneşte maşina!

Femeia de la volan nu era pitică, dar era foarte tăcută. În bătaia luminilor difuze din scuarul de la gară, Mo Yan i-a observat frumuseţea şi gâtul lung, delicat, însă deodată a tresărit speriat, căci un gând i-a năvălit în suflet nestăvilit: şoferiţa asta era sora geamănă a şoferiţei din romanul lui, cea care îl chinuise de moarte pe Ding Gou'er.

Farurile luminau calea tot înainte, în timp ce femeia, cu multă pricepere, a scos maşina din scuar, împroşcând cu apă în urma lor. În interiorul maşinii plutea un parfum rafinat, iar pe bord, un tigru pufos, de jucărie, se balansa ritmic. Pe muzica aceea de vis, pe care o emitea radioul, maşina aluneca de parcă ar fi fost într-o curgere lină de apă. Nici măcar o pisică nu se arăta pe drumul neted şi larg, deşi Ţara Vinului părea a fi un oraş mare, cu clădiri în stil nou, aliniate de-o parte şi de cealaltă a drumului. Doctorul oenolog nu exagerase câtuşi de puţin atunci când apreciase acest loc ca fiind o metropolă

plină de viaţă.

Mo Yan l-a urmat pe Yu Yichi în restaurant, cu Li Yidou urmându-i îndeaproape, cu rucsacul oaspetelui pe umăr. Restaurantul era după cum se aşteptase – frumos decorat, cu podea de marmură în salonul principal, bine lustruită cu ceară, ceea ce îi dădea o nesfârşită strălucire. La recepţie se afla o fată cu ochelari, care nici ea nu era pitică.

De îndată ce Yu Yichi i-a dat instrucţiuni, cerându-i să le deschidă sala 310, fata s-a conformat fără să cârtească, pornind cu cheile în mână, către lift. Ba s-a străduit, zeloasă, să apese butonul de chemare a liftului înaintea celorlalţi, iar după deschiderea uşii, Yu Yichi a intrat primul şi a întins mâna ca să-l tragă şi pe Mo Yan. Acesta însă părea cam şovăielnic. Au intrat şi Li Yidou, şi fata, după care s-a închis uşa. Când liftul a început să urce, Mo Yan a observat că pe peretele metalic se oglindea o faţă urâtă, extrem de obosită, şi mare i-a fost mirarea când şi-a dat seama că, de fapt, chipul acela îi aparţinea. Nu-i venea să creadă că arată atât de jalnic şi abia acum descoperea că în numai câţiva ani îmbătrânise foarte mult. Văzând că lângă chipul lui se reflecta şi faţa somnoroasă a fetei cu ochelari, Mo Yan imediat şi-a îndreptat privirea asupra numerelor de pe panoul de afişaj al liftului. Se gândea… „Investigatorul cel surmenat se află faţă în faţă cu rivalul său, Yu Yichi, în spaţiul strâmt al unui lift. Când se întâlnesc, inamicilor le scapără foc în priviri… Eu însă pe neaşteptate mi-am ţintuit privirea asupra pielii albe care se zăreşte deasupra gulerului ochelaristei şi pe nesimţite m-au împresurat gânduri năstruşnice, asemenea unor cai cereşti dezlănţuiţi. Amintiri de demult îmi năvălesc în minte. Cam pe când aveam paisprezece ani, mi-am vârât mâna în sânul unei fete. Ea a chicotit şi mi-a spus: «Deci, şi tu te pricepi să pui mâna pe aşa ceva! N-ai vrea să vezi cum arată?» Eu i-am încuviinţat, chinuit de

curiozitate. «Bine.» Am simţit cum frisoane reci îmi iau în stăpânire şi uite aşa, s-a deschis poarta purpurie către pubertatea mea, odată cu fata aceea care îşi desfăcea nasturii la bluză. M-am repezit duduind pe poarta larg deschisă, fără să mă mai gândesc la consecinţe, lăsând în urmă vremurile copilăriei, când păşteam animalele şi creşteam păsările. În urmă rămâneau toate, pentru totdeauna…"

Liftul s-a oprit cu zgomot, iar uşa s-a deschis. Când a ajuns la camera 310, ochelarista a descuiat şi a rămas lângă intrare, făcându-ne loc ca să intrăm. Mo Yan nu mai avusese parte niciodată de o asemenea cazare luxoasă. Cu toate acestea, afişa pe faţă un aer de superioritate şi s-a aşezat calm pe canapea.

— Aceasta este cea mai bună cameră a noastră. Aici veţi locui! i-a spus Yu Yichi.

— Prea bine! a încuviinţat Mo Yan, satisfăcut. Eu am fost în armată la viaţa mea, aşa că sunt obişnuit să mă adaptez oriunde.

— Iniţial, cei mari ar fi vrut să vă trimită la casa de oaspeţi a Comitetului Municipal de Partid, a spus Li Yidou, dar toate camerele bune de acolo au fost rezervate de către onorabili oaspeţi din străinătate şi compatrioţi din Hong Kong, Macao şi Taiwan, care participă la primul Festival al Licorii Maimuţei.

— Aici e mai bine, fiindcă eu n-am niciun chef să dau ochii cu demnitarii, a spus Mo Yan.

— Ştiu că domnul Mo Yan evită să fie în centrul atenţiei şi preferă liniştea şi pacea, a remarcat Li Yidou.

— Carevasăzică cel care a scris *Sorgul roşu* caută să nu fie în centrul atenţiei şi să aibă parte de linişte. Oare este cu putinţă? a întrebat Yu Yichi chicotind. Tu, tinere, ai lucrat doar două zile la Departamentul de Propagandă şi ai şi devenit un lingău notoriu!

— Domnule Mo Yan, să nu-l luaţi în seamă pe domnul director

general Yu, fiindcă i s-a dus buhul în tot oraşul că are limba ascuţită, a spus Li Yidou, jenat.

— Nu-i nicio problemă, a răspuns Mo Yan, că nici eu nu mă las mai prejos.

— Am uitat să vă anunţ, domnule profesor, că luna trecută am fost transferat la Departamentul de Propagandă din cadrul Comitetului Municipal de Partid, s-a grăbit să adauge Li Yidou.

— Şi cu teza ta de doctorat ce se întâmplă? Ai terminat-o? a întrebat Mo Yan.

— Mai poate să aştepte. Mi se potriveşte mult mai bine munca aceasta, fiindcă activitatea jurnalistică este mai apropiată de activitatea de creaţie, a spus Li Yidou.

— E bine şi aşa, i-a răspuns Mo Yan.

— Domnişoară Ma, pregăteşte nişte apă fierbinte pentru Mo Yan, să se îmbăieze, ca să nu mai miroasă aşa!

Ochelarista a încuviinţat imediat şi a plecat spre baie, de unde într-o clipă a început să răsune gâlgâitul apei.

Yu Yichi a deschis barul, scoţând la iveală zeci de sticle cu băutură.

— Ce bei? l-a întrebat el pe Mo Yan.

— Nimic. E prea devreme pentru mine ca să beau acum.

— Cum se poate aşa ceva? a întrebat Yu Yichi surprins. Când vii în Ţara Vinului, prima grijă este să tragi o beţie.

— Aş bea un pahar de ceai, a spus Mo Yan.

— În Ţara Vinului nu avem ceai. Poţi să bei alcool în loc de ceai, i-a răspuns Yu Yichi.

— Domnule profesor Mo Yan, păi, când eşti într-un loc, trebuie să te supui obiceiurilor locului, l-a îndemnat Li Yidou sfătos.

— Bine! a acceptat Mo Yan.

— Vino să-ţi alegi ce-ţi place! a spus Yu Yichi.

Vederea acelor sticle pline cu băuturi rafinate aproape că i-a dat lui Mo Yan o senzaţie de ameţeală.

— E adevărat ce se spune, că eşti băutor de rangul întâi? l-a iscodit Yu Yichi.

— La drept vorbind, nu sunt în stare să beau cine ştie cât, că am şi eu limitele mele. Nici prea multe cunoştinţe în domeniu nu am.

— Nu-ţi stă deloc bine să fii modest! i-a replicat Yu Yichi. Am citit scrisorile pe care i le-ai trimis lui Li Yidou.

Mo Yan i-a aruncat o privire încărcată de nemulţumire lui Li Yidou care a sărit repede să se apere:

— Directorul general Yu este de-al nostru. Nu e cazul să vă îngrijoraţi.

Apoi, Yu Yichi a scos o sticlă de „Muşuroiul de furnici verzi" şi a spus:

— După o noapte de mers cu trenul, ar fi bine să încerci ceva mai blând.

— „Muşuroiul de furnici verzi" este o alegere excelentă, a completat Li Yidou cu plăcere vădită în glas. Este creaţia socrului meu, realizată prin fermentarea boabelor de fasole verde, la care s-au adăugat peste zece plante medicinale aromatice. Când bei licoarea asta este ca şi cum ai asculta o femeie de o frumuseţe clasică cântând la ţiteră, care, prin forţa magică a sunetelor, te îndeamnă să te cufunzi în amintiri din cele mai îndepărtate.

— Gata, ajunge! i-a tăiat Yu Yichi avântul. Nu mai face atâta reclamă!

— Păi, nu de asta m-au transferat la Departamentul de Propagandă? De reclamă avem nevoie pentru Festivalul Licorii Maimuţei şi, la urma urmei, eu sunt doctor în oenologie, s-a apărat Li Yidou.

— Deocamdată doar candidat la udul de doctor, i-a aruncat-o Yu

Yichi zeflemitor.

Apoi, a scos din bar trei pahare de cristal, în care a turnat „Muşuroiul de furnici verzi” – o licoare de un verde tulburător.

Înainte să ajungă în Ţara Vinului, Mo Yan citise câte ceva din studiile de oenologie, aşa că era în cunoştinţă de cauză cu privire la regulile degustării. A dus paharul la nas şi a inspirat adânc, după care, cu respiraţia întretăiată, a închis ochii, luând înfăţişarea unui adevărat cunoscător, cufundat în meditaţie profundă. După câteva clipe, a deschis ochii şi a exclamat:

— Într-adevăr, nu-i rău! Are gustul şi parfumul antichităţii, este rafinat şi solemn. Chiar că nu-i rău.

— Măi, să fie! a zis Yu Yichi. De-abia dacă ştii şi tu câte ceva despre toate astea.

— Domnul Mo Yan este un cunoscător înnăscut într-ale băuturilor rafinate, a intervenit Li Yidou.

Mo Yan râdea cu satisfacţie.

Atunci, a apărut ochelarista şi a spus:

— Domnule director, baia este pregătită.

— Să bem până la fund! a propus Yu Yichi, ciocnind paharul cu Mo Yan. După baie, poţi să te odihneşti un pic, poţi chiar să dormi vreo două ore, fiindcă oricum micul dejun începe abia la ora şapte. Am să le rog pe fete să te trezească.

După ce a dat paharul pe gât, l-a lovit uşor pe Li Yidou peste genunchi şi i-a spus:

— Să mergem, doctore!

— Rămâneţi şi voi aici să dormiţi, i-a îndemnat Mo Yan. Ne înghesuim un pic şi gata.

— Regulile hotelului nu permit ca bărbaţii să împartă aceeaşi cameră, a spus Yu Yichi, mijindu-şi ochii.

Li Yidou era pe punctul de a mai comenta ceva, doar că Yu Yichi

l-a împins şi i-a spus grăbit:

— Haide odată!

Abia acum am putut să scap de carapacea mea Mo Yan. Am căscat, mi-am curăţat gâtul şi mi-am scos pantofii şi ciorapii. A urmat o bătaie uşoară în uşă. Grăbit, mi-am ridicat pantalonii pe care apucasem să-i dau jos pe jumătate, mi-am netezit cămaşa şi m-am dus să deschid uşa. Fără să apuc să reacţionez în vreun fel, domnişoara Ma, ochelarista, a şi trecut fulgerător pe lângă mine, intrând în cameră.

Era toată numai zâmbet şi nici urmă de aerul adormit de mai devreme.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Mo Yan pe un ton serios.

— Directorul general mi-a spus să torn nişte „Muşuroi de furnici verzi” în apa de baie, a răspuns fata.

— Să torni băutură în apa de baie?

— Da, asta e descoperirea directorului nostru, a explicat domnişoara Ma. El susţine că îmbăiatul în alcool e benefic pentru sănătate. Alcoolul omoară microbii, relaxează muşchii şi stimulează circulaţia sângelui.

Domnişoara Ma a scos dopul şi s-a îndreptat către baie cu sticla în mână, cu Mo Yan urmând-o îndeaproape. În baie pluteau aburi lăptoşi, care dădeau atmosferei un aer extrem de romantic. Domnişoara a golit sticla în cada plină cu apă fierbinte şi de îndată un parfum pătrunzător, nespus de relaxant, de alcool s-a ridicat în aer.

— Este gata, domnule Mo Yan. Poftiţi în cadă! i s-a adresat domnişoara pe un ton răspicat.

Apoi, a ieşit surâzătoare, însă Mo Yan a desluşit un oarecare romantism în zâmbetul ei. Simţea cum emoţiile sale sunt atât de stârnite încât aproape că a întins mâna, s-o prindă pe domnişoara

Ma şi să-i tragă un pupic pe obrăjorii îmbujoraţi, însă a strâns din dinţi, ca să-şi ţină pornirile în frâu, lăsând-o să plece netulburată.

Mo Yan a ieşit din baie şi a rămas o vreme ca prostit, înainte să înceapă să se dezbrace în încăperea aceea copleşită brusc de-o atmosferă caldă, primăvăratică. S-a dezbrăcat de tot şi, frecându-se pe burta proeminentă, s-a privit în oglindă. Imaginea pe care o vedea nu era deloc încurajatoare, aşa că s-a felicitat în gând pentru că mai devreme nu greşise, lăsându-se pradă emoţiilor.

A intrat în apa fierbinte din cadă, moment în care a simţit efectele stimulatoare ale alcoolului şi şi-a scufundat tot mai mult trupul, până când nu i-a mai rămas afară decât capul pe care şi l-a rezemat de marginea umedă a căzii. Apa amestecată cu alcool, cu irizările ei verzui, îşi dovedea efectul – parcă nenumărate ace fine îi ciupeau pielea, stârnind o durere uşoară, dar nespus de reconfortantă. „Al naibii pitic! Asta chiar că ştie să se bucure de viaţă!” a zis el plin de admiraţie.

După câteva minute, durerea a dispărut; îşi simţea sângele cum îi curge prin vine mai iute ca niciodată, iar încheieturile parcă erau unse, dar după câteva minute broboane mici de sudoare i s-au ivit pe frunte. Curând, tot trupul îi era relaxat, aşa cum numai o sudoare abundentă îl poate face să se simtă. „De ani de zile n-am mai transpirat în halul ăsta”, se gândea el. „Cu siguranţă că toţi porii îmi erau astupaţi… S-ar cuveni să-l las pe Ding Gou’er să se cufunde într-o cadă plină cu apă în care s-a turnat «Muşuroi de furnici verzi», după care să poposească la el o tinerică, aşa cum se întâmplă în orice thriller...”

După ce s-a desfătat îndeajuns cu baia, Mo Yan a ieşit şi, trăgându-şi pe spate un halat de baie care mirosea a iarbă aromată, s-a aşezat leneş pe canapea. Cum se simţea un pic însetat, şi-a scos o sticlă de vin alb din bar şi, tocmai în clipa în care se pregătea s-o

desfacă, domnişoara Ma şi-a făcut din nou apariţia în cameră. De astă dată nici măcar nu s-a mai sinchisit să bată la uşă. Uşor încordat, Mo Yan s-a grăbit să-şi lege cordonul halatului şi să se acopere pe picioare. În fapt, a spune despre el că era încordat nu corespunde întocmai realităţii, ci mai degrabă ar trebui să spunem că era cuprins de o încordare plăcută, apropiată de sentimentul de fericire.

Domnişoara Ma l-a ajutat să deschidă sticla de vin, după care i-a turnat în pahar nişte vin, spunându-i:

— Domnule Mo Yan, m-a trimis Yu Yichi, directorul general, să vă fac un masaj.

Sudoarea a năvălit şi mai avântat pe chipul lui Mo Yan.

— Nu… nu-i nevoie, acuşi se crapă de ziuă, a încercat el să se eschiveze cam bâlbâit.

— Aşa a poruncit domnul director general Yu, aşa că nu puteţi refuza, i-a replicat ea.

Mo Yan şi-a dat seama că n-avea încotro, aşa că s-a întins pe canapea, îngăduind masajul fetei, însă cu atenţia concentrată asupra unei perechi de cătuşe imaginare, reci ca gheaţa, ca nu cumva să comită vreo nerozie.

Cât au luat micul dejun împreună, Yu Yichi n-a făcut altceva decât să rânjească, o atitudine absolut stânjenitoare. Mo Yan se gândea să spună ceva, dar, pe de altă parte, îşi dădea seama că orice ar fi rostit era de prisos. Oricum, şi tăcerea aceea părea să spună multe.

Li Yidou s-a apropiat în fugă, cu respiraţia întretăiată. Observându-i cearcănele pronunţate şi expresia obosită de pe faţă, Mo Yan i-a spus cu îngrijorare în glas:

— N-ai mai dormit deloc?

— Cei de la ziarul judeţean mă presează cu o povestire, aşa că am

fost la birou, ca s-o termin.

Mo Yan i-a umplut un pahar şi i l-a oferit.

— Domnule profesor Mo Yan, a spus el după ce a luat o gură de vin, secretarul Hu vrea să vă plimbe într-un tur al oraşului, iar după-amiază vă invită la masă.

— Nu-i nevoie, a zis Mo Yan, că doar ştiu cât de ocupat e secretarul Hu.

— Aşa ceva nu se poate, a respins Li Yidou încercarea lui de a scăpa. Sunteţi un distins oaspete şi, mai mult decât atât, Ţara Vinului se bizuie pe măiestria dumneavoastră de scriitor pentru a deveni un loc faimos.

— Pe măiestria mea? s-a arătat Mo Yan uimit.

— Dragul meu Mo Yan, serveşte-ţi micul dejun!

— Da, domnule Mo Yan, mâncaţi, vă rog! a adăugat Li Yidou.

Ascultător, Mo Yan şi-a tras scaunul mai în faţă şi şi-a proptit coatele pe masa acoperită cu o faţă de masă albă ca zăpada. Razele strălucitoare ale soarelui se strecurau perfide pe fereastră şi scăldau în lumină întreaga încăpere. Muzica de jazz cobora din tavan, de undeva de foarte departe, cu nişte acorduri nespus de emoţionante. Ca din senin şi-a amintit de domnişoara Ma, ochelarista care îi făcuse masajul.

Pe masă erau aşezate frumos şase farfurioare drăgălaşe, cu mâncăruri colorate – roşii şi verzi. Festinul mai cuprindea şi lapte, ouă prăjite, pâine prăjită, gem, terci de orez, ouă de raţă sărate, tofu puturos, prăjituri cu susan, gogoşi răsucite… Erau atât de multe feluri încât nu le mai puteai ţine socoteala şi atât de variate – şi chinezeşti, şi străine.

— O chiflă fiartă în aburi şi un bol cu terci sunt de ajuns pentru mine, a ţinut Mo Yan să precizeze.

— Mănâncă, mănâncă! l-a îndemnat Yu Yichi. N-o să sărăcească

Ţara Vinului dintr-atâta.

— Ce bea domnul Mo Yan? s-a băgat şi Li Yidou în vorbă.

— Dimineaţa, pe stomacul gol, nu beau nimic, a venit răspicat răspunsul lui Mo Yan.

Bea un pahar, bea un pahar! Aşa e regula aici, a zis Yu Yichi.

— Domnul Mo Yan nu stă prea bine cu stomacul. Un pahar de rachiu cu ghimbir o să-l încălzească.

— Domnişoara Yang, a strigat Yu Yichi, vino să ne torni băutură!

De îndată a apărut o chelneriţă, şi mai apetisantă decât domnişoara Ma, că l-a lăsat cu gura căscată pe Mo Yan.

— Dragă domnule Mo Yan, a zis Yu Yichi, împungându-l uşor cu cotul, ce zici de fetele de la restaurantul nostru?

— Toate sunt de-o frumuseţe răpitoare.

— Ţara Vinului e renumită nu doar pentru vin, ci şi pentru femeile frumoase. Mamele preafrumoaselor Xi Shi şi Wang Zhaojun sunt tot de aici, de la noi, a precizat Li Yidou.

Yu Yichi şi Mo Yan au râs.

— Nu râdeţi, nu râdeţi! le-a zis Li Yidou. Am dovezi pentru ceea ce spun.

— Termină cu prostiile! a zis Yu Yichi. Dacă astea toate sunt scornelile tale, mai bine las-o baltă. Mo Yan este maestru la aşa ceva şi nu-l întrece nimeni.

— Aşa-i! Fac pe deşteptul tocmai unde nu trebuie, a zis Li Yidou, râzând şi el.

Şi tot aşa, printre conversaţie şi râsete, s-au trezit că au încheiat micul dejun. Domnişoara Yang a intrat în salon şi i-a oferit lui Mo Yan un prosop fierbinte, care răspândea în jur un parfum suav. Acesta l-a luat şi s-a şters pe faţă şi pe mâini, cu sentimentul că niciodată nu fusese atât de bine omenit. Când şi-a atins obrazul, a simţit că pielea era atât de moale şi lucioasă. Ce senzaţie plăcută!

— Domnule Yu Yichi, ne bazăm pe dumneavoastră pentru masa de prânz, a spus Li Yidou.

— Oare e nevoie să-mi spui tu? Mo Yan este un oaspete preţuit, aşa că nici nu mi-ar trece prin gând să-i ofer altceva decât mâncărurile şi băuturile cele mai rafinate.

— Am chemat o maşină, domnule Mo Yan, a spus Li Yidou. Dacă vreţi să mergeţi pe jos, este în regulă; dacă nu, puteţi merge cu maşina.

— Lăsaţi-l pe şofer să-şi vadă de treaba lui. Noi mergem încetişor pe jos, a spus Mo Yan.

— Este în regulă şi aşa, a spus Li Yidou.

3

Mo Yan mergea pe Strada Măgarului, împreună cu Li Yidou.

Pavelele străvechi fuseseră spălate de ploaia de peste noapte, dar cu toate acestea un miros acru, înţepător răzbea din toate crăpăturile, amintindu-i lui Mo Yan de una din povestirile lui Li Yidou.

— Chiar există duhul unui măgăruş negru, care bântuie pe strada asta? s-a grăbit Mo Yan să întrebe.

— Aşa umblă o legendă pe aici, însă nimeni nu l-a văzut, i-a răspuns Li Yidou.

— Trebuie să fie nenumărate duhuri de măgari care umblă pe strada asta.

— Este cât se poate de adevărat. Strada asta are o istorie de vreo două sute de ani, aşa că nu-i chip să poţi ţine socoteala măgarilor sacrificaţi.

— Câţi tăiaţi zilnic acum? a vrut Mo Yan să afle.

— Cel puţin douăzeci, a venit răspunsul.

— Dar mai sunt atâţia măgari? a întrebat Mo Yan uimit.

— Sigur că sunt, altfel ar mai deschide oamenii măcelării pentru măgari?

— Şi se vinde atâta carne de măgar? a continuat Mo Yan interogatoriul.

— Se întâmplă că uneori nu mai au ce vinde, aşa de mare e cererea, a răspuns Li Yidou.

Cum stăteau ei aşa de vorbă, a apărut un om cu înfăţişare de ţăran, care ducea doi măgari negri de dârlogi. Mo Yan s-a apropiat şi l-a întrebat:

— Moşule, ăştia-s de vânzare?

Bărbatul i-a aruncat o privire rece lui Mo Yan şi, fără să scoată o vorbă, şi-a continuat drumul.

— Vreţi să vedeţi cum se taie măgarii? a întrebat Li Yidou.

— Desigur că vreau, a zis Mo Yan.

Pe dată, s-au întors şi au pornit pe urmele bărbatului. Când au ajuns în dreptul măcelăriei de familiei Sun, bărbatul a strigat:

— Şefule, au sosit măgarii!

Un bărbat chelios, între două vârste, a ieşit grăbit şi i s-a adresat:

— Ce ţi-a luat atât să ajungi, bătrâne Jin?

— Am avut de aşteptat la trecerea cu barca.

Cheliosul a deschis uşa unui şopron şi i-a zis:

— Adu-i încoace!

— Bătrâne Sun! a zis, apropiindu-se de ei.

— O! a exclamat cheliosul surprins. Frăţioare, ai venit aşa devreme în plimbare?

— Dânsul este un mare scriitor din Beijing, a spus Li Yidou, arătând spre Mo Yan. Este Mo Yan, cel care a scris cartea după care s-a făcut filmul *Sorgul roşu.*

— Yidou, ajunge! a încercat Mo Yan să-i tempereze entuziasmul.

— Sorgul roşu, zici? a spus cheliosul, cu privirea aţintită asupra lui Mo Yan. Aha, ştiu… Nu-i chestia aia din care facem rachiu?

— Domnul Mo Yan ar vrea să vadă cum se taie măgarii, a continuat Li Yidou.

— Păi… păi, a rostit cheliosul, vădit stânjenit. O să fie sânge împroşcat peste tot şi sigur nu vreţi să vă încărcaţi cu atâta ghinion…

— Haide, nu ne ameţi cu astea! i-a dat replica Li Yidou. Domnul Mo Yan este oaspetele secretarului Hu, de la Comitetul Municipal de Partid, şi o să scrie un articol despre Ţara Vinului.

— Aha, este ziarist! Să vină să vadă, să vină! apoi să scrie şi despre magazinaşul meu, să-mi crească şi mie cota! a spus cheliosul.

Mo Yan şi Li Yidou au pornit în urma măgarilor către curtea din spate, unde cheliosul s-a învârtit un pic în jurul celor doi măgari ce păreau foarte temători, judecând după modul în care se fereau într-o parte.

— Pentru ei, individul ăsta e măcelarul Iadului.

— Bătrâne Jin, afacerea nu prea merge cine ştie ce în ultima vreme, nu-i aşa? a spus cheliosul la un moment dat.

— Carne fragedă, piele neagră, măruntaie îngrăşate cu prăjituri făcute din fasole. Ce altceva ai putea să-ţi doreşti?

— Chiar vreţi să ştiţi? Măgarii ăştia doi au fost hrăniţi cu hormoni. Aşadar, carnea lor nu are un gust prea bun, a spus Cheliosul.

— De unde naiba să fac eu rost de hormoni? a replicat bătrânul Jin. Mai bine spune cinstit, îi vrei sau nu? Dacă nu-i vrei, îi duc de aici. Strada asta e plină de măcelării pentru măgari.

— Frăţioare, calmează-te! a spus Cheliosul. Suntem prieteni de atâţia ani şi chiar, dacă mi-ai aduce doi măgari din hârtie, tot i-aş arde ca ofrandă pentru Zeul Cuptorului.

— Care-i preţul? a spus bătrânul Jin în timp ce întindea mâna.

Cheliosul a întins şi el mâna şi astfel mâinile lor s-au unit, acoperite de mânecile hainelor.

Lui Mo Yan i se părea ciudat.

— Aşa e regula aici, i-a explicat Li Yidou. Preţul pentru vite este întotdeauna dat cu ajutorul degetelor.

Expresia feţei cheliosului şi a negustorului de măgari spunea tot, de parcă erau nişte actori care jucau într-o piesă.

Imaginaţia lui Mo Yan era stârnită de această expresie.

Cheliosul şi-a scuturat braţul şi a spus:

— Asta e ultima mea ofertă. Nu pot să ofer niciun sfanţ mai mult.

Negustorul de măgari şi-a scuturat şi el braţul şi a spus:

— Eu atâta vreau.

Cheliosul şi-a retras mâna şi a spus:

— Ţi-am spus. Nu mai pot să adaug niciun ban. Accepţi, sau pleci cu măgarii înapoi?

Negustorul a oftat şi a spus cu voce tare:

— Chelbosule Sun, chelbosule Sun, n-ai decât să te duci în Iad, unde o să te mănânce măgarii de n-o să mai rămână nimic din tine.

Cheliosul şi-a răsfrânt buza de jos a silă şi a spus:

— Ba o să te mănânce pe tine, traficant de măgari ce eşti!

Negustorul a desfăcut căpăstrul, căci negoţul a fost săvârşit.

— Nevastă, toarnă-i lui nea Jin un bol de rachiu!

O femeie soioasă din cap până-n picioare, între două vârste, s-a şi înfăţişat cu un bol mare pe care i l-a dat bătrânului Jin. Acesta l-a luat, însă nu a băut, ci, privind-o pe femeie, a spus:

— Cumătră, astăzi ţi-am adus doi măgari negri. Să-ţi ajungă mătărângile lor de ros o vreme!

Femeia i-a tras un scuipat, după care a spus:

— N-o să mă ating eu niciodată de aşa ceva, dar nevastă-ta

trebuie să se mulţumească doar cu mătărânga pe care o are acasă!

Bătrânul Jin a izbucnit în râs şi a dat peste cap rachiul, după care, înapoindu-i femeii bolul, şi-a prins în jurul brâului sfoara cu care îi adusese pe măgari şi a spus cu voce tare:

— Chelbosule, o să vin mai târziu după bani.

— Du-te şi vezi-ţi de treabă, dar nu uita să cumperi „o ofrandă de carne”, ca să-ţi arăţi respectul faţă de văduva Cui.

— Are ea ce-i trebuie acasă, nu-i cazul să-i ofer eu „respectul” meu.

Şi cu astea fiind zise, a intrat cu paşi mari în prăvălie, a trecut de tejghea, după care a ieşit pe Strada Măgarilor.

De acum, cheliosul, cu cele necesare în mână, se pregătea să-i taie pe măgari.

— Frăţioare, dă-te într-o parte cu reporterul, să nu vă murdăriţi pe haine! l-a sfătuit pe Li Yidou.

Mo Yan i-a observat pe cei doi măgari cum stăteau înghesuiţi într-un colţ, neîndrăznind nici să fugă, nici să rагă. Nu mai erau în stare decât să tremure.

— Oricât de fioros ar fi un măgar, a comentat Li Yidou, când dă cu ochii de el, îl apucă un tremurat groaznic.

Cheliosul s-a dus în spatele măgarului, cu reteveiul plin de pete de sânge, l-a ridicat în aer şi a lovit cu sete în punctul unde piciorul se îmbină cu copita. Pe dată, măgarul a căzut în fund, după care Cheliosul a ridicat din nou reteveiul şi l-a pocnit în frunte, trimiţând bietul animal direct la pământ, cu picioarele întinse de parcă erau nişte beţe. Celălalt măgar, în loc să încerce să fugă, ca să-şi salveze viaţa, stătea cu capul înfipt în perete, ca şi cum ar fi vrut să-l străpungă şi să iasă pe partea cealaltă.

Cheliosul a adus un lighean cu apă şi l-a aşezat sub gâtul măgarului, după care a apucat un cuţit de măcelărie şi i-a tăiat

carotida animalului, moment în care sângele a ţâşnit violent în lighean…

După ce au asistat la tăierea măgarului, Mo Yan şi Li Dou s-au întors pe Strada Măgarului.

— Câtă cruzime! a exclamat Mo Yan.

— În comparaţie cu ce se întâmpla înainte, pot să spun că a fost multă blândeţe.

— Da' cum era înainte? s-a interesat Mo Yan.

— La sfârşitul dinastiei Qing era o măcelărie aici, pe Strada Măgarului, renumită pentru carnea de măgar gătită. Iată cum o pregăteau: mai întâi săpau o groapă în pământ şi o acopereau cu o placă de lemn, cu patru găuri – fiecare pentru câte un picior de-al măgarului, pentru că în felul acesta, cu picioarele înfipte acolo, nu mai putea să se zbată. După aceea, aduceau apă opărită, pe care o aruncau pe măgar şi îl frecau de nu-i mai rămânea niciun fir de păr. Astfel, clienţii puteau să-şi aleagă orice bucată ca s-o mănânce, iar măcelarul o tăia pe loc. Uneori se întâmpla ca toată carnea să se fi vândut, dar încă mai puteai să-l auzi pe măgar cum geme de suferinţă. Păi, nu-i asta cruzime?

— Asta da cruzime! a spus Mo Yan cu un plescăit.

— Nu cu multă vreme în urmă la măcelăria familiei Xue a fost reintrodusă această metodă. Se înghesuiau clienţii la uşa lor de mama focului până când primăria le-a interzis asemenea practici, a precizat Li Yidou.

— Bine au făcut! a exclamat Mo Yan.

— Ca să spun cinstit, procedând în felul ăsta, carnea nici măcar nu era gustoasă.

— Soacra ta spunea că spaima care îl cuprinde pe animal schimbă calitatea cărnii. Parcă aşa spuneai într-una din povestirile tale, nu? a spus Mo Yan.

— Ce memorie bună aveţi!

— Am mâncat peşte viu prăjit şi am văzut că, până şi atunci când este cufundat în uleiul încins, peştele tot mai cască gura întruna, de parcă ar vrea să spună ceva, a ţinut Mo Yan să precizeze.

— Sunt nenumărate exemple de mâncăruri preparate cu cruzime. Soacra mea este expertă în aşa ceva.

— Cât de mari sunt diferenţele dintre soacra din povestirile tale şi cea din realitate? s-a interesat Mo Yan.

— Ca de la cer la pământ, a venit răspunsul.

— Chiar că eşti curajos! a spus Mo Yan. Dacă se va întâmpla ca povestirile tale să fie publicate, fără îndoială că nevastă-ta şi socrii o să te prăjească în ulei încins.

— Chiar nu-mi pasă. Măcar să se publice povestirile mele, că după aceea sunt gata să fiu prăjit în ulei încins sau gătit în abur.

— Nu cred că merită, l-a liniştit Mo Yan.

— Merită, a afirmat Li Yidou cu deplină convingere.

— Hai mai bine să discutăm diseară despre toate astea! l-a îndemnat Mo Yan. Eşti aşa cum trebuie, m-ai depăşit în privinţa talentului.

— Mă simt de-a dreptul măgulit, domnule profesor.

4

Prânzul a avut loc la Cârciuma Yichi.

Mo Yan ocupa locul de onoare, în timp ce secretarul Hu stătea pe locul gazdei; ceilalţi şapte-opt invitaţi erau şi ei adunaţi în jurul mesei – toţi cadre importante din oraş. Se aflau acolo şi Yu Yichi împreună cu Li Yidou. Graţie experienţei şi priceperii sale, Yu Yichi făcea o figură aparte acolo, în timp ce Li Yidou se simţea foarte stânjenit şi nu-şi găsea locul.

Secretarul Hu era un tip în jur de treizeci şi cinci de ani, cu o faţă pătrăţoasă, ochi mari şi părul pieptănat spre spate. Faţa lucioasă îi strălucea tare; cu un aer solemn, vorbea elegant, afişând multă autoritate.

După trei rânduri de băutură, secretarul Hu s-a ridicat în picioare, pretextând că mai este aşteptat la câteva mese. Deputatul Jin, de la Departamentul de Propagandă a preluat el rolul de amfitrion şi a început să toasteze. După vreo jumătate de oră, Mo Yan simţea deja că se învârteşte sala cu el, iar buzele îi erau înţepenite, ca şi cum ar fi fost de lemn.

— Domnule deputat Jin… a rostit Mo Yan, n-aş fi crezut că sunteţi un om atât de remarcabil… ba eu credeam că sunteţi… Un monstru devorator de copii…

Li Yidou asuda din greu şi s-a grăbit să-i curme vorba.

— Deputatul nostru Jin este un reputat muzician, a spus el cu voce tare, şi e capabil să cânte din voce, dar şi la câteva instrumente. Ar trebui să-l ascultaţi cum interpretează partitura legendarului magistrat Bao, cu o voce impresionantă, cum numai Qiu Shengxiu avea!

La auzul acestor vorbe, Mo Yan a adresat degrabă o rugăminte:

— Domnule deputat, să te auzim…

— Doar să n-aveţi mari aşteptări de la mine, i-a replicat deputatul Jin.

Apoi, s-a ridicat în picioare, şi-a dres glasul, după care, cu o voce puternică precum tunetul s-a pus pe cântat o arie lungă, când cu inflexiuni înalte, când joase, fără ca măcar să se înroşească la faţă sau să facă pauză pentru a respira. Când a isprăvit, şi-a împreunat mâinile şi a spus:

— Vă rog să nu râdeţi de mine!

Mo Yan îl aclama în gura mare.

— Dacă-mi permiteţi, domnule profesor Mo Yan, aş vrea să vă întreb de ce trebuie să urinăm în butoiul cu băutură? a spus deputatul Jin.

Îmbujorat, Mo Yan a spus:

— Astea-s prostiile pe care le împrăştie scriitorii. Nu le luaţi în seamă!

— Am să beau trei pahare cu băutură dacă domnul Mo Yan cântă aria „Surioara merge tot înainte curajoasă”, a declarat deputatul Jin.

— Nu sunt în stare nici să beau alcool, nici să cânt arii, i-a răspuns Mo Yan.

— Un bărbat adevărat nu bea niciodată fără să cânte. Haide, haide… Uite, beau eu mai întâi, a spus deputatul Jin.

Nici nu şi-a isprăvit bine vorba că deputatul a aliniat trei pahare în faţă, le-a umplut şi apoi, aplecând capul şi ţinându-şi respiraţia, a ridicat cu gura toate cele trei păhăruţe. Când şi-a dat capul pe spate, băutura i s-a prelins în gură, iar apoi, cu aceeaşi precizie, s-a aplecat şi a pus păhăruţele la loc pe masă.

— Bravo! a strigat unul dintre comeseni. „Floarea de piersic joacă de trei ori.”

— Domnule Mo Yan, a intervenit Li Yidou, aceasta este piesa de rezistenţă a deputatului Jin.

— Superb! a exclamat Mo Yan.

— Este rândul dumneavoastră, domnule scriitor Mo Yan, a spus deputatul Jin.

I-a aşezat trei păhăruţe în faţă şi le-a umplut.

— Dar eu nu ştiu nicio arie „Floarea de piersic joacă de trei ori”, a protestat Mo Yan.

— Puteţi să le daţi pe gât unul câte unul, i-a spus deputatul, încercând să-şi arate generozitatea. Nu vrem să vă punem într-o situaţie delicată.

După ce s-a conformat indicaţiilor, Mo Yan a simţit că îl cuprinde ameţeala şi mai rău. Toţi ceilalţi îi cereau să cânte.

Mo Yan îşi dădea seama că nu prea putea să-şi controleze gura, iar buzele şi limba păreau amorţite.

— Domnule Mo Yan, dacă ne cântaţi ceva, am să vă demonstrez cum cânt eu „Submarinul”, a spus deputatul Jin.

Mo Yan a cântat ceva ca dracu:

Surioară, tu mergi înainte curajoasă,
Mergi tot înainte şi nu te întorci acasă…

N-a apucat să-şi termine cântecul, că toată băutura i-a ţâşnit pe gură ca un gheizer.

Mulţimea prezentă îl ovaţiona.

— Bine! Acum am să cânt şi eu „Submarinul”, a spus deputatul Jin.

Mai întâi şi-a pus un pahar mare de bere, apoi încă unul micuţ de rachiu, pe care l-a răsturnat în paharul de bere. Într-un final, a ridicat paharul de bere şi l-a dat pe gât.

În clipa aceea, a intrat o femeie care râdea zgomotos.

— Ha, ha! Unde-i scriitorul? Vreau să închin trei pahare în cinstea lui!

Li Yidou s-a aplecat uşor spre Mo Yan şi i-a şoptit:

— E doamna primar Wang! Nimeni nu-i face faţă la băutură.

Mo Yan o privea cu mare atenţie în timp ce femeia se apropia de el: avea faţa colţuroasă, cu un ten deschis şi proaspăt, ochii umezi, ca spălaţi de ploaia de toamnă; îmbrăcată elegant, ca un personaj din vremurile apuse.

Mo Yan ar fi vrut să se ridice în picioare, ca s-o salute, dar fără să vrea a alunecat sub masă. De acolo o auzea pe doamna primar

Wang spunând cu mirare în glas:

— Cea păţit marele scriitor? S-a ascuns de mine? Nu-i chip să scape el aşa uşor. Scoateţi-l afară, să bea! Dacă refuză, îl ţineţi de nas şi îi turnaţi băutura pe gât!

Mo Yan a simţit două braţe vânjoase cum îl smulg de sub masă. Când s-a ridicat, a zărit mâinile ca de jad trandafiriu ale doamnei primar Wang, ţinând un bol mare, din ceramică grosolană, plin cu băutură. I l-a împins în faţă şi i-a spus pe un ton poruncitor:

— Bea-l până la fund!

Şovăielnic, Mo Yan a deschis gura, îngăduindu-i doamnei primar Wang, pe care o asemuia unei nemuritoare, să-i toarne băutura pe gât. Auzea gâlgâitul lichidului care se prelingea înlăuntrul său şi, în acelaşi timp, simţea aroma de carne pe care o răspândeau braţele ei. Ca din senin, inima i-a fost cuprinsă de o recunoştinţă imensă, iar lacrimile i s-au pornit în şuvoi nestăvilit.

— Ce-ai păţit, domnule scriitor? l-a întrebat doamna primar Wang, aţintindu-l cu o privire blândă.

El încerca să-şi înfrâneze emoţia năvalnică şi, cu voce gâtuită, n-a mai reuşit să rostească decât câteva vorbe:

— Cred că m-am îndrăgostit!

Septembrie 1989 – februarie 1992
Scris la Beijing şi Gaomi
Revizuit la Beijing, noiembrie 1999

Sporovăială de după beţie

Însemnări finale

În vremea copilăriei mele, în sat a poposit cu domn, pe nume Xiang Mian, care trăgea după el nişte cămile. Fireşte că s-a adunat multă lume în jurul lui şi m-am dus şi eu, curios, să văd de ce era atâta agitaţie. Zărindu-mă acolo, domnul Xiang Mian a făcut o prevestire, pe care a ţinut s-o comunice mulţimii de oameni: „Băiatul ăsta are un semn din naştere la sprânceană, ceea ce înseamnă că, atunci când o să fie mare, o să ţină la băutură". La vremea aceea, sătenii îşi potoleau foamea cu fructe dulci, în timp ce alcoolul era un produs de mare lux. Eu îmi doream tare să pot împlini prevestirea făcută şi să fiu un mare băutor de alcool, căci mă gândeam că, atunci când voi fi mare, voi avea băutură la discreţie, caz în care viaţa mea în mod neîndoielnic va fi minunată. Oamenii nu conteneau să mă măsoare cu priviri neobişnuite, pe mine, beţivul de mai târziu, dar îmi amintesc că eu eram mândru nevoie mare.

În anii 70, viaţa s-a îmbunătăţit destul de mult. Odată, tata a primit vizita unui musafir de vază, pe care l-a tratat cu băutură, iar după plecarea acestuia, a pus ceea ce mai rămăsese – cam jumătate din sticlă – pe pervazul ferestrei din fundul încăperii. Cu ochii pironiţi pe sticla aceea, ca din senin mi-am amintit profeţia domnului Xiang Mian, aşa că am înşfăcat sticla pe dată, i-am scos dopul şi am tras cu lăcomie o duşcă. Instantaneu, am simţit o amorţeală în toată gura, mi-au dat lacrimile şi iată prima mea întâlnire cu băutura, dar totodată şi începutul carierei mele de mare băutor.

După aceea, era de ajuns să mă trezesc singur acasă, că beam pe furiş băutura din sticlă. Fireşte că pe zi ce trecea băutura se împuţina şi de acum începusem să-mi fac mari griji că voi fi descoperit şi numai pielea mea ştia ce aveam să îndur, însă într-un moment de inspiraţie neaşteptată am găsit soluţia: m-am dus la butoi şi am luat nişte apă pe care am turnat-o în sticlă, completând astfel lichidul evaporat cu ajutorul meu nemijlocit. Odată cu această mare descoperire pe care o făcusem, mi-am dat frâu liber la băut pe furiş, căci, nu-i aşa, butoiul avea apă din belşug. Treptat, am simţit că băutura din sticlă era tot mai tare văduvită de gustul de odinioară, aşa că n-am mai avut curajul să beau, dar în sinea mea eram zi de zi tulburat. Au mai trecut câteva zile şi iar ne-am pomenit cu nişte musafiri pe la noi pe acasă. Tata a scos sticla aceea umplută doar pe jumătate şi i-a tratat, însă n-a băgat de seamă că băutura era cam slabă sau poate că a băgat de seamă, dar n-a zis nimic. Aş îndrăzni să spun că scăpasem nedescoperit cu sticla aceea şi pentru moment mi se luase un pietroi de pe inimă.

Mama se prinsese de drăcovenia săvârşită de mine, dar nu m-a dat în vileag în faţa tatii. Eu de mic am fost lacom, de parcă eram burtă spartă şi nici nu-i de mirare, căci suferеam prea mult de foame şi de aceea îmi era greu să-mi înfrânez lăcomia. Când ştiam că e câte ceva de mâncare prin casă, oriunde ar fi fost ascunzătoarea, făceam eu ce făceam şi tot dibuiam. Se vede treaba că mama era neputincioasă în faţa lăcomiei mele. Într-o zi, împungându-mă cu degetul în frunte, mi-a spus cu nesfârşită durere în glas: „Cum de eşti aşa de lacom? Cu toată strădania mea, tu tot refuzi să te îndrepţi. De câte ori n-ai fost certat din pricina mâncatului? Şi de câte ori nu m-ai făcut să-mi crape obrazul de ruşine? Oare când ai să te descotoroseşti de apucătura asta? Iar acum, nu doar mâncare furi, ci ai început să furi şi băutură. I-ai furat lui taică-tu băutura şi ai pus

apă în loc. Tu chiar crezi că nu m-am prins de toate şmecheriile tale?” Cum mă dojenea mama aşa, eu nu-mi doream decât să se crape pământul şi să mă înghită, atât de ruşine îmi era.

La vremea aceea, băutura se făcea prin fierberea batatelor uscate. Dintr-o asemenea materie primă ieşea o băutură de proastă calitate, cu gust amar şi iute. Dacă beai un pic mai mult, simţeai arsuri în inimă, aveai dureri de cap şi vomai numai acreală. Pe de altă parte, băutura făcută din sorg era minunată – indiferent cât ai fi consumat, n-aveai parte de dureri de cap. Bunicul meu era expert într-ale băutului şi aşa se face că multe din cunoştinţele mele despre băutură lui i le datorez.

El a fost medic de medicină tradiţională. Tata spune că abia pe la treizeci şi cinci de ani s-a hotărât să se apuce de medicină, dar a reuşit să-şi împlinească dorinţa, în pofida vârstei. Chiar dacă n-a ajuns el la nivelul unor doftori precum Pian Que[71] sau Zhang Zhongjing[72], totuşi îşi făcuse un renume pe o rază de vreo cincizeci de kilometri, deci se poate socoti că era un medic recunoscut. Tata adeseori încerca să mă îmboldească la studiu, dându-mi-l drept exemplu pe bunicul care reuşise cu învăţătura, ba mai mult, mă trimitea să învăţ de la el. „Oricine poate să rămână fără slujbă, numai doctorii nu, fiindcă până şi împăraţii se îmbolnăvesc şi au nevoie de ei”, spunea tata. „E de ajuns să înveţi tu bine şi atunci negreşit o să ai de mâncat şi de băut după pofta inimii pentru restul vieţii.”

---

71 Medic celebru din perioada Regatelor Combatante (sec. V î.Hr. – 221 î.Hr.). Unele surse spun că ar fi numele unui doctor foarte bun din perioada guvernării împăratului Galben.

72 Medic celebru de la sfârşitul epocii Han de Răsărit, care a trăit între anii 150 şi 219. A avut o contribuţie însemnată la dezvoltarea medicinei tradiţionale.

La momentul acela, eu fusesem exmatriculat de la scoală pentru că organizasem „micul grup de rebeli”, dar nici cu munca câmpului nu prea mă omoram, aşa că aveam vreme din belşug să tot atârn pe la casa bunicului. Aşa-numita învăţare a medicinei însemna, de fapt, să zăbovesc pe acolo şi să asist la toată agitaţia, dar mai cu seamă să ascult tot felul de poveşti personale, interesante, ale celor care veneau din toate zările ca să ceară sfatul doctorului. Bunicul meu se trăgea dintr-o familie de moşieri şi numai faptul că se îndeletnicea cu medicina l-a salvat de la moarte în timpul Reformei Agrare. După Eliberare, guvernul s-a preocupat foarte mult de soarta lui, nu l-a obligat să meargă la muncile agricole, ci i s-a permis să stea acasă şi să practice medicina. La vremea aceea, se apropia de optzeci de ani, dar, în pofida vârstei, avea simţurile ascuţite şi o minte brici. Era un om tare vorbăreţ, mai ales după ce dădea pe gât vreo trei păhăruţe de alcool şi aşa se face că multe povestiri le-am auzit din gura lui. Acesta este adevărul gol-goluţ, şi nu pentru că Marx avea o bunică mare povestitoare m-am găsit şi eu să-mi inventez un bunic după acelaşi calapod. Apoi, i-am auzit pe sătenii mai vârstnici povestind în taină că, pe când era tânăr, bunicul dusese o viaţă de desfrâu şi episoade ale destrăbălării lui erau celebre prin târg. Aflând istoria secretă a bunicului meu, ajunsesem să am un sentiment de apropiere profundă; în niciun caz aceste lucruri nu-mi ştirbiseră respectul pe care îl nutream faţă de el, ci, dimpotrivă, aveam şi mai mult respect. Cum bunicul avea nostalgia trecutului, mereu îşi exprima nemulţumirea în privinţa alcoolului făcut din batate. Rachiul din sorg nu se găsea decât foarte greu, ba aş îndrăzni să spun că nici nu-şi permitea să-l cumpere, aşa că nu-i rămânea decât să bea rachiu de batate şi să-i ducă dorul, în continuare, rachiului de sorg.

Bunicul spunea că odinioară în sătucul nostru, care cuprindea

numai vreo treizeci şi ceva de gospodării, existau două distilerii foarte mari. Satele din nord-est cultivau peste tot sorg şi fireşte că în distilerii se folosea sorgul. Fiecare distilerie îşi avea numele ei propriu: una se numea „însemnări generale", iar cealaltă – „Reunirea banilor". În perioada Reformei Agrare, ambele familii au fost etichetate drept familii moşiereşti, drept care urmaşii lor cu toţii au îndurat decenii întregi, cu capul plecat, suferinţa lăsată ca moştenire de strămoşii lor. La „însemnări generale" era un băieţaş care a devenit student în perioada de început de după Eliberare, însă în perioada luptei împotriva celor de dreapta a fost etichetat ca „element de dreapta", iar în perioada Revoluţiei Culturale a fost demis din funcţie şi trimis la ţară, ca să se reformeze prin muncă. Constituţia lui firavă nu prea îi permitea să se înhame la munci grele şi n-avea altceva de făcut decât să stea cu noi, copiii cei mai măricei. Adeseori i-am observat ochii injectaţi din pricina rachiului de batate şi îl auzeam spunând vorbe de-a dreptul nebuneşti: „Băutură! Băutură! O sticlă de băutură e mai ceva ca propria mamă!" După ce s-a încheiat Revoluţia Culturală, el şi-a reluat slujba, dar, înainte de a pleca din sat, a aşezat un butoi pe stradă, pe care l-a umplut ochi cu alcoolul cumpărat de la trei magazine din jur. Apoi, s-a urcat în copac şi de acolo aprindea artificii, îndemnând pe toată lumea să cumpere băutură de la el, ca să sărbătorească reabilitarea lui. În acelaşi timp, a lansat şi un anunţ matrimonial. Pe dată s-a găsit fata unui ţăran nevoiaş care a venit la poartă să se recomande singură. În anii '80, câţiva moştenitori ai „însemnărilor generale" şi-au propus să reconstruiască distileria în cinstea strămoşilor şi au spus că vor produce nu doar rachiu de sorg, ci şi vin de struguri. Au făcut rost de nişte joarde de viţă-de-vie, despre care umblă vorba că fuseseră aduse tocmai din Italia ca să fie plantate de către săteni. Păcat că entuziasmul adus de aceste fantezii s-a domolit pe când viţa-de-vie

încă nici nu prinsese rod.

Pe atunci, în sătucul nostru uitat de lume damful de alcool te împresura la tot pasul şi cam toţi bărbaţii în puterea vârstei munciseră pe la distilerie. Acest lucru însemna că aveai băutura la discreţie, cu condiţia să nu-ţi neglijezi munca, spre satisfacţia proprietarului care n-avea nimic de obiectat. Un văr mai mare de-al meu mi-a spus că la vremea aceea băieţii de prăvălie de la distilerie aveau parte de mâncare foarte bună: pâine albă la toate cele trei mese zilnice, ba mai mult, dimineaţă aveau patru mici porţii de mâncare, care cuprindeau câte un ou de raţă murat, la prânz şi seara aveau carne sau peşte, iar băutura curgea în râuri. Aşa se face că nu era niciunul printre ei care să nu se străduiască din răsputeri la muncă. Vărul ăsta al meu şchiopăta la un picior şi fireşte că a ostenit repede trudind la distilerie. Bunicul, pe atunci, îşi deschisese o farmacie şi de aceea era socotit un personaj de vază în sat. Fireşte că nu se punea problema să se ducă să muncească la distilerie, dar cu toate acestea cunoştea tot procesul tehnologic pe care îl parcurgea alcoolul. Din viaţa trecută a acestor oameni m-am inspirat eu de multe ori atunci când am scris *Sorgul roşu.*

Pe când împlinise optzeci de ani, bunicul meu bea alcool în doua reprize zilnice – la masa de prânz şi la cină şi de fiecare dată consuma cam jumătate de *jin*. Pâi, atunci cât era în stare sa bea în tinereţile lui? Nu era nimeni în stare să desluşească acest mister. El însuşi mi-a povestit despre două experienţe personale cu băutura. Prima dată, plecase pe teren ca să îi pună diagnosticul unui pacient. Pe drum, a dat nas în nas cu un prieten, care ducea în spinare o oală în care pusese vreo zece litri ~ Era cumplit de grea. Au făcut ei doi schimb de ceva politeţuri şi apoi s-au aşezat jos, ca să bea pe îndelete. N-aveau la ei carne, ca să meargă cu băutura, dar, cum au zărit pe marginea drumului nişte usturoi sălbatic, s-au grăbit să-l

smulgă şi să-l consume în loc de mâncarea cu care se însoţea rachiul. Au tot dat de la unul la celălalt oala, îndemnându-se care mai de care la băut, până când au isprăvit toată oala. Usturoiul însă nu-l isprăviseră, tot mai aveau câteva fire de care nici măcar nu se atinseseră. Şi dacă tot săvârşiseră treaba, s-au şters la gură, s-au ridicat în picioare şi şi-au făcut câteva plecăciuni reciproc, în semn de curtoazie, după care au plecat fiecare pe drumul lui, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă ne gândim că au revenit fiecăruia cam trei litri de alcool şi au fost în stare să plece pe picioarele lor, atunci după standardele de azi, cei doi pur şi simplu aveau o capacitate uriaşă de a absorbi alcoolul. Altă dată, la un banchet dintr-un sat învecinat, omul acela a băgat de seamă că în faţă îi stătea un duşman de moarte, pe care n-a răbdat să-l vadă în faţa ochilor. Prin urmare, a băut un pahar şi, scuzându-se, a plecat de la banchet. Pe drum, de abia dacă-l mai ţineau picioarele, ba simţea cum un foc mistuitor îi arde creierul, aşa că, după ce a trecut un podeţ de piatră, care făcea legătura între două sate, a pus capul jos, lângă un parapet din stuf, de la capătul satului şi a rămas acolo, mort de beat, toată noaptea. L-a trezit soarele roşu, mare cât roata carului, ridicându-se în tării şi răsfirându-şi strălucirea peste bruma ce învelea pământul.

Apoi, odată ce am crescut, a trebuit să mă duc la munca ogorului, ca să-mi câştig şi eu traiul. Aşadar, nu-mi mai puteam îngădui să irosesc timpul prin casa bunicului, ceea ce a dus, inevitabil, la abandonul studiului de medicină. I ata era grozav de nemulţumit de lenea mea, dar era neputincios de-a binelea. Fiindcă la vremea aceea mâncarea nu era îndeajuns, în casă adăsta întotdeauna o atmosferă sumbră şi aşa se face că, în afară de momentele când eram nevoiţi să ne întoarcem acasă pentru a mânca şi a dormi, eu cu fraţii şi surorile mele ne petreceam tot timpul liber acasă la Unchiul al Şaselea. Şi la

casa acestuia era lipsă mare şi de mâncare, şi de haine călduroase, dar era o atmosferă de mare bucurie, iar oamenii aceia amuzanţi din sat erau musafirii permanenţi ai Unchiului al Şaselea. Eu eram nelipsit de acolo în nopţile lungi de iarnă. Fiind o casă mică, nu puteam decât să ne înghesuim, iar locul meu era într-un colţ, lipit de un leandru pus într-un vas de apă spart, ca să treacă iarna în casă. Cum în camera aceea nu se (acea niciodată focul, eu aveam tot timpul picioarele bocnă. Flacăra lămpiţei, care pâlpâia ca o boabă de fasole, aşternea o lumină blândă, plină de căldură, pe chipurile tuturor. În camera aceea aburită, povestitorii populari din sat se întreceau în a ţese poveşti care mai de care mai neobişnuite. Uneori discutau despre economie, alteori despre politică, însă cele mai multe povestiri vorbeau despre poveştile de dragoste dintre oamenii din sat şi duhurile ciudate.

Într-o noapte, a dat o fulguială uşoară, însă oamenii tot au venit acolo şi nu ştiu cine a zis la un moment dat: „Ce bine ar fi picat un ulcior de rachiu!" N-au avut rachiu, dar cu toţii şi-au imaginat cat de fericiţi ar fi fost să aibă de băut într-o noapte cu zăpadă. Atunci, Unchiul al Şaselea a avut o iniţiativă: a scos o sticluţă umplută pe jumătate cu soluţie dezinfectantă pe care o injecta la porci (el era medic veterinar „în picioarele goale"[73]). Apoi, a adus un bol cu apă rece, a scos din butoiul cu murături o varză albă murată, care să meargă la băutură şi s-au pus cu toţii pe băut. Am dezvăluit acest episod în *Ţara Vinului* însă în realitate n-a orbit nimeni, poate pentru că noi, băutorii începători, n-ajunseserăm încă la nivelul la care să ne distrugem sănătatea.

În anii '80, viaţa a luat o întorsătură mai bună şi băutul alcoolului

---

73 Aceasta era denumirea care s-a dat în timpul Republicii China doctorilor care aveau cunoştinţe minime de medicină şi acordau asistenţă medicală la ţară.

a devenit o chestiune obişnuită. Industria producătoare de alcool a luat un avânt nemaipomenit, iar distileriile au apărut ca ciupercile după ploaie; rachiul de batate vândut în vrac a dispărut cu totul, iar alcoolul a început să fie ambalat în tot felul de sticluţe, unele mai arătoase şi mai luxoase ca altele. În ziare, tot mai des găseam articole care dezvăluiau situaţii în care oamenii aveau de suferit fiindcă beau alcool industrial vândut ca alcool de consum. Încremeneam citind astfel de ştiri. Peste tot erau fabrici care produceau alcool contrafăcut prin orice mijloace, un lucru absolut reprobabil. Producătorii de băutură contrafăcută şi vânzătorii produselor lor s-au îmbogăţit peste măsură şi poate că numai unul la suta de milioane era descoperit. Atunci când, totuşi, erau descoperiţi, luau o mică amendă, dar dacă ar fi să facem un raport între mica amendă şi cât câştigau ei altfel, nici că încape vreo comparaţie. De aceea, tot mai mulţi producători care contrafăceau alcoolul au continuat să le facă rău oamenilor cu otrava lor. În numeroase locuri, autorităţile tolerau, ba chiar protejau grupurile producătoare de băutură contrafăcută şi fireşte că ne putem imagina ce se află în spatele acestor episoade. De fapt, sunt oare mult mai multe situaţii de contrafacere a alcoolului? Există chiar o vorbă amuzantă: „În afară de ceea ce este fals, care e cu adevărat fals, restul este fals”. Bine că am ajuns să ne obişnuim cu faptul că suntem păcăliţi, iar viaţa omului nu mai e preţuită la adevărata ei valoare, aşa că atunci când cumpărăm marfa contrafăcută, scuturăm doar din cap şi până şi interesul pentru manifestarea indignării pare să se fi diluat cu mult. În zilele noastre, tocmai se desfăşoară o mişcare de demascare a mărfurilor contrafăcute, însă toţi îşi doresc ca această mişcare să treacă mai repede şi să nu mai fie reluată niciodată. Când sunt la Beijing, ca să evit să fiu păcălit, nu prea cumpăr mărfuri din buticuri private, pentru că în asemenea locuri nu sunt prea multe lucruri

originale. În plus, oamenii ăştia au cu toţii cuţite ascuţite în dotare şi niciuna, nici două le spală în cineva numaidecât. Din ziare aflăm că până şi cele mai impunătoare magazine sunt înţesate cu marfa contrafăcută şi nu cred că mai e cazul să amintim aici cât de bogaţi au devenit importatorii de mărfuri. Se vede treaba că avalanşa de situaţii de producere şi comercializare de produse false nu reprezintă doar o simplă problemă economică, ci în spatele acestor fenomene se ascunde un fundal profund şi până ce corupţia nu va cunoaşte un declin, mărfurile contrafăcute vor fi cu greu stăvilite. Corupţia demnitarilor constituie cauza fundamentală a fenomenelor urâte din societate. Această corupţie nu poate fi controlată, iar dacă producerea şi comercializarea de produse falsificate nu vor fi stăvilite, nu vor putea fi rezolvate nici situaţia atmosferei sociale degradate şi nici problema poluării mediului. Chiar şi pentru acele animale rare, aflate pe cale de dispariţie, duşmanul natural este tot demnitarul corupt.

Ceea ce m-a incitat şi, totodată, m-a inspirat să mă apuc de scris romanul *Ţara Vinului* a fost un articol apărut într-o anumită publicaţie, cu titlul „Cândva îi însoţeam pe alţii la băutură". Autorul acestui articol era un tip cu o situaţie familială proastă, căci pe când era la şcoală fusese etichetat drept „element de dreapta". A studiat chineza şi după absolvire a fost repartizat ca profesor la o şcoală primară dintr-o zonă minieră, în China de Nord-Est. Lesne de înţeles că acest lucru l-a cufundat într-o stare de tristeţe nesfârşită, că nici măcar nevastă n-a mai fost în stare să-şi găsească. Odată, după ce şi-a luat leafa, a cumpărat patru litri de rachiu, cu gândul să bea până moare şi cu asta, basta. A compus o scrisoare de adio şi, cu băutura în spinare, a urcat pe munte, a găsit o pădurice şi a băut toată licoarea, aşteptându-şi sfârşitul, însă în afară de faptul că i s-a umflat burta, altă senzaţie de disconfort nu a avut. Aşa a aflat bietul

de el că este o persoană care niciodată nu va putea să se îmbete, descoperire care l-a făcut să izbucnească în hohote amarnice de plâns. Când colegii de ia şcoală i-au găsit testamentul, au pornit degrabă în căutarea lui, de teamă că s-ar putea întâmpla vreo grozăvie. Când l-au dibuit, au dat peste nenumărate sticle goale împrăştiate pe pământ în jurul lui. L-au întrebat care-i pricina suferinţei lui şi astfel au aflat despre planul lui de a bea până moare, adăugând că nu şi-a imaginat nicio clipă că atâta băutură va rămâne fără efect asupra lui. Acum, situaţia era disperată – îşi irosise leafa pe o lună întreagă. Oamenii adunaţi în jurul lui nu ştiau ce s-ar fi cuvenit să facă, să plângă sau să râdă. Treptat, i s-a dus buhul că a băut o mie de pahare şi nici gând să cadă la pământ mort de beat. Într-una din zile, Comitetul de Partid din Kuangshan a trimis pe cineva să-i testeze rezistenţa la băutură, aşa că omul a băut trei sticle de rachiu extrem de tare, una după alta, însă nu i s-a întâmplat nimic: nu i s-a schimbat culoarea la faţă şi nici inima n-a luat-o la trap. Prin urmare, a fost transferat la Departamentul de Propagandă al Comitetului de Partid de la Kuangshan, iar sarcina lui concretă era să fie însoţitor la băutură pentru cadrele de partid din acea localitate, care participau ia banchete.

Din acel moment, el s-a simţit ca peştele în apă. Nenumăraţii oaspeţi cădeau în faţa lui, doborâţi de băutură, dar el era tot neclintit. Cum studiase la Secţia de chineză, îi era foarte la îndemână să rostească nişte cuvinte meşteşugite, drept toast, la masă. Era foarte priceput la asta şi adeseori înşiruia vorbe iscusite, de parcă erau nişte periuţe pe aţă, ceea ce i-a determinat pe şefii lui să-l adore pur şi simplu. Când ieşea pe stradă, foarte mulţi oameni îi aruncau priviri admirative. Unele mari companii din apropiere chiar erau dispuse să pună la bătaie bani grei pentru a-l convinge să lucreze pentru ei, însă cei din Kuangshan nu l-ar fi lăsat nici în

ruptul capului să plece. Fireşte că şi-a găsit şi nevastă, chiar o frumuseţe cunoscută, din zonă. Băutura i-a adus o casă poleită în aur, băutura i-a adus mâncare rafinată, băutura a dat culoare vieţii.

Articolul fusese scris după ce acest geniu al băuturii fusese transferat în satul natal din sudul Chinei, iar printre rânduri răzbătea durerea experienţei trecute. Dacă ar mai lucra în China de Nord-Est, probabil că n-ar scrie aşa ceva.

Am început să scriu *Ţara Vinului* în septembrie 1989. Iniţial, am scris un roman de dimensiuni medii, de vreo cincizeci de mii de caractere, însă, de îndată ce m-am pornit, am fost nestăvilit. Iniţial, aş fi vrut să mă ţin departe de politică şi să scriu doar despre băutură şi despre relaţia dintre această licoare miraculoasă şi viaţa omenirii. Odată ce m-am aşternut pe scris, mi-am dat seama că aşa ceva nu va fi cu putinţă. În societatea de azi, consumul de alcool deja s-a transformat într-o luptă aprigă, iar locul unde se bea a devenit un loc de negociere, în care nenumărate lucruri se rezolvă în timpul toasturilor făcute reciproc. Dacă analizăm în profunzime, pornind de la locul unde se bea, vom putea descoperi toate tainele acestei societăţi. Prin urmare, *Ţara Vinului* a ajuns să satirizeze politicul, iar critica ideilor eronate şi-a arătat şi ea colţii.

Potrivit statisticilor oficiale, cantitatea de alcool pe care o consumăm anual este înspăimântătoare. Deşi s-au dat publicităţii, în mod repetat, ordine care interzic mâncatul şi băutul din bani publici, efectele au fost minuscule, iar rectificările făcute de fiecare dată au creat o reacţie de bumerang nebun. Variatele metode de obţinere a alcoolului au apărut la momentul oportun. Eu sunt prieten cu mulţi demnitari de rang mărunt şi de multe ori am mers cu ei la băutură, unde n-a fost cazul să scot bani, ceea ce reprezintă o faptă de corupţie, ştiu prea bine. Am simţit pe propria-mi piele cum acele întreceri la băutură nu sunt deloc o chestiune de bucurie, ci e

de ajuns să pui preţ pe loialitate, să existe un impuls şi atunci cu siguranţă vei fi doborât; doar acei oameni cu chipul rece, cu inima rece şi cu multă stăpânire de sine nu pot fi doborâţi la băutură. Mahmureala este greu de suportat, mult mai greu decât cea mai serioasă răceală. M-am îmbătat şi eu o dată şi am avut senzaţia de amorţeală a creierului cel puţin o săptămână. Însă, cum ajungeam la câte un chef, după ce trăgeam vreo trei pahare la măsea, uitam de chinul suferit la beţia trecută; de fiecare dată beam cu lăcomia unui erou şi cădeam doborât cu măreţia unui câine. Acei demnitari mărunţi ar fi vrut să se ducă acasă, să ia masa cu familia, dar atmosfera veselă îi făcea să se simtă obligaţi să meargă la băutură. Pe de-o parte, erau înjuraţi de oameni pentru că risipeau banii publici pentru chiolhanuri cu toate bunătăţile, pe de altă parte, experimentau din plin suferinţa banchetului. Probabil că aceasta este o contradicţie specială a Chinei. Mă gândesc că, dacă China ar putea tăia mâncatul şi băutul din banii publici măcar un an, cu banii adunaţi s-ar putea repara digul de la Cele Trei Defilee[74]; dacă ar putea tăia aceste cheltuieli trei ani, ar fi de ajuns pentru eradicarea sărăciei ţăranilor. Dar acesta este iarăşi un vis. Aşa cum nu putem arunca în aer luna, tot aşa nu putem anula banchetele din bani publici şi, atâta vreme cât nu putem stopa acest fenomen, nici nemulţumirea oamenilor nu va putea fi stopată.

Faţă de cele câteva personaje care, în *Ţara Vinului*, întruchipează micii funcţionari, mi-am arătat deplina înţelegere şi toleranţă, pentru că ştiu prea bine că, dacă eu însumi aş fi pus pe poziţia lor, aş proceda la fel ca şi ei. Adeseori mă gândesc dacă aş putea fi precum

---

74 Cele Trei Defilee (San Xia) se referă la defileele de pe Fluviul Changjiang, unde a fost construită cea mai mare hidrocentrală a Chinei.

Zhu Yuanzhang[75], să-i jupoi pe demnitarii corupţi şi să le atârn pieile într-un loc public. Aş mai fi în stare să-mi păstrez funcţia după aceea? Discutam cu prietenii această soluţie şi toţi au râs de mine, spunând că sunt naiv. Zhu Yuanzhang n-a reuşit să stăvilească în regatul său corupţia, chiar dacă i-a jupuit pe demnitari şi le-a agăţat pieile în băţ. Sunt prea naiv, aşa-i!

Desigur că *Ţara Vinului* este mai întâi de toate un roman. Cel mai tare m-a consumat nu dezvăluirea unor lucruri sau critica lor, ci găsirea unei structuri pentru a-l construi. În prezent, deşi nu pot spune că structura acestui roman este ideală, totuşi eu socotesc că este bunicică. Şi limbajul m-a solicitat foarte mult. Cel mai uşor se scrie sporovăială de după beţie, dar cel mai greu de scris este tot sporovăială de după beţie. Dacă cititorul va putea găsi în această carte lucruri diferite faţă de romanele mele din trecut, atunci eu mă îmbăt de încântare.

Mă opresc aici cu scrisul, fiindcă socotesc că şi acest eseu trebuie să aibă o încheiere. Dar nu mă îndur să plec. Oare din ce pricină? Pentru că am prea multe regrete. Din istoria noastră de cinci mii de ani, am povestit doar câteva episoade ce privesc istoria băuturii. La câte împliniri a dus băutura? La câte rele a dus băutura? Prinşi în mrejele ei, oare câţi ani remarcabili au trăit oamenii şi câte poeme strălucite au creat? Pe când eu, beat fiind, am fost în stare să scriu un eseu obiectiv şi rece. Sunt sigur că în viitor vor apărea mari opere dedicate băuturii; romanul meu, *Ţara Vinului,* este doar un strigăt prelung, în spatele căruia vin strigăte puternice precum şuieratul vântului.

Notă explicativă:

---

75 Zhu Yuanzhang (1328–1398) a fost primul suveran al dinastiei Ming. El a adoptat o politică foarte severă, eliminându-i pe toţi cei care se dovedeau a fi corupţi sau care i se opuneau.

„Strigătul de la Sumen” – Qian Zhonglian, citând din *Cronica lui Wei*, spunea: „Ruan Ji… odinioară a făcut o călătorie la Muntele Sumen, unde trăia un pustnic al cărui nume nu era cunoscut de nimeni; acesta avea oboroc din bambus şi mojar de piatră, în care pisa cerealele. Ji auzise despre el şi s-a dus să-l întâlnească pentru a discuta despre Calea Non-Acţiunii din vechimea îndepărtată, despre simţul dreptăţii pe care îl aveau cei cinci împăraţi legendari şi cei trei regi. Bătrânul de la Sumen stătea liniştit şi nici măcar o privire piezişă nu i-a aruncat. Ji a tras un ţipăt prelung ce a răsunat în gol. Bătrânul de la Sumen s-a întors către el şi a râs. Atunci, Ji a cedat, iar când bătrânul a strigat din toţi rărunchii, strigătul lui a răsunat precum şuieratul vântului”.

Un ţipăt prelung e doar ceva neobişnuit, dar şi mai mult contează strigătul asurzitor care-l urmează.

Mai 1992

CUPRINS